DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

NEW YORK TIMES ÇOKSATARI

STEPHANIE LAURENS

ARTEMİS

"Hissettirdikleri, nefeslerimizi kesiyor. Aşk sahneleri karşı konulmaz. Laurens'ın hikayeleri parlıyor."
-Publishers Weekly

Seytanın Gelini

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şeytanın Gelini

O, RÜYALARININ ERKEĞİ MİYDİ?
MELEK KILIĞINDA BİR ŞEYTAN MIYDI YOKSA?

Cynster ailesinin en kötü şöhretli üyesi Şeytan, gözü kara dadı Honoria Wetherby ile uygunsuz bir durumda yakalandığında, genç kadına evlenme teklif ederek herkesi şaşırttı. Hayatı skandallarla dolu bu çapkının günün birinde evleneceği kimsenin aklına gelmezdi. Sosyetenin önde gelen anneleri, İngiltere'nin bu en gözde bekarını elden kaçırdıkları için yakınırken, Şeytan'ın sinsi kuzenleri ise düğün tarihi konusunda bahse giriyordu. Ancak Honoria, toplumun beklentilerine boyun eğecek bir kadın değildi. Ve sırf bir adamla, gizlice ve tek başına buluştuğu ortaya çıktı diye onunla evlenemezdi. Güzel Honoria'nın asıl tutkusu macera yaşamaktı. Cynster ailesinden genç bir kuzenin cinayetini çözmek bu duygusunu biraz olsun tatmin etmişti. Cinayet çözülünce de Honoria dünyayı gezmeye karar verdi. Ancak bu planı gerçekleşmeyecekti çünkü Şeytan'a duyduğu dizginlenemeyen arzu, onu çok farklı bir heyecanın pençesine düşürecekti.

Çarpıcı ve sıradışı aşk romanlarının çoksatar yazarı STEPHANIE LAURENS, eşi, iki kızı ve iki kedisiyle Melbourne, Avustralya'da yaşıyor ve tüm vaktini yazarak geçiriyor.

Facebook Artemis Severler!
ISBN 978-605-142-032-5
ARTEMİS
www.artemisyayinlari.com

STEPHANIE LAURENS

Şeytanın Gelini

İngilizceden Çeviren:
Solina Silahlı

ARTEMİS

AB/346
ABG/151
AÇ/117
A/55

ŞEYTANIN GELİNİ

STEPHANIE LAURENS

Orijinal Adı: *Devil's Bride*
Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez Toydemir
İngilizceden Çeviren: Solina Silahlı
Türkçe Düzenleme: Alp Özalp
Yaratıcı Yönetim: photoRepublic
Grafik: Asmin Ayşe Gündoğdu - Merve Güven

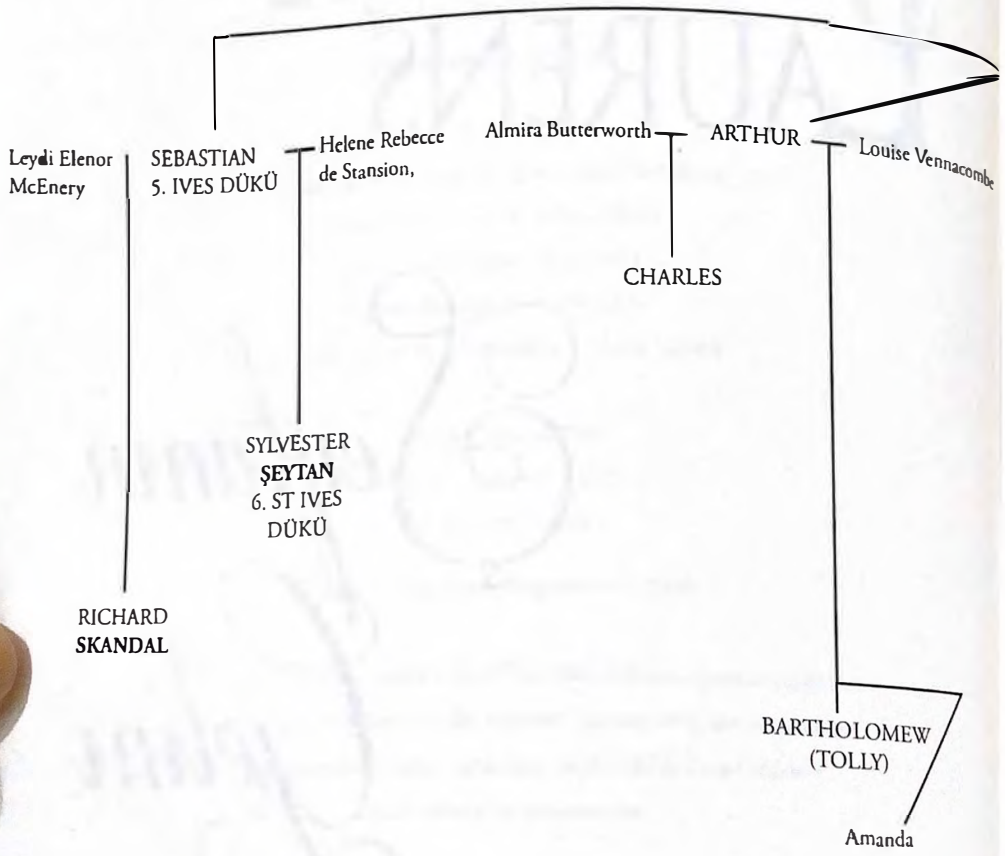
1. Basım: Haziran 2012
ISBN: 978 - 605 - 142 - 032 - 5
Sertifika No: 10905

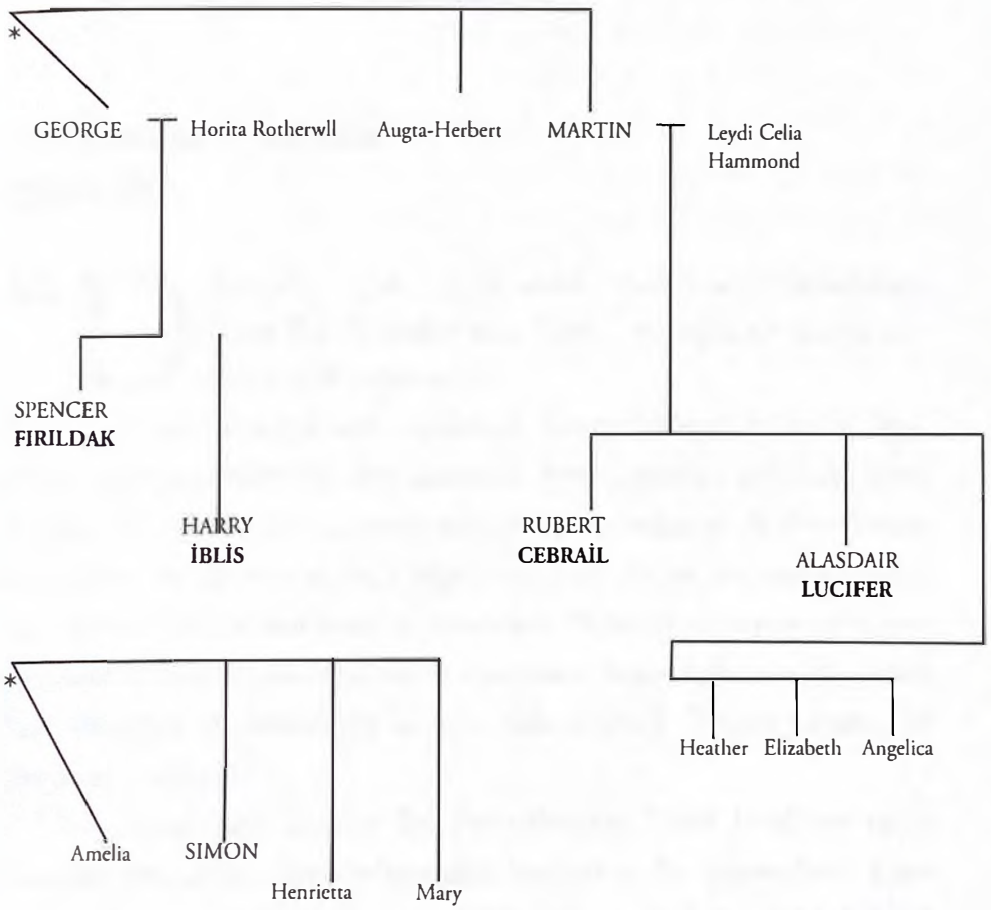
Savdek Management Proprietory © 1998

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com
Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088
Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00
Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Bar Cynster Ailesi Soyağacı

*
GEORGE
Horita Rotherwll
Augta-Herbert
MARTIN
Leydi Celia Hammond
SPENCER
FIRILDAK
HARRY
İBLİS
RUBERT
CEBRAİL
ALASDAIR
LUCIFER
Heather
Elizabeth
Angelica
*
Amelia
SIMON
Henrietta
Mary

Birinci Bölüm

Somersham, Cambridgeshire
Ağustos 1818

"Düşes çok... Çok... Çok *alımlı*," dedi neşeyle Somersham Papazı Bay Postlethwaite. "Çok... Avrupai, ne demek istediğimi anlamışsınızdır."

Papazın evinin kapısında onu caydıracak işareti bekleyen Honoria Wetherby, *Keşke yapabilseydim*, diye düşündü. Yerel papazdan gelen can sıkıcı bir bilgi, her zaman yeni bir pozisyona geçmesini sağlayan ilk dürtülerden biri olurdu. Ne yazık ki şu anda bilgiye duyduğu ihtiyaç her zamankinden şiddetliyken Bay Postlethwaite'in yorumları, Honoria'ya yardım edemeyecek kadar belirsizdi. Honoria teşvik edercesine başını salladı ve bir anlam ifade edeceğini düşünerek bir konuya daha değindi. "Düşes yabancı bir ülkede mi doğmuş?"

"*Dul* Düşes," diye düzeltti Bay Postlethwaite. "Artık kendisine böyle seslenilmesini istiyor. Ama yabancıdan kastınız nedir anlamadım." Başını bir yana eğip düşündü. "Sanırım birileri Fransa'da doğup büyüdüğünü söylemişti. Ama uzun zamandır burada yaşadığına göre bizden sayılır. Aslında..." derken gözleri ışıldadı, "...sınırlı ufkumuza renk katan farklı bir *çehre*."

Honoria'nın edindiği bilgi sadece bu kadardı. Ama o daha fazlasını öğrenmek istiyordu. "Dul Düşes buradaki toplantılara katılıyor mu? Onun gibi bir otoriteye rastlamadım da." Papazın evinin yanındaki muntazam taş kiliseye bakarken, geçen pazar aralarına katıldığı Claypole ailesinin çocukları da dahil, çeşitli lord evlerinden ölen kişilerin onuruna verilen nişanı

hatırladı. Ama bunlardan birini görse de düklükle ilgili hiçbir nişanda isim ve unvan bulunmadığından işine yaramazdı.

"Fırsat buldukça katılır," diye yanıtladı Bay Postlethwaite. "Ama şehirde *oldukça* iyi papazların bulunduğu özel bir kilise var. Papazı da Bay Merryweather. Düşes inançlı biridir." Üzüntüyle başını iki yana salladı. "Ne yazık ki o ailenin tipik özelliği değildir bu."

Honoria dişlerini sıkmamak için kendini zor tuttu. *Hangi aile?* Son üç gündür bu bilginin peşindeydi. Yeni işvereni Leydi Claypole'ün, -Honoria'nın bakımını üstlendiği- kızı Melissa'nın yeni düşes olacağına kesin gözüyle bakması, Dük ve ailesi hakkında öğrenebildiği tek bilgiydi. Ailenin ismi, işini kolaylaştırabilirdi.

Yüksek sosyetenin arasında az zaman geçirmeyi tercih etse de, ağabeyi Michael'ın uzun mektupları sayesinde, içine doğduğu gösterişli ortamı oluşturan ailelerin mevcut durumuyla ilgili güvenilir bilgiler alıyordu. İsmi, en azından unvanı bilse çok daha fazlasını öğrenebilecekti.

Leydi Claypole pazar günü bir saat boyunca Melissa'nın neden düşes olacağını detaylarıyla anlatsa da şanslı dükün unvanından bahsetmemişti. Bu bilgiyi kolayca edinebileceğini düşünen Honoria, Leydi'yi sorgulamamıştı. Onunla yeni tanışmıştı ve cehaletini ilan etmesine gerek yoktu. Melissa ve kız kardeşi Annabel hakkında durum değerlendirmesi yaptıktan sonra, onlarla ilgili soru sormamaya karar verdi. Cehaletini gösterirse tehlikeye davet çıkarırdı. Claypole Hall çalışanlarına da hiçbir şey sormamasının nedeni buydu. Kadınlar Yardım Toplantısı'na gittiğinde nasıl olsa istediği her şeyi öğreneceğine inanarak, öğle tatillerini bu en faydalı toplantılara göre ayarlamıştı.

Ne yazık ki yerel bölgelerde, Dük'le Dul Düşes'ten genel adlarıyla bahsedildiğini unutmuştu. Komşularının hepsi kimden bahsedildiğini anlarken kendisi hala hiçbir şey anlamıyordu. Diğer leydilerin, Leydi Claypole'ün düklük sıfatına duyduğu özleme küçümseyerek bakması ise böylesine basit bir soruyu sormasını imkansızlaştırıyordu. Honoria yılmayıp kilisenin eski çatısının yenilenmesi için gerekli paranın toplanması amacıyla yapılan toplantılara katılarak kilisede bulabildiği her levhayı okudu. Ama nafile.

Derin bir nefes alıp cehaletini belirtmeye karar verdi. "Hangi..."

"İşte buradasınız Ralph!" Bayan Postlethwaite telaşla yanlarına geldi. "Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın hayatım." Honoria'ya gülümseyip kocasına baktı. "Bayan Mickleham'in yanından bir delikanlı geldi. Bir an önce sizi görmek istiyormuş."

"Buyrun bayan."

Honoria arkasına döndüğünde, Claypole Hall seyisinin koşum taktığı öfkeli atını papazın bahçıvanının getirdiğini gördü. Ağzını kapayıp Bayan Postlethwaite'i selamladı ve papazın ardına kadar açtığı kapıdan çıktı. Gergin bir tebessümle dizginleri alıp bahçıvanın yardımıyla at arabasına bindi.

Bay Postlethwaite'in gözlerinden ışık saçılıyordu. "Pazar günü sizi görmek bizi memnun eder Matmazel Wetherby."

Honoria içtenlikle onayladı. "Hiçbir şey gelmemi engelleyemez Bay Postlethwaite." *Ve*, diye düşündü atı harekete geçirirken, *bu kutsal düğün kim olduğunu o zamana dek bulamazsam peşinizi bırakmayacağım!*

Kara kara düşünerek köye doğru ilerledi ama ancak son malikanenin önünden geçerken havanın ağırlaştığını fark edebildi ve gökyüzüne baktığında batıdan gelen fırtına bulutlarını gördü.

Nefesini göğsünde hapsederek gerildi. Ansızın ileriye baktığında, hemen önündeki dört yol ağzına odaklandı. Chatteris'e giden yol düzdü ama biraz ileride kuzeye, fırtınanın yönüne doğru kıvrılıyordu. Claypole Hall yaklaşık beş kilometre ötedeydi.

Rüzgar, alay edercesine ıslık çalarak üzerine estiğinde Honoria irkildi, at da geri geri gitmeye başladı. Atı durdurmaya çalışan Honoria, bu kadar oyalandığı için kendi kendini azarladı. Bir dük isminin hayati bir önemi yoktu ama yaklaşan rüzgarın vardı.

Honoria'nın bakışları, tabelanın bulunduğu yolla kesişen geçide takıldı. Ardından tarlalara, sonra da bodur ağaçlıklara baktı. Geçidin kestirme yol olduğu ve Claypole Hall yoluna çıktığı kulağına çalınmıştı. Fırtına kopmadan oraya varabilmesi için tek şansı bu.

Sağ tarafında dalgalanarak yaklaşan bulutları gördüğünde durumu kavradı. Cesaretini toplayıp dizginlere sıkıca yapışarak atı sol tarafa yönlendirdi. Sabırsızca ilerleyen at, Honoria'yı bulutlar yoğunlaştıkça kararan sapsarı tarlalardan geçirdi.

"İşte buradasınız Ralph!" Bayan Postlethwaite telaşla yanlarına geldi. "Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın hayatım." Honoria'ya gülümseyip kocasına baktı. "Bayan Mickleham'in yanından bir delikanlı geldi. Bir an önce sizi görmek istiyormuş."

"Buyrun bayan."

Honoria arkasına döndüğünde, Claypole Hall seyisinin koşum taktığı öfkeli atını papazın bahçıvanının getirdiğini gördü. Ağzını kapayıp Bayan Postlethwaite'i selamladı ve papazın ardına kadar açtığı kapıdan çıktı. Gergin bir tebessümle dizginleri alıp bahçıvanın yardımıyla at arabasına bindi.

Bay Postlethwaite'in gözlerinden ışık saçılıyordu. "Pazar günü sizi görmek bizi memnun eder Matmazel Wetherby."

Honoria içtenlikle onayladı. "Hiçbir şey gelmemi engelleyemez Bay Postlethwaite." *Ve*, diye düşündü atı harekete geçirirken, *bu kutsal dükün kim olduğunu o zamana dek bulamazsam peşinizi bırakmayacağım!*

Kara kara düşünerek köye doğru ilerledi ama ancak son malikanenin önünden geçerken havanın ağırlaştığını fark edebildi ve gökyüzüne baktığında batıdan gelen fırtına bulutlarını gördü.

Nefesini göğsünde hapsederek gerildi. Ansızın ileriye baktığında, hemen önündeki dört yol ağzına odaklandı. Chatteris'e giden yol düzdü ama biraz ileride kuzeye, fırtınanın yönüne doğru kıvrılıyordu. Claypole Hall yaklaşık beş kilometre ötedeydi.

Rüzgar, alay edercesine ıslık çalarak üzerine estiğinde Honoria irkildi, at da geri geri gitmeye başladı. Atı durdurmaya çalışan Honoria, bu kadar oyalandığı için kendi kendini azarladı. Bir dük isminin hayati bir önemi yoktu ama yaklaşan rüzgarın vardı.

Honoria'nın bakışları, tabelanın bulunduğu yolla kesişen geçide takıldı. Ardından tarlalara, sonra da bodur ağaçlıklara baktı. Geçidin kestirme yol olduğu ve Claypole Hall yoluna çıktığı kulağına çalınmıştı. Fırtına kopmadan oraya varabilmesi için tek şansı bu.

Sağ tarafında dalgalanarak yaklaşan bulutları gördüğünde durumu kavradı. Cesaretini toplayıp dizginlere sıkıca yapışarak atı sol tarafa yönlendirdi. Sabırsızca ilerleyen at, Honoria'yı bulutlar yoğunlaştıkça kararan sapsarı tarlalardan geçirdi.

Sersemletici bir patlama sesi, sükuneti bozdu. Honoria hızla yaklaştıkları ağaçları inceledi. Yoksa avcıların sesi miydi duyduğu? Hayvanların fırtınadan kaçıp saklandığı böyle havalarda bile avlanıyorlar mıydı? Ormana vardıklarında, duyduğu garip sesin etkisinden henüz kurtulmamıştı. At hızla ilerliyor, ağaçlarsa onları içine alıyordu.

Fırtınaya ve içinde büyüyen huzursuzluğa aldırmamaya çalışan Honoria, son işverenleri ve yeteneklerine karşı duyarlılıkları konusundaki şüphelerini düşündü. Diğer dadılar, böyle bir durumda büyük ihtimalle burnunun havada olduğunu düşünürdü. Ama Honoria herhangi bir dadı değildi ki. Çalışmadan geçinebilecek kadar zengindi. Böylesine yetenekli biri olarak bu yaşam tarzını kendisi seçmişti ve hep yaptığı gibi işverenlerini kendisi seçebilirdi. Ama bu kez kader araya girip onu Claypole ailesine göndermişti ve ne yazık ki bu aile, Honoria'yı yeterince etkileyememişti.

Rüzgar ölüm çığlığı atarak yükseldi, ardından sesi iniltiye dönüştü. Dereler yön değiştirdi, ağaç dalları sallanıp hışırdamaya başladı.

Honoria omuzlarını kımıldatıp yeniden Claypole ailesine ve düşes olması beklenen en büyük kızları Melissa'ya odaklanarak yüzünü buruşturdu. Melissa, kendini geliştirmemiş zayıf karakterli, soluk yüzlü bir kızdı. "Ağzı var dili yok" deyimiyle bağdaştırılabilecek biri olarak iki çift söz -daha doğrusu zeka belirtisi sayılabilecek iki çift söz- edecek durumda değildi. Honoria'nın kızda gördüğü tek zarafet belirtisi duruşuydu. Bir düke yaraşır seviyeye gelebilmesi için çok uğraşması gerekecekti.

Tepesindeki kalın bulut kümesini görmesini engelleyen öfkesinden sıyrılan Honoria, Leydi Claypole'ün bu hayali adama yüklediği nitelikleri düşünebilmek için, Dük'ün kimliğiyle ilgili can sıkıcı soruları bir kenara attı.

Düşünceli, mükemmel ve Leydi'nin dediğine göre evlenip yuvasını kurmaya hazır, olgun ama genç bir mülk sahibiydi. Kabul edilmeyecek hiçbir özelliği yoktu. Leydi, ağırbaşlı, ciddi, mahcup, hatta münzevi birini tasvir ediyordu sanki. Münzevilik kısmı Honoria'nın düşüncesiydi. Leydi Claypole'ün iddia ettiği gibi, Melissa'yla evlenmek isteyecek bir dük, ancak münzevi bir hayat sürebilirdi çünkü.

At gayretle ilerlerken Honoria dizginleri sımsıkı tutuyordu. Birkaç metre ötesini görmenin mümkün olmadığı ağaçlık yolların ikisi de çok rüz-

garlıydı. İleride geçit sola yönelip kavis çizerken at da kafasını savurarak ilerlemeye devam ediyordu.

Kavisi gören Honoria, tırmanışın sona erdiğini fark etti. Daha az çaba harcayan at hızlandı ve dizginler bir an boş bulunan Honoria'nın parmaklarının arasından kayıp gitti. Lanet ederek dizginleri tekrar eline alıp sıkıca tuttu ve geriye yaslanıp atla mücadele etmeye başladı.

At ürkünce Honoria acı bir çığlık attı. Kalbi hızla çarparken atı durdurmaya çalıştı. At aniden durdu ama titriyordu. Honoria öfkelendi. Henüz gök gürültüsü bile yoktu. Geçide baktığında ise yere yığılmış bedeni gördü.

Zaman durmuştu sanki. Rüzgar da.

Honoria bakakaldı. "*Ulu Tanrım.*"

Fısıldayışından yapraklar uğuldadı. Geçit, taze kanla kaplanmıştı. At yan yan yürümeye başladı. Honoria, boğazını düğümleyen şokla atı durdurdu. Vücudun yanındaki parlak ve koyu kan gölüne tekrar bakmasına gerek yoktu. Adam kısa süre önce vurulmuştu ve belki de hala yaşıyordu.

Honoria üzerinden indikten sonra başını eğen at, sessizce bekledi. Yolun kenarına yürüyen Honoria dizginleri bir dala bağlayıp sıkı bir düğüm attı. Eldivenlerini çıkarıp cebine tıkıştırdı. Sonra dönüp derin bir nefes alarak geçitte ilerledi.

Adam yaşıyordu. Honoria yanındaki çimlere çöktüğü anda anlamıştı bunu. Adam hırıltılı ve ağır ağır nefes alıp veriyordu. Aniden yığılıp yan yatmıştı. Honoria onu sağ omzundan tutup çevirince, adam düzenli nefes alıp vermeye başladı. Honoria adamın paltosundaki koca deliği gördüğünde ise şaşkınlıktan donakaldı. Adamın her hırıltılı nefesinde yaradan kan boşalıyordu.

Kanı durdurması gerekiyordu. Mendilini çıkarmıştı bile ama yaraya tekrar baktığında elindekinin yetmeyeceğini gördü. Aceleyle kül rengi elbisesinin üzerine attığı ipek şalını çözüp katladı. Adamın kana bulanmış paltosunu kaldırıp yırtık gömleğine dokunmadan, uyduruk tamponu yaraya bastırdı. Adamın yüzüne ancak o zaman bakabildi.

Gençti. Ölmek için oldukça gençti. Yüzü solmuştu. Düzgün ve hoş yüzü hala gençliğin tazeliğini taşıyordu. Kahverengi, gür saçları, kapalı gözlerinin üzerinde yay çizen kalın kaşlarının üzerine düşmüştü.

Honoria parmaklarının arasında ıslak bir yapışkanlık hissetti. Mendili ve şalı, sürekli akan kana yetmemişti. Gözleri gencin kravatına takıldı. Kopçasını açıp kravatı gevşetti ve kalın kumaşı yerleştirip bastırdı. Gök gürlediğinde adamın üzerine eğilmişti.

Gök gürültüsü havada yankılandı. At kişneyerek ayaklarını yere vururken, toynak sesine keskin bir çatırtı eşlik etti. Honoria kalbi küt küt atarak çaresizce, dizginleri hala dala bağlı olan atın önünden huysuzca dörtnala koşup gidişini izledi.

Sonra şimşek çaktı, bulutların arasında kalsa da parlak bir ışıkla geçidi aydınlattı.

Honoria anılarını büyük bir kararlılıkla geride bırakmaya çalışarak gözlerini sıkıca kapadı.

Hafif bir inilti duydu. Gözlerini açtığında aşağıya baktı ama adam hala kendinde değildi.

"Çok güzel." Etrafına bakındı, yaşadıklarının gerçekliğine inanamıyordu. Ormanda tek başına, ağaçların dibinde, hiçbir aracı olmadan, ilk kez dört gün önce gördüğü bu yerde, yaprakları ağaçlardan koparan şiddetteki fırtınanın altında, yanında ağır yaralı bir adamla birlikteydi. Ona nasıl yardım edebilirdi ki?

Hiçbir şey düşünemiyordu. Sessizliğin içinde toynak seslerini duydu. Önce hayal gördüğünü sandı ama ses gittikçe yakınlanıp yükseliyordu. Honoria bir oh çekerek ayağa fırladı. Başparmaklarını yaraya bastırmış, yaklaşan toynak seslerini dinliyordu. Son anda doğrulup döndü ve cesurca geçidin ortasında durdu.

Yer sarsılıyor, fırtına onu itiyordu.

İri, siyah bir at kişneyip demir toynakları yeri döverek Honoria'ya yaklaşıyordu. Atın sırtında onunla uyumlu siyah paltolu, sert görünümlü, şeytani, uzun saçlı bir adam oturuyordu.

Adam, toynaklarını sertçe yere vurarak öfkeli homurtularla ilerleyen atı güçlükle kontrol ediyordu. At koca kafasını Honoria'ya doğru çevirmeye çalıştı ama vazgeçip yeniden kişnedi.

Binici'nin kaslı kolları atın kalçasını dövüyordu. Sanki savaşıyor gibi bir halleri vardı. Sonra yenilgiyi kabul eden at, derin bir nefes alıp sakinleşti.

Yüreği ağzına gelen Honoria bakışlarını Binici'ye çevirince göz göze geldiler. Bu donuk ışıkta bile adamın gözlerinin rengi belirgindi. Donuk, açık yeşil gözleriyle sanki her şeyi görüyordu. Güçlü bir kavis çizen kaşlarının altındaki koca gözleri, keskin hatlı yüzünün en belirgin kısmıydı. Bakışları korkunç derecede delici ve hipnotize ediciydi. O anda Honoria, şeytanın göründüğünü düşündü.

Ardından, soluduğu hava mavileşti.

İkinci Bölüm

"*Burada ne işiniz var?*"

Yaratıcı küfürler zincirinin sonunda bu soru, fırtınayı dindirecek bir güçle Honoria'nın kıvrak zekasını kullanmasını engelledi. Huzursuz atın tepesindeki adama odaklandı ve ardından kibirli bir ciddiyetle geri adım atıp yerdeki bedeni gösterdi. "Onu birkaç dakika önce buldum. Vurulmuş ve kanı durduramıyorum."

Binici'nin gözleri hareketsiz bedene takılı kaldı. Honoria memnun bir halde dönüp yaralı adamla ilgilenmeye devam etti ama Binici'nin yerinden kımıldamadığını fark etti. Tekrar ona baktığında, adamın içine çektiği inanılmaz derin nefesle, gövdesinin kopkoyu binici ceketinin altında nasıl da genişlediğini gördü.

Binici, bakışlarını Honoria'ya çevirdi. "O tamponu sıkıca bastırın."

Honoria'nın boyun eğmesini beklemeden etkili bir hareketle atından indiğinde kadının yine başı döndü ve aceleyle yerde yatan adama baktı. "Ben de öyle yapıyordum," diye mırıldandı, dizlerinin üzerine çöküp iki elini tampona yerleştirerek.

Atın dizginlerini bir ağaca bağlamakla meşgul olan Binici, Honoria'ya doğru baktı. "Tüm ağırlığınızı vererek üzerine abanın."

Honoria kaşlarını çattıysa da yaralıya yanaşıp kendisine söyleneni yaptı. Binici'nin sesinde, itaat edilmeyi beklediğine dair bir ton vardı. Yaralı adam konusunda kendisine yardım etmesini beklerken, *Gücenmenin sırası değil şimdi*, diye düşündü Honoria kendi kendine. Sert toprağın üzerindeki ayak seslerinden Binici'nin yaklaştığını anladı. Sonra ayak sesleri

yavaşlayıp duraksadı ve ardından tamamen kesildi. Honoria tam kafasını kaldırıp bakacaktı ki Binici yeniden yürümeye başladı.

Kan gölünden uzak durarak yaralının diğer yanına geldi. Çömelip delikanlıya baktı.

Honoria kirpiklerinin arkasından Binici'yi izledi.

Yakından bakınca da yüzünün yarattığı etki bir nebze azalmamıştı. Hatta keskin hatlı zayıf tıraşlı yüzü, asil burnu ve uzun, ince ve kışkırtıcı dudaklarıyla daha da etkileyiciydi. Gece kadar siyah saçları, iri lüleler oluşturacak kadar gür ve dalgalıydı. Ortak ilgi alanlarına odaklanan gözleri gölgelenmişti. Ama onu bütünüyle incelemenin sırası değildi şimdi. Zihnini yaralı adama yardım etmeye yormalıydı.

"Yaraya bakayım."

İçinde yankılanan o derin ve karanlık seste bir titreşim mi hissetmişti? Honoria, kurtarıcısına hızlı bir bakış attı. Herhangi bir duyguya yer bırakmayan kayıtsız bir ifadesi vardı. Hayır, az önce hissettiği titreşimi düşündü.

Honoria kanlı tamponu kaldırınca Binici yaklaşıp yaraya daha fazla ışık gelmesi için omzunu büktü. Adam homurdanıp başını sallayarak geri çekilirken Honoria tamponu yeniden yaraya bastırdı.

Kafasını kaldırdığında, Binici'nin kaşlarını çattığını gördü. Ardından ağırlaşmış gözkapakları kalktı ve gözleri Honoria'nın gözleriyle buluştu. Binici'nin meraklı bakışları Honoria'nın içine işlemiş, soylu ifadesi onu etkilemişti.

Gök gürleyip hemen ardından şimşek çaktığında yankıları hala aksediyordu.

Honoria nefes alıp verişini kontrol etmeye çalışırken ürktü. Yeniden kurtarıcısına odaklanmıştı çünkü adam gözlerini üzerinden ayırmamıştı. Yağmur damlaları yapraklara ve geçitteki tozun üzerine düşmeye başladı. Binici gökyüzüne baktı. "Ona ve kendimize bir korunak bulmalıyız. Fırtına yaklaşıyor."

Binici uzun bacaklarını doğrultup ayağa kalktı. Hala dizüstü duran Honoria, gözlerini adamın uzun çizmelerinden güçlü kaslı kalçalarına, dar yeleğinden geniş göğüslerine gezdirip yüzüne baktı. Uzun boylu, yapılı, uzun bacaklı ve zayıf olmasına karşın kaslı, güçlü kuvvetli bir adamdı.

Aniden ağzı kuruyunca heyecanlandığını fark etti. "Ne yöne gidebiliriz ki? Her yerden uzağız." Kurtarıcısı aşağıya bakıp gözlerini yüzüne dikince Honoria'nın güveni kırıldı. "Değil miyiz?"

Adam ağaçlara baktı. "Yakınlarda bir oduncunun kulübesi var. Yol boyunca gidersek oraya varırız."

Kurtarıcısı yerliydi demek. Honoria rahat bir nefes aldı. "Onu nasıl taşıyacağız?"

"Ben taşıyacağım." Kurtarıcı, "Tabii ki" diye eklememişti ama Honoria öyle dediğini düşündü. Sonra adam yüzünü buruşturarak, "Ama onu kaldırmadan önce yarasını daha sıkı bağlamalıyız," dedi.

Binici böyle dedikten sonra ceketini çıkarıp yakındaki bir ağaç dalına astı ve gömleğini çıkarmaya başladı. Honoria gözlerini hemen yaralı adama çevirdi. Birkaç saniye sonra, ince kumaşlı gömlek, kurtarıcının uzun ve bronz parmaklarının ucunda kendisine uzatıldı.

"Gömleği katlayıp yarayı sarın, gömleğin kollarını da bağlamak için kullanın."

Honoria gömleğe bakıp kaşlarını çattı. Elini kaldırıp aldı, sonra da doğrudan kurtarıcının yüzüne bakıp adamın bronz tenli çıplak gövdesini ve omuzlarına düşen dalgalı saçlarını görmezden geldi. "Onunla ilgilenip gözünüzü yaradan ayırmazsanız jüponumu çıkartabilirim. Yarayı kapatmak için daha fazla beze ihtiyacımız var."

Kurtarıcı kapkara kaşlarını kaldırıp onayladı ve sonra eğilip uzun, güçlü parmaklarını tamponun üzerine yerleştirdi. Honoria elini çekip ayağa kalktı.

Ne yaptığını düşünmemeye çalışarak çabucak geçidin diğer yanına geçti. Yüzünü ağaçlara dönerek eteğinin ön kısmını kaldırdı ve ince ketenden jüponunu tutan ipi çekiştirmeye başladı.

"Uzun külot giymiyorsunuz demek?"

Nefesini tutan Honoria omuzlarının üzerinden baktı ama şeytani kurtarıcısı hala diğer yöne bakıyordu. Hemen yanıt vermeyince, adam konuşmaya devam etti: "Daha fazla tamponumuz olurdu."

Honoria'nın jüponu çıplak bacaklarından aşağıya kaydı. "Doğrusu pek meraklısı sayılmam," diye yanıtladı sertçe. Jüpondan sıyrılıp tekrar geçidin öte tarafına geldi.

Kurtarıcı omuz silkti. "Eh, ben de meraklısı olduğumu söyleyemem."

Sözlerinin uyandırdığı etki garipti. O anda Honoria'nın kıvrak zekası üst düzeydeydi. Diz çökerken attığı bakış kurtarıcıyı etkileyebilirdi ama adam, yaralıya odaklandığından Honoria'nın bakışı karşılıksız kaldı. İçten içe şüphe içinde kalan Honoria, kurtarıcının şehvetli yorumunu sıradan bir alışkanlık olarak algıladı.

Honoria, jüponu gömlekle birlikte katladı ve kurtarıcının elini yaradan çekmesiyle, kalın tamponu önceki küçük tamponun üzerine bastırdı.

"Kolları sarkık kalsın ki ben onu kaldırdığımda siz de kolları sıkıca bağlayabilesiniz."

Honoria, kurtarıcının bilinci yerinde olmayan yaralıyla nasıl baş edeceğini düşündü. Yanıt inanılmazdı. Adam, yaralının gövdesini kaldırıp tek hamlede doğruldu. Honoria da ayağa kalktı. Kurtarıcı, yaralıyı göğsünden kavradıktan sonra, gömleğin bir kolunu tutan Honoria diğerini de aradı. Arayış içindeki parmak uçları kurtarıcının sıcak tenine dokunduğunda, dalgalanan kaslarıyla ona yanıt vermişti sanki. Ama Honoria fark etmemiş gibi yaptı. Sonunda bulduğu ikinci kolu gerip diğeriyle sıkı bir düğüm attı.

Kurtarıcısı, dişlerinin arasından derin bir nefes verdi. Bir an garip gözleri ışıldadı. "Gidelim. Siz Süleyman'a eşlik edeceksiniz." Başıyla geçidin yanındaki otları eşeleyen kapkara atı işaret etti.

Honoria ata baktı. "Süleyman tehlikeli bir ata benziyor."

"Öyledir."

Honoria bakışlarını yeniden adama çevirdi. "Ciddisiniz değil mi?"

"Onu burada bırakamayız. Fırtınadan korkup ipini koparırsa bir yerlere ya da birine zarar verebilir."

Çok da ikna olmayan Honoria ağaç dalına asılı binici ceketini alıp atı inceledi. "Beni ısırmayacağından emin misiniz?" Yanıt gelmeyince döndü ve ağzı açık kalarak kurtarıcısına baktı. "Yoksa benden..."

"Dizginleri tutmanız yeterli. Terbiyelidir, merak etmeyin."

Bir an önce diğer tarafa geçmesini bekleyen kurtarıcının pek de kibar sayılmayacak sesindeki öfkeli erkeksi sabırsızlığı sezmişti. Honoria ata bakınca, at da aynı şekilde karşılık verdi. Bir at tarafından sindirilmeyi kabul etmeyen Honoria ceketi eyerin altına tıkıştırıp dizginleri çözdü ve onları

sıkıca tutarak geçitte ilerlemeye başladı. Ama at yerinden kımıldamayınca o da durdu.

"Haydi Süleyman, yürü."

At, aldığı emirle yürümeye başladı. Honoria, arkasından gelen yaratığın dişlerinden korunmak için hızlandı. Kurtarıcısı ona doğru anlayışlı bir bakış atarak işine baktı.

Ormanın en yoğun tarafındaydılar, ilerisi geniş yapraklı ağaçlarla örtülüydü. Rüzgar kaslarını gerercesine yapraklara doğru eserek yağmur birikintilerini üzerine akıttı.

Honoria kurtarıcısının yaralıyı eğerek sırtlanmasını izledi. Kurtarıcı doğrulduğunda, sırtındaki kaslar hareketlenip gergin teninde dalgalandı. Büyük ve ışıltılı bir yağmur damlası bronz omzuna düşüp yavaş yavaş sırtına doğru kaydı. Honoria, gözünü ayırmadan izlediği yağmur damlası kurtarıcının bel kısmında bir yerlerde tamamen gözden kaybolunca yutkundu.

Neden bu kadar etkilenmişti bilemiyordu. Çocukluğundan beri tarlalarda ve ocaklarda gördüğü çıplak erkek gövdeleri asla nefesini böylesine kesmemişti. Aslında kurtarıcısının gövdesi gibisini de daha önce görmemişti.

Kurtarıcısı ona baktı. "Geçitte neden yalnızdınız?" Durup kollarındaki delikanlıyı düzeltti ve yoluna devam etti.

"Aslında yalnız değildim," diye açıkladı Honoria sırtı kurtarıcısına dönük olarak. "Atımla köyden dönüyordum. Fırtınanın yaklaştığını görünce kestirmeden gitmeye karar verdim."

"At mı?"

"Yaralı adamı görünce ona bakmak için attan indim ve ilk gök gürültüsünde at kaçtı."

"Öyle mi?"

Honoria'nın gözleri kısıldı. Kurtarıcısının gözlerini devirdiğini görmedi ama öyle yaptığını tahmin etti. "Attığım düğüm çözülmedi. Atı bağladığım dal kırıldı."

Kurtarıcısı, Honoria'ya doğru baktı. Yüzü ifadesiz olsa da dudakları artık dümdüz görünmüyordu. "Anlıyorum."

Honoria'nın duyduğu en tarafsız iki kelimeydi bunlar. Kurtarıcısının sinir bozucu tavrına kızıp sessizce uzun yürüyüşüne devam etti. Üzerindeki ağırlığa karşın kurtarıcı daha hızlı ilerliyordu. Honoria da uzun yürüyüşlere uygun olmayan çizmeleriyle ona yetişmeye çalışıyordu. Ne yazık ki rüzgar kurtarıcının adımlarına ayak uydurmasını engelliyordu.

Kederli bir düşünce kadının zihnini meşgul etmeye başlamıştı. Kurtarıcısıyla karşılaştığı andan beri, Honoria onun öfkeli halini ve yarattığı tedirginliği görüyordu. Tanımlanamaz bir şekilde kaba ve fazlasıyla kibirliydi. Yine de ne yapılması gerekiyorsa çabucak ve beceriyle yapıyordu. Adama minnettar olmalıydı.

Toprağın altından çıkan karmakarışık ağaç köklerinin arasından yürürken, en çok kurtarıcının emir verircesine konuşmasının sinirlerini bozduğuna karar verdi. Daha önce onun kadar otoriter birine rastlamamıştı. Sanki liderlik etmek, emir vermek *ve* itaat edilmek, adamın en büyük hakkıydı. Tabii bu durum -kendisine itaat edilen biri olarak- Honoria'ya hiç uymuyordu.

Gözlerinin yine kurtarıcının esnek kaslarından arkasına takıldığını fark ederek Honoria kendini toparladı. Alevlenen öfkesine tutundu.

Honoria, kurtarıcısı dönüp baktığında, yüzündeki öfkeli ifadeyi silmeye fırsat bulamadan onu gördü ve kaşları garip bir şekil aldı. Adam, Honoria'yla göz göze gelip yüzünü çevirdi. "Az kaldı."

Honoria boğazında sıkışıp kalan nefesi verdi ve yeniden artık müptelası olduğu sert ifadeye büründü. Hangi şeytanın tekiydi bu adam acaba?

Atından, kıyafetlerinden ve davranışlarından görüldüğü üzere bir centilmendi. Ama ondan ötesini kim bilebilirdi ki? Kurtarıcının üzerinde bıraktığı etkiyi gözden geçirdi. Sonra tekrar gözden geçirdi ama içinde endişeden eser yoktu. Bu adamın yanında kendini fazlasıyla güvende hissediyordu. Altı yıllık dadılık görevi süresince iyice güçlenen sezgilerinden asla şüphe etmezdi. Bir sığınak bulur bulmaz onu daha iyi tanıyacaktı. Asil bir leydi olarak, kurtarıcıya adını kendisi soramazdı. Adam kendini tanıtmalıydı.

İleride ağaçların yarattığı loşluk aydınlandı. On adım daha atınca aydınlığa çıktılar. Hemen önünde ormana karşı duran ahşap kulübenin saz-

dan çatısı yenilenmişti. Honoria sağa ve sola giden iki yolu zihnine yazdı. Kurtarıcısı, adımlarını uzatarak kulübenin kapısına yönelmişti.

"Yan tarafta ahıra benzer bir kısım var. Süleyman'ı oraya bağlayın." Honoria'ya bir bakış attı. "Kırılmayacak bir şey olsun."

Honoria'nın attığı bakışsa kurtarıcının sırtına denk geldi. Rüzgarın uğultusuna karşı adımlarını hızlandırdı. Fırıl fırıl dönen yapraklar eteklerine dolanırken, siyah at hemen arkasından ilerliyordu. Kulübe duvarının yanına inşa edilen ahır, ufak bir barakadan biraz daha büyükçeydi.

Honoria atın ipini bağlamak için açıkta bir kalas aradı. "Buna alışkın olduğunu sanmıyorum," dedi ata, "ama idare etmek zorundasın." Kulübe duvarına tutturulmuş demir halkayı gördü. "Hah!"

Dizginleri halkaya geçirip uçlarını birleştirerek düğüm attı. Ceketi alıp çıkıyordu ki at, yüzünde garip bir hassasiyetle kocaman gözlerini açıp siyah kafasını kadına doğru çevirdi. Hafifçe atın burnunu sıvazladı. "Sakin ol."

Bu akıllıca öğüdün ardından eteğini kaldırıp kapıya yöneldi. Fırtına, gökyüzünü yarmak için tam o anı seçmişti. Gök gürleyip şimşek çaktı, rüzgar feryat etti, Honoria da.

Kulübenin açık kapısına koşup arkasından örterek elleri göğsüne yapıştırdığı cekete kenetlenmiş, gözleri kapalı halde sırtını kapıya yasladı. Yağmur çatıya düşüyor, arkasındaki kapıya vuruyordu ve rüzgar da pervazları sarsıp kirişleri çatırdatıyordu. Honoria'nın kalbi duracaktı, göz kapaklarında ölüm getirdiğini bildiği beyaz ışığı gördü.

Hıçkırıkla birlikte nefesini tutarak gözlerini açmaya çalıştı ve kurtarıcısını, kucağında yaralıyla birlikte üstünkörü yapılmış bir yatağın yanında buldu. Kulübe karanlıktı ve sadece pervazların arasından sızan ışık hüzmesiyle aydınlanıyordu.

"Mum yakın, sonra da gelip örtüleri serin."

Bu basit emir Honoria'yı hemen harekete geçirmeye yetti. Tek odalı barınağı hakimiyet altına alan masaya yöneldi. Sade bir mumlukta bir mum, yanında da çıralar duruyordu. Honoria ceketi bir kenara bırakıp çırayı ateşleyerek mumu yaktı. Odanın içi yumuşak, kor bir alevle kaplandı. Honoria memnun olmuş bir tavırla kurtarıcısının yanına gitti. Küçük kulübe çeşitli eşyalarla doluydu. Eski, kanatlı bir sandalye, taş ocağın yanında-

dı. Hemen karşısında oymalı, minderi yıpranmış başka bir sandalye vardı. Sandalyeler, yatak ve masa, kullanılabilir alanın büyük kısmını kaplamıştı. Bir sandıkla iki konsol da duvara yaslanmıştı. Yatak, baş kısmı duvara dayalı olarak göze çarpıyordu. Honoria yatağın kenarındaki özenle katlanmış battaniyeyi aldı. "Burada kim yaşıyor?"

"Oduncu. Ama ağustos ayında olduğumuz için Earith yakınlarındaki ormandadır. Burası onun kışlık evi." İleri atılıp yaralıyı eğerken Honoria da battaniyeyi yatağa yaydı.

"Durun! Paltosunu çıkarırsak daha rahat eder."

Kurtarıcının müthiş gözleri kadınınkilerle birleşti ve ardından kucağındaki yaralıya baktı. "Bakalım kolları gevşetebilir miyiz?"

Kendi uydurdukları bandajı sararken, paltoyu dışarıda tutmaya özen göstermişti. Honoria'nın nazikçe çektiği kol, yavaş yavaş hareket etti.

Kurtarıcısı homurdandı. "Çıkarmanız bir saati bulur."

Honoria kafasını kaldırdı, bu kez emindi. Kurtarıcısının sesi *çıkarmanız* derken titremişti. Adama bakarken içini korkunç bir önsezi kapladı. "Daha hızlı çekin, şu anda hiçbir şey hissedemez."

Honoria da öyle yaptı. Çekiştirerek sonunda bir kolu kurtarabildi. Kurtarıcı rahat bir nefes alıp yaralıyı yatırdı ve elleri serbest kalınca paltoyu bir kenara itti. Ayakta durup battaniyeye sarılı solgun yüzlü yaralıya baktılar.

Gök gürleyince Honoria yön değiştirip kurtarıcısına baktı. "Doktor çağırmamız gerekmez mi?"

Şimşek çakıp gürültüyle yankılandı. Kurtarıcı başını çevirdi. Ağır göz kapaklarını kaldırıp garip gözlerini Honoria'ya dikti. Issız bir sonsuzluğa ait, berrak yeşil gözlerindeki yanıtı Honoria gördü. "İyileşemeyecek değil mi?"

Merak uyandıran gözler üzerinden çekildi. Kurtarıcının siyah saçları su götürmez bir olumsuzlukla sallandı.

"Emin misiniz?" diye sordu, haklı olduğunu düşünse de.

Kurtarıcının uzun dudakları bitişti. "Ölümle birbirimizi iyi tanırız." Bu ifade soğuk havada öylece asılı kaldı. Kurtarıcının detaya girmesi Honoria'yı memnun etti. "Waterloo'daydım. Büyük bir zafer kazandığımız söylendi. O günleri yaşayanlar içinse cehennem gibi bir gündü. Bir günde,

aklı başında birinin ömrü boyunca göremeyeceği sayıda adamın öldüğünü gördüm. Geceyi çıkartamayacağından eminim," dedi. Gök gürültüsü, adamın sesini neredeyse bastırmıştı.

Kurtarıcı sessizliğe gömüldü. Honoria ona inandı. Üzerine sinen umutsuzluk, şüpheye yer bırakmıyordu.

"Yarayı gördünüz. Kanın nasıl aktığını da. Mermi, kalbine ya da yakınındaki bir damara isabet etmiş. Bu yüzden kanamayı durduramıyoruz." Kalın tamponu boyayan kanı işaret etti. "Her kalp atışında biraz daha ölüyor."

Delikanlının masum yüzüne bakan Honoria kısa bir nefes çekti ve kurtarıcısına baktı. Adamın duygusuz ifadesine inanıp inanmadığından emin değildi. Soğukkanlılığı, Honoria'nın merhametle karışık şüphesini artırıyordu.

Sonra kurtarıcı kaşlarını çattı, delikanlının paltosunu tutarken kapkara kaşları kavisleniyordu. Honoria, adamın kanlı deliğin yanındaki düğmeyi incelediğini gördü. "O nedir?"

"Düğme merminin yönünü değiştirmiş. Gördünüz mü?" Honoria'nın, düğmenin yanındaki yarığı ve çöküntüyü görmesi için düğmeyi ışığa tuttu. Delikanlının paltosunu gözleriyle ölçerken, "Düğme olmasa, mermi doğrudan kalbine isabet edecekmiş," diye ekledi.

Honoria yüzünü ekşitti. "Zavallı." Kurtarıcı, ifadesiz yemyeşil gözleriyle bakarken, Honoria elinde olmadan konuştu. "Yani ani bir ölüm yerine, ağır ağır ölüyor."

Kurtarıcı yanıt vermedi ama çatık kaşlarıyla düğmeyi incelemeye devam etti. Honoria dudaklarını birbirine bastırıp konuşma isteğini bastırmaya çalıştı ama başaramadı. "Yani?"

"Yani..." Kurtarıcı biraz tereddüt ettikten sonra devam etti. "Uzun namlulu bir silahla -yaranın çapı küçük olduğundan av tüfeğiyle vurulmamış- uygun mesafeden -yakından olsa daha büyük bir yanık izi olurdu- kalbe ateş etmek çok da ustalık gerektirmez. Böyle bir atış yapmaksa büyük yetenek ister."

"Ve tabii ki dikkate değer bir soğukkanlılık, sanırım."

"Evet, o da var."

Yağmur, duvarlara ve pervazlara vuruyordu. Honoria doğruldu. "Ateş yakarsanız su ısıtıp kanı temizleyebilirim." Bu öneriyle kurtarıcı ona şaşkın bir bakış attı ama Honoria soğukkanlılığını korudu. "Ölecekse de temiz ölsün."

Bir an kurtarıcısını şaşırttığını düşündü çünkü adamın gözleri gerçekten de sabitlenmişti. Sonra başıyla onayladı. Adam bunu öyle açıkça ifade etmişti ki bakımını üstlendiği delikanlıyı düşündüğü kolayca anlaşılıyordu.

Honoria ocağa gittiğinde, kurtarıcı da kendisi gibi iriyarı bir adama göre fazlasıyla hafif adımlarla kadının peşinden gitti. Ateşin önünde duran Honoria omzunun üzerinden baktığında, kurtarıcının hemen yanı başında durduğunu fark edince güçlükle yutkundu.

Çok iriydi, tahmininden de iriydi. Kendisi de uzun boyluydu ama aralarında bir kafa boyu fark bulunan bu adam, mum ışığının kendisine ulaşmasını engelliyor, etkileyici yüzü gölgede kaldığından siyah saçları başının üstünde taç gibi duruyordu. Karanlıklar Prensi'nin ta kendisiydi sanki. Honoria hayatında ilk kez kendini küçük, kırılgan ve fazlasıyla savunmasız hissetti.

"Ahırın yakınlarında bir pompa var." Kurtarıcı, kadının önünden geçti. Çaydanlığı askısından alırken mum ışığı kolundaki kıvrım yerlerini aydınlattı. "Ben Süleyman'ı kontrol edeyim ama önce ateşi körüklerim."

Honoria hemen yana çekildi ve ancak adam ocağın önüne çömelip kutudan aldığı odunları ocağa atarken tekrar nefes alabildi. Yakın mesafeden sesi, sinir bozucu bir duyguyla ona yansıyordu.

Ateşi tutuşturduktan sonra Honoria'nın dikkati dolaplara, temiz kıyafetler ve çay kutusu bulmaya yöneldi. Kurtarıcısının önünden geçtiğini fark etti. Uzanıp askıdan bir kova aldı ve ardından sürgünün sesi duyuldu. Honoria etrafına bakındı. Kurtarıcı, sarı ışıkta ilkel bir dünyada ilkel bir gölge gibi beline kadar çıplak halde kapıda duruyordu. Rüzgar içeri esti ve ardından kesildi. Ardından kapı kapandı, gitmişti.

Kurtarıcı dönene kadar sekiz kez şimşek çaktığını saydı. Kapı arkasından kapandığında ise Honoria'nın gerginliği hafifledi. Sonra kurtarıcının sırılsıklam olduğunu fark etti. "İşte." Bulduğu en büyük kıyafetleri çıkarıp çaydanlığa uzandı. Ateşin önünde oyalanıp çaydanlığı kaynamaya bı-

rakırken, kurtarıcının o muazzam gövdesini kurulayışını izleme ihtiyacı duymadığından emindi. Çaydanlık tıslamaya başlayınca hazırladığı kaba uzandı.

Kurtarıcı yatağın yanında bekliyordu. Adama ateşin yanında kurulanmasını söyleyecekti ki kendini tuttu. Kurtarıcının bakışları delikanlının yüzüne odaklanmıştı.

Kabı yatağın yanındaki konsola bırakıp elindeki bezi sıktı ve delikanlının yüzüne geçitte yapışan toz ve çakıl taşlarını temizledi. Yüzünün temizlenmesi, delikanlının masumiyetini ortaya çıkarıp ölümün korkunçluğunu vurgulamıştı. Honoria dudaklarını bitiştirip işine devam etti. Sıra, lekeli gömleğe gelene kadar...

"Yardım edeyim."

Honoria geri çekildi. Doğru noktalardan iki yırtıkla gömleğin sol tarafından kurtuldular.

"Bana bir bez verin."

Honoria bir bezi sıkıp adama uzattı. Titreşen ışığın altında yan yana çalıştılar. Honoria böylesine koca ellerin bu kadar nazikçe çalışmasına, ölmek üzere olan birine bu kadar saygıyla yaklaşmasına şaşırdı.

Bir süre sonra işleri bitti. Honoria sessiz yaralının üzerine bir battaniye daha örtüp kirli çamaşırları topladı ve hepsini kaba koydu. Kurtarıcı ateşin yanına çağırınca, Honoria kabı masaya bırakıp sırtını doğrulttu.

"Şeytan?"

Ses öyle belirsizdi ki Honoria güçlükle duydu. Hemen dönüp yatağa yaklaştı. Delikanlının göz kapakları titreşti.

"Şeytan. Sen... Şeytan."

"Tamam," diye mırıldandı Honoria elini delikanlının alnına götürerek. "Burada şeytan yok, seni almasına izin vermeyeceğiz."

Delikanlı kaşlarını çatıp Honoria'nın elinin altındaki başını salladı. "Hayır. *Görmeliyim...*"

Kurtarıcının güçlü elleri omuzlarını tuttuğunda yana kayan Honoria'nın nefesi kesildi. Elini delikanlının alnından çekmesiyle de delikanlı gözlerini açıp kalkmaya çalıştı.

"Uzan Tolly, buradayım."

Honoria, kurtarıcının onun yerine geçip delikanlıyı tekrar yatırmaya çalışmasını izledi. Sesi, dokunuşu, ölmek üzere olan delikanlıyı rahatlattı. Delikanlı, adamın yüzüne odaklanarak tekrar yattı. "Güzel," diye soluk aldı, ince bir sesle. "Seni buldum." Solgun yüzünde zayıf bir tebessüm belirdi. Sonra ciddileşti. "Sana bir şey söylemeliyim..."

Konuşması, bir süre sonra nöbete dönüşen öksürükle bölündü. Kurtarıcı, güç vermek istercesine delikanlıyı kollarının arasına aldı. Öksürük yatıştığında, Honoria temiz bir bezi adama uzattı. Delikanlıyı tekrar yatıran kurtarıcı, onun ağzının kenarındaki kanı sildi. "Tolly?"

Yanıt gelmedi. Yaralı yine bilincini kaybetmişti.

"Onu tanıyorsunuz," dedi Honoria ve o anda delikanlı gözlerini tekrar açtı. Benzerlikleri sadece geniş alınlarıyla sınırlı değildi, kaşları ve gözleri de benziyordu.

"Kuzenim." Honoria, kurtarıcısının haşin bakışlarındaki heyecanı görüyordu. "Birinci göbekten. En gençlerimizden biri, yirmisinde bile yoktur."

Sesinin tonu, Honoria'nın kurtarıcısının yaşını merak etmesine yol açtı. Otuzlarındaydı belli ki ama yüzüne bakıp tahmin yürütmek çok zordu. Tavırlarından, görmüş geçirmiş, bilge biri olduğu anlaşılıyordu.

Honoria onları izlerken, kurtarıcı bir eliyle kuzeninin soluk yüzüne düşen bir tutam saçı geri itti.

Rüzgarın hafif uğultusu ağıda dönüştü.

Üçüncü Bölüm

Honoria, ölmek üzere olan genç bir delikanlı ve yakınları tarafından Şeytan diye anılan adamla birlikte, bir kulübede mahsur kalmıştı. Ateşin yanında arkası yüksek bir koltuğa yerleşip fincandan çayını yudumlarken durumunu gözden geçirdi. Karanlık çökmüş, fırtınaysa dineceğine dair hiçbir belirti göstermiyordu. Çok istese de kulübeden çıkamazdı.

Hala yatağın kenarında oturan kurtarıcısına bakıp yüzünü buruşturdu, aslında gitmek istemiyordu. Henüz adını öğrenememişti ama adama saygı ve sempati duyuyordu.

Delikanlının konuşmasının üzerinden yarım saat geçmişti. Daha uygun bir ismi olamayacağını düşündüğü Şeytan, ölmek üzere olan kuzeninin yanından ayrılmamıştı. Yüzü duygulardan arınmış ve ifadesizdi. Ama duyguları, yeşil gözlerini gölgeleyen yüzünün gerisindeydi. Honoria, ani ölümün neden olduğu şoku ve kederi, sessizce ölümü beklemenin ne olduğunu bilirdi. Gözlerini ateşe çevirip çayını yudumladı.

Bir süre sonra yatağın gıcırtısını duydu, yumuşak ayak sesleri yaklaştı. Adamın büyük oymalı sandalyeye oturduğunu görmekten çok hissedip eski kilimden yükselen toz kokusunu aldı. Çaydanlık hafifçe tıslıyordu. Öne eğilip hazırladığı fincana sıcak su doldurdu. Buhar dağıldığında fincanı alıp adama uzattı.

Kurtarıcının uzun parmakları Honoria'nın parmaklarına sürtünüp yeşil gözleri ona bakmak üzere yükselirken fincanı aldı.

"Teşekkürler."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözlerini alevlere dikip sessizce yudumlamaya başladı. Honoria da aynısını yapıyordu.

Zaman geçiyordu. Kurtarıcı uzun bacaklarını doğrultup bacak bacak üstüne attı. Honoria kurtarıcının bakışlarını üzerinde hissetti.

"Somersham'e neden geldiniz Matmazel?.."

Uzun süredir beklediği açılış yapılmıştı sonunda. "Wetherby," dedi.

Kurtarıcı, karşılığında kendini tanıtmadan gözlerini kıstı. "Tam adınız nedir?"

Honoria kaşlarını çattı. "Honoria Prudence Wetherby," diye yanıtladı aksi bir tavırla.

Kurtarıcı bir kaşını kaldırdı, rahatsız edici yeşil gözleri titreşmiyordu. "Honoria Prudence *Anstruther*-Wetherby olmasın?"

Honoria bakakaldı. "Nereden biliyorsunuz?"

Kurtarıcı dudağını çarpıttı. "Büyükbabanızı tanırım."

Honoria şaşkın bir bakışla, "Ona benzediğimi mi söyleyeceksiniz?" diye sordu.

Kısa, yumuşak ve derin bir kahkaha, Honoria'nın duyularını kabarttı. "Kendiniz söylediniz şimdi. Bana kalırsa hafif bir benzerlik var. Çene kısmı belki de."

Honoria öfkeli bir bakış attı.

"İşte şimdi tam yaşlı Magnus gibi baktınız," dedi kurtarıcısı.

Honoria kaşlarını çattı. "Anlayamadım."

Kurtarıcı gözlerini kadından ayırmadan çayından bir yudum içti. "Magnus Anstruther-Wetherby huysuz bir ihtiyar centilmen, lanet olası inatçının tekidir."

"Onu iyi mi tanıyorsunuz?"

"Babam daha iyi tanırdı."

Honoria belirsizce kurtarıcının çayını yudumlamasını izledi. Tam adı bir sır değildi. Sadece, Londra'daki huysuz, inatçı, yaşlı bir centilmenle akrabalık bağını kanıtlamak için bunu kullanmaktan hoşlanmazdı.

"Bir oğlu daha vardı değil mi?" Kurtarıcısı derin düşüncelere dalarak Honoria'yı inceliyordu. "Magnus'a karşı gelip onun istemediği biriyle evlenmişti. Şu Montgomery kızlarından biriyle. Sen onların kızı mısın?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Honoria başını sertçe eğdi.

"Böylece yine aynı soruya gelmiş olduk Matmazel Anstruther-Wetherby. Hangi kör talih sizi durgun sularımıza getirdi?"

Honoria tereddüt etti. Arkalarındaki delikanlının uzun bacaklarında bir huzursuzluk dalgalanması hissetti. Kafasını kaldırdı. "Ben dadıyım."

"Dadı mı?"

Honoria onayladı. "Genç kızları sosyeteye takdim edilmek üzere hazırlıyorum. Bir yıl öncesinden ailelerin yanına yerleşiyorum."

Kurtarıcı hayran ve kuşkulu bir ifadeyle baktı. "Yaşlı Magnus buna ne diyor peki?"

"Bilmiyorum. Ona fikrini hiç sormadım."

Kurtarıcı güldü. Gülerken yine aynı boğuk, şehvetli sesi çıkarmıştı. Honoria omuzlarının ürpertisini zor bastırdı, ardından kurtarıcı ciddileşti. "Ailenize ne oldu?"

Honoria omuz silkti. Eğer kurtarıcının dikkatini iyi yönde dağıtacaksa hikayesini anlatmanın bir sakıncası yoktu. "Ben on altı, ağabeyimse on dokuz yaşındayken bir kazada öldü. Hampshire'da yaşıyorduk ama kazadan sonra ben Leicestershire'daki teyzemin yanında kalmaya başladım."

Kurtarıcı kaşlarını çattı. "Magnus'un müdahale etmemesine şaşırdım."

"Michael annemle babamın öldüğünü haber verdi ama o cenazeye bile gelmedi." Honoria omuz silkti. "Gelmesini de beklemiyorduk. Babamla ters düştüğünden beri hiç görüşmemişlerdi." Dudakları hafifçe kalktı. "Babam, ondan hiçbir şey istemeyeceğine yemin etmişti."

"İnatçılık genel özelliğiniz demek."

Honoria bu yorumu duymazdan geldi. "Leicestereshire'da bir yıl kaldıktan sonra dadılık yapmaya karar verdim." Kafasını kaldırıp anlayışlı yemyeşil gözlere baktı.

"Teyzeniz kalmanızı istemedi mi?"

Honoria iç geçirdi. "Çok istiyordu aslında. Anstruther-Wetherbylar kadar belirgin olmasa da, kendi sınıfından olmayan biriyle evlenmişti." Köpeklerle ve çocuklarla dolu evi gözünde canlandırırken duraksadı. "Ama mutluydu ve ev ahalisi de beni seviyordu..." Honoria yüzünü buruşturup kendisini izleyen karanlık yüze baktı. "Benim adıma mutlu değildi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sudan çıkmış balık gibi miydiniz?"

"Kesinlikle. Yastan çıkınca seçeneklerimi değerlendirdim. Para bulmak tabii ki hiç sorun değildi. Michael güvenli bir kasabada bana küçük bir ev alıp sakin bir yaşam sürmemi istiyordu ama..."

"O da size göre değildi."

Honoria yüzünü çevirdi. "Öylesine sakin bir yaşam düşünmedim hiç. Bence kadınların uysallaşmaya zorlanıp heyecanlı işlere hep erkeklerin atılması haksızlık."

Kurtarıcının her iki kaşı da kalktı. "Şahsen ben hep, heyecanın paylaşılmasından yanayımdır."

Honoria tam onu onaylayacaktı ki adamın bakışlarını yakaladı. Gözlerini kırpıştırıp tekrar baktı ama kurtarıcısının şehvet dolu bakışları kaybolmuştu. "Ben de hayatımın kontrolünü elime alıp daha heyecanlı bir yaşam sürmeye karar verdim."

"Dadı olarak mı?" Kurtarıcının yeşil gözleri içten bir ilgiyle bakıyordu.

"Hayır. Bu iş sadece bir basamak. On sekiz yaşın, Afrika'da maceraya atılmak için erken olduğunu düşündüm. Leydi Stanhope'un yolundan gitmeye karar verdim."

"*Aman Tanrım*!"

Honoria, kurtarıcısının sesinin tonunu duymazdan geldi. "Hepsini planladım. En büyük hayalim deve üzerinde Sfenks'in gölgesinde yürümek. Böyle bir sefere genç yaşta çıkmak akılsızlık olurdu. Ailelerin yanında sadece bir yıl kalmayı gerektiren dadılık, zaman geçirmek adına ideal bir iş. Elbiseden başka ihtiyacım da olmadığı için, çeşitli kasabaları dolaşıp soylu ailelerin yanında kalırken para biriktirebiliyorum. Bu da Michael'ı rahatlatıyor."

"Ah, evet, ağabeyiniz. Siz zamanınızı böyle geçirirken o ne yapıyor?"

Honoria kendisini sorguya çeken adama temkinli bir bakış attı. "Michael, Lord Carlisle'ın sekreteri. Onu tanıyor musunuz?"

"Carlisle'ı mı? Evet. Ama sekreterini tanımıyorum. Anladığım kadarıyla ağabeyiniz politikayla ilgili."

"Lord Carlisle babamın arkadaşıydı. Michael'ın giderlerini karşılamak istedi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kurtarıcının kaşları kalktı, sonra fincanındakini içti. "Neden dadılığı seçtiniz?"

Honoria omuz silkti. "Başka ne yapabilirdim? İyi bir eğitim aldım, takdim için hazırlandım. Babam, dedeme kendini kanıtlamak konusunda inatçıydı. Sırf büyükbabama o geri kalmış fikirlerine ihtiyacı olmadığını göstermek için benim iyi bir evlilik yapacağıma inanıyordu."

"Ama siz daha o yaşa gelmeden annenizle babanız öldü."

Honoria onayladı. "Annemin eski arkadaşı Leydi Harwell'in benden iki yaş küçük bir kızı vardı. Yastan çıktıktan sonra fikrimi ona belirttim. Aldığım eğitim ve hazırlıklar sayesinde, diğer kızlara bildiklerimi öğretebileceğime inanıyordum. Leydi Harwell beni denemeye karar verdi. Miranda'ya ders verdikten sonra, kız bir kontla evlendi. Ondan sonra tabii yeni birini bulmam zor olmadı."

"Her çöpçatan annenin arzusu." Derinden gelen sesine alaycı bir ton karışmıştı. "Somersham'de kimi eğitiyorsunuz?"

Adamın sorusu Honoria'yı gerçekliğe sürükledi. "Melissa Claypole."

Kurtarıcı kaşlarını çattı. "Esmer olan mı, sarışın olan mı?"

"Sarışın olan." Çenesini eline dayayan Honoria, alevleri izlemeye koyuldu. "Sessiz, sakin, sıkıcı bir kız. Onu nasıl çekici birine dönüştüreceğimi Tanrı bilir. Aslında Leydi Oxley'ye gidecektim. Ama altı yaşındaki çocuğu suçiçeği oldu ve sonra Leydi Oxley öldü. O zamana kadarki tüm önerileri reddetmiştim ama Claypole ailesinin mektubu elime geç ulaştığı için onlara yanıt vermemiştim. Böylece rutin kontrollerimi yapmadan kabul ettim."

"Kontrol mü?"

"Ben herkesle çalışmam." Honoria derin bir iç çekerek daha rahat oturdu. "Ailenin iyi durumda olduğundan, davetlere katılabilecek düzeyde bağlantıları olup olmadığından ve şapkacının gönderdiği faturaya karşı çıkıp yaygara koparmayacak kadar ölçülü davrandıklarından emin olmak isterim."

"Terziden bahsetmeye gerek yok zaten."

"Kesinlikle," dedi kısaca, "rüküş bir kızın bir dükü ağına düşürmesi mümkün değildir."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Şüphesiz. Bu durumda Claypole ailesinin katı kurallarına uymadıklarını mı anlamalıyım?"

Honoria kaşlarını çattı. "Daha pazar gününden beri yanlarındayım ama şüphelerim var..." Ardından omuz silkti. "Neyse ki Melissa konuşmaktan başka her şeye sahip, ne de olsa dükle evlenecek."

Bir anlık bir sessizlikten sonra kurtarıcı atıldı. "Dük mü?"

"Öyle görünüyor. Buralarda yaşıyorsanız onu tanıyorsundur. Ağırbaşlı, temkinli, hatta münzevi biri sanırım. Söylediklerine bakılırsa Leydi Claypole'ün ağına takılmış." Honoria sorusunu hatırlayarak döndü. "Onu tanıyor musunuz?"

Berrak yeşil gözler, titreşerek Honoria'ya baktı ve kurtarıcısı yavaşça kafasını salladı. "O şerefe nail olduğumu söyleyemem."

"Hımm!" Honoria sandalyesine gömüldü. "Bu adam bir keşiş herhalde. Tanımadığınıza emin misiniz?"

Ama kurtarıcı, artık genç kadını dinlemiyordu. Sonra adamın dikkatini neyin bozduğunu anladı. Delikanlının hırıltılı soluğu. Kurtarıcı yatağa koştu. Yatağın kenarına oturup delikanlının bir elini tuttu. Honoria oturduğu yerden, delikanlının gittikçe düzensizleşen, çatlak sesli nefesini duyuyordu.

Acıyla dolu on beş dakikanın ardından hırıltı kesildi.

Kulübenin içini korkunç bir sessizlik kapladı, fırtına bile susmuştu. Honoria gözlerini kapayıp sessizce dua etti. Ardından rüzgar, doğanın ölüm ilahisi gibi, ağıt yakarcasına esti.

Honoria gözlerini açtığında, Şeytan'ın, kuzeninin elini göğsünde tuttuğunu gördü. Adam ardından gözlerini, yatağın kenarında oturduğu yerden, bir daha hareket edemeyecek solgun yüze dikti. Belli ki kuzeninin sağlıklı, kahkahalar atıp konuştuğu günlerini anımsıyordu. Honoria, ölümün zihninde neler çağrıştırdığını biliyordu. Kalbi burkuldu ama yapabileceği bir şey yoktu. Tekrar sandalyesine gömülüp kurtarıcıyı anılarıyla baş başa bıraktı.

Uyuyakalmış olmalıydı. Biraz sonra gözlerini açtığında, kurtarıcı şöminenin başındaydı. Mum sönmüştü, odadaki tek ışık, alevlerden yansıyordu. Kurtarıcının yarı uykulu bir halde geceyi geçirmek için ateşe biraz daha odun attığını gördü.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Önceki konuşmaları sırasında Honoria, bakışlarını kurtarıcısına ya da alevlere dikmişti. Şimdi şömineden gelen ışığın kollarını ve omuzlarını aydınlatmasıyla adamı tam olarak görebiliyordu. İçinde uyanan, adamın bronz tenine dokunup elini sıcak gövdesinde ve kaslarında gezdirme isteğini güçlükle bastırıyordu.

Kollarını birleştirip elleriyle dirseklerini tutarken ürperdi.

Kurtarıcı tek hamlede ayağa kalkıp döndü ve kaşlarını çattı. "Bunu alın." Honoria'nın önünden geçip yumuşak kumaşlı ceketini masadan alarak ona uzattı.

Honoria ceket yerine bir metre ötesindeki gövdeye odaklanmamak için kendini zor tuttu. Yutkunup başını salladı ve sonra bakışlarını doğruca kurtarıcının yüzüne çevirdi. "Hayır, sizde kalsın. Uyanınca ürperdim herhalde, üşümüyorum." Son sözü gerçekti. En azından, ateşten, odaya sürekli bir ısı yayılıyordu.

Kurtarıcının bir siyah kaşı yavaşça kalktı ama solgun yeşil gözlerini genç kadının üzerinden ayırmadı. Ardından diğer kaşı da kalktı ve omuz silkti. "Nasıl isterseniz." Oymalı sandalyede oturup kulübeyi inceledi. Gözleri arada bir yatakta battaniyeye sarılı bedene takılıyordu. Sonra arkasına yaslanıp Honoria'ya baktı. "Bence uyumaya çalışalım. Fırtına sabaha kadar dinmiş olur."

Honoria onaylayıp kurtarıcının ceketi muhteşem göğsüne örttüğünü görünce rahatladı. Başını sandalyenin arkalığına dayayıp gözlerini kapatmıştı. Kirpikleri, çıkık elmacık kemiklerinin üzerine yarım ay biçiminde düşüyor, ışık da sert yüz ifadesini aydınlatıyordu. Güçlü bir ifadesi vardı ama duygusuz değildi. Dudak çevresi çenesinin sert görünümünü yumuşatıyor, kavisli kaşları geniş alnını dengeliyordu. Gece karası lüleleri ise tüm yüzünü çevreliyordu. Honoria gülümseyip gözlerini kapattı. Korsan olmalıydı bu adam.

Uyku düşüncelerini bulandırdığında, genç kadının vücudu ateşin sıcaklığıyla rahatladı. Rüyalara dalmak hiç de zor değildi.

Birkaç seçkin kişinin O Şeytan Cynster, sayısız kişinin Şeytan Cynster ve en yakın arkadaşlarının sadece Şeytan diye tanıdığı altıncı St. Ives dükü

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sylvester Sebastian Cynster, uzun kirpiklerinin altından müstakbel gelinini izliyordu. Acaba annesi, Dul Düşes, Honoria Prudence Anstruther-Wetherby'la ilgili ne düşünecekti?

Bu fikirle yüzünde neredeyse bir tebessüm beliriyordu ama zihnini meşgul eden kara perde, dudaklarının kıvrılmasını engelledi. Tolly'nin ölümüne tek yanıt vardı, adalet yerini bulacaktı ve intikamını alacaktı. Hiçbir şey onu ve klanındaki diğer erkekleri susturamazdı. Tüm gözü karalıklarına karşın, Cynster'lar yataklarında ölüyordu.

Ama Tolly'nin intikamını almakla sadece geçmişi rahatlatacaktı. Bugün, yoluna çıkan bir diğer virajı alıyordu. Refakatçisi, karşısındaki eski koltukta yön değiştirdi.

Şeytan, kadının yerleşmesini izleyip rüyasında ne gördüğünü düşündü. Kendisini gördüğünü umdu. Sonra bundan emin oldu ama kendisi uyanıktı.

O sabah malikaneden aslında kendine bir eş bulmak için ayrıldığının farkında değildi. Kader her şeyi daha iyi bilirdi. Kader, Honoria Prudence'i, yanından geçip gidemeyeceği bir yere koymuştu. Geçmişle ilgili sürekli hoşnutsuzluğu, kaderin oyununun bir parçasıydı. Son zaferinin coşkusundan sıyrılıp malikaneye gelmişti ve birkaç gün atış yapmak için Fırıldak'a haber göndermişti. Fırıldak o gece onunla buluşacaktı. Bütün günü atış yaparak geçireceği için, Süleyman'ın eyerini takıp çiftliğe gitmişti.

Vahşi toprakları, kim olduğuna ve ne olduğuna odaklanmasını sağlayarak adamı her zaman sakinleştirirdi. Ama fırtına yaklaşmaya başlamıştı, malikaneye arka taraftan girmek için kestirmeden gidip ormana girmişti. Böylece Tolly'yi ve tabii Honoria Prudence'i bulmuştu. Kader, kırmızı bayrağını sallamıştı. Kimse ışığı göremediğini söyleyemezdi. Fırsatları değerlendirmekte üstüne yoktu. Honoria Prudence'i bulacağı belliydi.

Tam kendisine uygun bir eş olabilirdi.

Öncelikle uzun boyluydu. Ne zayıf ne de topluydu: Yuvarlak hatlı tam bir dişiydi. Işıl ışıl kestane rengi saçlarından birkaç tutam, kafasının tepesindeki topuzundan düşmüştü. Kesinlikle çok çekici görünen kalp şeklindeki yüzü, kemikli ve klasik görünümlüydü. Küçük bir burnu, ince bir kavis çizen kahverengi kaşları ve geniş bir alnı vardı. Dudakları etli, hoş bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

pembe tondaydı. En güzel yanı olan kocaman, ıslak buğulu gözleri, uzun kirpikleriyle çevriliydi. Çenesiyle ilgili söyledikleri aslında doğruydu. Şekil bakımından değilse de kararlı duruşu, dedesininkini andırıyordu.

Fiziksel açıdan kesinlikle çok çekiciydi. Herkesin bildiği üzere hercai kişiliği bu kadından kesinlikle etkilenmişti.

Aynı zamanda aşırı heyecana ve ürkek davranışlara yer vermeyen mantıklı bir mizacı vardı. Daha en başından onca emirler yağdırmasına karşın kadının ezilmediğini dik duruşundan anlamıştı. Sonra annesinin bile daha iyisini yapamayacağı yatıştırıcı bir bakışla, yaralıyla ilgilenmesini sağlamıştı.

Kadının cesaretinden etkilenmişti. Sinir krizine girmeyip becerikli ve oldukça pratik davranmıştı. Yolda karşısına çıkan yaralı birine nasıl müdahale edeceğine dair ders mi almıştı? Fırtına korkusunu bastırmaya çalıştığı da gözünden kaçmamıştı. Dikkatini dağıtmak için elinden geleni yapmıştı. Emirlerine kaşlarını çatarak tepki vermesi bile dikkatini yeterince dağıttığına işaretti. Gömleğini çıkardığında verdiği tepki de öyle.

Dudakları seğirince insafsızca onları düzeltti. Kaderin önerisine uymak için iyi bir neden daha.

Son on yedi yıldır, sayısız leydinin onu cezbetme uğraşına karşın, en temel eğilimleri bütünüyle ve kesinlikle kendi arzusuna göre şekilleniyordu. Buna karşın, Honoria Prudence, olası beklentilerle, zihninin bu kısımlarıyla doğrudan bağlantı kurmuştu sanki. İçindeki avcıydı bu. Böyle bir eylem, genellikle yaptığı işe odaklanmasını engellemezdi. Sadece böyle girişimlerde bulunduğunda o yönünü gösterirdi.

Ama bugün, şehvetli düşünceler birden çok kez tökezlemesine neden olmuştu.

Gömleğini çıkarırken kadının dikkatini dağıtmıştı ama karşılığında kendi dikkati de dağılmıştı. Bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Uzun zamandır yaşadığı bir duygu değildi bu da. Otuz iki yaşında bu tür etkilere karşı duyarsız ve arzularının kurbanı olmayacak kadar da deneyimli olduğunu düşünürdü.

Belki de Honoria Prudence'le birkaç kez yatağa girse bu dertten kurtulurdu. Magnus Anstruther-Wetherby'ın asi torunu olması, bir bakıma

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

düğün pastasının üzerindeki kreması olacaktı. Bu düşünce onu zevklendirmişti.

Tabii ona ismini de söylememişti. Söylese Honoria'nın gözüne uyku girmezdi. Kendisini tanımadığını hemen anlamıştı. Tanımasına gerek de yoktu. İsmini söylese muhtemelen onu hatırlayacaktı.

Ayrıcalıklı mesleği, sosyeteyle ilgili dedikoduların kulağına gelmesini kolaylaştırıyordu. Kadına ismini söylerse, bağlantıyı kurup ona göre davranacağından emindi ve böylesi, ikisi açısından da üzücü olurdu.

Kaygılanmasına gerek olmadığına dair kadını ikna etmek çok çaba gerektirirdi ama şu anda bu çabayı harcayacak zamanı yoktu. Öncelikle Tolly'nin katiliyle mücadele etmeliydi, bu yüzden de Honoria sakin ve dingin kalmalıydı. Her nasılsa, dürüstlüğünün ve kadınsı gerçekçiliğinin, diriltici ve garip şekilde destekleyici bir yanı vardı.

Alevler Honoria'nın yüzünü aydınlatıyordu. Şeytan, kadının güzel yanaklarının narin kıvrımlarını inceleyip dudaklarının yumuşaklığını hissetti. Ne tepki vereceğini merak ederek, sabahleyin ona kimliğini açıklamaya karar verdi. İhtimaller çok geniş kapsamlıydı. Honoria sandalyesinde sızlanıp gerinirken, Şeytan ihtimalleri düşünüyordu.

Gözlerini ardına kadar açtı. Aynı anda yeniden şiddetlenen fırtınayı da fark etti. Gök gürültüsü sanki daha da yakından geliyordu. Rüzgar yaygara kopartarak yükseliyor, ormandan çok şiddetli çatırtı sesleri geliyordu.

Honoria nefesi kesilerek ayağa kalktı. Kapalı gözleri ve öne uzattığı elleriyle ilerlemeye başladı.

Şeytan yerinden fırlayıp Honoria'yı belinden tutarak ateşten uzaklaştırdı.

Honoria yürekleri burkan hıçkırıklarla dönüp kendini Şeytan'ın üzerine savurdu. Ellerini üzerinde gezdirirken sıkıca kenetlenip yüzünü Şeytan'ın göğsüne yasladı. Karşılığında Şeytan da kollarını ona dolayıp Honoria'ya eziyet eden hıçkırıkları hissetti. Dengesini kaybederek geriye doğru bir adım attı ve dizinin arkasını eski sandalyeye çarptı.

Şeytan oturdu. Honoria da durmayıp bacaklarını uzatarak Şeytan'ın kucağına kıvrıldı ve sessizce ağlamaya devam etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şeytan kafasını çevirip Honoria'nın yüzüne dikkatle baktı. Gözleri kapalıydı ama sıkıca değil. Gözyaşları yüzüne düşüyordu. Aslında hala uyuyordu.

Honoria gördüğü kabusun etkisiyle ürperdi. Boğazını düğümleyen hıçkırığını engelledi ama hemen arkasından yeni bir hıçkırık geldi.

Onu izleyen Şeytan göğsünde şiddetli bir acı duydu. Gözyaşları, Honoria'nın göz kapaklarının altında birikip yavaşça yanaklarına doğru kayıyordu.

Şeytan'ın içi burkuldu. Nazikçe Honoria'nın yüzüne dokunduysa da kadın uyanmadı ve gözyaşları akmaya devam etti.

Buna dayanamıyordu. Şeytan kafasını eğip dudaklarını Honoria'nın dudaklarıyla birleştirdi.

Honoria gök gürültüsünün bile hafifletemediği derin acının arasında, kendi dudaklarına yapışan dudakların sıcaklığını ve sıkılığını hissetti. Beklenmedik bu duygu, Honoria'yı rüyasından koparıp dikkatini başka yöne çekti. Ardından geri çekilerek nefesini tuttu.

Güçlü parmaklar çenesini kavradığında, Honoria dudakların yeniden yaklaştığını fark etti. Ölüm korkusunun sardığı kemiklerini ve tenini bir sıcaklık kapladı. Dudaklarına değen dudaklar, rüyalar arasındaki geçiş anı gibi hayat doluydu.

Honoria artık yapayalnız değildi. Biri yanındaydı, onu ısıtıyor, anılarından uzaklaştırıyordu. Damarlarını saran buz eridi. Dudakları yumuşadı, öpücüğe belirsizce karşılık verdi.

Şeytan daha ileri gitmeden kendini toparladı. Honoria hala uyuyordu. Kadını korkutarak uyandırmak, isteyeceği son şeydi. Kucaklaşmalarını masumiyetten öteye taşımasını haykıran iblislerine karşı giriştiği savaş, fırtına kadar insafsız ve şiddetliydi. Sonunda kazandı ama sarf ettiği çaba gücünü tüketmişti.

Honoria geri çekildi. Şeytan başını kaldırdığında kadının hafifçe iç geçirdiğini duydu. Arkasından dudakları dişi bir tebessümle kıvrılan Honoria, kendini Şeytan'ın kucağına bıraktı.

Şeytan nefesini tutup dudaklarını kemirdi.

Honoria'nın yanağını tekrar göğsüne bastırdığında, kadın huzurlu bir uykuya daldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sonunda gözyaşlarını durdurmuştu. Şeytan çenesini kenetleyerek, kendine amacının sadece bu olduğunu hatırlattı. Kader sayesinde, Honoria'nın yol açtığı acının hakkını verip dürüstlüğüne uygun bir ödül talep edecekti. Başındaki halesi bir kez daha ışıldayabilirdi şimdi.

Rahatlayabilmek için yarım saat boyunca başka şeyler düşünmesi gerekti. O zamana kadar Honoria derin uykuya dalmıştı bile. Şeytan dikkatlice yer değiştirip daha rahat oturdu ama ateşin sönmek üzere olduğunu fark etti. Eğilip paltosunu aldı ve müstakbel karısının üzerine dikkatlice örttü.

Dudaklarını kıvırıp başını sandalyenin arkasına yasladı ve gözlerini kapattı.

Şeytan, yanağı Honoria'nın saçlarına yaslanmış halde uyandı.

Gözlerini kırpıştırdı. Panjurlardan güneş ışığı sızıyordu. Honoria, Şeytan'a yaslanıp bacaklarını onun kalçalarına dayamış biçimde hala uyuyordu. Sonra yaklaşan toynak seslerini duydu. Kesinlikle Fırıldak'tı bu, onu arıyordu.

Şeytan doğrulmaya çalışırken kaslarına kramp girince irkildi. Müstakbel eşi kımıldamadı. Genç kadını kollarına alıp ayağa kalktı. Bir şeyler geveleyen Honoria kafasını tekrar adamın omzuna yasladı. Şeytan onu koltuğa oturtup paltosunu üzerine attı. Yanağı koltuğun soğuk döşemesine değince kaşlarını çattı ama hemen ardından yüz ifadesi yumuşayıp tekrar derin uykuya daldı.

Şeytan gerindi. Sonra parmaklarını göğsünde gezdirip kapıya yöneldi. Esneyerek kapıyı açtı.

Dişlerinin arasından tıslad. "Lanet olsun!" Gelenleri gördüğünde alçak sesle küfretti. Fırıldak konusunda haklıydı. Kuzeni, siyah bir atın üzerinde yaklaşıyordu. Yanında bir atlı daha vardı. Kendisinden büyük kuzeni ve Tolly'nin üvey ağabeyi Charles'ı gördüğünde Şeytan'ın yüz ifadesi donuklaştı.

Bundan da kötüsü vardı. Yolun diğer tarafından da dört kişilik bir grup daha geliyordu. Lord Claypole, Leydi Claypole ve iki seyis.

"*Ekselansları*! Sizi burada görmek ne büyük sürpriz." Keskin hatlı, kıvırcık saçlı Leydi Claypole, Fırıldak'a ve Charles'a şöyle bir bakış atıp çıkık mavi gözlerini iyice açarak Şeytan'a döndü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Fırtınada mahsur kaldım." Şeytan bir elini kapıya dayayıp girişi engelledi.

"Gerçekten mi? Berbat bir geceydi." Kısa boylu, tıknaz bir centilmen olan Lord Claypole böğürdü. "Bizim dadımıza rastlamış olabilir misiniz acaba ekselansları? Dün atı alıp Somersham'e gitmişti. At tek başına döndü ama dadıdan şu ana kadar haber alamadık."

Şeytan boş gözlerle baktı. "Fırtına çok şiddetliydi."

"Öyle, öyle." Lord kısaca onu onayladı. "Sanırım at ipini koparıp eve koşmuş. Huysuz canavar. Eminim Matmazel Wetherby papazın evinde güvende ve rahattır." Lord karşısındaki görüntü karşısında şaşkınlığını koruyarak karısına döndü. "Sen de öyle düşünmüyor musun hayatım?"

Leydi omuz silkti. "Ah, eminim iyidir. Düşüncesizlik edip bizi böyle bir telaşa soktu." Leydi Claypole, Şeytan'a bezgin bir bakış atıp seyisleri işaret etti. "Onu aramaya çıkmalıyız diye düşündük ama haklısın lordum, eminim papazın evinde güvendedir. Matmazel Wetherby'ı *en yüksek* kişilerin tavsiyeleriyle yanımıza aldık."

Şeytan'ın bir kaşı kalktı. "Öyle mi?"

"Bayan Acheson-Smythe'ten duydum. *En yüksek* düzeyde, *oldukça* seçkin. Tabii o da benim Melissa'mı duyunca diğer tüm teklifleri bir kenara itip..." Leydi Claypole o anda gördükleri karşısında çıkık gözlerine inanamayarak sustu. Şeytan'ın çıplak omzuna doğru bakarken ağzı açık kaldı.

Şeytan iç geçirerek kolunu indirdi ve Honoria'nın gelişini izlemek üzere döndü. Honoria, bir eliyle sırtını tutup diğeriyle yüzüne düşen lülelerini geriye iterek, uykulu gözlerle Şeytan'ın yanında durdu. Göz kapakları ağırlaşmış, bozulan topuzundan, kahverengi saçlarının arasındaki altın sarısı tutamları sarkmıştı. Perişan haldeydi. Yanakları, tıpkı Claypole'lerin düşündüğü tarzda bir gece geçirmişçesine hafif pembeydi.

Honoria daha ileriye bakar bakmaz olduğu yerde kaldı. Sonra soğukkanlı bir nezakete bürünüp kendini toparladı. Yüzünde herhangi bir şaşkınlık belirtisi yoktu. Şeytan'ın dudakları, onaylayan, minnet dolu, garip bir şekil aldı.

"*Evet* matmazel!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Leydi Claypole'ün tiz sesi öfkeli bir kızgınlıkla çıkıyordu. Şeytan ona, aklı başında her insanın uyarı olarak algılayacağı açık ve doğrudan bir bakış attı.

Ama Leydi pek zeki değildi anlaşılan. "Gerçekten de mücadele dolu bir geceydi! Pekala Matmazel Wetherby, papazı ziyarete gitmekten kastınız buysa bir daha Claypole Hall'ün eşiğinden geçmenize gerek yok."

"Öhöm!" Leydi'den daha uysal olan Lord Claypole karısının kolunu tuttu. "Hayatım..."

"Demek ki kandırılmışım! Bayan Acheson-Smythe duyunca..."

"*Hayır*! Gerçekten Margery..." Bir gözüyle Şeytan'a bakan Lord Claypole, karısının sosyal bir intihar girişiminde bulunmasına engel olmaya çalıştı. "Buna hiç gerek yok."

"*Gerek* yok mu?" Leydi Claypole kocasına öyle bir bakış attı ki adamcağız neredeyse kendinden geçecekti. Karısı silkinip onlara yaklaştı ve kibirle, "Bizi bilgilendirirseniz, eşyalarınızı size göndeririz," dedi.

"Çok naziksiniz." Şeytan'ın mırıltısı, Lord Claypole'ün yapamadığını yapacak kadar sertti. "Matmazel Anstruther-Wetherby'ın eşyalarını malikaneye gönderebilirsiniz."

Şeytan'ın emrini uzun bir sessizlik takip etti.

Leydi Claypole ileriye doğru atıldı. "*Anstruther*-Wetherby mı?"

"Malikaneye mi?" diye tekrarladı yumuşak bir tonla Charles Cynster. Atı sürekli hareket edip ayaklarını sertçe yere vuruyordu.

Leydi Claypole aniden bakışlarını Honoria'ya çevirdi. "Bu doğru mu matmazel? Yoksa ekselanslarının gönlünü çalmak için uydurduğunuz bir yalan mı?"

Ekselansları mı? Honoria bir an bilincini kaybettiğini sandı. Yanındaki adama bir bakış atınca, soğukkanlı yeşil gözleri çabucak onunkilerle buluştu. O anda oradaki herkesten kurtulup ona sığınmak için her şeyini verebileceğini düşündü. Ama başını kaldırıp sakin bir tavırla Leydi Claypole'e saygıyla bakmakla yetindi. "Ekselanslarının," derken, unvan, ince bir vurguyla ağzından dökülmüştü, "açıklamaya uygun gördüğü üzere ben Anstruther-Wetherby'ların bir üyesiyim. Haksız ve yersiz bir ilgiden sakınmak için bu bağdan söz etmemeyi tercih ettim."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Honoria'nın açıklaması Leydi'yi etkilemedi. "Bunu kızlarıma *nasıl* açıklayacağımı bilemiyorum."

"Size önerim şudur madam," Şeytan, gözlerini Leydi Claypole'ün üzerinden ayırmadan Honoria'nın elini tutup dudaklarına götürürken uyarırcasına sıktı, "kızlarınıza, düşesimin onları en kısa zamanda bilgilendireceğini söyleyebilirsiniz."

"*Düşesiniz* mi?" Üç soylu aynı anda şaşkınlığını dile getirdi, sadece Fırıldak Cynster sessiz kaldı.

Honoria bilincini yine kaybettiğini sandı. O anda Şeytan, kadının elini daha sıkı tuttu. Sakindi, dudaklarını büküp sözde nişanlısının yüzüne baktı. Gözlerindeki ümitsizliği sadece o görüyordu.

"*Gerçekten*, ekselansları! Dikkatinizden kaçtığını sanmıyorum." Leydi Claypole'ün benzi atmıştı. "Bu konu böylesine bir fedakarlığı gerektirmiyor. Eminim Matmazel Wetherby anlaşmaya varmaktan memnun olacaktır..."

Kadının sesi gittikçe azalıp sonunda Şeytan'a bakarken tamamen kesildi. Şeytan felç edici bakışlarını uzun bir süre Leydi'ye dikti. Ardından adamın düşmanca bakışları Lord Claypole'e kaydı. "Leydi'den ve sizden, düşesimi nezaketle karşılamanızı beklerdim." Derin ve düz ses tonunda, belirgin bir tehdit seziliyordu.

Lord Claypole yutkundu. "Gerçekten de öyle! Buna şüphe yok. Şey..." Dizginlerini toplayıp karısının atına yaklaştı. "Tebrik ederiz. İzin verirseniz biz artık gidelim ekselansları. Haydi gel hayatım." Ani bir hareketle hem kendi atını hem de karısınınkini çevirdi. Kayda değer bir hızla oradan uzaklaştılar.

Rahat bir nefes alan Honoria, orada kalan atlıları inceledi. İçlerinden birinin Şeytan'ın akrabası olduğunu anlaması için bir kez bakması yetmişti. Zihninde düşünceler geziniyordu ama bağlantıyı kuramıyordu. Malum atlı başını çevirdi, ellerini kayıtsızca yumruk yapan adam çok yakışıklıydı. Kahverengi saçları ve gözleri Şeytan'ınkiler kadar göz alıcı olmasa da yanındaki adamla aynı boylarda ve aynı irilikteydi. Aynı karakteristik özelliğe sahiptiler. Başını çevirme hareketi, Şeytan'ın iç gıdıklayan erkeksi duruşunu tanımlayan aynı zarafetti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Atlı, bakışlarını Honoria'nın üzerinde gezdirdi. Sonra yüzünde bir tebessüm belirerek bakışlarını Şeytan'a çevirdi. "Anladığım kadarıyla kurtarılmaya ihtiyacın yok."

Sesler ve davranışlar, ilişkilerinin şüphe götürmez olduğunu gösteriyordu.

"Kurtarılmayı gerektiren bir durum yok, bir kaza oldu. İçeri gel."

Atlının bakışları keskinleşti. Honoria, adamla Şeytan'ın arasında sözsüz bir iletişim kurulduğuna yemin edebilirdi. Atlı başka bir şey söylemeden eyerden indi.

Hala at üzerinde duran refakatçisine baktı. Solgun, seyrek saçlı, şişman ve diğerlerinden yaşça büyük olan adamın yüzü de onlarınkinden daha yuvarlak ve etliydi. O da Şeytan'la göz göze gelip iç geçirdi ve atından indi. "Onlar kim?" diye fısıldadı Honoria, ilk adam atından inip onlara doğru yürürken.

"Diğer iki kuzenim. Bize yaklaşan Fırıldak. En azından biz ona öyle diyoruz. Diğeriyse Charles. Tolly'nin ağabeyi."

"Ağabeyi mi?" Honoria, iriyarı adamla ölen delikanlıyı çabucak zihninde karşılaştırdı.

"Üvey ağabeyi," diye düzeltti Şeytan. Honoria'nın elini tutup kadını da peşinden sürükleyerek kulübeden çıktı.

Honoria'yı uzun zamandır kimse fiziksel olarak bir şey yapmaya zorlamamıştı. Belki de ilk kez bir adam buna cesaret ediyordu. Bu haddini bilmezliği karşısında Honoria'nın dili tutuldu, adamın gücüyse karşı koymasını tümüyle engellemişti. Eline kondurduğu öpücükle hızlanan kalp atışları tam yavaşlamıştı ki yeniden küt küt atmaya başladı.

Şeytan kapıdan beş adım uzaklaştıklarında durdu ve Honoria'nın elini bırakıp yüzüne baktı. "Burada bekleyin. Şu kütüğe oturabilirsiniz. Biraz uzun sürebilir."

Honoria karşı koymanın eşiğine gelmişti ama o kristal yeşili gözlerde, emirlerine itaat edilmesini sağlayan bastırılması imkansız bir şey vardı. Adama meydan okumak, otoriter tavrına isyan edip aykırı şeyler yapmak istiyordu. Ama kulübede ne olduğunu biliyordu.

Dudaklarını bitiştirip başını eğdi. "Tamam."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Döndüğünde eteği de fırıl fırıl döndü. Şeytan, kadının kütüğe doğru ilerleyişini izledi. Honoria bunu yaparken durup arkasına dönmeden tekrar başını eğdi. "Ekselansları."

Bakışları Honoria'nın salınan kalçalarına takılan Şeytan, kadını izlemekten kendini alamıyordu. İlgisi her an gözle görülür biçimde artıyordu. Daha önce hiçbir kadın, emirlerine böyle karşı gelmeyi düşünmemişti. Ama Honoria bunu düşünmekle kalmayıp yapıyordu. Kulübede Tolly'nin ölü bedeni olmasa, yapacağını da biliyordu.

Honoria kütüğe vardı. Tatmin olan Şeytan döndü. Fırıldak, kulübenin kapısında bekliyordu.

"Ne oldu?"

Şeytan'ın yüz ifadesi sertleşti. "Tolly öldü. Vuruldu."

Fırıldak, gözlerini Şeytan'ınkilere dikip olduğu yerde kalakaldı. "Kim vurmuş?

"Onu bilmiyorum," dedi Şeytan uysalca, kendilerine yaklaşan Charles'a bakarak. "İçeri gelin."

Yatağın kenarındaki yarım dairede durup Tolly'nin ölü bedenine baktılar. Fırıldak, Waterloo'da Şeytan'ın teğmeniydi. Charles da emir subayıydı. Çok ölü görmüşlerdi ama bu aşinalık, darbeyi hafifletmiyordu. Şeytan duygudan arınmış bir sesle olanları anlattı. Tolly'nin son sözlerini söyledi. İfadesizce bakan Charles, Şeytan'ın ağzından çıkan her kelimeyi dikkatle dinliyordu. Ardından uzun bir sessizlik yaşandı. Kapıdan süzülen parlak ışığın altında Tolly'nin cesedi, önceki gece olduğundan daha kötü görünüyordu.

"*Tanrım. Tolly!*" Charles devam edemedi. Yüzü büzüştü. Tek eliyle yüzünü kapatıp yatağın kenarına oturdu.

Şeytan, çenesini kenetleyip yumruğunu sıktı. Ölüm onları şaşırtacak güce sahip değildi artık. Keder kalıcıydı ama bunu içinde yaşayacaktı. Ailenin başıydı o. İlk görevi diğerlerine liderlik etmekti. Kendisinden beklenen buydu. Kendinden beklediği de buydu. Üstelik şimdi, Honoria Prudence'i de koruması gerekiyordu. Derin bir nefes alıp sessizce gerileyerek şöminenin yanındaki açık alana gitti.

Birkaç dakika sonra Fırıldak yanına gelip açık kapıya baktı. "O mu bulmuş?"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Şeytan başıyla onayladı. "Neyse ki yaygara kopartan tiplerden değil." Ses tonlarını kontrol altında tutarak sessizce konuştular. Şeytan yatağa bakıp kaşlarını çattı. "Charles'ın ne işi var burada?"

"Ben oraya gittiğimde malikanedeydi. Bir iş için Tolly'yi görmesi gerekmiş. Evine uğradığında, Yaşlı Mick, Tolly'nin buraya geldiğini söylemiş."

Şeytan, yüzünü ekşitti. "Burada olması iyi."

Fırıldak, Şeytan'ın çıplak göğsünü inceledi. "Gömleğin nerede?"

"Tampon yaptık." Bir süre sonra iç geçirip doğruldu. "Matmazel Anstruther-Wetherby'ı malikaneye götürüp bir araba göndereceğim."

"Ben burada kalıp Tolly'ye göz kulak olurum." Fırıldak'ın yüzünde bir tebessüm belirdi. "Hep en güzel rolü kaparsın."

Şeytan'ın yanıt anlamındaki tebessümü de kısaydı. "Bu seferki prangayla geldi."

Fırıldak'ın gözleri Şeytan'ınkilere kenetlendi. "Ciddi misin?"

"Daha ciddi olamazdım." Şeytan yatağa baktı. "Charles'ı gözünün önünden ayırma."

Fırıldak onayladı.

Güneş ışığı neredeyse gözünü kör ediyordu. Şeytan gözlerini kırpıştırıp kütüğe baktı. Boştu. Lanet edip tekrar baktı. İçine kötü bir his doğdu. Ya Süleyman'ı alıp kaçtıysa?

Anlık bir tepki verdi. Kan akışı bir anda hızlanıp kalbine baskı yaptı. Ahıra koşarken kaslarının iyice gerildiğini fark etti ve o anda dikkatini çeken bir hareketlilik oldu.

Ahıra gitmemişti. Şeytan, gözleri ışığa alıştığında, genç kadının kütüğün biraz ötesinde aşağı yukarı yürüdüğünü gördü. Honoria'nın kül rengi elbisesi, ağaç gövdelerine karışıp kadını gizlemişti. Adam, içinde beliren korkudan kurtulup gözlerini odakladı.

Honoria hissetti. Kafasını kaldırdığında adamı gördü. Çıplak gövdesi ve korsana benzer görüntüsüyle, her yanından öfke fışkırarak hareketsizce onu izliyordu. Bakışları kenetlendi ama bir saniye sonra Honoria gözlerini başka yöne çevirdi. Burnu havada nazikçe sağa yönelip kütüğe oturdu.

Şeytan, keskin yeşil gözlerini dikip Honoria'nın bırakıldığı yerde beklemesinden tatmin olarak ahıra yöneldi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Honoria dişlerini gıcırdattı. Bu adam düzenbazlık ve gözdağı verme konusunda ustaydı ama bu neden umrundaydı ki? Malikanesine gidip eşyalarını bekleyecekti ve sonra kendi yoluna gidecekti. Belki Dul Düşes'le de tanışabilirdi.

Hiç değilse içini kemiren gizemi kısmen çözmüş, Dük'le tanışmıştı. Son üç gündür, Leydi Claypole'ün anlattıklarından yola çıkarak zihninde çizdiği uysal, mütevazı, münzevi adamın görüntüsü aklına geldi. Gerçeğiyle uzaktan yakından ilgisi yoktu. Şeytan diye anılan dük, uysal ya da mütevazı değildi. Birinci sınıf bir zorbaydı ve kızının peşinde dolandığıyla ilgili de Leydi Claypole hayal görüyordu.

Ama henüz adını bilmese de Dük'le tanışmıştı. Buna karşın, Honoria son on beş saatte kendini tanıtmayı unutmuş olabileceğine inanamıyordu. Bu da kafa yorulması gereken bir konuydu.

Honoria jüponsuz olmanın verdiği rahatsızlıkla kıpırdanıp duruyordu. Kütük, pürüzlü ve tırtıklıydı. Etine batıp canını acıtıyordu. Ahırın girişini görüyordu. Sürekli yer değiştiren gölgelerden, Şeytan'ın atını hazırladığını tahmin etti. Büyük ihtimalle malikaneye gidip Honoria ve kuzeninin cesedi için uygun bir araba gönderecekti.

Yaşadığı bu sürpriz maceranın sonunda bir süre düşündü. Düşüncesinin Şeytan'la ilgili fikirlerle dolu olduğunu görünce şaşırdı. Zorba, kibirli, otoriterdi... Liste böyle uzayıp giderdi. Ama bir o kadar da yakışıklıydı, istediği zaman karşısındakini etkileyebilirdi ve şeytani bir mizah anlayışına sahip olabilirdi. Dük, Honoria'nın saygısını kazanmış, empati kurabilme yeteneğini ona göstermişti. Buna karşın Honoria, kendisine Şeytan denen bir zorbayla çok fazla zaman geçirmeye niyetli değildi. Size fazlasıyla bağlı olmayıp mesafeli davranabilen onun gibi tüm centilmenler iyiydi.

Adamı Süleyman'la birlikte tekrar gördüğünde bu karara varmıştı. At ürkek, Şeytan'sa hüzünlüydü. Yaklaştıklarında Honoria ayağa kalktı.

Şeytan, Honoria'nın önünde durup Süleyman'ı da yanında durdurdu. Honoria arkasındaki kütük yüzünden geri adım atamadı. Kenara çekilmeye fırsat kalmadan, Şeytan dizginleri tek eline alıp kadına yaklaştı.

Şeytan'ın niyetini anlayana kadar, Süleyman'ın yan eyerine tünemişti bile. Nefesini tutup ellerini eyer kaşına kenetledi. "Siz ne yaptığınızı..."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Dizginleri çözen Şeytan, sabırsızca kaşlarını çatıp kadına baktı. "Sizi eve götürüyorum."

Honoria gözlerini kırpıştırdı. "Beni *sizin* evinize mi götürüyorsunuz? Malikaneye mi?"

"Somersham Malikanesi." Dizginler çözülünce Şeytan eyere uzandı. Honoria önünde olduğu için üzengiyi kullanmaya yeltenmedi.

Honoria'nın gözleri büyüdü. "*Durun*!"

Şeytan'ın kadına fırlattığı bakış, ancak sabırsız bir adama ait olabilirdi. "Ne oldu?"

"Ceketinizi kulübede unuttunuz." Honoria, Şeytan'ın çıplak gövdesinin sırtına yaslanacağı düşüncesiyle içinde uyanan heyecanı bastırmaya çalıştı. Bir metre öteden, hatta daha uzaktan bile aynı heyecanı duyuyordu ya gerçi.

"Fırıldak getirecek."

"*Hayır*! Şey, bir dükün çıplak halde ata bindiği nerede görülmüş? Üşütebilirsiniz, yani..." Honoria o anda, düşündüğünden çok daha fazlasını gören yeşil gözlere baktığını fark etti.

Şeytan gözlerini çekmedi. "Buna alışın," diye tavsiyede bulundu ve ardından Honoria'nın arkasına oturdu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Dördüncü Bölüm

Honoria'nın, Süleyman'ın sırtındaki durumundan çıkartabildiği tek iyi sonuç, arkasındaki eziyetçisinin yüzünü görmemesiydi. Ne yazık ki Şeytan, yalnız yüzünün değil, boynunun bile kızardığını görüyordu. Vücudunun kaskatı kesildiğini de hissediyordu. Arkasına oturur oturmaz kaslı kolunu beline sarıp onu kendine çektiği için buna pek de şaşmamıştı.

Şeytan dokunur dokunmaz Honoria gözlerini kapattı, yaşadığı panik çığlık atmasını engelledi. Hayatında ilk kez bayılacağını sandı. Etrafını saran kuvvet karşı konulmazdı. Hiddetini bastırıp yeniden mantıklı davranmaya karar verdiğinde, geçide giden yola girmişlerdi.

Honoria etrafa bakınıp gözünü aşağıya dikti ve beline dolanan kola sarıldı. Şeytan da onu daha sıkı kavradı.

"Dik oturun, düşmezsiniz."

Honoria'nın gözleri büyüdü. Şeytan'ın söylediği her kelimeyi *hissedebiliyordu*. Göğsünden, kollarından, kalçalarından yayılan sıcaklığı da hissediyordu. Dokundukları her yer yanıyordu. "Ah..." Kendi atıyla gittiği yolu takip ediyorlardı. Düz yol, hemen önlerindeki kıvrımın ötesindeydi. "Somersham Malikanesi, esas meskeniniz mi?"

"Annem yılın büyük bölümünü orada geçirir."

Somersham dükü yoktu. Kıvrımı geçtiklerinde Honoria bu kadarının yettiğini düşündü. Kalçası ve poposu Şeytan'ın kaslı bacaklarının arasında kalmıştı. Bu kadar yakın olmalarına karşın adını bile bilmiyordu. "Unvanınız nedir?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Şu unvanlar." At, geçidin kenarına gitmek istedi ama insafsızca engellendi. "St. Ives Dükü, Earith Markisi, Strathfield Kontu, Wellsborough Vikontu, Moreland Vikontu..."

Liste böyle devam edip gidiyordu. Honoria, yüzünü görebilmek için adamın koluna iyice yaslandı. İsimler dudaklarından dökülürken, dünkü trajedinin yaşandığı yerden geçip bir sonraki virajı aldılar. Şeytan yere, Honoria da gözlerini kısarak adama baktı. "Bitti mi?"

"Aslında bitmedi. Daha şortla gezerken kafama soktukları bir ezberdi bu. Sonradan eklenenler de var ama onları nereye sığdıracağımı bilmiyorum."

Tekrar aşağıya göz attı. Honoria boş boş ona bakıyordu. Sonunda bir türlü aklına gelmeyen bağlantıyı hatırladı.

St. Ives, Cynster'ların nüfuzunda. Bunu ona annesi öğretmişti. Sosyetedeki en eski ailelerin listesi. Eğer St. Ives, hala Cynster'ların nüfuzundaysa... Hemen kendisini sıkıca kavrayan adama baktı. "Siz *Şeytan Cynster* mısınız?"

Şeytan gözlerini kadının üzerine dikti. Şaşkınlıkla karışık bir suçlamayla bakan Honoria'ya, bir kaşını kibirle kaldırdı. "Kanıt ister misiniz?"

Kanıt mı? Daha ne gibi bir kanıta ihtiyacı olabilirdi ki? Şöyle bir bakınca bile görünen sabit, bilge gözleri, öfkeli duygusallığıyla mükemmel uyum sağlayan gücü tüm şüpheleri yok etmeye yeterdi. Honoria gözlerini ileriye dikti. Başta anımsayamamıştı ama artık her şeyi yerli yerinde hatırlıyordu.

Cynster'lar ayrıcalıklı bir soydu: Vahşi, hedonist, öngörülemez. Honoria'nın atalarıyla birlikte Kanal'ı geçmişlerdi. Kendi ataları politika ve finansta güçlenirken, Cynster'lar aynı çabayı daha direkt kaynaklara yöneltmişlerdi. Her zaman liderlik etmek için bu dünyaya gelen, en üstün, güçlü, cesur ve zeki savaşçılardı. Yüzyıllarca, aklı başında insanların durup bir kez daha düşüneceği mücadelelere büyük bir tutkuyla girişmişlerdi. Sonuç olarak, William'dan beri bütün krallar, güçlü St. Ives lordlarının gönlünü hoş tutardı. Neyse ki Cynster'lar savaşa olduğu gibi, arazi edinmeye de aynı tutkuyla yaklaşıyordu.

Ayrıca ister kader deyin, ister şans, kahramanlıkları, esrarengiz biçimde hayatta kalmalarıyla da ilintiliydi. Waterloo sonrası, çoğu soylu aile kayıp-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

larının hesabını tutarken içlerinde garip bir korku büyümüştü. Cynster'lar yenilmezdi. Yedisi savaş alanına gitmişti ve hepsi de ufak sıyrıklar dışında yara almadan dönmüştü.

Ayrıca kibirliydiler. Yetenekli olduklarını düşündükleri kadar, kendileri kadar şanslı olmayan ölümlülerin de saygısını kazanmışlardı.

Cynster'lar özellikle saygı görmek istemiyorlardı, bu kendiliğinden oluyordu zaten.

Anlatılan hikayelerin yarısı doğruysa şimdiki jenerasyonun da tüm Cynster'lar kadar vahşi, hedonist ve öngörülemez olduğu söylenebilirdi. Liderleriyse hepsinden daha vahşi, hedonist ve öngörülmezdi. Şimdiki St. Ives dükü, yani onu eyerine atıp evine götürdüğünü, çıplak vücuduna alışmasını söyleyen adam. Gözünü kırpmadan onu düşesi yapacağını ilan eden korsana benzer diktatör.

Honoria bir anda aşırıya kaçtığını düşündü. Belki de olaylar tahmin ettiği biçimde gelişmeyecekti. Ama önemli değildi, hayatın kendisini nereye sürüklediğini biliyordu. Afrika'ya. Gırtlağını temizledi. "Claypole kızlarıyla karşılaştığınızda şanslarını denemeye çalışacaklar. Üzgünüm ama onlar annelerinin kızları."

Şeytan'ın omuz silktiğini hissetti. "Onlarla siz uğraşırsınız artık."

"Ben burada olmayacağım ki," dedi Honoria sertçe.

"Burada yeterince zaman geçireceğiz. Yılın bir kısmını Londra'da, bir kısmını da diğer mülklerimde geçireceğiz. Ama malikane her zaman evimiz olacak. Benim için endişelenmenize gerek yok. O azgınlarla sizin yardımınız olmadan karşılaşmaya hiç niyetim yok."

"Afedersiniz, anlayamadım." Honoria adama dönüp baktı.

Şeytan, kadının bakışına kısa bir karşılık verirken gülümsedi. "Arkanıza gizleneceğim."

Öyle ayartıcı bir sözdü ki Honoria kibirle kaşını kaldırdı. "Cynster'lar yenilmez sanıyordum."

Şeytanın tebessümü daha da canlandı. "İşin sırrı, gereksiz yere kendini düşman ateşine maruz bırakmamakta."

O küçük tebessümün etkisiyle, Honoria da gözlerini kırpıştırıp bakışlarını hemen çevirdi. Gereksiz yere *ona* bakmasının da anlamı yoktu. Sonra

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

aklının başından gittiğini fark etti. "Savunmanızı bozmak istemezdim ama ben birkaç güne kadar gideceğim."

"Ben de sizi engellemek istemem," diye bir mırıltı duydu kadın, sol kulağının hemen yanından, "ama biz evleneceğiz. O yüzden, hiçbir yere gitmiyorsunuz."

Honoria, içini saran sızıyla dişlerini gıcırdattı. Başını çevirip adamın büyüleyici gözlerine baktı. "Bunu sadece Leydi Claypole'ün başarısını engellemek için söylediniz." Şeytan yanıt vermeyip ona baktı ama Honoria bakışlarını çevirip kibirle omuz silkti. "Benimle böyle alay etmeniz hiç centilmence değil."

Arkasından gelen sessizlik, Honoria'nın sinirlerini tamamen gerdi. Konuştuğunda, sesinin ne kadar derin, alçak ve kadifemsi bir koyulukta olduğunu biliyordu. "Sizinle alay etmedim, en azından sözlü olarak. Ayrıca ben bir centilmen değil soyluyum. Aradaki farkı biliyorsunuzdur."

Honoria ne söylendiğini anlamıştı. İçi delicesine titriyordu ama teslim olmaya niyeti yoktu. "Ben sizinle evlenmiyorum."

"Böyle düşünüyorsanız sevgili Matmazel Anstruther-Wetherby, birkaç önemli noktayı gözden kaçırdığınızı hatırlatmak isterim."

"Ne gibi?"

"Refakatçimiz olmadan aynı çatı altında, aynı odada geçirdiğimiz dün gece gibi."

"Herkesin onu ne kadar sevdiğinizi bildiği ölen kuzeniniz dışında. Ölü bedeni yatakta uzanırken, hiç kimse orada uygunsuz şeyler yaşandığını düşünmez." Son hamleyi yaptığına yeterince ikna olan Honoria, sözlerinin ardından gelen sessizliğe şaşırmadı.

Ağaçların arasından, yazın son günlerinden kalma ışıltılı güne çıktılar. Erkendi, gecenin soğuğu henüz etkisini kaybetmemişti. Yol, su dolu bir kanalı takip ediyordu. İleride eğri büğrü ağaçlar yol boyunca uzanıyordu.

"Tolly'yi nasıl bulduğumuzu kimseye söylememenizi isteyecektim aslında sizden. Ailesi ve yargıç dışındakilere tabii."

Honoria kaşlarını çattı.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Onu bu sabah ölü olarak bulduğumuzu bilsinler."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Honoria dudaklarını büzdü ve savunmasının bir anda buharlaştığını fark etti. Ama bu ricayı kabul etmekte de herhangi bir sakınca görmedi. "Olur. Ama neden?"

"Haydutlar tarafından öldürüldüğü duyulursa büyük bir sansasyon yaşanır. Sizi ve halamı sorgulamalardan olabildiğince korumaya çalışacağım. Vurulduktan sonra yaşadığı ve onu ölmeden önce bulduğumuz duyulursa insan içine çıktığınız her an sorgulanırsımız."

Honoria buna itiraz edemezdi. Spekülasyon yaratmakta sosyetenin üstüne yoktu. "Dün onu bulduğumuzda zaten ölmüş olduğunu neden söyleyemiyoruz?"

"Öyle dersek, neden sizi tehlikeli varlığımdan kurtarıp orada cesetle bırakarak eve gitmediğimi açıklamamız daha zor olur."

"O öldükten sonra da ayrılmamanız saçma değil mi?"

"Artık çok geçti."

Adı çoktan kötüye çıktığı için mi yoksa? Honoria memnuniyetsizliğini ifade etti. Ağaçların arasında parka ait olduğunu tahmin ettiği taş bir duvar gördü. Biraz daha ötede, yüksek çitlerin üzerinden en üst kattaki pencereleri ve çatısı görünen büyük bir ev gözüne ilişti. "Her neyse," dedi, "Leydi Claypole'ün dediği gibi, yaygara koparmak çok anlamsız."

"Öyle mi?"

"Bu çok basit bir konu. Leydi Claypole benim için tavsiye mektubu yazmayacağına göre, belki anneniz yazabilir."

"Sanırım bu mümkün değil."

"Neden?" Honoria adama doğru döndü. "Sizin gibi o da beni tanıyacaktır."

Açık yeşil gözler, kendisininkilerle buluştu. "Sorun da bu ya."

Gözlerini kısıp ona bakması keşke bir etki yaratsaydı. Yine de şansını denedi. "Böyle bir durumda anneniz bana yardım etmek için elinden geleni yapar sanıyordum."

"Yapacağından eminim. Başka bir yerde dadılık yapmanız için parmağını kımıldatmayacağının da nedeni bu zaten."

Honoria homurdanarak önüne döndü. "O kadar tutucu mu yani?"

"Hiç o şekilde anıldığını duymadım."

"Lake District gibi kuzeyde bir yerler olabilir örneğin."

Şeytan iç geçirince Honoria baştan aşağı ürperdi. "Sevgili Matmazel Anstruther-Wetherby, izin verirseniz konuya biraz açıklık getireyim. Öncelikle, geceyi oduncunun kulübesinde baş başa geçirdiğimiz ortaya çıkacak. Bu kesin. Leydi Claypole, kocasının emirlerine aldırmadan, St. Ives düküyle ilgili skandalı en yakın arkadaşlarına anlatmadan durmayacaktır. Böylece hikaye, tabii ki büyük bir gizlilik içinde ağızdan ağza yayılacaktır. Ondan sonra ise adınız yerlerde sürünecek. Yüzünüze karşı nasıl görünürlerse görünsünler, hiçbiri masum olduğunuza inanmayacak. Bir evde, ağabeyinizin içini rahatlatacak bir iş bulma ihtimaliniz yüzde sıfır."

Honoria ağaçlara yaklaştıkça kaşlarını daha çok çattı. "Sizi temin ederim ben dünkü çocuk değilim ekselansları. Ben yeterince tecrübeli, olgun bir kadınım."

"Ne yazık ki hayatım, neden-sonuç ilişkisini kuramıyorsunuz. Gerçekten de çiçeği burnunda okullu bir genç kız olsanız, dün gece uyumaktan başka bir şey yaptığımı çok az insan düşünürdü. Haliyle..." Sustu ve ağaçlara yaklaşırken Süleyman'ı yavaşlattı. "Daha karmaşık oyunları tercih ettiğimi herkes bilir."

Honoria memnuniyetsizliğini dile getirdi. "Çok saçma. Orada yatak bile yoktu."

Arkasındaki beden titreyip sabitlendi. "İnanın, yatağa hiç gerek yok."

Honoria dudaklarını birleştirip ağaçlara baktı. Ağaçlık yol önlerindeydi. Biraz ileride, altmış santim kalınlığında, iki buçuk metre uzunluğundaki taş duvar uzanıyordu. Bir kemer, kavak ağaçlarıyla çevrili bir meydana açılıyordu. Rüzgarın etkisiyle kımıldayan yaprakların arasından, hala biraz uzak olan sol taraftaki evi gördü. Orta çizgisi hariç *E* harfi şeklinde, her bir ucunda dikey kanatlı büyük bir evdi burası. Hemen karşıdaysa geniş bir ahır kompleksi göze çarpıyordu.

Ahırların yakınlığı Honoria'yı konuşmaya zorladı. "Dün gecenin sonuçlarıyla ilgili çeliştiğimiz konusunda hemfikir olmayı öneriyorum ekselansları. Endişelerinizi anlıyorum ama birkaç ay sürecek dedikodular yüzünden evlenmek zorunda değiliz. Şerefinizi de göz önünde bulundurursak buna bir itirazınız olmaz sanırım." Doğru bir noktaya değindiğine inanıyordu.

"Sevgili Matmazel Anstruther-Wetherby." Adamın nazik ve ölümcül sesi, kadının sol kulağında yankılanınca tüm vücudu karıncalandı. "İzin verirseniz bir noktayı açığa kavuşturayım. İtiraz etmeye niyetim yok. Bir Anstruther-Wetherby olarak siz, bir Cynster olan benim tarafımdan masumca da olsa tehlikeye atıldınız. Bu sebeple, sonuçları sorgulamamızın gereksizliği gibi, tartışmaya da gerek yok."

Honoria dişlerini öyle bir sıktı ki çenesi acıdı. Şeytan'ın sesinin yarattığı ürpertiyi bastırma uğraşı, ahır girişine kadar sürdü. Süleyman'ın tırnakları çakıl taşlarının üzerinde takırdayarak içeri girdiler. İki seyis koşarak geldiyse de Şeytan kapkara atın dizginlerini çekince onlar da durdu.

"Melton nerede?"

"Henüz gelmedi ekselansları."

Honoria kurtarıcısının -yoksa eziyetçisi mi demeliydi?- alçak sesle küfrettiğini duydu. Herhangi bir uyarıda bulunmadan bacağını eyer kaşından geçirip Honoria'yı da kucaklayarak attan indi. Honoria'nın karşı koymaya bile zamanı kalmamıştı.

Nefesi tutulmuştu ve ayakları yere basmasına karşın, Şeytan'ın onu hala sıkıca kavrayıp kendine çektiğini fark etti. Yine ürperdi. Tam derin bir nefes alıp kurtulmaya çalışacaktı ki adam onu nazikçe bıraktı.

Honoria dudaklarını büzüştürüp kibirle elbisesini fırçaladı. Doğrulduğunda Şeytan'a baktı. Adam elini kavrayıp dizginleri tuttu ve Honoria'yla kara atını peşinden sürükleyerek ahırlara yöneldi.

Honoria karşı çıkmadı. Ahırın önünde dolanıp durarak seyislerin meraklı bakışlarına maruz kalmaktansa adamla gitti. Otların tanıdık kokusuyla dolu kasvet duygusu içini sardı. "Seyisler onu fırçalayamıyor mu?"

"Ondan korkuyorlar. Ancak yaşlı Melton onunla baş edebiliyor."

Honoria, Süleyman'a baktı, at da kadının bakışlarına karşılık verdi.

Adam geniş bir ahırın önünde durdu. Ondan kurtulan Honoria ahır kapısına yaslandı. Kollarını birleştirip Şeytan'ın, daha doğru tanımla eziyetçisinin, korkunç küheylanı ovmasını izlerken içine düştüğü çıkmazdan kurtulmanın yollarını aradı.

Kasları gerilip rahatladı. Karşısındaki görüntü büyüleyiciydi. Buna alışmasını söylemişti ama alışabileceğinden şüpheliydi. Şeytan eğilip ardından

yavaşça doğruldu ve atın diğer yanına geçti. O anda göğsü görüş alanına girdi. Honoria nefessiz kaldığında Şeytan, kadının bakışlarını yakaladı.

Bir an göz göze geldiler, arkasından Honoria gözlerini kaçırıp önce ahır duvarındaki ufak çiviye, sonra kirişe bakarak tepkisinden dolayı içten içe kendini azarlarken, bir yandan da *Keşke yelpazem olsaydı*, diye düşündü.

Bir diktatörle ters düşmek hiç akıllıca değildi ama başka şansı olmadığına göre, Şeytan'ın kendisi üzerinde otorite kurabileceğini kabul etmesinin de ölümcül olduğunu hatırlaması gerekiyordu.

Kendini tutarak, zihnini başka şeylerle meşgul etmeye çalıştı. Şeytan, onuru zedelenmesin diye onunla evlenmek istiyorsa farklı bir yöntem deneyebilirdi. Honoria kaşlarını çattı. "Sırf fırtınadan korunmak için yolumu değiştirip geceyi sizinle aynı kulübede geçirdim diye, hayatıma farklı bir yön çizmek zorunda kalmam haksızlık. Ben hayatını kadere bırakan pasif izleyicilerden değilim. Planlarım var benim!"

Şeytan kafasını kaldırdı. "Sfenks'in gölgesinde deveyle gezmek gibi mi?" Kadını devenin üzerinde hayal edebiliyordu. Tıpkı kendisine benzeyen ve kendisi gibi düşünen Berberi liderin eşliğinde.

"Kesinlikle. Fildişi Sahili'ni de keşfetmek istiyorum. Orası da çok ilginç bir yermiş."

Berberi korsanlar ve esir tüccarları. Şeytan elindeki fırçayı bırakıp elini kalçasına sildi. "Ne yazık ki bir Cynster olmakla yetineceksin artık. Kimse bunu sıradan bir varoluş olarak göremez."

"Sizinle evlenmeyeceğim."

Kadının şimşek gibi çakan gözleriyle çenesi, Anstruther-Wetherby kafasının çalıştığına işaretti. Şeytan, Honoria'nın fikrini değiştirmeye çalıştığı her anın keyfine varacağına ciddi ciddi inanıyordu. Kadına doğru yürüdü.

Şeytan, Honoria'nın tüm kaslarının kilitlendiğini fark etse de genç kadın büyük bir gayret sarf edip bir santim kadar geri çekildi. Adam, adımlarını yavaşlatmadan elini Honoria'nın beline dolayıp kadını kaldırarak ahırın duvarına yasladı. Övgüye değer bir beceriyle elini çekip aralık kalan kapının tepesine yasladı ve diğerini avcu düz şekilde Honoria'nın omzunun yanına dayadı.

Honoria kapana kısıldığı yerden adama baktı. Nefes alıp verirken kabaran göğsünü, Şeytan görmemeye çalışıyordu. Honoria ağzını açamadan Şeytan konuştu. "Neden teklifimi kabul etmiyorsunuz?"

Honoria gözlerini adamdan ayırmadı. Şeytan öyle bir durmuştu ki Honoria onun vücudundan başka bir şey göremiyordu. Kalp atışlarının hızı kesilince kaşlarını çattı. "Sırf geri kafalı insanlar tarafından eleştirileceğim diye evlenmek istemiyorum."

"Karşı çıkmanızın nedeni bu mu?"

"Bir de Afrika var tabii."

"Afrika'yı unutun. Benim dürtülerim dışında, evliliğimize engel olarak gördüğünüz başka bir neden var mı?"

Kibiri, zorbalığı, acımasız otoriterliği, göğsü. Honoria, listesinin ilk sırasından başlayıp aşağıya inmeye karar verdi. Ama saydıklarının hiçbiri, evlenmelerine engel teşkil edecek kadar ciddi değildi. En doğru yanıtı bulmak adına Şeytan'ın bakışlarından bir ipucu yakalamaya çalıştıysa da adamın gözlerinin berraklığı onu yeniden büyüledi. Gözleri yemyeşil duru bir su gibi, duygu ve düşünceleriyse etrafına ışık saçan balık gibiydi. "Yok."

"Güzel."

Honoria'nın yaydığı rahatlama duygusu, Şeytan'ın gözlerinden yayılan ışıltının gerisinde kaldı. Adam doğrulup Honoria'nın elini tutarak ahırın kapısına yöneldi. Honoria lanet ederek eteğini kaldırdı ve uzun adımlarla adama yetişmeye çalıştı. Şeytan, ana kemer altına doğru gidiyordu. Hemen arkasında da sabah güneşinin aydınlattığı huzurlu evi duruyordu.

"Kafanızı yormayın Matmazel Anstruther-Wetherby." Aşağıya baktı, yüzü granit kadar sertti. "Sizinle geri kafalı insanlar çenelerini açmasın diye evlenmiyorum. Biraz düşünürseniz, bunun ne kadar saçma bir fikir olduğunu görürsünüz. Sizin de bildiğiniz gibi, Cynster'lar insanların eleştirilerini umursamaz. Toplum ne isterse düşünebilir ama bize hükmedemez."

"Ama... Eğer böyleyse ki böyle olduğuna inanırım, o halde neden benimle evlenmek istiyorsunuz?"

"Çünkü öyle istiyorum."

Sözler, en açık bir yanıttan basit bir soruya dönüştü. Honoria sinirlerine hakim olmaya çalıştı. "Çünkü öyle mi *istiyorsunuz*?"

Şeytan'ın attığı bakış, boyun eğdirecek türdendi. "Bir Cynster için bu gayet makul bir sebeptir. Aslına bakarsanız, bir Cynster için bundan iyi bir sebep *yoktur*."

Şeytan yeniden ileriye baktığında, Honoria onu profilden izledi. "*Bu* çok saçma. Dün gözlerinizi üzerime dikip beni izlemekten başka bir şey yapmadınız. Şimdi de evlenmek mi istiyorsunuz?"

Şeytan yine onayladı.

"*Neden*?"

Şeytan'ın attığı bakış bu kez çok anlaşılırdı. "Bir eşe ihtiyacım var ve siz mükemmel bir adaysınız." Sözünü bitirdikten sonra, yönlerini değiştirip daha da uzun adımlarla ilerledi.

"Ben yarış atı *değilim*."

Şeytan'ın dudakları gerildi ama yavaşladı, o da ancak Honoria'yı koşturmayacak kadar. Evin etrafındaki çakıl taşlı yola girdiler. Honoria önce Şeytan'ın sözlerini tekrarladı, ardından o sözlerdeki zayıflığı fark etti.

"Yine de çok saçma. Elinizi sallasanız sosyetedeki kızların yarısı size koşar."

Şeytan, Honoria'ya bakmadı bile.

"Yarısından fazlası."

"O halde neden *beni* seçtiniz?"

Şeytan açık ve net biçimde ona açıklamayı düşündü ama onun yerine dişlerini sıkıp homurdanarak, "Çünkü siz benzersizsiniz," dedi.

"*Benzersiz* mi?"

Tartıştığı konuda benzersizdi. Şeytan durup bir Anstruther-Wetherby'la mücadele edecek güce kavuşmak için gözünü gökyüzüne çevirdi ve sonra aşağıya bakıp Honoria'yı kapana kıstırmaya çalıştı. "Şöyle söyleyeyim. *Siz* bütün geceyi birlikte geçirdiğim çok çekici bir Anstruther-Wetherby kadınısınız ve sizinle yatmak istiyorum." Gülümsedi. "Sanırım bunu yapmadan önce evlenmeyi tercih edersiniz."

Honoria'nın gözlerindeki şaşkınlık adamın ruhuna merhem oldu. Kadının, Şeytan'a odaklanan gri gözleri büyüdü, sonra daha çok büyüdü. Honoria'nın ne gördüğünü biliyordu. Kadının içini saran saf şehvet duygusu, Şeytan'ın gözlerinde şimşek gibi çakıyordu.

Anlaşılmaz, çaresiz, tutarsız sözler etmesini bekliyordu ama Honoria görsel esaretinden kurtulup gözlerini kırpıştırarak derin bir nefes aldı ve gözlerini kısarak Şeytan'a baktı.

"Sırf istediğim zaman sizinle yatabileyim diye sizinle evlenemem. Yani..." Ne söylediğini fark edip hemen düzeltti. "Siz benimle yatabilesiniz diye."

Şeytan, kadının kızarıp sırrını açığa vuran yanaklarına baktı. Vahşi bir ifadeyle onayladı. "Tamam." Honoria'nın elini daha sıkı tutup döndü ve ağır adımlarla yürüdü.

Honoria kulübeden beri sürekli hareket edip kıpırdanıyordu. Ahıra vardıklarında, Şeytan can çekişircesine uyarılmıştı. Kadını samanlığa atıp acısını dindirmediğine şaşıyordu. Ama şimdi şiddetli bir baş ağrısı çekiyordu ve yürümezse, onu da yürütmezse, kendini tamamen kaybedebilirdi. "*Siz*," dedi, evin köşesinden kıvrılırken, "mantıklı, toplum tarafından onay gören kurallar doğrultusunda benimle evlenebilirsiniz. *Bense* sizi yatağa atmak için evleneceğim."

Şeytan, Honoria'nın attığı öfkeli bakışı hissetmişti: "Bu... *Aman Tanrım*!"

Honoria durup kımıldamadan baktı. Somersham Evi, sabah güneşinin altında gözlerinin önüne serilmişti. En az bir yüzyıl öncesine ait bal rengi taşlarıyla etrafını saran geniş çimenliğe bakan muazzam yapı, tüm nezaketiyle karşısındaydı. Çimenliğin sonundaki gölün, etrafını kuşatan meşe ağaçlarının, beyaz güllerle dolu taş duvarın, güzel kokulu çiçeklerin üzerinde ışıldayan çiyin farkına belli belirsizce vardı. Göl kenarındaki ördeklerin sesi duyuluyor, küçük otların keskin kokusu havaya bir tazelik katıyordu. Ama Honoria'yı asıl cezbeden evin kendisiydi. Dayanıklı, davetkar ve bütünüyle görkemli yapının keskin hatları yıllar içinde yumuşamıştı. Güneş ışığı sıra sıra dizilen kurşun pencere bölmelerini ışıldatıyordu. Büyük, çift kanatlı, meşe ağacından kapısı, klasik tasarımlı bir sundurmayla çevrelenmişti. Şeytan'ın evi, tecrübeleri sayesinde olgunlaşan bir kadın gibi davetkar ve baştan çıkarıcıydı.

Bunların tümünü evleneceği kadına vaat ediyordu.

Zihninde bu düşünce uçuşmaya başladı. Şeytan'ın izlediğini bile bile, bir süre hayal kurup onunla evlendiğini gözünde canlandırdı. Böyle bir

amaç için doğup büyümüş ve eğitim almıştı değil mi? Kısmeti önüne serilmişti işte. Ama Şeytan'ın düşesi olmak bazı şeyleri riske atmak...

Hayır! Kendine söz vermişti. Bir daha asla.

Zihninde gözlerini kapatıp evi ve yarattığı cazibeyi düşündü. Derin bir nefes aldığında, sundurmanın cephesindeki taşı süsleyen kalkanın üzerindeki geyiği gördü. Kalkanın altında bir yazı vardı. Latinceydi ve anlaması birkaç dakikasını aldı. "*Sahip ol... Ve elinde tut* mu?"

Şeytan'ın parmakları, kadının elini sertçe tutuyordu. "Cynster ailesinin ilkesi."

Honoria göğe doğru bir bakış attı. Şeytan karşı konulmaz bir güçle genç kadını merdivenlere çekti. "Beni nereye götürüyorsunuz?" İpek örtülerle şeffaf perdeler geldi aklına, korsanın gizli sığınağı.

"Anneme. Bu arada kendisine *Dul Düşes* olarak seslenilmesini ister."

Honoria kaşlarını çattı. "Ama siz evli değilsiniz ki?"

"Henüz değilim. Görevimi bana hatırlattığını düşündüğü zekice bir yöntem."

Zekice. Honoria, *Ya Dul Düşes, yani Şeytan'ın annesi bu konuyu ciddiye alırsa ne olur*, diye düşündü. Ne olursa olsun, karşı koymanın tam sırasıydı. Şeytan'ın krallar gibi hüküm sürdüğünden şüphe duymadığı o eşikten geçmek çok anlamsızdı. Gelecekteki ilişkileriyle ilgili bir karara varmadan buna bir son vermeliydi.

Verandaya vardılar. Şeytan kapının önünde durup Honoria'yı serbest bıraktı. "Ekselansları, konuşmamız..."

Evin son derece görkemli bir diğer parçası olan kapı, bir uşak tarafından nazikçe içeriye doğru açıldı. Görüntünün ihtişamına kapılan Honoria gözlerinin kamaşmasını engellemeye çalıştı.

Uşağın bakışları efendisine kaydı. Tebessümü çok içtendi. "Günaydın ekselansları."

Efendisi başıyla onayladı. "Günaydın Webster."

Honoria olduğu yerde kaldı. Şeytan, toplumun yaptırımlarına karşı gelme hakkını tanıyana kadar, eşikten geçmeyecekti.

Şeytan, Honoria'nın yanında durup önünden yürümesini işaret etti. Aynı anda Honoria, adamın elini belinde hissetti. Jüponu olmadığı için,

Şeytan'ın avcuyla teni arasında sadece elbisesinin incecik kumaşı kalmıştı. Şeytan'ın eli büyük bir baskı uygulamasa da baştan çıkarıcı bir tavırla yavaş yavaş teninde geziniyordu. Kalça kıvrımına ulaştığında Honoria'nın nefesi kesildi ve hemen eşikten geçti.

Şeytan da arkasındaydı. "Webster, bu Matmazel Anstruther-Wetherby." Kendisine baktığında, Honoria adamın gözlerindeki zafer ışıltısını gördü. "Burada kalacak. Eşyaları bu sabah buraya gelecek."

Webster eğilerek selamladı. "Eşyalarınızı odanıza taşıtırım matmazel."

Kalbi hala yerinden fırlayacakmışçasına çarpan Honoria hafifçe eğildi. Teninin en ücra köşeleri bile soğukla sıcağı birarada hissediyordu. Uşağın tavrında herhangi bir kusur göremedi. Efendisinin kılığı onu şaşırtmamıştı. Şeytan'ın çıplak gövdesini dikkate değer bulan sadece kendisi miydi? Burnunu çekme isteğini bastırıp holü inceledi.

Dış cephenin yarattığı etki kapılarda da hissediliyordu. Kapı üstü penceresinden ve yanlardaki ön kapıların pencerelerinden sızan güneş ışığıyla aydınlanan yüksek tavanlı hole ihtişam duygusu hakimdi. Duvarlar, mavi duvar kağıtlarıyla kaplıydı. Fildişi rengi zemin, zambaklarla süslüydü. Meşe panolar parıldıyordu. Mavi-beyaz çinilerle birlikte, dekorasyon havadar ve düzenli bir atmosfer sunuyordu.

Webster, efendisini kuzenlerinin geldiğine dair bilgilendirdi. Şeytan sertçe başını salladı. "Dul Düşes nerede?"

"Kahvaltı odasında ekselansları."

"Matmazel Anstruther-Wetherby'ı yanına götüreceğim. Beni bekle."

Webster eğildi.

Şeytan kafasını eğip genç kadına baktı. Honoria'nın sinirlerini iyice geren ruhsuz bir nezaketle kendisine eşlik etmesini işaret etti. Honoria hala içten içe titriyordu ve nedenini öfkesine bağladı. Başı dimdik holde ilerledi.

Şeytan'ın uşağına, onu beklemesi yönünde verdiği emir, tartışmalarının kaynağını yeniden hatırlamasına yol açtı. Honoria, kahvaltı odasının kapısına yaklaştıklarında, belki de gerçek sebepler üzerine tartışmadıklarını düşündü. Şeytan, kapı tokmağına uzandığında onun da elini tutmak istedi ama Honoria karşı çıktı. Şeytan gözlerinde yeni bir sabırsızlık duygusuyla yukarı baktı.

Honoria anlayışla gülümsedi. "Afedersiniz, unutmuşum. Kuzeninizin ölümü sizi oldukça sarsmış olmalı." Yumuşak, telkin edici bir ses tonuyla konuşuyordu. "Bu konuyu daha sonra konuşuruz ama evlenmemiz için gerçekten hiçbir neden yok. Şu travmayı bir atlatırsanız, her şeyi benim gözümden görmeye başlayacaksınız."

Şeytan, yüz ifadesi kadar boş bakan gözleriyle Honoria'yı izledi. Ardından ifadesi sertleşti. "Buna güvenmeyin." Böyle diyerek kapıyı ardına kadar açtı ve Honoria'yı da içeri yönlendirdi. Kendisi de arkasından girip kapıyı kapattı.

Aralarına ak düşmüş kapkara saçlı narin bir kadın, boncuklarla süslü çemberiyle şöminenin önündeki koltukta oturuyordu. Kafasını kaldırıp Honoria'nın o güne dek gördüğü en içten tavırla gülümsedi ve elini uzattı. "Sonunda geldin Sylvester. Seni merak ettim. Bu da kim?"

Kadının Fransız geçmişi şivesine fazlasıyla yansımıştı. Aralarına beyazlar düşen ve bir zamanlar oğlununkiler kadar siyah olan saçları, ellerinin narin hareketleri ve Honoria'yı etkisi altına alan içten bakışları da o geçmişin kalıntılarıydı.

İnanılmaz ölçüde kırışık görünen eteğini geri atan Honoria, odaya girerken başını dik tutmaya çalıştı. Dul düşes de oğlunun çıplak bedeni karşısında şaşırmışa benzemiyordu.

"*Anne.*" Kendisini esir alan şeytani adam, Honoria'yı şaşırtıcasına eğilip annesinin yanağına bir öpücük kondurdu. Annesi bu davranışı hürmetle karşıladı ve Şeytan doğrulurken, oğlunun kibiriyle eş değer otoriterlikte sorgulayıcı bakışlarını üzerine dikti. Şeytan, onu yatıştırırcasına konuştu. "Halefini bulur bulmaz onu sana getirmemi istememiş miydin? Seni Matmazel Honoria Prudence Anstruther-Wetherby'la tanıştırayım." Honoria'ya kısa bir bakış attı. "St. Ives dul düşesi." Annesine dönerek, "Matmazel Anstruther-Wetherby, Claypole'lerle kalıyordu. Eşyaları yakında gelecek. Şimdi onu daha iyi tanımanız için sizi yalnız bırakıyorum."

Onları kısaca selamlayıp kapıyı da arkasından sertçe kapatarak çıktı. Şaşkın haldeki Honoria, Dul Düşes'e baktı ve tek şaşıranın kendisi olmadığını görünce rahatladı.

Sonra Düşes kafasını kaldırıp tıpkı oğlunu karşıladığı gibi sıcak ve içten bir tavırla gülümsedi. Honoria o sıcaklığı yüreğinde hissetti. Düşes'in ifadesi cesaret verici ve anlayışlıydı. "Gelin hayatım. Oturun." Dul Düşes, yanındaki koltuğu işaret etti. "Sylvester'la mücadele ediyorsanız dinlenmeniz gerek. Genellikle karşısındakinin sabrını tüketir."

Honoria Düşes'le hemfikir olduğunu belirtme arzusunu bastırıp koltuğa yerleşti.

"Oğlumun kusuruna bakmayın. O biraz..." Düşes doğru kelimeyi bulmak için duraksadı. Sonra da yüzünü ekşitip "sıkıntılı," dedi.

"Eminim zihnini kurcalayan pek çok sorunu vardır."

Dul Düşes kaşlarını kaldırdı. "Zihni mi?" Ardından gülümseyip bakışları bir kez daha Honoria'ya kayarken gözlerini kırpıştırdı. "Ama hayatım, benim sıkıntılı oğlumun karar verdiği üzere artık tanışmalıyız. Hem gelinim olacağınıza göre size Honoria diye seslenmemde bir sakınca yoktur sanırım." Tekrar kaşını kaldırdı. "Haksız mıyım?"

Dul Düşes *H* harfini söyleyemediği için adı *Onoria*'ya dönüşmüştü. Honoria da gülümseyip kaçamak bir yanıt verdi. "Nasıl isterseniz madam."

Dul Düşes'in yüzü aydınlandı. "Hayatım, bunu tüm kalbimle istiyorum."

Beşinci Bölüm

Bir saatlik nazik sorgulamanın ardından Honoria, hayat hikayesini anlatmasına karşın, Tolly'nin ölümüyle ilgili kısmı başarıyla savuşturmasından memnun biçimde Dul Düşes'in yanından ayrıldı. Kendisine sunulan görkemli odada yıkanıp kıyafetlerini değiştirdi. Yenilenen özgüveniyle kargaşanın içine daldı.

Yargıç gelmişti. Şeytan onunla ilgilenirken Fırıldak da haberleri Dul Düşes'e aktarıyordu. Honoria misafir odasına girdiğinde, Düşes aşırı duygusal bir ruh halindeydi. Ortama keder hakim olurken herkes içten içe öfkeli bir kızgınlık duyuyordu.

Düşes detayları öğrenmek için hemen Honoria'ya yaklaştı. "Bu konudan bahsetmediğin için af dilemene gerek yok. Nedenini tahmin ediyorum. Sevgili oğlum, Cynster'lara özgü erkeksi duygularıyla bu konuyu benden gizlemek istemiştir."

Honoria görev gereği kendisine gösterilen sandalyeye oturdu. Hikayesini tam bitirmişti ki Şeytan'ın gelişini müjdeleyen çakıl taşlarının çatırtısı işitildi.

"Karar ne?" diye sordu Fırıldak.

Şeytan, Fırıldak'a baktı. "Kimliği belirsiz biri tarafından vurulmuş. Muhtemelen bir haydut."

"Haydut mu?"

Honoria, adama baktı.

Şeytan omuz silkti. "Belki de bir kaçak avcı." Dul Düşes'e döndü. "Arthur'a ve Louise'e haber gönderdim."

Lord Arthur Cynster ve karısı Louise, Tolly'nin ebeveyni olmalıydı. Arkasından, kimleri bilgilendireceklerini, gerekli düzenlemeleri ve sosyetenin büyük bölümünün de dahil olduğu kalabalığı nereye yerleştirecek-lerini konuştular. Şeytan, ilk iki maddeyle ilgileneceğini belirtirken, odala-rı ve yiyecek işini düzenlemek de Düşes'e düştü.

Honoria, Şeytan'ın ailesine karşı mesafeli durma kararına karşın, bir kenarda durup Düşes'in omuzlarına bunca yükü almasına izleyici kalamaz-dı. Hele ki kadının yükünü azaltabileceği donanımlara sahipken. İstek-sizce de olsa, Tolly ölürken yanı başında duran bir Anstruther-Wetherby olarak cenazeye katılması da beklenirdi. En azından cenaze bitene kadar Şeytan'ın evinde kalacaktı. Hal böyleyken de yardımını istememek için hiçbir nedenleri yoktu. Üstelik ev ahalisi koşuşturma içerisindeyken aylak aylak odasında zaman geçirmek hiç ona göre değildi.

Birkaç dakika içinde listelerle uğraşmaya başlamıştı. Asıl olanlar, sonra-dan eklenecekler ve sonunda da sağlaması yapılacak listeler. Öğleden sonra ve akşam, yoğun bir hareketlilik içinde geçti. Webster ve ağırbaşlı kahya Bayan Hull, Düşes'in direktiflerini yerine getiriyordu. Bir grup hizmetçi ve uşak, odaları düzenlemekle görevlendirildi. Yakındaki çiftliklerden yardı-ma gelenler, mutfakta ve ahırda görev aldı. Tüm koşuşturmaca dindiğinde ne bir kahkaha atıldı ne de tebessüm edildi. Ortalığa bir keder hakimdi.

Huzursuz ve rahatsız edici gece çöktü. Honoria sıkıcı bir güne uyandı. Cenazenin yarattığı tüm evi saran kasvetli hava, ilk arabanın gelmesiyle iki kat arttı.

Arabayı Dul Düşes karşılayıp kederli eltisine sarıldı. Honoria, öndeki çayırın hemen yanındaki çardağa sığınmak üzere o yöne doğru süzüldü. Ça-yırın ortasına gelmişti ki ağaçların arasında ilerleyen Şeytan'ı gördü. Meza-rın ölçülerini belirlemek üzere, Rahip Bay Merryweather'la bir grup adama eşlik ediyordu. Şeytan'ın kendisini gördüğünü fark eden Honoria durdu.

Şeytan, güderi pantolonu ve parlak çizmelerinin içindeki uzun bacak-larıyla gölgelerin arasından geldi. Boğaz kısmı açık, güzel, manşetli, be-yaz gömleğinin üzerine deri bir yelek giymişti. Geleneksel sayılmayacak kıyafetine karşın, olağanüstü renkleriyle yine de etkileyici ve korsan gibi görünüyordu.

Bakışlarını Honoria'nın yarı yaslı biri için uygun bir renk olan lavantagri elbisesinin üzerinde gezdirdi. Yüz ifadesi kayıtsız ve sabitti ama Honoria yine de adamın elbiseyi beğendiğini anladı.

"Amcanızla yengeniz geldi." Şeytan hala birkaç metre ötedeyken söylemişti bunu.

Kapkara kaşlarından birini kaldıran Şeytan durmadı bile. "Günaydın Honoria Prudence." Elini hafifçe tutup kadının koluna doladı ve ustaca eve doğru yönlendirdi. "Rahat uyumuşsunuzdur umarım."

"Çok rahat uyudum, teşekkürler." Honoria seçme şansı olmadığından Şeytan'ın yanında ilerleyip kızgın görünmemek için kendini kontrol etti. "Bana ismimle hitap etme iznini size verdiğimi hatırlamıyorum."

Şeytan araba yoluna baktı. "Gözünüzden kaçmış olmalı ama ben resmiyetten hoşlanmam. Annemin yanındaki yengem mi?"

Honoria bakışlarını adamdan ayırmadan onayladı.

"O halde," dedi Şeytan, ileriye bakarak, "yardımınıza ihtiyacım olacak." Basamaklara doğru yaklaşan perdeli bir at arabası daha yaklaşıyordu. "Bu da Tolly'nin erkek ve kız kardeşleri olmalı."

Honoria'ya baktığında kadının derin bir nefes alıp kafasını eğdiğini gördü. Adımlarını uzatıp at arabası daha durmadan dar yola vardılar.

Kapı açıldı ve genç bir delikanlı arabadan atladı. Gözlerini açıp hayretle eve baktı. Ardından kendisine doğru yaklaşan ayak seslerini duydu. Gerginlikten titreyen zayıf görüntüsüyle gelenlere döndü. Yüzü süzgün, dudakları bitişmişti. Izdıraplı gözleri onları tanımıştı. Honoria delikanlının Şeytan'a koşup sarılmak istediğini, ancak erkeklik duygusuyla kendini kontrol ettiğini fark etti.

Şeytan yaklaşıp delikanlının omzunu sıktı. "İyi çocuk."

Arabaya bakıp içindekileri çağırdı. "Gelin."

Sessizce ağlayan kızlardan birini taşıyıp indirdi, arkasından diğerini. İkisi de hafif kabarık, gür, kahverengi saçlıydı. Dört mavi göz, gözyaşı selinin altında kalmıştı. Narin bedenleri, yaşadıkları üzüntüyle sarsılmıştı. Honoria onların on altı yaşında ve ikiz olduklarını tahmin etti. Herhangi bir korkuya ya da bilinçli olduklarına dair belirti vermeden, kollarını Şeytan'ın beline dolayıp ona sarıldılar.

Her bir eliyle birinin omzunu tutan Şeytan, kızları Honoria'ya doğru çevirdi. "Bu Honoria Prudence. Matmazel Anstruther-Wetherby. İkinizle o ilgilenecek." Honoria'ya baktı. "Sevdiği birini kaybetmenin ne demek olduğunu bilir."

Hem kızlar hem de delikanlı bu tanışmaya önem veremeyecek kadar gergindi. Honoria öyle bir şey beklemiyordu zaten ve hemen harekete geçti. Şeytan kızlardan ustaca ayrılıp yerini Honoria'ya verdi. Kızların omuzlarını rahatlatıcı bir tavırla sıkarak onları eve yönlendirdi. "Gelin, size odanızı göstereyim. Annenizle babanız çoktan içeri girdiler bile."

Kızlar, Honoria'nın kendilerine rehberlik etmesine izin verdi. Aslında Honoria, kızların meraklı bakışlarının da farkındaydı.

Gözyaşlarını bastıran iki kız da verandada durdu. Honoria geriye dönüp baktığında, Şeytan'ın kafasını eğip zayıf omuzlarını tuttuğu delikanlıyla konuştuğunu gördü. Önüne döndüğünde ise artık titremeye başlayan kızları yatıştırmaya çalıştı.

İkisi de içeri girmek istemiyordu.

"Biz şey... Yani..."

Kızlardan biri Honoria'ya baktı.

"Ona bakmasak olmaz mı?" diyebildi diğeri. "Yüzü çok mu kötü yara almış?"

Honoria'nın yüreği parçalandı. İçi şefkatle doldu. "Eğer istemiyorsanız onu görmek zorunda değilsiniz." Yumuşak ve güven dolu bir sesle konuşmuştu. "Ama çok huzurlu görünüyor. Eminim hep öyleydi. Yakışıklı ve oldukça mutlu."

İki kız da gözleri ümitle dolarak genç kadına baktı.

"O öldüğünde yanındaydım," diye ekleme gereksinimi duydu.

"Öyle mi?" Ses tonlarında hayret ve gençliğe özgü bir şüphe vardı.

"Kuzeniniz de oradaydı."

"Gerçekten mi?" Aynı anda Şeytan'a bakıp başlarını salladılar.

"Haydi gelin, şimdi sizi odanıza yerleştirelim." Honoria geri dönüp baktı. Bir hizmetçi arabadan indi. Uşaklar tepedeki ve bagajdaki eşyaları indiriyordu. "Ailenin geri kalanı gelene kadar yıkanıp üzerinizi değişebilirsiniz."

Kızlar burunlarını çekti ve gülümseyerek onları holde karşılayan Webster'ı selamladıktan sonra, Honoria'nın üst kata kadar kendilerine eşlik etmesine izin verdi.

Kızlara ayrılan oda o kanadın sonundaydı. Honoria daha sonra geleceğine söz vererek onları hizmetçilerine emanet edip alt kata indi.

Diğer konukları karşılayacaktı.

Günün geri kalanı da akıp gitti. Arabalar sabit bir hızla gelip kadınları ve kibirli centilmenleri eve taşıyordu. Şeytan'la Fırıldak evin her yerinde konukları selamlayıp soruları yanıtlıyordu. Ruhsuz ifadesi ve donuk tavırlarıyla Charles da oradaydı.

Honoria, merdivenlerin başında, evin bir odasında kalabilecek kadar yakın arkadaşlarla akrabaları selamlayan Düşes'e yardım etti. Yanında beklediği Düşes'in onu nazikçe insanlara tanıştırdığını fark etti.

"Bu da bana eşlik eden Matmazel Anstruther-Wetherby."

Cynster'ların kuzeni olarak tanıştırılan kadın, Honoria'yla selamlaşıp meraklı gözlerini genç kadının üzerine dikti. Honoria, şişman kadının gözlerinde spekülasyon yaratma belirtilerini gördü. "Gerçekten mi?" diye gülümsedi şişman kadın nazikçe. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum hayatım."

Honoria da kibar bir ifadeyle karşılık verdi. Düşes'e yardım etmeyi teklif ettiğinde, içine düşeceği çıkmazı öngörememişti. Artık bu görevi bırakması çok zordu. Yüzüne bir gülümseme takınarak ev sahibinin amacını görmezden gelmeye çalıştı. Anladığı kadarıyla, Düşes oğlundan da inatçıydı.

Tolly'nin cansız bedenini gören aile üyeleri, öğlen geç saate kadar kaldılar. Honoria verdiği sözü hatırlayarak Tolly'nin kız kardeşlerini almaya gitti.

Kızlar, siyah elbiselerinin içinde solgun görünümlerine karşın kendilerini bırakmayıp oldukça kırılgan bir halde onu bekliyordu. Honoria deneyimli bir bakışla onları süzüp başıyla onayladı. "Çok iyi." Kızlar tereddüt ederek yaklaştı, korku içinde oldukları çok belliydi. Honoria cesaret verircesine gülümsedi. "Kuzeniniz, isimlerinizi söylemeyi unuttu."

"Ben Amelia Matmazel Anstruther-Wetherby." Yakında olan kız reveransla eğildi.

Kız kardeşi de aynı nezaketle aynısını yaptı. "Ben de Amanda."

Honoria kaşlarını kaldırdı. "Sanırım *Amy* dersem ikinize de seslenmiş olurum."

Genç kadının nükteli sözüyle birlikte, ikisinin de yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. "Öyle olur," dedi Amelia.

Amanda durgunlaşmıştı bile. "Sevdiğin birini kaybetmenin ne demek olduğunu bildiğiniz konusunda Şeytan'ın söylediği doğru mu?"

Honoria kendisine yöneltilen içten bakışlara karşılık verdi. "Evet, on altı yaşındayken annemle babamı bir araba kazasında kaybettim."

"İkisini de mi?" Amelia şaşırarak baktı. "Bu felaket olmalı, ağabeyini kaybetmekten bile kötü."

Honoria hareketsizce durdu, ardından kafasını eğdi. "Herhangi bir aile üyesini kaybetmek çok zor ama bizden ayrıldıklarında, hayatımızı sürdürmek zorundayız. Bunu, kendimiz kadar onlara, onların anısına da borçluyuz."

Bu felsefi yorum iki kızı da şaşırttı. Honoria o anı, kızları alt kattaki galeride bulunan özel mabede götürerek kullandı.

Kapıda duran ikizler, hepsi de başlarını eğip sessizce duran teyzelerini, amcalarını, kuzenlerini inceledi.

İkisi de Honoria'nın umduğu tepkiyi verdi. Nabızları hızlandı, derin bir nefes alıp dik durdular ve sessiz odaya girdiler. El ele tutuşup tabuta yaklaştılar ve sunağın yanındaki sandalyelere doğru ilerlediler.

Kapının gölgesinde duran Honoria, geçmişinden bir manzarayı izliyordu. Mabedin kasvetli huzuru genç kadını esir almıştı. Şeytan bakışlarını yakaladığında, Honoria arka sıralardan birine oturmak üzereydi. Resmi siyah takım elbisesi, beyaz gömleği ve siyah kravatının içindeki ailesinin başı olarak şeytani bir yakışıklılığa sahipti. Tabutun yanındaki yerinden bir kaşını çatarak onu yanına çağırdığını belirten bir ifadeyle baktı.

Tolly, Honoria'nın akrabası değildi ama öldüğünde yanındaydı. Önce tereddüt eden Honoria, Tolly'nin kardeşlerinin peşinden ilerledi.

Birbirlerinden ayrılmayan kızlar ilerleyerek, ağlayan annelerinin arkasındaki sıraya oturdular. Honoria durdu ve ölümün bile silemediği masumiyete baktı. Kızlara dediği gibi, Tolly'nin yüzü huzurlu ve sakindi.

Göğsüne aldığı yaranın izi görünmüyordu. Bir daha uyanamayacağının tek göstergesi, solgun yüzüydü.

Daha önce de ölü insanlar görmüştü ama bu şekilde değildi. Onlar ecelleriyle ölmüştü. Yaslarını tutmak yeterliydi. Tolly'yi ise bir adam öldürmüştü ve tamamen farklı bir yanıtı olmalıydı. Honoria kaşlarını çattı.

"Ne oldu?" Şeytan'ın sesi, hemen yanından, kısık bir tonda gelmişti.

Honoria kafasını kaldırdı. Kaşlarını çatıp Şeytan'ın bakışlarını inceledi. Biliyordu. Nasıl bilmezdi ki? O halde neden... İçi ürperdi, titreyip bakışlarını çevirdi.

"Gelin." Şeytan onu kolundan yakaladığında, Honoria kendisini sıraya kadar götürmesine izin verdi. Yanına oturdu. Bakışlarını üzerinde hissediyordu ama adama bakmadı.

Sonra Tolly'nin annesi ayağa kalktı. Kocasının desteğiyle tabuta beyaz bir gül bıraktı. Bitkin görünüyordu. İnsanlar, Tolly'nin anne babası ve Düşes'in peşinden tek sıra halinde misafir odasına geçerken hiç konuşmadı.

Ön holde Şeytan, Honoria'yı merdivenlerin gölgesine çekti. Grubun son üyesi de geçtikten sonra konuştu. "Afedersiniz, sizi zorlamamalıydım. Size ailenizi hatırlatacağını düşünemedim."

Honoria kafasını kaldırıp doğruca adamın gözlerine baktı. Duygularını gizlemeye uygun gözler değildi bunlar. Berrak derinlikleri fazlasıyla şeffaftı. Şu anda pişmanlıkla doluydular.

"Sorun değil. Farklı bir etki..." Durup yeniden adamın bakışlarını inceledi. "Ne kadar *yanlış* bir ölüm." Düşünmeden devam etti. "Yargıcın kararı sizi tatmin etti mi?"

Şeytan'ın yüzü, bir savaşçının maskesi kadar sertleşti. Gözkapakları düşüp kirpikleri dikkatleri dağıtacak bir çarşaf gibi şeffaf gözlerini örttü. "Kesinlikle." Ağır ağır misafir odasına ilerledi. "Diğerlerine katılalım."

Şeytan'ın onu kendinden aniden uzaklaştırması genç kadının yüzüne tokat gibi inmiş sayılmazdı ama duraksamasına neden olmuştu. Her zamanki soğukkanlılığına bürünüp misafir odasına kadar rehberlik etmesine izin verdi ve gözler ikisine çevrildiğinde içinden lanetler yağdırdı. İçeriye kalabalıktan ayrı olarak birlikte girmeleri, adamın ve Düşes'in onu

Şeytan'ın karısı yapmaya niyetlendiklerinin apaçık göstergesiydi. Böyle incelikli nüansların sosyetenin hayatı ve nefesi olduğunu Honoria biliyordu. Bu tür sinyalleri kendi avantajına kullanmakta üstüne yoktu ama şu durumda bir efendiyle birlikte görülüyordu.

Hatta iki efendi diyelim. Düşes de oyunun bir parçasıydı.

Misafir odası, aile bireyleri, tanıdıklar ve yakın dostlarla doluydu. Kontrol altında olsa da gürültü azımsanmayacak boyuttaydı. Düşes, Tolly'nin annesinin yanındaki koltukta oturuyordu. Şeytan, Honoria'yı, Amelia'yla Amanda'nın tedirgin halde yaşlı bir kadınla konuştuğu yöne sürükledi.

"İsimler ve bağlantılar konusunda yardıma ihtiyacınız olursa ikizlere sorun. Kendilerini işe yarar hissedeceklerdir."

Honoria başını eğip soğukkanlı bir yanıt verdi. "Aslında dikkatlerini dağıtmak istesem de buna gerek yok. Ne de olsa ailenin üyelerini tekrar görme ihtimalim çok düşük." Gösterişli bir tavırla aralarındaki mesafeyi koruyarak kafasını kaldırdığında, Şeytan'ın karanlık ve öfkeli bakışlarıyla karşılaştı.

Amanda ve Amelia'ya yaklaştıklarında, kızlar gözlerinde aynı masum bakışlarla dönüp onlara baktı.

"Ah, Sylvester." Yaşlı kadın buruşuk elini uzatıp Şeytan'ın kolunu tuttu. "Sizinle yine böyle üzücü bir olayda karşılaşmak ne kötü."

"Gerçekten de öyle kuzen Clara." Şeytan, aralarına katmak üzere genç kadının elini tuttuğu anda Honoria geri çekildi. "Sanırım, siz tanışmıştınız..." Adamın gözleri güvensiz bir ışıkla parladı. Honoria gözlerini Şeytan'ın gözlerine dikip nefesini tuttu. Şeytan, Kuzen Clara'ya bakarken dudakları büküldü.

"Bu Matmazel Anstruther-Wetherby."

Honoria rahat bir nefes aldı. Sakin tebessümü nasıl olduysa çarpılarak Clara'ya baktı.

"Ah, evet! Olur şey değil gerçekten de." Yaşlı leydi birden neşelendi. "Sizinle tanışmak büyük zevk hayatım. Ben de hep..." Kendini tutan Clara, Şeytan'a haşarı bir bakış atıp içtenlikle Honoria'ya gülümsedi. "Şey... Bilirsiniz." Uzanıp Honoria'nın elini sıvazladı. "Hepimiz çok memnun olduk diyebilirim hayatım."

Honoria, memnun olmaktan çok öteye giden birini biliyordu ama Amelia'yla Amanda onlara bakarken, Clara'nın şeffaf varsayımına sıcak bir tebessümle yanıt vermekle yetindi. Kafasını kaldırınca Şeytan'la şöyle bir bakıştı. Adamın gözlerinde halinden memnun bir ışıltı gördüğüne yemin edebilirdi.

Hemen gözlerini çevirdi. Şeytan onu bırakıp Clara'nın elini tuttu ve Leydi'yi yukarı bakmaktan kurtarmak için eğildi. "Arthur'la konuştun mu?"

"Henüz konuşmadım." Clara etrafına bakındı. "Bu kalabalıkta onu bulamadım."

"Pencerenin yanında. Gelin, sizi götüreyim."

Clara'nın yüzü aydınlandı. "Çok naziksiniz ama hep iyi bir çocuktunuz zaten." İkizleri kısa, Honoria'yı ise sıcak bir tebessümle selamlayan yaşlı Leydi, Şeytan'ın kendisine yol göstermesine izin verdi.

Honoria, arkalarından onları izledi. İri yarı, güçlü ve kibirli bir otoriteyle ilerleyen Şeytan, Clara'nın serçeye benzeyen elleriyle gömleğini buruşturmasına aldırmıyordu.

"İyi ki geldiniz." Amanda yutkundu. "Tolly hakkında konuşmak istedi ve ben, yani biz onu nasıl..."

"Durduracağınızı bilemediniz mi?" Honoria rahatlatıcı bir tebessümle baktı. "Endişelenmeyin. Sadece yaşlılar bu tür sorular sorar. Şimdi..." Etrafına bakındı, "Bana en gençleri tanıtın bakalım. Şeytan bana isimleri söyledi ama unutmuşum."

Söylediği doğru değildi tabii ki ama ikizlerin dikkatini dağıtmıştı. Ağabeyleri Simon dışında iki kız kardeşleri, on yaşındaki Henrietta'yla üç yaşındaki Mary, bir de üç küçük kuzeni vardı.

"Heather on dört yaşında. Eliza dediğimiz Elizabeth on üç yaşında ve Angelica da on yaşında. Henriatta'yla yaşıt."

"Onlar Martin Amca'yla Celia Yenge'nin kızları. Cebrail ve İblis, onların ağabeyi."

Cebrail ve İblis mi? Honoria durumu netleştirmek üzere ağzını açmıştı ki Düşes'le göz göze geldi.

Düşes'in ifadesi yardım etmek ister gibiydi. Görümcesi, kadının elini hala sıkı sıkı tutuyordu. Düşes gözleriyle, mütevazı bir tavırla kapının

önünde duran Webster'a işaret ediyordu. Uşağın ciddi duruşundan bir şeylerin ters gittiği belliydi.

Honoria tekrar Düşes'e baktı. Kendisinden ne istendiğini anlamıştı ve böylesi, bir başka anlayışın, yani Şeytan'la arasında evliliğinin onaylanmasına dair olumlu bir anlayışın yanıtı biçiminde yorumlanabilirdi. Ama Düşes'in gözlerindeki çekim çok gerçekçiydi ve orada bulunan leydiler arasında, başlarına gelen felaketle sorgusuz sualsiz en iyi baş edebilecek kişi de oydu.

Honoria önce tereddüt etti ama sonunda içten içe yüzünü buruşturup onayladı. Kapıya yöneldiğinde ikizleri hatırladı ve dönüp onlara baktı. "Benimle gelin."

Odanın içinde görkemle süzülüyordu. Webster kapıyı açıp geride durarak Honoria'nın çıkmasına izin verdi. İki refakatçinin de geçmesini bekleyen Webster, kapıyı arkalarından kapayıp onları izledi.

Honoria holde Bayan Hull'un beklediğini gördü.

"Ne oldu?"

Bayan Hull'un bakışları Webster'a çarpıp ardından Honoria'ya kaydı. O bakışın anlamı Honoria'nın gözünden kaçmamıştı. Webster, Honoria'nın Düşes'in vekili olduğunu onayladı.

"Pastalar matmazel. Ne yapacağız? Aslında tek yapmamız gereken köye haber göndermekti. Bayan Hobbs çok güzel pasta yapar. Bu tür durumlarda ona başvururuz."

"Ama bu kez umduğunuz gibi olmadı mı?"

Bayan Hull'un yüzü gerildi. "Sorun o değil matmazel. Her zamanki gibi iki seyisi gönderdim. Seyisler, Hobbs'un yaptığı pastaları tepsilere koymuş ve tam varmak üzereyken..." Bayan Hull derin bir nefes alabilmek için duraksadı. "Efendinin *canavar* atı dörtnala koşup karşılarında kişneyince, yaşlı kısrak ürkmüş. Pastalar da uçmuş..." Bayan Hull'un gözleri kısılıp zalim bir ifadeye büründü. "Ve o *canavar,* pastanın büyük kısmını yemiş!"

Honoria parmaklarını dudaklarına bastırıp yere baktı. Sonra Webster'a döndü, uşağın yüzü ifadesizdi.

"Ekselanslarının bugün ata binecek zamanı yoktu. O yüzden baş seyis onu koşuya çıkarmış. Köyden dönüş yolu ahırın otlağından geçer."

"Anlıyorum." Honoria'nın çenesi gerildi. Durumun tüm ciddiyetine ve olası bir krize karşın, Süleyman'ın pastayı iştahla çiğnediğini gözünde canlandırması da cabasıydı.

"Görüyor musunuz matmazel? Bu kadar konuğa dağıtacak pastayı nereden bulacağız şimdi?" Bayan Hull'un yüz ifadesi ciddiyetini korudu.

"Haklısınız." Honoria doğrulup olasılıkları düşündü. "Çörek," diye kararını belirtti ardından.

"Çörek mi matmazel?" Bayan Hull önce şaşırdı, sonra ifadesinden hesap yaptığı anlaşıldı.

Honoria duvardaki saate baktı. "Saat henüz dört. En az yarım saat daha kimse çay servis edilmesini beklemez. Onları oyalayacak bir şey bulursak..." Webster'a baktı. "Akşam yemeği kaçta sunulacak?"

"Yedide matmazel."

Honoria başıyla onayladı. "Yemek sekizde sunulsun. Uşakları ve hizmetçileri bilgilendirin. Bol miktarda çörek yapmanız için bir saatiniz var. Reçelli çörek yapacağız. Böğürtlen reçeli var mı? Onunla güzel olur."

"Haklısınız matmazel." Bayan Hull'un yüz ifadesi değişmişti. "Kendi hazırladığımız böğürtlen reçellerimiz var. Eşine rastlayamazsınız."

"Harika! İsteğe göre kremalı, peynirli ve baharatlı çörekler de yaparız."

"Ben hemen işe koyulayım matmazel." Bayan Hull hızlıca reverans yapıp mutfağa koştu.

"Bayan Hul'a yarım saat kazandırmak için konukları oyalayacak bir şeylerden mi bahsettiniz matmazel?"

Honoria, Webster'a baktı. "Toplantının amacı düşünülünce kolay iş değil."

"Haklısınız matmazel."

"Biz yardımcı olabilir miyiz?"

Honoria ve Webster aynı anda dönüp ikizlere baktı.

Amanda kızardı. "Konukları oyalama konusunda yani."

Honoria'nın kaşı hafifçe kalktı. "Acaba?" Hole baktı. "Benimle gelin."

Peşlerindeki Webster'la birlikte misafir salonunun yanındaki müzik odasına geçtiler. Honoria, içerideki enstrümanlara baktı. "Hangisini çalabiliyorsunuz?"

Amelia gözlerini kırpıştırdı. "Ben piyano çalarım."

"Ben de arp," dedi Amanda.

Webster gereken enstrümanları düzenlemek için harekete geçti. Honoria kızlara döndü. "Birlikte mi çalacaksınız?" Kızlar başlarını salladı. "Güzel. Hangi parçaları çalabilirsiniz? İyi düşünün. Yasa uygun bir şeyler olmalı, ilahi veya ağıt olabilir."

Bu konuda iyi bir eğitim alan ikizlerin yeterli repertuara sahip olması Honoria'yı rahatlattı. Beş dakika sonra, kızların çok da yetenekli olduklarını gördü.

"Harika." Honoria, Webster'la bakıştı. "Kimsenin dikkatinizi bozmasına izin vermeyin. En az kırk dakika çalmanız lazım. Listenizin ilk sırasından başlayın ve bitirdikten sonra da tekrar edin. Çay servisi başladığında çalmayı bırakabilirsiniz."

Kızlar onaylayıp ayinden alıntılarla başladı.

"Kapıları açmamı ister misiniz matmazel?" diye fısıldadı Webster.

"Evet, teras kapılarını da." Müzik odasıyla misafir salonu, terasa açılıyordu. Webster şöminenin iki yanındaki komşu odaların kapılarını ardına kadar açtı. Müzik, konuşma seslerini bastırınca herkes kafasını çevirdi.

Müziğin etkisiyle leydiler ve centilmenler odanın içinde ağır ağır dolaşmaya başladı. Büyüklerinin önünde yeteneklerini sergilemeye alışkın olan ikizler hiç bocalamadan çaldılar. Sandalyeler boşalmaya başlamıştı. Centilmenler lütfedip kalkarak, gruplar halinde dağılan leydilere eşlik ediyordu.

Honoria, teras kapısının yanındaki yerinden, planın nasıl işe yaradığını izliyordu. Aniden yanı başında tanıdık bir varlık hissetti.

"Gerçekten de çok heyecanlı."

Dönüp baktığında, kendisini inceleyen Şeytan'ın yeşil gözleriyle karşılaştı.

"Sorun neydi?"

Honoria, *Toplulukta Düşes'in otoritesini kullandığını fark etmeyen kalmış mıdır*, diye düşündü. O sırada Şeytan'ın salonun diğer köşesinde derin bir sohbette olduğuna yemin edebilirdi. "Şeytani atınız çay için hazırlanan pastaları yemiş. Bayan Hull'un hoşuna gittiğini söyleyemem. Sanırım sevgili küheylanınızı kedi mamasına çevirmek istiyor."

Adam çok yakınındaydı. Omzunu kendi arkasındaki söveye yaslayan Şeytan'ın göğsünün bastırılmış bir kahkahanın etkisiyle titrediğini hissetti. "Hully öyle bir şey yapmaz."

"Atınızdan ona bir bahsedin bakalım, nasıl öfkelendiğini göreceksiniz."

Şeytan sessizce odayı izlemeye koyuldu. "Siz herhangi bir enstrüman çalamadığınızı söylemeyeceksiniz herhalde."

Honoria tam zamanında kendini kontrol edip doğru yanıtı verdi. "Piyano çalarım ama ben Tolly'nin kız kardeşi değilim," dedi aynı yumuşak ses tonuyla, "annenizle birlikte ne tür dolaplar çevirirseniz çevirin, sizinle evlenmeyeceğim."

Şeytan'ın bakışlarını üzerinde hissetti. Adam konuştuğunda, kelimeler Honoria'nın tüylerini diken diken ediyordu. "Bahse var mısınız?"

Honoria kafasını kaldırdı. "Sizin gibi ahlaksız biriyle mi?" dedi saygısızca. "Kumarbazın tekisiniz."

"Nadiren kaybeden biri diyelim."

Şeytan'ın sözleri genç kadının yüreğinde yankılandı. Honoria söyleyecek söz bulamayıp kibirle omuz silkmekle yetindi.

Şeytan kımıldamadı. Bakışlarını Honoria'nın yüzünde gezdirdi ama başka bir şey söylemedi.

Honoria'nın taktiği işe yaramıştı. Çay mükemmeldi, fırından yeni çıkan çörekler sıcacık, reçel de çok lezzetliydi. İkizler, güçlü bir alkışla birlikte çalmayı bıraktı. Yüzlerinden, böyle bir katkıda bulunmanın kendilerine ne çok şey ifade ettiği anlaşılıyordu.

"Yarın da çalarlar," diye kulağına fısıldadı Şeytan.

"Yarın mı?" Honoria vücudunun ürpermesini bastırmak için büyük bir mücadele veriyordu.

"Tolly'nin başında beklerken." Şeytan, kadının gözlerine baktı. "İşe yarar bir şey yaptıklarında kendilerini daha iyi hissediyorlar."

Şeytan, Honoria'yı derin düşünceleriyle baş başa bırakıp bir fincan çayla geri döndü. Honoria fincanı alır almaz, aslında bir şeyler içmenin kendisine iyi geldiğini fark etti. Şeytan, onu çok iyi anlamasının yanı sıra, aile dostlarıyla tanıştıracak kadar da görgülüydü. İnsanların adama ne gözle baktığını anlamak için Honoria'nın hayal gücüne başvurması gereksizdi.

Saygı duydukları belliydi. Şeytan ve Düşes'in kurgulayıp Şeytan'ın canavar atının onlarla işbirliği yaptığı öğleden sonraki olaylar açık bir mesaj veriyordu: Şeytan'ın karısı olacaktı.

Akşam çabuk geçti. Herkesin katıldığı akşam yemeği hüzünlüydü. Kimse sohbet etmeye yanaşmayıp çoğunluk erkenden odasına çekildi. Sanki ev de yas tutuyormuşçasına melankolik bir sessizliğe bürünmüştü.

Alt kattaki odasında Honoria, yastığına vurup hemen uyuması için kendine emir verdi. Beş dakika süren mücadelenin ardından sırtını dönüp saçaklara baktı.

Hepsi Şeytan'la annesinin suçuydu. Müstakbel düşesiymiş gibi davranmamak için çok çabaladıysa da başarılı olamamıştı. Üstelik Şeytan'ın da dediği gibi, herkes onun bu konum için biçilmiş kaftan olduğunu düşünüyordu. Kadere karşı savaş açmıştı sanki.

Honoria yattığı yerde kıpırdandı. Honoria Prudence *Anstruther*-Wetherby'a, kimse istemediği bir şeyi zorla yaptıramazdı. Teklifi kabul etmeye onu ikna etmek için Şeytan'la annesinin her türlü yola başvuracağını biliyordu. Oysa Şeytan'ın henüz teklif etmediği de gözünden kaçmamıştı. Honoria'nın kendisiyle evleneceğinden o kadar emindi yani.

Onun basit bir köylü olduğunu sandığında bile bunun imkansız olduğunu biliyordu. Dük olduğunu öğrendiğindeyse şüphesi ikiye, hatta üçe katlanmıştı. Her şey bir yana -örneğin göğsü- o bir numaralı bir despottu ve aklı başında hiçbir kadın bir despotla evlenmezdi.

Bu gayet sağlam ifadeye sıkı sıkı tutunup tartışılmaz mantığından güç aldı. Şeytan'ın görüntüsünü gözünün önüne getirmek de büyük ölçüde işini kolaylaştırdı. Yüzüne takındığı tek ifade bile Honoria'nın kararını destekleyici nitelikteydi.

Ne yazık ki o görüntü bir yere kadar faydalı olsa da Honoria'nın derinlerdeki kaygılarının kaynağına daha güçlü şekilde odaklanmasına yol açtı. Ne kadar denerse denesin, Şeytan'ın o kadar övündüğü güçlü kişiliğine, hislerinin tüm ailesi tarafından paylaşılmasına ve Kuzen Clara'nın inancına karşın, adamın, ölen kuzenine sırt çevirdiği sonucuna varmaktan kendini alamıyordu. Hedonist zevk arayışına engel olmaması için ölüyü herkesçe bilinen halının altına süpürmüştü sanki.

İnanmak istemese de ondan duymuştu bunları. Tolly'nin bir eşkıya ya da kaçak avcı tarafından öldürüldüğünü söylemiş, yargıç da dahil herkes ona inanmıştı. Adam, ailenin başıydı. Onlara ve sosyeteye göre, despotluktan bir adım geride olan St. Ives Dükü Şeytan Cynster ne derse o doğruydu.

Adamı sorgulamaya tek kalkışan kendisiydi. Tolly ne bir eşkıya ne de kaçak avcı tarafından vurulmuştu.

Bir eşkıya silahsız bir adamı neden vursun ki? Eşkıyalar kurbanlarının ellerindekini alırdı ve Tolly'nin cüzdanı yüklüydü. Honoria, delikanlının cebine dokunduğunda öyle hissetmişti. Yoksa Tolly'de silah vardı da gençliğin verdiği heyecanla kendini savunmaya mı kalkmıştı? Ama silah görmemişti. Atının üzerinden düşerken silahını çok da uzağa fırlatmış olamazdı. Eşkıyanın onu vurması ihtimal dışıydı sanki.

Tolly cinayete kurban gitmişti.

Vardığı sonuçtan kesinlikle emindi. Her sabah güneşin doğması gibi bundan emindi artık.

Honoria oturup yastığına tekrar vurdu ve uzanıp gökyüzünü izledi. Neden bu konuya kafa yoruyordu? Neden kendini dahil ediyordu? Sanki adalet yerini bulsun diye sorumluluğu üzerine alması gerekiyordu.

Ama uykusuzluğunun nedeni bu değildi.

Kulübede Tolly'nin sesini duymuş, Şeytan'a ulaştığını fark edince rahatladığını hissetmişti. Artık güvende olduğuna, Şeytan'ın kendisini koruyacağına inanmıştı. Kulübede Şeytan'ın kaygılı, hem de çok kaygılı olduğuna yemin edebilirdi. Ama Tolly'nin cinayete kurban gittiğini reddeden tavırları tersini söylüyordu.

Eğer gerçekten kaygılansaydı katili arayıp onu bulmak için elinden geleni yapmaz mıydı? Yoksa kaygısı sadece yüzeysel ve görev icabı mıydı? O güçlü görüntüsünün altında aslında zayıf ve sığ bir kişilik mi yatıyordu?

Öyle olduğuna inanamıyordu. İnanmak da istemiyordu.

Honoria gözlerini kapatıp uyumaya çalıştı.

Altıncı Bölüm

Bir yanılsamaydı, el çabukluğuyla yapılmış bir yanılsamadan ibaretti hepsi. Ertesi sabah, Tolly'nin cenazesinin tam ortasında her şeyi anladı.

Gözle görülür bir kalabalık vardı. Kilisede kısa bir ayin düzenlendi. Taş bina, uzun zaman önce aralarından ayrılan Cynster'ların anıtlarına gölge yapan koca ağaçlarla kaplıydı.

Sonra Şeytan ve kuzenleri tabutu mezara taşıyıp ilk ağaç kümesinin yanındaki açık alana bıraktı. Honoria, kalabalığa karışmak istememesine karşın önce aile tarafından kabul edildiğinin işareti olarak kendisine kolunu uzatan Fırıldak'a eşlik etti. Sonra da Şeytan'ın emrini yerine getirdiklerini itiraf eden Amanda'yla Amelia'nın yanında mezara kadar yürüdü. Cenaze sırasında direnişe geçemezdi ya. Sonunda teslim olan Honoria, mezarın kenarında ikizlerin arkasında durmayı kabul etti.

O anda gerçek üzerine çullandı.

Ailenin erkekleri mezarın diğer yanına dizilmişti. Tolly'nin ağabeyi Charles, yanındaki Simon'la birlikte tam karşısında duruyordu. Şeytan da Simon'ın yanındaydı. Honoria'nın gördüğü kadarıyla Şeytan, Simon'ın omzunu tutuyordu. Delikanlı yukarı baktı. Honoria bakışmalarına, Şeytan'ın baskın çıktığı sessiz iletişimlerine tanıklık etti.

Fırıldak da Şeytan'ın yanında duruyordu. Etrafları Cynster ailesinin diğer erkekleriyle çevriliydi. Aralarında bir bağ olduğuna şüphe yoktu. Hepsi biraradayken yüzlerinde aynı inatçı ifade vardı ve yüz hatları da aynı otoriter görünüme sahipti. Altı kişiydiler. Biri yaşı, diğeri ise kişiliği açısından

ötekilerden farklı olan Simon'la Charles'ı saymıyordu. Altısının saçları, Şeytan'ın kapkara saçlarıyla açık kestane arasında değişiyordu. Gözleri de öyle. Ama diğer her şeyleri aynıydı.

Karşısında inanılmaz bir güç duruyordu. Hepsi de fazlasıyla erkeksi ve güçlüydü. Şeytan'ın liderliğinde her biri gruba farklı katkılarda bulunan ayrı bireylerdi. Tolly'nin erkek kuzenlerinin kederi, bağlayıcı, güdümlü ve odaklı bir gücün karışımı halinde belli bir amaca yönelikti.

Tolly'nin mezarına odaklanmışlardı.

Honoria gözlerini kıstı. İnsanlar hala yer değiştirip kalabalığın arasında yer bulmaya çalışıyordu. Amelia ve Amanda gergindi. Honoria eğilip "Yaşça büyük kuzenlerinizin isimlerini söyler misiniz bana," diye fısıldadı.

İkizler önce Honoria'ya sonra da mezarın karşısına baktı. Önce Amelia konuştu. "Şeytan'ın yanındaki Fırıldak ama onu tanıyorsun zaten."

"Gerçek ismi bu değil herhalde."

"Gerçek ismi *Spencer*," diye fısıldadı Amanda. "Ama *sakın* ona öyle seslenme."

"Şeytan'ın arkasındaki Richard. Ona da Skandal diyorlar. Şeytan'ın ağabeyi."

"Fırıldak'ın arkasındaki kardeşi Harry. Ona Zalim diyorlar."

"Zalim Harry mi?"

"Evet, öyle." Amanda onayladı. "Fırıldak'ın yanındaki Cebrail."

"Gerçek ismi Rupert. Martin Amca'nın en büyük oğlu."

"Ve Cebrail'in arkasındaki de İblis olmalı," dedi Honoria. "Ağabeyi mi?"

"Doğru. Gerçek adı da Alasdair."

Honoria doğrulup bu lakaplarını nasıl aldıklarını düşündü. O soruyu ikizlere soramazdı. Mezarın karşısındaki o altı adama baktığında yüzlerini açıkça gördü. Hiçbir güç, onları Tolly'nin katilini adalete teslim etmekten alıkoyamazdı.

Cynster olarak, Tolly'nin intikamını almaları beklenirdi. Cynster olarak, gözetimlerindeki çocuklara, yaşlılara ve kadınlara da kimse el uzatıp şiddet uygulayamazdı. Ölüm ve intikam, onların uzmanlık alanıydı. Birbirleri için her türlü fedakarlığı yaparlardı.

Hepsi de iyi özelliklerdi. *Ama...*

Son dua da okundu, tabut mezara kondu. Tolly'nin annesi, eltilerinin kolunda güçlükle ayakta duruyordu. Kocası, kadının yanına gitti. Amelia'yla Amanda, Honoria'nın elini tuttu. Honoria isteksizce de olsa gözlerini mezardan, daha doğrusu karşısındaki görüntüden çekti.

Charles ve yaşlı Cynster'lar gitti ama Simon, Şeytan ve diğer beşi, gözlerini tabuttan ayırmadan orada kaldı. Honoria dönmeden önce Simon'ın koca gözlerinde soru işaretiyle kafasını kaldırıp Şeytan'a baktığını gördü. Şeytan, Simon'ın omzunu daha sıkı tutarak yanıtını verip kafasını eğerek sessiz sözünü vermişti.

O sözün sağlamlığından şüphesi yoktu.

Honoria, ikizlerin refakatinde çimenleri geçerken derin düşüncelere daldı. Ağabeyi Michael'a yarın haber gönderecekti ama ona geri dönmesi birkaç gününü alacaktı. O günler, kendi açısından faydalı olabilirdi.

Adaletin sağlandığını görmek istiyordu. Masumların intikamı alınmalıydı. Tolly'nin yüzünün aklından çıkmamasının nedeni muhtemelen buydu. Yetişkin Cynster'ları intikam almaya göndermek mümkün değildi. İntikam duygusu, savaşçılarının ailelerini koruma amacını körükleyecekti. Ama o, masumiyetin savunucusu olabilirdi. Yerine getirmesi gereken bir görevi vardı.

Heyecan, macera, ilgi çekici şeyler yaşamak istemiyor muydu? Kader onu buraya savurmuştu işte. Ötesini tartışmak anlamsızdı.

Sonrası tam bir izdihamdı. Londra'dan gelen akraba ve dostların çoğu son sahneyi bekledi. Honoria yarım saatte, ömrü boyunca karşılaşamayacağı kadar tehlikeli insanla tanıştı. Neyse ki aile grubunda yer alması açık bir mesaj verdiği için hiçbir konuk onu sıkıntıya sokmadı.

İkizler tekrar enstrümanlarının başına geçti. Kalabalık, müzik odasıyla misafir salonundan terasa kadar taştı.

Honoria, Cynster'ların akrabaları ve sosyeteden tanıdıklarla sohbet ederken bir yandan da Şeytan'ı ve ortaklarını sıkı takibe almıştı. Düzen kısa zamanda ortaya çıktı. Şeytan misafir salonunda, sırtı teras kapısına dönük şekilde duruyordu. Diğerleri ise kalabalığa karışıp arada bir Şeytan'a yanaşarak, sessizce bilgi alışverişinde bulunuyor ya da bakışıyorlardı.

Honoria o sessiz iletişimi koparmak için hiçbir şey yapamazdı. Kendisini sorguya çeken Leydi Sheffield'a odaklandı.

"Elbette," dedi Leydi, sabit bir tonla, "bu sıkıntı, işleri geciktirecektir."

Honoria kasıtlı olarak kaşlarını belirsizce kaldırdı. "Gerçekten mi?"

Leydi Sheffield düşünceli bir tavırla ona baktı. "Üç aylık yasın ardından aralık ayına girilir."

"Kış," dedi Honoria yardımseverce. Leydi Sheffield'a gülümsedi. "İzin verirseniz, Webster'la bir şey konuşmalıyım madam."

Sözlerinin nasıl yorumlanacağını bile bile gülümseyerek kapıya yöneldi. Holde konukların arasından geçti. Küçük sandviçlerle dolu tabaklar büfede bekliyordu. Birini alıp müzik odasından terasa geçti.

Şeytan'ın hemen arkasındaki bir yere geçip sırtını misafir salonuna dönerek durdu. Tabağındaki sandviçler, uygun bir kılıf olmuştu.

"Leydi Harrington," diye kendini tanıttı yaşça büyük olan leydi. "Büyükbabanızı iyi tanırım matmazel. Bir süredir görmüyorum gerçi. İyi mi?"

"Sanırım," diye yanıtladı Honoria alçak sesle.

"Hurst hiçbir şey hatırlamıyor, Gilford da öyle."

Honoria, Şeytan'ın kuzenlerinden birinin kendisini görmemesi için arkasına bakmadığından kimin konuştuğunu anlamıyordu. Ama Şeytan'ın sesini tanıyordu. "Fırıldak, Blackwell'i sorguladı. Gelling'e git."

"Ne güzel sandviçler." Leydi Harrington bir tane daha aldı. "İşte Leydi Smallworts. O da büyükbabanızı iyi tanır. Dulcie!"

Leydi Harrington kendisi gibi süslü başka bir kadına el salladı. Honoria'nın arkasındansa bir başka bilgi geldi. "Dashwood'dan bir şey çıkmadı ve evet, iyice sorguladım. Çekindiği bir şey yok. Onun tarzı değil."

Sessizliğin ardından Şeytan, "Şehrin o kısmından başka kimse yok mu?" diye sordu.

"Giles Edgeworth'ü deneyeceğim."

Onlardan yaşça büyük bir centilmen Şeytan'ın yanına gelip konuşmaya zorlandı. Honoria bu fırsatı Leydi Smallworts'la ilgilenmekle değerlendirdi.

"Olur şey değil!" Leydi Smallworts saplı dürbünüyle onu inceledi. "Kesinlikle belirgin bir benzerlik var değil mi Arethusa? Çene bölgesinde özellikle."

Aynaya baktığında çenesini incelemeyi zihnine not eden Honoria, dudaklarına bir tebessüm takınıp iki leydinin konuşmasını dinledi. Ardından, arkasındaki hareketliliğe odaklandı.

"Farnsworth ve Girton'la ilgili bir ihtimal yok."

Şeytan iç geçirdi. "Bir yerlerde bir şey olmalı."

"Bulana kadar aramayı sürdüreceğiz." Sessizliğin ardından kuzenlerden biri, "Caffrey'de şansımı deneyeceğim," dedi.

"Dikkatli ol. Bu işin sabaha kadar tüm şehre yayılmasını istemiyorum."

"Güven bana."

Honoria, bu sözlerle birlikte, kuzenin yüzünde Cynster tarzı bir gülümseme belirdiğini hissetti.

Şeytan bu kez dikkatini başka bir kuzene verdi. Honoria, önümüzdeki sezonun moda renkleriyle ilgili fikrini belirttiği önemsiz sohbete döndü.

O sırada Şeytan'ın başka bir kuzeni gelmişti. Fırıldak, bilgileri aktardığında, konuklar kısmen ayrılmaya başlamıştı. "Hilsworth'ü ve onun gibileri unut. Sorun o hattaysa Harry'nin daha derinlemesine bir inceleme yapması gerekir."

"Zalim'le konuş..."

"Benim takımımdakiler imkansız görünüyor."

"Diğerleri geliyor," dedi Fırıldak.

"Bir fısıltı bile duyulmasın."

"Kesinlikle."

"Dikkatleri de üstünüze çekmeyin."

"Böylesi, ava çıkacağımız anlamına gelir çünkü," dedi Şeytan.

"İyi de hangi yöne gideceğiz?"

"Bütün yönlere." Şeytan duraksadı. "Zalim, sen izleri ve tüm bağlantıları incele. Fırıldak, sen korumaları ve lokalleri tut. Cebrail, sığınakları ve genel olarak mali durumu. Skandal, sen de en iyi yaptığın şeyi yap, hanımefendilerle sohbet et. Barınaklar da İblis'e kaldı böylece."

"Ya sen?" diye sordu Fırıldak.

"Ben lokal yerlerle ilgileneceğim."

"Tamam. Ben bu gece Londra'ya gidiyorum."

"Ben de."

"İsterseniz sizi bırakabilirim. Büyük bir at arabam var."

Kısık sesler kalabalığın uğultusuyla karışarak kesildi. Leydi Smallworts ve Leydi Harrington siperli şapkalar üzerine sohbete başlamıştı. Honoria artık uzaklaşabilirdi. Ne de olsa duymak istediğini duymuştu. "Müsaadenizle bayanlar."

"Tabii hayatım." Leydi Harrington, Honoria'yı bileğinden kavradı. "Aslında doğru olup olmadığını sormak istiyordum."

"Doğru mu?"

O sırada Honoria arkasından şu sözleri duydu: "Olur şey değil. Seni arkadan korumama izin vermezsen kendini nasıl bir tehlikeye atacağının farkında mısın?"

Fırıldak konuşuyordu. Honoria o anda Şeytan'ın dönüp kendisini gördüğünü fark etti. Adamın bakışlarını ensesinde ve omuzlarında hissetmişti. Kaskatı kesildi. Çabucak oradan kaçmak istedi ama Leydi, bileğini sıkıca kavramıştı.

"Evet." Leydi Harrington gülümsedi. "Siz ve..." Bakışları Honoria'nın sol omzuna kayıp sustu ama yüzü aydınlanmıştı. "Ah, iyi günler St. Ives."

"Leydi Harrington."

Honoria'nın içinde şok dalgaları yaratan, adamın sesi ve altında yatan gözdağı değil, sahiplenircesine belini saran eliydi.

Şeytan, Leydi Harrington'ın bıraktığı eli tuttu. Honoria, Şeytan'ın parmakları arasına sıkışıp kalan elinin, adamın dudaklarına doğru gidişini izledi. Parmaklarında Şeytan'ın dudaklarını hissedince, çelik kadar katılaştığını hissetti.

Şeytan elini ters çevirip dudaklarını Honoria'nın bileğine bastırdı.

Honoria dayanıksız bir kadın olsa düşüp bayılabilirdi.

Şeytan hafifçe Leydi Harrington'a döndü.

"Ne diyordunuz madam?"

Leydi Harrington gülümsedi. "Önemli bir şey değildi. Sanırım sorumun yanıtını verdiniz." Honoria'ya göz kırpıp Leydi Smallworts'ün koluna girdi. "Haydi gel Dulcie. Harriet çimenlikteydi. Acele edersek onu yakalayabiliriz. Ekselansları." Leydi, Honoria'yı da selamladı. "Şehirde görüşürüz tatlım. Büyükbabanıza selamlarımı iletin."

"Olur, tabii," diyen Honoria iç çekti. Kaburgalarını saran uzun parmakların nezaketiyle, ciğerleri tutukluk yapmıştı sanki. Bileğini tekrar öperse bayılacaktı.

"Leydiye el sallayın," dedi eziyetçisi.

"Neyle," diye tısladı Honoria. "Tabakla mı?"

"Artık tabağa ihtiyacınız kaldığını sanmam. Thomas onu alır."

Uşaklardan biri gelip kadını tabaktan kurtardı. Terasta birkaç kişi kalmıştı. Honoria beklediyse de bileğindeki baskıdan kurtulamadı. Şeytan, kadının elini bırakmadığı gibi, diğer kolunu da beline doladı. Honoria her zerresiyle Şeytan'ı hissediyordu. Çenesini, sert kalçalarını ve kollarını... Karşı konulmaz bir kafes gibiydi.

"Terasta yeterince bilgi edinebildiniz mi?" Adamın yumuşak, derin ve alçak sesli sözleri, Honoria'nın kulağını gıdıkladı.

"Sezonun moda kıyafetlerini. Bu senenin siperli boneleri dantelli olacakmış, biliyor muydunuz?"

"Gerçekten mi? Başka?"

"Ve Leydi Smallworts'ün öğrenmek istediği her şeyi."

"Peki ya siz ne istiyorsunuz Honoria Prudence?"

İsmini söyleyişi de çok etkileyiciydi. "R" harflerini hafifçe yuvarlayarak söylerken, en ciddi kelimeler bile duygusal bir anlam kazanıyordu. Honoria, içinin titremesine izin vermedi. "Ne yaptığınızı bilmek istiyorum."

Şeytan sıkıntıyla iç çekti. "Her işe burnunuzu sokarsanız sizinle ne yapacağım böyle?" Honoria'yı hafifçe kaldırdı.

Ayakları yerden kesildiğinde hissettiği duygu, kadının nefes almasını engelledi. Şeytan'ın kendisini sıkıca tutmasına bile ses çıkarmadı. "Başlangıç olarak beni *yere* bırakabilirsiniz!"

Neyse ki Düşes imdadına yetişti. "Sylvester! Tanrı aşkına, ne yaptığını sanıyorsun? Honoria'yı *derhal* yere indir."

Şeytan istemeyerek de olsa annesine itaat etti. Honoria'nın ayağı yere basar basmaz, Düşes de genç kadının kolunu tuttu. "Gelin hayatım. Sizi tanıştırmak istediğim biri var."

Honoria arkasına dönüp bakmadan Düşes'le birlikte kaçıp gitti.

*

Günün geri kalanını genelde gözlerden uzak geçirmeye baktı. Konukların bir kısmı evdeki törenin hemen ardından ayrılsa da ailenin büyük çoğunluğu kalmıştı. Honoria, şu ruh halindeki Şeytan'la bir anda yapayalnız kalmak istemiyordu. Sarı sarmaşık gülleriyle çevrili ahşap çardak, sığınağı olmuştu.

Nakışı kucağında oturduğu yerden at arabalarının uzaklaşmasını, ev sahibi rolüyle Şeytan'ın onları uğurlamasını izledi. Charles Cynster ön basamakları inip çimenlikten çardağa doğru ilerlerken akşam oluyordu.

Charles kederle başını eğip Honoria'ya yaklaştı. "İyi akşamlar. Gitmeden önce sizinle konuşmak istedim. Sylvester sizi nerede bulacağımı söyledi."

Demek adam, Honoria'nın sığınağını da biliyordu. Honoria, Tolly'nin ağabeyini ciddi ciddi inceledi. Şeytan'dan da büyük olmalıydı. Cynster kuzenlerinin en büyüğüydü demek ki. Bir seksenlik boyu ve güçlü kuvvetli duruşuyla etkileyiciydi ama zayıflıktan yana diğer Cynster'lar gibi nasibini almamıştı. Yüzü belirgin gıdığıyla daha yuvarlak, Honoria'ya diktiği gözleri kahverengiydi. Yakın zaman önceki kaybına karşın, Honoria adamın bu kadar hırslı görünmesine şaşırmıştı.

Çardakta, pamuklu kumaştan minderlerinden başka bir şeyi olmayan, hasırdan uzun bir kanepe vardı. Eliyle Charles'a oturmasını işaret etti. Kanepe pencere kenarında olduğu için Charles oturmayı reddedince Honoria rahatladı. Kendisine bakınca, Honoria bir kaşını kaldırdı. Belki de Şeytan, Tolly'nin ölüsünü Cynster'lara bırakmaya ikna etmesi için Charles'ı göndermişti.

"Tolly'ye yardım ettiğiniz için teşekkürler. Sylvester yardım ettiğinizi söyledi." Charles'ın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Onun deyimiyle, *sizin konumunuzdaki bir leydiden beklenenin çok ötesinde.*"

Honoria nazikçe başını eğdi. "Kuzeniniz öyle dese de duyarlı her kadının yapacağından fazlasını yapmadım."

"Öyle olsun..." Bu sözlerin ardından gerisi gelecekti. Honoria kafasını kaldırıp adamın gözlerine baktı. "Sevgili Matmazel Anstruther-Wetherby, açık konuşmamın umarım bir sakıncası yoktur."

"Ben de açık konuşmanızı tercih ederim."

"Gördüğüm kadarıyla yardımlarınızdan dolayı ödüllendirilmek yerine, böyle garip bir pozisyonda kaldınız." Charles, Honoria'ya baktı. "Affedersiniz, bu hassas bir konu. Ama Tolly'ye yardım etme nezaketinde bulunup ardından fırtınaya yakalanınca geceyi Sylvester'la birlikte geçirmek zorunda kaldığınız için, Şeytan'ın teklifini kabul etmekten başka bir uzlaşma yolu olmadığını düşünüyorsunuz."

Honoria tam bir şeyler söylüyordu ki Charles elini kaldırdı. "İzin verirseniz bitireyim. Şartlar ne olursa olsun St. Ives düşesi olmaya can atan sayısız hanımefendi olduğunu biliyorum. Buna karşın, sizin o uçarılar gibi olmadığınız da belli. Siz Cynster'lar kadar onurlu, eski ve köklü Anstruther-Wetherby soyundansınız. Güçlü, bağımsız ve becerikli bir kadınsınız. Ve anladığım kadarıyla sakin bir yaşam sürmek istiyorsunuz. Bu iyi özelliklerinize karşın, Sylvester'ın karısı olup ödüllendirilmek bir yana, sürekli talepkar bir rol üstlenmeniz de haksızlık." Duraksayıp "Böyle hassas bir kadın adına," diye ekledi. Ağzından çıkan kelimeleri tartıp devam etti. "Sylvester, çoğu Cynster gibi çok özel bir üne sahiptir. Ava meraklı bir leoparın, bulunduğu noktayı değiştirmesi biraz imkan dışı görünüyor."

Honoria gururla kaşını kaldırdı. "Değerlendirmenize katılmadığımı söyleyemem Bay Cynster."

Charles'ın hafif tebessümü gözlerini ışıldatmadı. "Buna sevindim. İyi anlaşacağız sizinle. İçine düştüğünüz çıkmaza alternatif bir teklif getirme isteğimi de bu yüzden anlayacağınızı düşünüyorum."

"Alternatif mi?" Honoria kaygılarının arttığının farkındaydı. Charles'ın, Şeytan'ın kuyusunu kazmaya çalışacağı aklına gelmezdi. Çok şaşırdı.

"Sizin gibi bir leydi açısından daha makul bir alternatif."

Honoria sorgularcasına adama baktı.

"Sylvester'la evlenmek istemediğinizi biraz dikkatle bakan herkes görür. Buna karşın, zararın giderilmesi için böyle bir teklifi beklediğiniz de aşikar. Tolly benim kardeşim olduğuna göre, adınıza leke sürülmemesi adına size yardım elimi uzatmayı teklif ediyorum. Benim evim Sylvester'ınkiyle karşılaştırılmaz elbette ama küçük de sayılmaz."

Honoria şaşkına döndüyse de yıllar boyu aldığı eğitim sayesinde yüzüne yansıtmadı. Yanıtını şekillendirmeye bile gerek duymadı. Kelimeler kendi-

liğinden ağzından döküldü. "Teklifiniz için teşekkürler ama ben şartlar ne olursa olsun, gerçekten evlenmeyi düşünmüyorum."

Charles'ın yüz ifadesi donuklaştı. Bir dakika sonra ağır ağır konuştu. "Sylvester'ın teklifini de mi kabul etmeyeceksiniz?"

Honoria dudaklarını büzüştürüp başını salladı. "Kimseyle evlenmeye niyetim yok." Bu kesin ifadeyle birlikte nakışına uzandı.

"Cynster'lar olsun, kendi aileniz olsun, sizi Sylvester'la evlenmeye zorlayacaklar."

Honoria'nın gözleri ateş saçıyordu sanki. Kibirle kaşlarını kaldırdı. "Sevgili efendim, ben hayatım boyunca işime karışılmasına izin vermedim."

Sessizlik çöktü ve Charles durduğu yerde doğruldu. "Sizi üzdüysem beni affedin Matmazel Anstruther-Wetherby. Buna karşın, günün birinde, Tolly'nin ölümünden doğan şartlar yüzünden evlenmeniz gerektiğine karar verdiğinizde, Sylvester'a alternatif bir aday olduğunu da hatırlamanızı isterim."

Nakışını örmeye devam eden Honoria kafasını kaldırıp bakmadı bile.

"İzninizle Matmazel Anstruther-Wetherby."

Charles'ın reveransına zorla karşılık veren Honoria sertçe başını eğdi. Charles hemen arkasını dönüp basamaklardan indi. Honoria gözlerini kısıp adamın eve girişini izledi. Gözden kaybolduğunda, kaşlarını çatıp omzunu silkti.

İlle de bir Cynster'la evlenmesi gerekirse, despotu ehlileştirmeyi tercih ederdi.

O akşam ilerleyen bir saatte, despot gelip kadının kapısını çaldı.

Şeytan'ın amcaları, yengeleri ve genç kuzenleri yemeğe kalmış, sonra Tolly'nin ailesi dışında hepsi ayrılıp hizmetçilerin biraz soluklanmasını sağlamışlardı. Ev, genelde doğum ve ölüm zamanlarında her yerin büründüğü huzurlu sessizliğe gömülmüştü.

Düşes'le Tolly'nin ebeveynini acı tatlı anılarıyla baş başa bırakan Honoria odasına çekilmişti. Michael'a mektup yazmaya niyetliydi ama dışarıdaki huzur onu pencerenin kenarına itti. Sandalyeye oturup zihninin gecenin karanlığına kapılmasına izin verdi.

Kadını belli bir noktaya yönelmemiş hayallerinden uzaklaştıran kapı tıklaması öyle inatçıydı ki dışarıda kimin olduğundan şüphe bile etmedi. Biraz tereddüt ettikten sonra doğrulup ayağa kalkarak kapıya yöneldi.

Şeytan, holde durmuş arkadaki merdivenlere bakıyordu. Honoria kapıyı ardına kadar açtığında, adam kadına dönüp gözlerine baktı. "Yürüyüşe çıkalım haydi."

Elini uzattı. Honoria gözlerini adamdan ayırmadan bir kaşını kaldırdı. Şeytan, dudaklarını büzüştürüp reverans yaptı. "Sevgili Honoria Prudence, ay ışığında birlikte yürüme onurunu bana verir misin?"

Ricasını emrine tercih ederdi tabii. Yumuşak ve derin bir sesle ağzından dökülen sözcüklerinin altında yatan zahmetsiz cazibe, tüm kadınların başını döndürecek nitelikteydi. Ama neden orada olduğunu anlamak da çok zor değildi. "Şalımı alayım."

Sandalyenin üzerinde duran Norwich ipeğinden şalını omuzlarına atıp uçlarını göğsünde birleştirerek kapıya yöneldi. Tolly'nin öldürülmesiyle ilgilenmekten vazgeçmeyeceğini açıkça belirtecekti.

Şeytan elini tutup kadını eşiğe çekti ve kapıyı örttü. Sonra kadının elini kendi koluna oydu. "Çimenliğe açılan bir merdiven daha var."

Sessizliğin içinde evden ayrılıp çimenliği süsleyen koca koca ağaçların altından ay ışığının gölgesinde yürüdüler.

Sessizlik huzur vericiydi. Her tarafa yayılan yaprakların hışırtısı, yeşil otlar, zengin toprak ve Şeytan'ın evle ilişkilendirdiği kokular, tarifi zor keskin kokuyla birleşmişti.

Kendi kokusuyla. Saçının, teninin, gülle karışık vadi zambağı esanslı parfümünün cezbedici karışımı. Hepsinden öte, dünyevi arzuların her türlüsünü vaat eden sıcak ve şehvetli çarpıcı kadın kokusu. Davetkar koku, avcısının duygularını taciz edip onu esir alan gerginliğini yükseltiyordu.

Şimdi iki arzu adamın içini kemiriyordu. Şu anda hiçbir hedefinin peşinden koşamıyordu. Tolly'nin intikamını almak için hiçbir şey yapamıyor, Honoria Prudence'i yatağa atamıyordu. Henüz yapamıyordu. Buna karşın konuşabileceği bir konu vardı, o da Honoria'nın çenesiydi.

Kadının Tolly'nin katilini bulma işine karışmasını istemiyordu ama terastaki kendi davranışı da düşüncesizceydi. Gözdağı vermek bu özel kadına

sökmezdi. Neyse ki Şeytan'ın daha çok hoşuna giden alternatif bir strateji vardı. Onu kullanarak bir taşla iki kuş vuracaktı. Gölgeye sığınan Şeytan gülümseyip adımlarını çardağa yöneltti.

Oraya varmadan Honoria'nın sabrı tükendi. "Kuzeninizin katiline ulaşmak için nasıl bir yol izliyorsunuz?"

"Emin olun, bu konuyu çözeceğiz."

Şeytan, Honoria'nın bakışlarını üzerinde hissetti. "Ben onu sormadım."

"Bence bu, tüm sorularınızın yanıtı."

Honoria öfkelendi ama sonra tatlılıkla sordu. "Şu alemin en kibirli adamı olduğunuzu bugüne dek kimse söyledi mi ekselansları?"

"Bu kelimelerle değil."

Adamın yanıtı Honoria'yı suskunluğa itti ve kadına Şeytan'ın peşinden çardağın merdivenlerini tırmanmaktan başka çare bırakmadı. Şeytan, çardağın ortasında durup esirini serbest bıraktı. Ay ışığı, yaprakların gölgesiyle şekillenip yere vuruyordu. Loş ışıkta Şeytan, esirinin göğüslerinin kabardığını gördü.

"Bırakın her şey..."

Honoria'nın sözleri tiz bir sesle kesildi. Önce gevşek ve rahat bir tavırla önünde duran eziyetçisi, bir anda uzun parmaklarıyla Honoria'nın çenesini kavradı. Şimdi ona çok daha yakındı. "Ne yapıyorsunuz?" Gözleri kocaman olmuş, nefesi tutulmuştu. Çenesini çok sıkı tuttuğu için adamdan kurtulmaya çalışmadı bile.

Şeytan'ın gözkapakları yükseldi, loş ışıkta daha da açık soluk görünen gözleriyle Honoria'ya baktı. "Dikkatinizi dağıtıyorum."

Şeytan'ın derinden gelen mırıltısı gerçekten de dikkat dağıtıcıydı. Honoria iliklerine kadar hissetmişti. Çenesi dışında hiçbir yerine dokunmamasına karşın ona doğru sürükleniyordu sanki. Şeytan onu kaldırınca Honoria gerinip başını çevirdi. Küt küt atan kalbi daha da hızlandı. Sabit, baştan çıkartıcı, her şeyi bilen büyüleyici gözler, kadınınkilerle birleşti. Adam başını hafifçe eğdiğinde, Honoria'nın dudakları ayrıldı.

Dünya başına yıkılsa geri çekilmesi imkansızdı.

Dudaklarına ilk dokunuşu, kadının tüm vücudunu sızlatan bir ürperti yaydı. Kollarını beline dolayıp onu kendine çekti. Honoria kaskatı ke-

silmişti. Adamın çelikten farksız kasları etrafını sardı. Şeytan başını biraz daha eğince, Honoria'nın dudaklarındaki baskı da arttı.

Dudakları da tüm vücudu gibi sertti. Otoriter, talepkar. Bir an sonra ise sıcak, cezbedici, iç gıcıklayıcı dudaklara dönüşmüşlerdi. Honoria'nın eşiği belirsiz bir düzeyde titredi ve Şeytan onu biraz daha kendine çektiğinde, bilinmeze doğru kendini saldı.

İlk kez öpüşmüyordu ama ilk gibiydi. Daha önceki öpüşmelerinde böyle büyülenmemiş, şehvet dünyasıyla tanıştırılmamıştı. İçindeki sıcak ve onu kendine bağlayan istek büyüyüp sersemletici bir arzuya dönüştü. Zevkli bir sersemlikti bu.

Soluyabildiği kadar havayı bile ondan alıp etrafına bir ağ örmüştü. Şeytan, dilinin ucunu ayartıcı dokunuşlarla esirinin dudaklarında gezdirdi. Honoria, adama engel olması gerektiğini biliyordu. Kendi rehberliğinde uzak diyarlara sürüklüyordu onu. Akıldışı, tehlikeli durumlara doğru sürükleniyordu.

Şeytan'ın dudakları sabitlenince ısı her yanına yayıldı ve Honoria'yı karşı koyamaz hale getirdi. Derin bir iç geçirerek dudaklarını daha fazla aralayıp Şeytan'ın kibirli taleplerine baş eğdi.

Adam istediğini almıştı. Honoria'yı baştan çıkaran içten dokunuşlar, yüreğinde şimşekler çaktırmıştı. Şaşkına dönen Honoria geri çekilip nefes almaya çalıştı.

Şeytan, kadının geri çekilmesine izin verdi. Başı dönen Honoria'nın gözleri Şeytan'ı aradı. Kapkara kaşlarını çatmış, kolları gerilmişti.

"Hayır." Honoria jöle kıvamındaki kaslarıyla Şeytan'ın sarılmasına karşı çıktı, en azından çalıştı.

"Korkmanıza gerek yok. Sadece sizi öpmek istiyorum."

Sadece mi? Honoria vahşice gözlerini kırpıştırdı. "Öpmek istemeniz yeterince kötü zaten. Yani..." Nefes alıp değişken düşüncelerine odaklanmaya çalıştı. "Siz tehlikeli birisiniz."

Adam kahkaha attı. Ses, kadının güçlükle kazandığı kontrolünü lime lime edip onu titretti.

"Size karşı tehlikeli değilim." Şeytan ellerini yumuşak, ayartıcı bir tavırla Honoria'nın sırtında gezdirdi. "Sizinle evleneceğim. Böylesi, olaya farklı bir boyut kazandırıyor."

Yoksa aklını tamamen mi kaybetmişti? Honoria kaşlarını çattı. "Ne olayı? Ne boyutu?"

Şeytan'ın dişleri ışıldadı. "Tüm yönetmeliklere göre, Cynster eşleri, Cynster erkeklerinin bu dünyada temkinli davranmalarını gerektiren tek varlıklardır."

"Gerçekten mi?" Honoria kızgınlığını belirtmek istediyse de Şeytan başını eğip nazikçe dudaklarını kemirirken bu pek mümkün olmuyordu.

"Sadece öpün beni." Şeytan kadını kendine çekerken bu sözleri kulağına fısıldamıştı. Temas, Honoria'yı yine ürpertmişti. Adam dudaklarını hafifçe Honoria'nın dudaklarına dokundurarak, kadının düşüncelerini devre dışı bıraktı.

Honoria tekrar baş eğene kadar büyük bir sabırla bekleyen Şeytan, kadını tekrar öptü. Başka türlü olsa kesinlikle kabul edeceğinin bilinciyle, Honoria'nın yavaş yavaş teslim olması daha tatlıydı. Şeytan zeki ve deneyimli biri olarak, tutkularını nerede dizginleyeceğinin bilinciyle kadını çok zorlamıyordu. Honoria kendini onun kollarına, dudaklarını keyfine varması için onunkilere, ağzını talan etmesi için ona teslim etmişti. Bu gece bu kadarı yeterliydi.

Çok daha fazlasını talep edip onu yatağına götürebilir, istediği hayatı elde etmesini sağlayacak yanıtı vermesini sağlayabilirdi. Ama o masumdu. Ani tepkileri ve sessizliğiyle kendini belli ediyordu. Onun ve sadece onun olacaktı ama henüz erkendi.

Gereksinimlerinin gerçekliği zihnini meşgul ediyordu. Şeytan'a içinden lanet okudu. Göğüslerinden kalçalarına kadar üzerine bastırdığı yumuşaklığı etkili bir yakarış gibi iblislerini çağırıp kışkırtıyordu. Şeytan geri çekildi. Göğsü kabararak Honoria'nın yüzünü merakla incelerken arzularını da dizginledi. Honoria'nın gözleri kirpiklerinin altından ışıldıyordu.

Zihni hala akıntıya kapılmış olan Honoria, gözlerini Şeytan'ın yüzünde gezdirdi. Yüz hatlarında yumuşaklıktan eser yoktu, nezaketten de. Güç, tutku ve şiddetten başka bir ifade yoktu. "Sizinle evlenmeyeceğim." Kelimeler içgüdüsel bir tepki olarak beyninden doğruca dudaklarına kaymıştı.

Şeytan sadece kaşını kaldırıp tepeden bir bakış attı.

"Yarın ağabeyime haber gönderip beni eve götürmesi için buraya çağıracağım."

Gecenin karanlığında gümüşi bir renk alan Şeytan'ın gözleri kısıldı. "Evderken, Hampshire'a mı demek istiyorsunuz?"

Honoria onayladı. Sanki bu dünyayla bağını koparmış ve gerçeklikten uzaklaşmıştı.

"Ağabeyinize notunuzu yazın. Ben yarın postalarım."

Honoria gülümsedi. "Kendim postalayabilirim."

Şeytan, kadının gülümsemesine karşılık verdi. Gülmesine karşın, çok yakınındaki göğsü kımıldamıyordu sanki. "Bakalım, kararınıza o ne diyecek."

Honoria'nın gülüşü, kendini beğenmiş bir ifadeye dönüştü. Sersemlemişti. Kadın, bir Cynster olarak, Michael'dan destek bekliyordu. Michael tabii ki kendisinin tarafında olacaktı. O da tıpkı kendisi gibi Şeytan Cynster'la evlenmesinin iyi bir fikir olmayacağını görecekti.

"Ve şimdi, geleceğinizi sizin istekleriniz doğrultusunda yönlendirdiğimize göre..." Dudakları Honoria'nın dudaklarına sürtünürken, kadın da izledikleri yolu zihninde takip ediyordu.

İnce bir dal hışırdadı.

Şeytan tüm kasları gerilerek kafasını kaldırdı. İkisi birlikte gecenin karanlığına doğru baktı. Kuşkulu gözlerine çarpan görüntü, Şeytan'ın doğrulmasına neden oldu. "Ne yaptığını..."

"*Şşşş!*" Honoria, elini Şeytan'ın dudaklarına bastırdı.

Öfkelenen Şeytan, Honoria'nın elini kavradı ama küçük kafile yaklaşıp çardağın önünden geçerken sessiz kaldı. Ayışığının gölgesinde Amelia, Amanda ve Simon, küçük gruplarına liderlik ediyordu. Henrietta, Eliza, Angelica ve Heather'ın peşine takılan Mary. Her çocuğun elinde beyaz bir gül vardı. Ağaçların gölgesi onları içine aldığında, Şeytan'ın öfkesi derinleşti. Gittikleri yön biraz güvensiz olabilirdi. "Burada bekleyin."

Honoria adama baktı. "Şaka yapıyor olmalısınız." Eteğini toplayıp merdivenleri inmeye başladı.

Honoria küçük grubun peşinden gölgeleri takip ederken, Şeytan hemen arkasındaydı. Çocuklar, Tolly'nin yeni kapatılmış mezarının başında

durdu. Honoria bir meşe ağacının altındaki derin gölgede durdu. Şeytan da hemen arkasındaydı. Sonra eziyetçisi, kadının belini kavrayıp kaldırarak bir yana çekti.

İki büklüm olan Honoria adama karşı koydu. "*Hayır*!" Esirinin öfkeli fısıltısı Şeytan'ın gözlerini kırpıştırdı. Honoria, Şeytan'ın omuzlarını tutup fısıldadı. "Bunu yapma!"

Şeytan kaşlarını çatıp Honoria'nın kulağına fısıldayabilmek için kafasını eğdi. "Neden olmasın? Benden korkmazlar ki."

"Ondan değil!" Honoria da kaşlarını çattı. "Siz bir yetişkinsiniz, onlardan biri değil."

"Ne olmuş?"

"Şimdi onların vedalaşma zamanı. Sakın bunu mahvetmeye kalkmayın."

Honoria'yı süzen Şeytan'ın dudakları gerildi. Kafasını kaldırıp mezarın başında toplanan gruba baktı ama onlara katılmak için bir hamlede bulunmadı.

Honoria kıvranınca adam onu serbest bıraktı. Ağaçların arasından gelen soğuk, geceliğinden içeri süzülünce kadın ürperdi.

Mezarın başındaki tören devam ediyordu. Amelia ileri atılıp elindeki gülü mezara fırlattı. "Huzur içinde uyu Tolly."

Amanda adımını attı. "Mekanın cennet olsun," diyerek, gülünü ikizininkinin yanına fırlattı.

Sıra Simon'daydı. "Hoşçakal Tolly." Bir gül daha mezara ulaştı.

Çocuklar birer birer Tolly'yle vedalaşıp güllerini mezarın üzerindeki küçük yığına fırlattı. İşleri bittiğinde birbirlerine baktılar ve yeniden hizaya girip evin yolunu tuttular.

Çocuklar geçene kadar Honoria yine Şeytan'ı tuttu. Sonunda onu bıraktığında, Şeytan anlaşılmaz ünlü Cynster bakışını atıp kadının elini tuttu. Birlikte, çocukların peşinden çimenlikte yürüdüler.

Çimenlere çiğ düşmüştü. Özellikle Mary için zor bir yürüyüştü. Şeytan homurdanarak adımlarını hızlandırınca, Honoria tekrar ona engel oldu. "Hayır!" Öfkeyle bakıp Şeytan'ı bir ağacın gölgesine çekti.

Şeytan, kadına baktı. "Ayakları ıslanacak. Hiç değilse ikisini taşıyabilirim."

Honoria'nın beline sarılınca, kadın da Şeytan'ın omuzlarına tutundu. "Nereye gittiklerini bildiğinizi, onları izlediğinizi anlarlar. Her şeyi mahvedersiniz. Bir iki damla su canlarını yakmaz. Hele ki gerçek Cynster'larsa."

Şeytan'ın isteksiz tebessümü adamın yüzünü ışıldattı. Çocuklar kapıya yaklaşana kadar elleri Honoria'nın eline kenetli, gönülsüzce bekledi. İlerlemeye başladıklarında, çocuklar hala merdivenleri tırmanıyordu. Şeytan dümdüz ilerleyip duvarına kenarına ilişti. Üst iskeleye geldiklerinde, çocuklar da merdivenlerin tepesine varmıştı. Şeytan, Honoria'yı bir köşeye çekti.

Şeytan'ın göğsüne yaslandığında, Honoria'nın nefesi tutuldu. Adam bir kolunu kadına dolayıp gergin parmaklarıyla yüzünü kaldırdı. Honoria nefes almaya çabalarken dudakları yine birleşti. Kontrolü elden bırakmamaya çalıştı ama her yanını saran zevkle direnci kırılıp yok oldu.

İçini saran sinsi, bastırılması güç, büyüleyici bir duyguyla kendini geri çekemedi. Eziyetçisi açtı. Dudaklarını sertleştiren tutkuda, öncekinden daha şehvetli öpüşünde bunu hissediyordu. Bütün kaslarına yayılan gerginlik kadını esir almıştı. Arkasından gelen sarsıntı, ürkütücü ve büyüleyiciydi. Kendi diliyle iç içe girip ardından daha sakin ve tekrarlayıcı hareketlerle ağzında süzülen adamın dili cezbediciydi. Şeytan'ın egemenliği kadının tüm duygularını altüst etmişti. Hiçbir erkek ona böyle dokunmamıştı. Sıcak bir dalga her yanını sardı. Bildiği hiçbir şeye benzemeyen tatlı bir ateşti sanki. Artık bildiği tek bir şey vardı. Kurt gibi açtı, ona. Aniden ortaya çıkan ve karşı konulmaz biçimde kendini ona verip ihtiyacını hafifletme isteği Honoria'yı bütünüyle sarstı. Hala karşı koyamıyordu.

Karanlıkta birbirlerine kenetlenerek ne kadar kalmışlardı bilmiyordu. Şeytan kafasını kaldırdığında, Honoria'nın dünyayla bağlantısı kopmuştu.

Şeytan önce tereddüt edip ardından dudaklarını Honoria'nın dudaklarına sürttü. "Sizi korkuttum mu?"

"Evet." Bir bakıma korkutmuştu. Gözleri ardına kadar açık, nabzı hızlanan Honoria, Şeytan'ın gölgedeki gözlerini inceledi. "Ama korktuğum siz değilsiniz." Onu özlüyor, güzel şeyler hissediyordu. "Ben..." Honoria kaşlarını çatıp durdu. Ne diyeceğini bilmiyordu.

Karanlıktaki Şeytan, imalı bir ifadeyle gülümsedi. "Endişelenmeyin." Bir kez daha dudaklarını kadının dudaklarına bastırıp onu kendinden uzaklaştırmadan önce öptü. "Şimdi gidin." Bu bir uyarıydı ve Honoria'nın anladığından şüpheliydi.

Honoria loş ışıkta gözlerini kırpıştırıp başıyla onayladı. "İyi geceler." Bulundukları köşeden uzaklaştı. "İyi uykular."

Şeytan neredeyse gülecekti. Gecesi iyi geçmeyecek, iyi uyuyamayacaktı. Başka bir sorunun yaklaştığını hissediyordu.

Yedinci Bölüm

Ertesi sabah Honoria, kilisedeki törene katılıp Louise Cynster'la birlikte döndü. Tolly'nin annesi, oğluna yardım ettiği için teşekkür ettiğinde, Honoria nazik bir yanıt verdi ve biraz teşvikle Louise ona, Tolly'nin Şeytan'la ilişkisini anlatmaya başladı. Tolly, Şeytan'a tapıyordu.

Tolly'nin saygı duyduğu adam kiliseye gelmemişti. Hanımefendiler kahvaltı salonuna geldiğinde, onlardan önce kahvaltı edip çıktığı anlaşılıyordu. Honoria çabucak bir çay içip tost yedikten sonra üst katın yolunu tuttu.

Şeytan büyük ihtimalle at binmeye gitmişti. Güzel bir gündü. Pasta yiyen canavarının sırtında arazisini gezebilirdi. Yani yakın çevresinin güvende olduğu söylenebilirdi.

Honoria üç dakika içinde binici kıyafetlerini giymişti. Kıyafetleri genelde Anstruther-Wetherby geçmişini yansıtırdı. Tüyünü kıyafetine uygun şapkasının bir yanına iliştirip kapıya yöneldi.

Ahırda kimse yoktu. İstifini bozmadan ana ahıra girdi. Yüksek bölmelerden ilerisini göremiyordu. Araç gereç odası en sondaydı ve oraya doğru yürüdü.

Koca bir el uzanıp kadını bir bölmeye çekti.

"*Ne*?.." Sıcak kaslar etrafını kuşattı. Honoria kendisini çekene bakınca tehlikeyi sezdi. "Beni öpmeyi *aklınızdan geçirmeyin* sakın. Yoksa bağırırım!"

"Sizi kurtarmaya kim gelir sanıyorsunuz?"

Honoria gözlerini kırpıştırıp doğru yanıtı bulmaya çalıştı.

"Zaten ben sizi öperken bağıramazsınız ki."

Honoria dudaklarını aralayıp derin bir nefes aldı.

Bunun çok da doğru bir hareket olmadığını anladığında çok geç kalmıştı. Şeytan fırsatı hemen değerlendirmişti. Belirsiz bir karşı koyma eğilimi kadının zihnine yerleşti. Sonra sıcak ve sinsi bir zevk dalgası içinde tomurcuklanmaya başladı. Şeytan'ın dudakları kibirli bir güvenle kadının dudaklarında geziniyordu. Dili, durgun ve acelesiz bir tatlılıkla gezinip durdu, ta ki Honoria sıcaklığı her yanında hissedinceye kadar. Gittikçe ateşlendiğini hissedince, kendine bunun skandal yaratacak kadar yanlış olduğunu söyledi ama tüm duyuları, yaşadıklarından büyük keyif alıyordu.

Şeytan onu öperken hiçbir şey duymuyor, düşünmüyordu. Bunu ancak adam kafasını kaldırdığında fark etti. Dudaklarını dudaklarından çekene kadar aklı başından gitmiş, boşluk içinde yüzüyordu. Ahırdaki sesler hızla üzerine üşüşüp onu daha fazla soluksuz bırakıyordu. Hala ayakta durabilse de kemikleri erimişti sanki. Sonra kendisini Şeytan'ın ayakta tuttuğunu anladı. Şeytan, kadını kendine çekmişti ve sadece başparmakları yere değiyordu.

"Aman Tanrım!" Honoria dehşetle gözlerini kırpıştırarak ayaklarını yere bastı. Ona tehlikeli mi demişti? Ne kadar da yanılmıştı. Bu adam düpedüz ölümcül bir yaratıktı.

"Günaydın Honoria Prudence." Adamın derinden gelen mırıltısı, Honoria'yı yine ürpertti. "Ne yapıyordunuz?"

"Şey..." Honoria, Şeytan'ın her şeyi bilen yeşil gözlerine bakıp yine kıvrak zekasına başvurdu. "Bir at bakıyordum. Başka atınız vardır herhalde."

"Sanırım şu inatçı kısrak size uyar ama nerede at bineceksiniz?"

"Şey, patika boyunca gitmeyi düşünüyordum sadece." Şeytan, geri çekilmesini önlemek için Honoria'yı sıkıca tutmuştu. Kadın geri gitmek istediğinde bir santim bile kımıldayamadı.

"Civarı bilmiyorsunuz, kaybolabilirsiniz ama benimle birlikte ata binerseniz güvende olursunuz."

Honoria inceliği bırakıp ellerini arkasına götürerek Şeytan'ın kollarını gevşetmeye çalıştı. Eziyetçisi, kadının nafile uğraşına bir kahkahayla kar-

şılık verdi. Sonra kafasını eğip Honoria'nın sol kulağına nazik bir öpücük kondurdu.

Soluğu kesilen Honoria, telaşlanıp ateş püsküren gözlerle baktı. "Size kim Şeytan dediyse haklıymış!"

"Hully mi?"

Honoria gözlerini kırpıştırıp doğrudan Şeytan'a baktı. "Bayan *Hull* mu size bu lakabı taktı?"

Şeytan, şeytanca sırıttı. "Eskiden benim dadımdı. *O Şeytan Cynster* adıyla beni kutsadığında üç yaşındaydım."

"O zamanlar bile zorbaydınız demek."

"Öyleydim."

Öfkeyle gırtlağını temizleyen Honoria yanıt verme gereği duymadı. Şeytan, etrafına bakınıp Honoria'yı serbest bıraktı ve kadını gizlemek için döndü. "Ne oldu Martin?"

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim ekselansları ama Kuzey Bir Numara'nın tablası kırılmış ve Bay Kirby o yoldan geçip geçmediğinizi soruyor. Bıçağı yerleştirmeden kontrol etmiş olmanızı umuyor."

Mesaj, Honoria açısından hiçbir anlam ifade etmiyordu. Şeytan'ın omzunun üzerinden etrafı inceledi. Bir işçi, elinde şapkasıyla koridorda bekliyordu. Adamı incelerken efendinin bakışlarını üzerinde hissetti.

"Kirby'ye yarım saat içinde orada olacağımı söyle."

"Tabii efendim." Martin dışarı çıktı.

Honoria doğruldu. "O da neydi?"

"Yel değirmenlerinden biri çalışmıyor."

"Değirmen mi?" Honoria tarlalardaki sayısız yel değirmenini hatırladı. "Onlardan çok var sanırım."

Şeytan'ın dudakları büzüştü ve Honoria'nın elini tuttu. "Burası düz arazi Honoria Prudence. Değirmenler, topraktaki suyu boşaltan pompaları harekete geçirir."

"Ah." Honoria koridora doğru sürüklendiğini fark etti. "Beni nereye götürüyorsunuz?"

Şeytan her iki kaşını da kaldırdı. "At bulmaya. İstediğiniz bu değil miydi?"

On dakika sonra kendini oyunbaz, kahverengi bir kısrağın sırtında bulan Honoria, Şeytan'ın ikazıyla harekete geçen atın toynak sesleriyle ahırdan çıktı. Gizlice dolambaçlı yollarda gezinme fikrini unutmak zorundaydı çünkü Şeytan hemen arkasında belirivermişti.

Ormana açılan farklı bir yoldan park alanını terk ettiler. Park duvarlarının ötesinde, kuzeye doğru ilerledikçe artan değirmenlerin gıcırtısı duyulabiliyordu. Sorunlu olan değirmen büyüktü. Şeytan, değirmenin dibinde atından inip ustalarla konuştu.

Konuştukları konu, Honoria'nın pek ilgisini çekmemişti. Atları eşkin yürüterek eve yöneldiklerinde, şeytanı boynuzlarından yakaladı. "*Eşkıyaların* kim olabileceğini tahmin ediyor musunuz?" Oldukça açık bir soruydu.

Şeytan'ın yanıtı, drenajların mekaniği üzerine nutuk çekmekten ibaret kalmıştı. Ahıra vardıklarında, Cynster'ların diğer uğraşlarının yanı sıra topraklarına bağlılıklarını yeterince onaylayacak şeyler yaşadı. Ayrıca Honoria'nın Tolly'nin öldürülmesiyle bu kadar yakından ilgilenmesi hakkında, ev sahibinin düşüncesini de öğrendi.

Ertesi sabah Honoria, güçlü düşmanının atıyla uzaklaştığını görene kadar pencereden dışarıyı izliyordu. Sonra ahırlara gitti. Kısrağa eyer takılmasını istediğinde, seyisler buna şaşırmadı. Honoria park çıkışındaki kemer altından geçerken zevk çığlığı attı. Budalaca gülümseyerek ormana yöneldi.

Köyün etrafındaki uzun yola girdi. Tolly'nin vurulduğu düzlüğe çıkana kadar, bir saatten uzun süre at sırtında gitti. Kısrak ölümcül noktayı hissetmişti sanki. Honoria dizginleri çekip attan indi ve onu birkaç metre ötedeki kazığa bağladı.

Çevik hareketlerle amacı doğrultusunda geçitte ilerlerken toynak seslerini duydu. Hemen durup sesleri dinledi. Meçhul atlı ona doğru yaklaşıyordu. "Lanet olsun!" Hızla atına doğru koştu.

Ata binemiyordu. Honoria kendine inanamayarak sağına soluna bakındı. Toynak sesleri gittikçe yaklaşıyordu. O anda, bütün giysilerini, ikisini de gizleyecek koca bir ağaç gövdesine değişebilirdi.

Meçhul varlık, Bay Postlethwaite'ten daha büyük bir tehdit oluşturamayacak köylülerden biri olmalıydı. Honoria atın yanında durup kibirli

ve soğukkanlı bir tavır takındı. Geçitte atıyla birlikte durmak istiyorsa, ona kim karşı çıkabilirdi ki?

Yaklaşan at dönemeci geçince görüş alanına girdi. Binici, Bay Postlethwaite değildi.

Kara canavar yanı başında durdu ve Şeytan ona yukarıdan bir bakış attı. "Ne yapıyorsunuz burada?"

Honoria gözlerini ardına kadar açtı. Her zamankinden daha çok açmıştı. "Bacaklarımı esnetmek için durdum."

Şeytan gözlerini kırpmadı. "Ve manzaraya hayran kaldınız değil mi?"

Etraf ağaçlarla kuşatılmıştı. Honoria gözlerini kısıp baktı. "*Sizin* ne işiniz var burada?"

Şeytan amansız bir bakışla Honoria'ya karşılık verip attan indi. Dişlerini sıkıp dizginleri bir ağaca bağladı ve tek laf etmeden Tolly'nin düştüğü yere yöneldi.

Honoria da kararlı adımlarla adamın peşinden yürüdü. "Onu öldürenin bir eşkıya ya da kaçak avcı olmadığını siz de benim kadar biliyorsunuz artık."

Şeytan homurdandı. "Ben aptal değilim." Honoria'ya delici bir bakış atıp gözlerini çevirdi ve üzerindeki baskıdan kurtulmak istercesine omzunu silkti.

Honoria, eziyetçisinin yeri incelemesini izledi. "Eee, sizce kim yaptı peki?"

"Bilmiyorum ama bulacağız."

"*Bulacağız* derken?" Honoria *kendisini* kast etmediğini biliyordu. "Hepiniz araştırıyorsunuz değil mi? Siz ve kuzenleriniz."

Şeytan'ın kadına attığı bakışta erkeklere özgü bir çile vardı. Kısa iç geçirişleri de bunu vurguluyordu. "Sizin de doğru sonuca vardığınız üzere, Tolly'yi bir eşkıya ya da kaçak avcı vurmadı. Cinayete kurban gitti. Böyle bir cinayetin arkasında bir neden yatar ve biz de bunu araştırıyoruz. Nedeni bulduğumuzda, adamı da bulacağız."

"Söylediklerinizden, cinayetin nedeniyle ilgili elinizde hiçbir ipucu olmadığını anlıyorum." Şeytan, jilet kadar keskin bir bakış attığında Honoria fark etmemiş gibi davrandı.

"Tolly dolu dolu bir hayat sürdü. Ben burayı incelerken, diğerleri de Londra'daki balolarda, kumarhanelerde kısacası bir Cynster'ın gidebileceği her yerde inceleme yapacak."

Şeytan'ın kuzenlerine verdiği talimatları hatırlayan Honoria kaşlarını çattı. "Tolly genelevlerde takılır mıydı?"

Adam, kadına anlamsız bir bakış attı.

"Genelev."

Şeytan ardından hafifçe göz kırpıp sonra boş bir ifadeyle Honoria'ya baktı. "Kabul salonları. *Fahişeler.*"

Honoria, gözlerindeki şaşkınlığı gizlemeye çalıştı. "Ama *daha* yirmi yaşındaydı."

"Ne olmuş?" Sözler adamın ağzından kibirle çıkmıştı. "Cynster'lar erken başlar."

Honoria bu konuyu kapatmaya karar verdiğinde, Şeytan çalılıkların arasına dalmıştı bile. "Ne arıyorsunuz? Silah mı?"

"Tolly silah taşımazdı."

"Ne olmuş?" Kadının kendi ifadesi daha çok merak barındırıyordu.

Şeytan'ın dudakları gerildi. "Buraya ait olmayan bir şey var mı diye bakıyorum." Durup etrafına bakındı. "Fırtına bazı şeyleri yolun her iki yanına fırlatmış olabilir."

İnsanın cesaretini kıran bir görevdi bu. Şeytan, Tolly'nin vurulduğu yerin yakınındaki çalılıkları araştırırken, Honoria yol kenarlarını kontrol ediyordu. Şeytan'ın peşinden gidip elinde uzun sopayla ot yığınlarını dürtüp yaprakları kaldırıyordu. Şeytan etrafına bakınıp homurdandı ve detaylı incelemeyi Honoria'ya bırakıp etrafı hızla kolaçan etti.

Honoria geçidin etrafındaki geniş bir alanı taradıktan sonra doğrulup neredeyse gözüne giren tüyü eliyle itti.

"Sizce Tolly neden geçide geldi?"

Şeytan, bakmadan yanıt verdi. "Sanırım eve geliyordu."

"Yengeniz muhtemelen size danışmaya geldiğini söyledi."

Şeytan bu sözün üzerine kafasını kaldırdı. "Louise'e mi sordunuz?"

Adamın sesinin tonu, Honoria'nın dikkatini çekti. "Sohbet ediyorduk. Hiçbir şeyden kuşkulanmadı." Şeytan'ın eleştirel ifadesi değişmeyince,

Honoria uçarı bir tavırla omuz silkti. "Siz eşkıya vurdu dediniz, herkes de inandı. Anneniz bile."

"Tanrı'ya şükür." Keskin bir bakış atan Şeytan araştırmasına devam etti. "Kadınların işe burnunu sokması, isteyeceğim son şey."

"Öyle mi?" Honoria sopayla bir yaprak yığınını dağıttı. "Sanırım, biz kadınların bazı işlere katkıda bulunabileceğimizi aklınıza bile getirmiyorsunuz."

"Annemin katkıda bulunmayı düşündüğü şeyi bilseniz, bu cümleyi kurmazdınız. Yargıca öyle bir not gönderdi ki adam yazılanları çözebilse tüyleri diken diken olurdu."

Honoria bir toprak kümesine sopayla fiske attı. "Bir kenarda eldiven örmeye bırakılıp bu kadar çaresiz hissettirilmesek, eminim biz de daha vahşi olabiliriz." Sopayı Şeytan'a doğru savurdu. "Kişisel olarak *hiçbir şey* elde edemeyeceğinizi bilseniz ne kadar öfkelenirdiniz, bir düşünün."

Şeytan, gözünü Honoria'ya dikti. Sanki uzun zamandır ona öyle bakıyordu. Sonra ifadesi sertleşerek yere baktı. "Araştırmaya devam edin."

Yolun iki yanını araştırmalarına karşın önemli bir şey bulamadılar. Tekrar atlarına binip Tolly'nin ölümüyle ilgili düşüncelere dalarak, eşkin yürüyüşle tarlalardan ve parka açılan kapıdan geçtiler.

Sıra sıra dizili sarı kavak ağaçlarının arasından geçerken Honoria, Şeytan'a baktı. "Louise, Tolly'ye doğum gününde verdiğiniz küçük termosu size vermek istiyor. Vurulduğunda yanındaymış." Gözleri ileriye odaklanan Şeytan ilgisizce başını salladıysa da Honoria sertçe, "Görünüşe bakılırsa *eşkıya* onu unutmuş," diye ekledi.

O anda Şeytan, kadına uyarıcı bir bakış attı.

"Louise ayrıca," diye devam etti Honoria, "Tolly'nin başı dertte olsa, babası ya da Charles yerine, ailenin lideri olarak size geleceğini söyledi. Sizce, öldürülme nedeniyle, sizi bulmak istemesinin nedeni aynı mıdır?"

Şeytan'ın bakışları keskinleşti. O anda Honoria zafer kazandığını anladı. Vardığı sonuçla adamı yenilgiye uğratmıştı ve Şeytan da kadının haklı olduğunu düşünüyordu. Buna karşın adam, ahıra gelene kadar hiçbir şey söylemedi. Honoria'yı indirip tam önünde bıraktı. "Annemle Louise'e bir şey söylemeyin. Şüphe uyandırmaya gerek yok."

Honoria gururla Şeytan'ın bakışlarına karşılık verdi.

"Ayrıca herhangi bir şey duyar ya da bulursanız bana söyleyin."

Honoria gözlerini masumca açtı. "Siz de bulduklarınızı benimle paylaşacak mısınız?"

Şeytan, gaddar ifadesini takındı. "Şansınızı fazla zorlamayın Honoria Prudence."

Sekizinci Bölüm

İki sabah sonra Şeytan, binici eldivenlerini takıp ana merdivenlerden indi. En alt kata geldiğinde, Webster ortaya çıkıp ön kapıya yöneldi. "At arabası bekliyor ekselansları."

"Teşekkürler." Ön kapıya giden Şeytan, arkasına dönüp baktı.

Eli sürgüde bekleyen Webster öylece duruyordu. "Bir şey mi eksik ekselansları?"

Webster kapıyı açtığında Şeytan döndü. Yanında duran leylak rengi kıyafetli kadınla birlikte, at arabasının basamakların kenarına geldiğini gören Şeytan gülümsedi. "Hayır Webster. Her şey yolunda."

Dışarı çıkıp verandanın gölgeliğinde durduktan sonra, Honoria'nın görüntüsüne zevkle baktı. Müstakbel eşinin belirgin bir tarzı, doğuştan gelen bir zarafeti vardı. Saçları tepesinde zarifçe toplanmış, yanlardan dökülen lüleleri yüzünü sarmıştı. Fırfırlı güneş şemsiyesi teninin rengini koruyordu. Leylak rengi elbisesinin kesimi çok hoştu. Göğüslerinin hoş kıvrımını ve kalçasını gözler önüne sererek, ince belini güzelce sarıyordu. Yüzündeki yırtıcı tebessümü silmek için çok çaba sarf etti.

Nazik ve sakin bir ifade takınıp basamaklardan indi.

Honoria şemsiyesini çevirerek yaklaşan Şeytan'ı izledi. "St. Ives'a gittiğinizi öğrendim ekselansları. Size eşlik edebilir miyim? Eski mabetlere ilgi duyarım. Sanırım St. Ives'daki köprü mabedi, türünün en iyi örneği."

"Günaydın Honoria Prudence." Şeytan, Honoria'nın önünde durup sağ elini tutup hafifçe kaldırdı ve eldivenin açık bıraktığı kısmına dudaklarını bastırdı.

Honoria neredeyse şemsiyesini düşürüyordu. Şeytan'a bir bakış atıp hızlanan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. "Günaydın ekselansları."

Şeytan bir şey söylemeden, kadını at arabasına yönlendirip binmesine yardım etti. Hem de hiç çaba harcamadan. Honoria asi kalbini tekrar sakinleştirmek zorunda kaldı. Şeytan binerken oturak sarsılınca, Honoria yandaki demirlere tutundu. Sarsıntı geçince eteğini düzeltip şemsiyesiyle ilgilenmeye başladı.

Şeytan seyisi indirip dizginleri eline aldı ve yola koyuldular. Honoria derin bir nefes aldı. Meşe ağaçlarının altındaki temiz hava, kadının kıvrak zekasını ortaya çıkardı. Gözlerini kısarak Şeytan'a döndü. "*Biliyordunuz*!"

Kadına bakan Şeytan'ın yüzünde hoşgörülü bir ifade vardı. "Genelde çabuk kavradığım söylenir."

Sinir bozucu bir şüphe kadının zihnine üşüştü. "Beni nereye götürüyorsunuz?"

Adamın yüzünde bu kez masum bir ifade vardı. "St. Ives'a, köprü mabedini görmeye."

Honoria, Şeytan'ın kristal gibi berrak gözlerini gördü. Sonra kafasını çevirip arkasına baktı ve hemen gerilerindeki atı gördü. Tekrar Şeytan'a döndü. "Tolly'nin vurulduğu gün kullandığı atı geri vermek için St. Ives'a gidiyorsunuz."

Şeytan'ın yüzünde bu kez keskin ve kızgın bir ifade belirdi. "Bu işi bana bırakmanız konusunda sizi ikna etmeye çalışmama gerek var mı?"

Honoria kaşlarını çattı. "O Tolly'nin atı. Yoksa katilin mi?"

Şeytan dişlerini sıktı. "Tolly'nin atı olmalı. Fırtınanın ertesi günü ormanda eyeriyle birlikte bulundu. Tolly'nin at kiraladığı ahıra ait. Katilse olay yerini muhtemelen atıyla terk etti." Önlerinde düz bir yol uzanıyordu. Şeytan atı yavaşlatıp Honoria'ya baktı. "Honoria Prudence, Tolly'yi benden birkaç dakika önce bulmuş olabilirsiniz ama katilinin izini sürme işinde aktif rol oynamanıza gerek yok."

Honoria burnunun dikine gitmekte ısrarlıydı. "Size katılmıyorum ekselansları."

Şeytan kaşlarını çattı. "Tanrı aşkına, bana ekselansları deyip durmayın. Şeytan deyin. Ne de olsa yakında karı koca olacağız."

"Bu," diye söze başladı Honoria, -çenesinin çıkıntısı biraz daha belirginleşmişti- "imkansız."

Şeytan, kadının çenesinin ucuna bakıp tartışmanın ne kadar akıllıca olabileceğini zihninde tarttı. Ama ardından sert, "Honoria, ben bu ailenin başıyım. Benim çevrem senden daha geniş ve sırtım da kalın. Tolly'nin katilini bulmak benim sorumluluğum ve bunu başaracağımdan emin ol," dedi.

Honoria adama baktı. "Kendinizle çeliştiğinizin farkında mısınız? Önce karınız olacağımı söylüyorsunuz ama hemen ardından karınız ya da müstakbel karınız gibi davranmamı yasaklıyorsunuz."

"Olası veya gerçek karımla yani *sizinle* ilgilendiğim sürece, tehlikeli işlerden sakınmalısınız." Atlarına bakan Şeytan kendi homurtusunu duyunca kaşlarını daha fazla çattı. "Cinayet vahşettir, bir katilin izini sürmekse tehlikeli. *Siz* bu işe karışmamalısınız."

"Bu yerleşik kanıya göre, bir eş ancak kocasına yaptığı işte destek verip yardım edebilir."

"Yardımı boşverin. Ben desteğe razıyım."

"Korkarım bu ikisi bir bütün olduğu için onları ayıramazsınız. Ayrıca," dedi Honoria gözlerini açarak, "ben tüm tehlikelerden uzak duracaksam, biz nasıl evleneceğiz?"

Şeytan kadına baktı, onun yüzünü inceleyip gözlerini kıstı. "Benden size zarar gelmeyeceğini biliyorsunuz. Yoksa burada durmazdınız."

Honoria içten içe Şeytan'a hak verdi. Kendini onun yanında güvende hissediyordu. Ama kendi konumu da şüphe edilemezdi. Eşi olarak da Honoria'nın onurunu koruyacaktı, hatta kendine karşı bile. Honoria kendinden emin bir ifadeyle gülümsedi. "Kuzenleriniz de mi herhangi bir bilgi edinemedi?"

Şeytan bir şeyler mırıldanıp ileriye bakınca Honoria, adamın ne dediğini anlamaya çabalamadı. Adam dişlerini öyle sıkmıştı ki granit bile daha yumuşaktır herhalde. Sonraki dönemeci hızla geçip atları daha da hızlandırdı. Soğukkanlılığını koruyan Honoria ise arkasına yaslanıp yanından geçtikleri tarlaları izledi.

Şeytan Somersham'de atları güçlükle kontrol edebildi.

Honoria bir an papaz evinin yanında duran Bay Postlethwaite'i gördü. Adama el salladı. Papaz da gözlerini kırpıştırıp gülümsedi ve o da el salladı. Ormana geleli sadece bir hafta mı olmuştu?

Tolly'nin ailesi, cenazenin ardından her anı kederle geçirip önceki gün ayrılmıştı. Bu zaman içinde Honoria ikizlerle ilgilenmiş, önlerine bakmaları yönünde onları telkin etmişti. Altın kurallarından birini kırmış ve daha küçük olan Henrietta ve Mary'yi de kanatları altına almıştı. Bu göreve ondan daha uygun kimse yoktu çünkü. Tolly'nin kız kardeşlerine destek olmak, katilin yakalanacağı yönündeki kararını pekiştirmesine yaramıştı.

St. Ives'ın evlerinin çatıları göründüğünde Şeytan da konuştu. "Fırıldak dün bir haberci gönderdi. Kimse ne en ufak bir ipucu elde etmiş ne de kulaklarına bir fısıltı çalınmış. Tolly'nin bu yola neden saptığına ya da neden öldürüldüğüne dair hiçbir bilgi yok."

Honoria, Şeytan'ın profilini inceledi. "Daha fazlasını bekliyordunuz değil mi?"

"Aradığımız adamın eşkalini öğrenebiliriz umuduyla atı götürüyorum aslında. Ormana at üstünde gitmiş olmalı. Tolly'yi izlediyse ya da erkenden Londra'ya geldiyse, St. Ives'da bir at kiralamış olabilir."

"At arabasıyla gitmiş olabilir mi?"

Şeytan başını salladı. "Eğer öyleyse Somersham'den uzaktaki ormandan gitmiştir. Yoksa sizin karşınıza çıkardı. İşçilerimden bir grup, ormanın aşağısındaki tarlada. Oradan geçen bütün arabaları görürler ama hiçbiri görmediğini söylüyor."

"Ya süvariler?"

"Sanmam ama ormanda atlılara ayrılan yollar var. Bir atlının kullanabileceği seçenekler de çok fazla."

"Londra'dan atla gelmek mümkün müdür?"

"Olası ama pek ihtimal vermiyorum." Şeytan atları kontrol etti. St. Ives'ın ilk evleri önlerindeydi. "Belli bir hızla o kadar yoldan gelen bir at, hızla oradan kaçamazdı."

Ana caddeye çıktılar. Şeytan atları yavaşlatıp yürütmeye başladı.

"Yani," diye vardığı sonucu belirtti Honoria, "olay günü at kiralayan kimliği ve eşkali belirsiz bir adam arıyoruz."

Kadın, Şeytan'ın bakışlarını üzerinde hissetti ve kısa, sinir bozucu, şiddetli iç çekişini, ardından da, "Kesinlikle öyle," dediğini duydu.

Beş dakika sonra arabada oturmuş, Şeytan'ın seyisi sorgulamasını dinleyen Honoria, hala kazandığı zaferle mücadele ediyordu. Bu kadar belli etmemeliydi. İstediği son şey, Şeytan'ın erkeklik duygularını yaralayıp kararından caymasına neden olmaktı. Ama zafer kazanmak da öyle tatlıydı ki yüzündeki tebessümü bir türlü silemiyordu. Şeytan'ın görmediğinden emin olduğu her an, kendini tutamayıp gülüyordu.

Şeytan biner binmez araba hareket etti. "Duydunuz mu?"

"Tolly'den başka atlı gelmemiş. Kasabada başka ahır var mı?"

İki tane vardı ama yanıt ilkinin aynısıydı. O gün kimse at kiralamamış, hiçbir biniciye de rastlamamışlardı. "Şimdi ne olacak?" diye sordu Honoria, Şeytan atları ana caddeye yönlendirirken.

"Huntington, Godmanchester ve Ely'yi kontrol etmesi için adam göndereceğim. Küçük bir ihtimal olsa da Chatteris'e de göndereceğim."

"Ya Cambridge'e?"

"Orası," diye başladı Şeytan, "en büyük şans. Kasabaya yakın ve at arabaları daha yoğun."

Honoria başıyla onayladı. "O halde ne zaman gidiyoruz?"

Şeytan ona bir bakış attı. "*Biz* gitmiyoruz, diğerlerine gitmediğimiz gibi."

Honoria gözlerini kısarak adama baktı ama Şeytan, kadının bakışlarına karşılık sadece dudaklarını büzüştürdü.

"Herhangi bir yoruma yol vermeden soru soramayacak kadar tanınıyorum. St. Ives farklı, burası ailemin yaşadığı kasaba ve etrafta birkaç önemli aile yaşıyor. *Siz* de soramazsınız. Ama seyislerim, bir iki ahır sahibiyle laflayıp kimse bir şey anlamadan ihtiyacımız olan bilgiyi öğrenebilir."

"Hımm." Honoria şüpheli bir bakış attı.

"Melton'u Cambridge'e göndereceğim."

"Baş seyisinizi mi?"

"Konuşmak için."

Honoria sonunda Şeytan'a döndü.

"Becerebilir mi?"

"Melton'a ne zaman ihtiyacım olsa ortalıkta görünmez. Bu onun için onur meselesi."

Honoria baktı.

"Neden ona katlanıyorsunuz?"

Şeytan omuz silkti. "Yaşlı."

"O kadar mı? Yaşlı olduğu için mi?"

"Hayır."

Meraklanan Honoria, Şeytan'ın sert ifadesinin biraz da olsa yumuşadığını gördü.

"Beni midilliye ilk bindiren Melton'du. At binmeyi o öğretti diyebiliriz. Hayatı boyunca bizim evimizdeydi ve kimse atları onun kadar iyi tanımaz. Zalim bile. Ömür boyu bu pozisyonda kaldıktan sonra onu alaşağı edemem. Neyse ki damadı duyarlı bir adam. O da benim seyislerimden biri ve aslında bütün işleri o yapıyor. Bazı özel işler ve Süleyman'la ilgilenmesi dışında, Melton'un sadece unvanı var diyebilirim."

"Ama Süleyman'ı getirdiğinde hiç ortalarda olmuyor."

"Dışarı çıkardığımda da. Dediğim gibi, bu onun için onur meselesi." Dudakları alaycı bir ifadeyle bükülen Şeytan, Honoria'ya baktı. "Bana öğrettiklerini unutmamam için. Ona göre, dük olmam, atımı tımarlamamam için bir bahane değil."

Honoria önce nefes alamadı sonra pes edip kontrolsüzce kahkahayı bastı.

Şeytan sinirli bir bakış atıp atları sürdü.

Gözlerini silen Honoria hala kıkırdamaya devam ederken, Şeytan atları kontrol ediyordu. Somersham'e birkaç kilometre kalmıştı. Şeytan atları yoldan çıkarıp dar geçide sokarak geniş çimenlik alana girdiklerinde Honoria ciddileşti.

"İşte, Kuzey Cambridgeshire."

Tüm bölge ayaklarının altına serilmiş, iç içe geçmiş yeşil ve altın sarısı otlar, daha koyu tonlardaki ağaç ve çalılıklarla çevriliydi.

"Etrafı gözlemleyebileceğimiz en yakın yer burası."

Honoria manzarayı inceledi. Ana yolun karşısındaki ağaçlık yolda yeşil bir düzlükteydiler. Gözlerden uzak bir yerdi burası.

"İşte orada," diye sağ tarafı gösterdi Şeytan, "Chatteris'in çatılarını görebilirsiniz. Uzaktaki karanlık yeşil çizgi Forty-Foot Drain, ikincisi ise Old Nene."

Honoria başını salladı. Bu isimleri, bataklıklarla ilgili önceki derslerinden hatırlıyordu.

"Ve şimdi..." Şeytan dizginleri sağlama aldı. "Sıra öğle yemeğinde."

"Öğle yemeği mi?" Honoria kendi etrafında döndü ama Şeytan çoktan arabadan inmişti. Bir an sonra, adamın arabanın arkasında bir şeyler aradığını duydu. Bir elinde kilim, diğerinde ise piknik sepetiyle geri döndü.

"İşte." Kilimi kadına uzattı. Honoria refleksle kilimi kaptı. Arkasından Şeytan, kadını belinden kavrayıp yere savurunca da nefesini tuttu. Şeytan gözlerinde yırtıcı bir bakışla onu izliyordu. "Kilimi uygun bir yere serin."

Honoria gözlerini adama dikti. Konuşamıyordu. Kendini boğulacak gibi hissetti ve nefesi tutuldu. Kendisini saran Şeytan'ın kolundan zor kurtuldu. Bir anda titremeye başlayan bacaklarının el verdiği kadarıyla ve izlendiğinin bilinciyle, yeşil çimenlerde yürüyüp kilimi gördüğü ilk uygun yere serdi. Sonra şemsiyesini almadığını hatırlayıp arabaya döndü.

Hareketlilik duygularını yatıştırdığında, toparladığı zihninden aslında ne kadar güvende olduğu geçti. Şeytan'ın onu tekrar öpmesine izin vermediği sürece her şey yolunda olacaktı.

Daha önceki öpüşmelerinden Honoria'nın sorumlu olduğu söylenemezdi. Ona hatırlattığı korsan görünümünden, şaşırtıp kendine esir ederek istediğini elde etmesinden kendisi sorumlu olamazdı. Bu kez kasıtsızca Şeytan'ın tuzağına düşse de, aslında bunun bir tuzak olduğunu biliyordu. Şeytan henüz harekete geçmemişti ve erdemli bir hanımefendi olarak Honoria'nın görevi, eziyetçisinin planlarını hiçe çıkarmaktı.

Şeytan'ın öpüşü ve ardında yatan arzuları, masumiyetten öteydi. Böyle kepazece cilveleşmeleri hoş görmesini vicdanı kaldırmazdı.

Böylesi de kadının rolünü belirliyordu: Temkinli, tedbirli ve tartışmasız erdem sahibi. Bu ezberi tekrarlayarak kilime doğru ilerledi. İki şarap kadehi, beyaz örtüye sarılı soğuk şampanya ve bir hanımefendinin damak zevkine uygun nefis yiyeceklerden oluşan mönü, Şeytan'ın amacını belli ediyordu. Honoria gözlerini kısıp adama baktı. "Bunu planlamıştınız."

Kilime yayılan Şeytan kaşlarını çattı. "Tabii ki. Ne sandınız?"

Honoria'nın elini tutup nazikçe çekti. Kilimin diğer ucuna çökmekten başka çaresi kalmayan kadın, yemek sepetini aralarında tutmaya özen gösterdi. "Sizinle geleceğimi bilmiyordunuz bile."

Şeytan'ın yanıtı, karşısındakine diyecek söz bırakmayacak bir bakış ve tek kaşını kaldırmak oldu.

Ardından gülümsedi. "Buyrun." Sepete uzandı. "Bir but alın."

Honoria derin bir nefes aldı. Eziyetçisinin tuttuğu özenle peçeteye sarılmış parçaya bakıp aldı ve dişlerini tavuğa geçirdi.

Şeytan'ın konuşmaması Honoria'yı rahatlatmıştı. Adama doğru bir bakış attı. Şeytan, kilimin üzerine uzanmış sürekli sepetten bir şeyler çıkarırken, bir eliyle de yerden destek alıyordu. Şampanyasından büyük bir yudum alan Honoria, her ikisinin de dikkatini dağıtmaya yöneldi.

"Sizce Tolly neden Cambridge yerine St. Ives'dan geldi? Amacı sizi görmekse, neden uzun yolu seçsin ki?" diye sordu kadın.

Şeytan omuz silkti. "Hepimiz St. Ives yolunu tercih ederiz."

"Belli bir nedeni mi var?"

Şeytan gülümsedi. "Elbette var, o kasabayla aramızda belli bir bağ olduğuna inanırız." Honoria'nın bakışlarını yakaladı. "Köprü mabedi, atalarımdan biri yaptı ne de olsa."

Bakmayı bütünüyle unuttuğu mabet. Honoria bir of çekti. "Günahlarını affettirmek içindir kesin."

"Belki de." Şeytan şampanyasını yudumladı.

Honoria düşüncesine döndü. "Charles size ne zaman geldi?"

"Bilmiyorum. Fırıldak, fırtına şiddetlenmeden akşam geç saatte geldiğinde oradaymış."

Honoria kaşlarını çattı. "Charles, kasabadan beri Tolly'nin peşindeyse, geçitte nasıl ona rastlamadık?"

"Charles o yoldan gelmez."

"Bütün Cynster'lar St. Ives yolunu kullanır sanmıştım."

"Charles dışında herkes." Doğrulan Şeytan sepeti toplamaya başladı. Honoria'ya bakıp kadının bardağına uzandı ve içindekileri bir dikişte içti. "Charles'ın bizim takımdan olmadığını fark etmediniz mi?"

Takım, onları tanımlamak için güzel bir sözcüktü. Cynster kurtlar takımı. "O biraz..." Honoria bir kolunu uzatıp el kol hareketiyle anlatmaya çalıştı, "farklı bir kalıptan çıkmış gibi."

Şeytan omuz silkti. "Görünüm ve mizaç itibarıyla annesine benzer. Cynster özelliklerini taşıdığı pek söylenemez."

"Hımm." Honoria biraz daha rahat oturdu ve içine sıcak bir esinti yayıldı. "Annesi ne zaman öldü?"

"Yirmi yıl önce, belki de daha önce."

"Amcanız hemen arkasından evlendi demek."

Sepeti toplayan Şeytan doğrulup kollarını başının arkasında birleştirerek gözlerini kapadı ve kirpiklerinin arkasından Honoria'yı izledi. "Arthur Amca'nın ilk evliliği küçük çaplı bir felaketti. Almira Butterworth, ailede daha önce yaşanmayan şeyler yaptı. Kendi çıkarları doğrultusunda bir Cynster'ı evlenmeye ikna etti. On iki yıl süren geçimsiz evliliklerinin ardından tüberkülozdan öldü. Arthur da daha kadının ölümünün senesi dolmadan, Louise'le evlendi."

"Peki, gerçek bir Cynster olmayan Charles eve nasıl gelmiş? Arabasıyla mı?"

"Arabaya binmez o, nedenini de sormayın. Her zaman Cambridge yolundan gelir, bir at kiralayıp ana yolu izler. Bir keresinde, bir efendinin arka kapıdan değil, her zaman ön kapıdan gelmesi gerektiğine dair bir şeyler söylemişti."

Honoria, Charles'ın tam da düşündüğü gibi çekilmez biri olduğuna karar verdi. "Yani, birine rastlaması olanaksız mıydı?"

"Kimseye rastlamadığını söyledi."

Honoria düşünmeye çalıştı ama daha fazlasını sormak istemedi. Güneş ışığı çok hoştu. Şemsiyesi, kadının hemen yanında, çimlerin üzerinde uzanıyordu. Şemsiyeyi açmalıydı ama uzanıp alacak gücü kendinde bulamadı. İçini sıcak ve huzurlu bir his kapladı. Yaşadığı anın büyüsünü bozmak istemiyordu.

Şeytan'a baktığında, adamın gözlerinin kapalı, kapkara kirpiklerininse elmacık kemiklerini kapladığını gördü. Daha önce hiç yaşamadığı, başka bir adam için asla hissetmediği derin bir güçle ve her zamanki farkındalı-

ğıyla gözlerini Şeytan'ın yüzünde gezdirdi. Saf heyecanın yol açtığı *ürperti*, kadının tüm duygularını yoğunlaştırıp nabzını hızlandırdı. Aynı anda adam, inkar edemeyeceği mıknatıs gibi bir güçle onu kendine çekiyordu. Honoria'nın tüm sezileri, adamın tehlikeli biri olduğunu haykırıyordu, özellikle de kendisine karşı. Bir yandan da aynı seziler, sapkınca, adamın yanında güvende olduğunu söylüyordu. Neden serseme döndüğüne dair bir şüphe kalmış mıydı?

Ama her iki sezgisi de eşit derecede gerçekti. Michael da ne sıkıntısını hafifletebilmiş ne de kesinlikle ondan korunması gerektiğini ifade etmişti. Şeytan, zalimin teki olan bir diktatör olabilirdi ama aynı zamanda onuruna düşkün, pek çok yönden güvenilir bir adamdı.

Gözlerini bir kez daha Şeytan'a diken Honoria yavaş yavaş nefes aldı. Gerçekten de tehlikeliydi ama kocaman ve hantal piknik sepeti aralarında duruyordu. Honoria dudaklarını nazikçe kıvırıp erken öğle saatlerindeki pusun arasından, Şeytan'ın nüfuz sahası olan uzaklardaki yemyeşil tarlalara baktı.

Tarlaların yeşili, adamın gözlerinin açık ve berrak yeşiliyle yarışamazdı.

Kadın, sırtüstü uzanıp bulutsuz gökyüzünü izlerken bu sonuca vardı. Bir an sonra gökyüzünün yarısı kaybolup yerini kapkara saçlar, sert, köşeli hatlar ve gereğinden fazlasını gören bir çift göz aldı. Bir de yeşil gözlerindeki aynı zafer duygusunu barındıran hareketli dudakları.

Sepet artık aralarından çekilmiş, hiçbir şey kalmamıştı.

Honoria'nın nefesi kesilirken, bakışları Şeytan'a odaklandı. Kalbi dehşetle atıyordu ve alışılmadık bir panik duygusu kadını zapt etmişti. Adam yoksa zihnini mi okuyordu? Görünüşe bakılırsa okuyordu. Yeşil gözlerinin bakışı yoğunlaştıkça dudak çizgisi derinleşti. Sonra gözkapakları düştü, yavaş ve kasıtlı olarak başını eğdi.

Sinsi bir cazibe kadına gizlice yaklaşıp karşı koymasını engelliyordu. Honoria ateşin yükseldiğini, özlemin büyüdüğünü hissetti. Şeytan her öptüğünde, kadının karşı koyması bir o kadar zorlaşıyordu. Dudakları yumuşayarak kendini akıntıya bıraktı. "Hayır." Ağzından çıkarabildiği tek sözcük fısıltıdan ibaretti. Kalp atışını vücudunun her noktasında hissediyor, nabzı kadını sağır ediyordu.

Şeytan, kadını duydu ve durdu, ağırlaşan gözkapaklarının altındaki gözleri ışıldıyordu. "Neden?" Kaşları istemsizce oynadı. Honoria'nın bakışlarını yakalamaya çalışırken tebessümü derinleşti. "Seni öpmem hoşuna gidiyor Honoria Prudence."

İsmi, ipeksi karanlık sesiyle dudaklarından dökülmüş, *r* ler nazikçe yuvarlanarak duygusal bir şefkatle çıkmıştı adamın ağzından. Honoria ürpermemek için kendini zor tuttu ama Şeytan parmağını dudağına bastırdığında savaşı kaybetti.

"Sizi öpmem hoşunuza gidiyor, ben de sizi öpmeyi seviyorum. Neden kendimizi masumca bir zevkten alıkoyalım?"

Masum mu? Honoria'nın bakışları derinleşti. Adamın yanında güvende olabilirdi ama ikisinin güvenlik anlayışı farklıydı. "Şey... Sorun bu değil."

Şeytan'ın dudakları biraz daha kıvrıldı. "Nedir o halde?"

Kendisinin de en ufak fikri yoktu ki. Boş gözlerle Şeytan'a baktığında, korsanın derinleşen tebessümünü gördü. Adam kafasını yanaştırıp dudaklarını kadının dudaklarına yapıştırdı.

Bu kez mücadele etmeliydi. Düşünce zihninde belirir belirmez yok oldu. Sezgileri infilak etmiş, zihninde hiçbir düşünceye yer kalmamıştı. Artık hiçbir şey düşünmesi mümkün değildi. Şeytan'ın öpüşü başka bir varlıkla, derinliklerinde gizli kalmış duyusal diğer varlığıyla bütünleşmişti.

Şeytan, dudakları ve yüzünü kavrayan uzun parmakları dışında kadına dokunmuyordu ama Honoria, adamın arzuları ve tutkularıyla kuşatılmıştı. Vücudu, teni, titreyen eti, kemikleri, acı verircesine eziyetçisinin gücünün, gerginliğinin, birkaç santim ötesindeki kaslarının, yumuşaklığının farkındaydı.

Dudakları birleşti, dilleri şehvetle kayıp birbirine karıştı. Öpüşmeleri, içtikleri kaliteli şarap kadar baş döndürücü, güneş ışığı kadar sıcaktı. Şeytan yerinden kımıldayıp Honoria'nın üzerine eğilerek daha derinden öperken, kadın arzusunu hissetti. Her nefesinde gittikçe artan şiddette, adama, boynuna, omuzlarına sarılma, parmaklarını boynunda gezdirme arzusuyla, Şeytan'ın açlığını doyurma dürtüsü uyandı içinde. Parmakları abartısız kaşınıyordu. Bir eli Şeytan'ın koluna, diğeri de omzuna düştü. Adama dokunup hissetme isteğine karşı parmaklarını büktü.

Ama adamın tahmin ettiğinden güçlü olan çelik kıvamındaki sert kasları kadını tahrik etti ve keşfiyle birlikte parmaklarını yeniden büküp kasları ellerinin altında yer değiştirirken kendinden geçti.

Anında Şeytan'ın dudakları sertleşti. Bir saniyede vahşice öpüşmeye başladılar. O kadar yaklaşmışlardı ki Şeytan'ın ağırlığı, eziyet edercesine kadının yakınındaydı. Honoria'nın duyuları atağa geçti. Dudakları ayrıldığında zorlukla nefes aldı. Kadın daha gözlerini açamadan Şeytan, talepkar, etkili, tahripkar bir tavırla tekrar onun dudaklarına yapıştı.

Honoria'nın göğüslerini avuçladı.

Kadının elbisesinin kumaşı, uzun ve güçlü parmakların kaygan okşayışının yarattığı şoku yumuşatmıştı. Verdiği tepkinin şokunu ise yumuşatacak bir şey yoktu. İçine işleyen bir şimşek, akkor halinde damarlarından akıyordu. Şeytan'ın ellerinin arasındaki göğüsleri kabardı. Daha parmakları onları bulmadan Honoria'nın meme ucu sımsıkı bir tomurcuğa dönüşmüştü. Nefes almaya çalıştıysa da, Şeytan kadını öpmeye devam ediyordu. Çaresizce soluklanarak hala nefes alabildiğini gördü.

Şeytan'ın parmakları okşadıkça, Honoria'nın ahlaksız duyguları şarkı söylemeye başladı. Okşamaların sıcaklığı Honoria'nın tüm vücuduna yayılıp ısıtarak eridiği hissini derinlerde duyumsatırken, öpüşürken nefes almayı öğrendi. Artık kendini sersemlemiş hissetmiyordu.

Artık ne düşündüğünün farkında olup kendini esir alan heyecanın keyfine varacak, her hücresini, teninin her noktasını kuşatan ürpertiyi hissedecek, damarlarından akan arzuyu tanıyacak kadar düşünebiliyordu. Karşılık verme dürtüsüyle, Şeytan'ın bedenini kendine çekip adamı kışkırtarak, açlığını gidermek için yapabileceği her şeyi yapıyordu.

Yaptığının farkına varmak kadını şaşırtıp sarstı ve sonunda geri çekilme gücünü kendinde buldu.

Şeytan geri çekildiğini hissetti. Elinin altındaki göğüsler sıcak ve kabarıktı, tomurcuk açmış meme uçlarıysa avcunun içinde düğmeye benziyordu. Buna karşın, kadının öpüşme biçimi, duygularının yavaş yavaş kaybolması geri çekildiğine işaretti. Şeytan, kadınların, açtıkları savaşı kaybedeceklerini, arzularını bastırıp kendi ihtiyaçlarına yanıt olacak duygu selini engelleyeceğini bilecek kadar iyi tanırdı.

İçten içe lanet etti. Bu kadın ona sonsuz acı veriyordu. Elbisesinin düğmelerini açıp elini içeri sokarak ona daha neler yapabileceğini göstermek için müthiş bir istek duyuyordu oysa. Ama bu kadının masumiyeti, adamın dayanmasını sağlayan bir güçtü. Aşk yolunda yol göstericisi, hayatında bu kadar yakından tanıdığı ilk erkek olma düşüncesi, güçlü bir teşvik aracıydı.

Honoria aslında utangaç da değildi. Adamdan etkilendiği açıktı ve böylesi de Şeytan'ı heyecanlandırıyordu. Kadın, karşısındakini baştan çıkaracak kadar olgundu. Karısı olacaktı, bundan kaçmasına asla izin veremezdi artık. Kafasını kaldırıp Honoria'nın titreşen gri gözlerini meydana çıkaracak şekilde açılan göz kapaklarına baktı. Bakışlarını yakaladı. "Kendime dört söz verdiğim konusunda seni uyarmak isterim."

Adamın tutku ve hayalkırıklığıyla derinleşen sesi, iki duygu arasında gürledi. Honoria afallayarak gözlerini kırpıştırırken, Şeytan vahşi bir tebessüm takındı. "Sizi ilk tatmin ettiğimde, yüz ifadenizi izlemenin keyfine varacağım." Kafasını eğip dudaklarını Honoria'nın dudaklarında gezdirdi. "İkinci ve üçüncü defalarda da öyle."

Honoria ardına kadar açılan gözleriyle geri çekildi. "Tatmin etmek mi?"

"İçinizdeki öldürücü sıcaklık patlamaya geçtiğinde."

"*Patlama mı?*"

"Yıldız yağmuru gibi." Şeytan hala Honoria'nın göğsünde duran parmaklarını gerdi ve ardından da başparmağını kadının göz kamaştırıcı meme ucunda ağır ağır gezdirdi. Honoria'nın vücudu ürperdi. Şeytan, kadının bakışlarını yakaladı. "Bana güven, ne yaptığımı biliyorum."

Honoria kocaman açılan gözleriyle Şeytan'ın gözlerini inceleyerek nefes aldı.

"Ve," dedi Şeytan eğilip dudaklarını tekrar tadarak, Honoria'nın konuşmasına izin vermeden devam etti, "dördüncü sözüm de doruğa ulaşmak."

Adam geri çekilip Honoria'nın hareketlerini izledi. Sonunda gırtlağını temizleyip "Kendinize başka ne sözler verdiniz?" diye sordu.

Şeytan'ın yüz ifadesi sertleşti. "İçinize girdiğimde, kendinizi bana teslim ederken yüz ifadenizi izleyeceğim."

Honoria hareketsiz kaldı. Tutku ve sahiplenme isteğine, heyecan verici bir arzuya ve nefesini kesen bir dayatmaya tepki verme isteğini bastırmak

için tüm gücünü kullandı. Duydukları, olabileceğini düşündüğü ihtimaller, kadını şok etti. En şaşırtıcı olanıysa duyduklarından korkmasıydı. Ama geleceğinin nerede olduğunu biliyordu ve kesinlikle Şeytan'ın yanında olmayacağından emindi. Gözlerini adamınkilere kenetleyerek başını salladı. "Böyle bir şey olmayacak. Ben sizinle evlenmeyeceğim."

Honoria'nın ittiği Şeytan bir an tereddüt etti ve geri çekilip kadının oturmasına izin verdi. Honoria oturur oturmaz Şeytan'ın parmaklarını çenesinde hissetti. Adam yüzünü kadınınkine çevirmişti. "Neden?"

Honoria, Şeytan'ın küçülen gözlerine baktı ve kibirle çenesini parmaklarından uzaklaştırdı. "Kendimce nedenlerim var."

"Neymiş bunlar?"

Honoria uysal bir bakış attı. "İlk olarak siz, olduğunuz kişisiniz."

Şeytan sert bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Bu ne demek oluyor?"

Honoria ayağa kalkmaya çalışırken Şeytan da kadına yardım etti ve peşinden kendisi de ayaklandı. Honoria eğilip kilimi topladı. "Siz bir despotsunuz, kendi yöntemlerinize göre hareket eden tam bir diktatörsünüz. Ama bu ikinci neden." Katladığı kilimi elinde tutarken Şeytan'a baktı. "Evlenmeye niyetim yok, ne sizinle ne de bir başkasıyla."

Bakışlarını Şeytan'a dikti. Şeytan hala kaşlarını çatarak bakıyordu. "Neden?" Bu kez o kadar saldırgan değildi.

Honoria şemsiyesini alıp arabaya doğru yürüdü. "Size söyleyemeyeceğim özel bir neden." Adam bir düktü ve düklere varis gerekirdi. Kadın arabanın yanına vardığında geri dönüp baktı. Şeytan elinde sepet, çatık kaşlı bir ifadeyle peşinden geliyordu. "Lütfen anlayın beni, kararımı değiştirmeyeceğim."

Şeytan bir an Honoria'nın gözlerine bakıp kilimi elinden aldı ve arabanın arkasına koyup sepeti de yanına bıraktı. Kapağı indirip arabanın yanındaki Honoria'ya yaklaştı. Honoria adama dönüp bekledi ve Şeytan elini beline doladığında nefesini tuttu.

Adam kadını sıkıca tutmuştu ama kaldırmadı. Nefessiz kalan Honoria kafasını kaldırıp bir fatihin kristal gibi yeşil gözlerine baktı.

Şeytan, gözlerini ayırmadan bir dakika boyunca kadına baktıktan sonra, "Bu durumda berabere kaldık demektir Honoria Prudence," dedi.

Honoria gururlu görünmeye çalıştı. "Gerçekten mi?"

Şeytan'ın uzattığı dudakları bir çizgi gibi göründü. "Gerçekten. Çünkü ben de kararımdan dönmeyeceğim."

Honoria, Şeytan'ın bakışlarına karşılık verip kaşlarını çatarak gözlerini çevirdi.

Dişlerini kenetleyen Şeytan, kadını kaldırıp arabaya oturttu ve kendisi de arkasından bindi. Bir dakika sonra tekrar yoldaydılar. Atları hızlandırıp güneşin altında fazla ısınan kafasını rüzgara bıraktı. Sahip olma isteğine hiç bu kadar esir olmamış, o duygunun pençesine kapılmamıştı. Honoria'yı kader, adama sahiplensin ve dokunsun diye vermişti. Honoria'ya sahip olacaktı, kadını karısı yapacaktı ve bundan başka bir yol yoktu.

Kendisine söyleyemeyeceği bir nedeni varmış. O halde bu nedeni bulup kökünden silip atacaktı. Ya dediği olacaktı ya da delirecekti.

Dokuzuncu Bölüm

"Evet?" Şeytan, hesap defterinden kafasını kaldırıp kütüphaneye giren Webster'a baktı.

"Beklediğiniz ziyaretçi, kendisini yönlendirdiğimiz yerde bekliyor ekselansları."

"Güzel." Hesap defterini kapatan Şeytan ayağa kalktı. "Matmazel Anstruther-Wetherby nerede?"

"Sanırım gül bahçesindeler ekselansları."

"Harika."

Şeytan kapıya yöneldi.

"Ben ata bineceğim Webster. Konuğumuzla birlikte bir saate kadar dönerim."

"Nasıl isterseniz ekselansları."

Şeytan ahıra yönelince iki seyis yanına koştu. "Doru atı eyerleyin. Melton da Süleyman'ı eyerlesin."

"Sabahtan beri Melton'u görmedik ekselansları."

Şeytan gözlerini havaya dikti. "Sorun değil. Süleyman'la ben ilgilenirim, siz diğerini halledin."

Süleyman'la avluya çıktığında, diğer at hazır bekliyordu. Şeytan, doru atın dizginlerini alıp uzaklaştı. Honoria'nın ağabeyine haber yollamasının üzerinden altı gün geçmişti.

Hafif bir yükseltiden geçerken ileride bir araba gördü. Seyislerden biri arabacıyla konuşuyordu. Arabanın yanında sabırsızca ileri geri yürüyordu. Şeytan gözlerini kısıp Süleyman'ı yolun aşağısına yönlendirdi.

Centilmen, toynak seslerine doğru baktı. Doğrulup başını kaldırdı ve o anda Şeytan, adamın çenesini hemen tanıdı. Dizginleri çekerken kaşlarını çattı. "Michael Anstruther-Wetherby olmalısınız."

Yanıt kısa ve öz olmuştu. "St. Ives."

Michael Anstruther-Wetherby yirmili yaşlarının ortalarında, atletik yapılı, kız kardeşiyle aynı özgüvene ve dürüstlüğe sahip genç bir adamdı. İnsanları bir dakikada değerlendirebilen Şeytan, müstakbel kayınbiraderinin kafasında oluşturduğu görüntüsünü zihninde değiştirdi. Honoria'nın kendini beğenmişliği, ağabeyini kendisinden daha güçsüz gösteriyordu. Belki de gerçek Anstruther-Wetherby özelliğinden yoksundu. Yine de mavi gözlerinde şüphe ve meydan okuma okunan adamın kararlı çenesi dikkati çekiyordu. Şeytan güldü. "Sanırım konuşmamız gereken bir konumuz var. Rahatsız edilmemek adına atla gezintiye çıkalım."

Michael, Şeytan'a odaklanan mavi gözleriyle adamı onayladı. "İyi fikir." Doru atın dizginlerini alıp ata bindi. "Rahatsız edilmeyeceğimizden eminseniz başlayabiliriz."

Şeytan gülümseyip yakınlardaki bir tepeye doğru atını sürüp tepesinde durdu. Michael yanına geldiğinde adama baktı. "Honoria size ne yazdı bilmiyorum, o yüzden en başından başlamak istiyorum."

Michael onayladı. "Akıllıca olur."

Şeytan, tarlalarına göz atıp Honoria'yı evinde kalmaya kendini teşvik eden nedenleri anlattı. "Bu yüzden, evlenmemizin uygun olacağını düşünüyorum," dedi sonunda.

"Size göre mi?"

Şeytan kaşlarını çattı.

"Başka kimin olacaktı?"

"Sadece sordum." Michael hafifçe gülümseyip ardından ciddi bir ifade takındı. "Ama böyle bir durum varsa, neden onu Hampshire'a götürmemi istiyor?"

"Çünkü orada ya da burada şöhret kazanamayacağına inanıyor," diye yanıtladı Şeytan. "Hester Stanhope olmaya çalışıyor."

"Aman Tanrım!" Michael gözlerini yukarı dikti. "Hala aklının Afrika'da olduğunu söylemeyeceksiniz değil mi?"

"Bu onun en büyük amacı. Berberilerle birlikte Sfenks'in gölgesinde deveyle gezecek, sonra da esir kampına düşecek. Sanırım bir çeşit maceraya atılmak istiyor ve bunu ancak vahşi Afrika'da gerçekleştireceğine inanıyor."

Michael, Şeytan'a kızgın bir bakış attı. "Artık olgunlaşmıştır ya da bir centilmen ona doğru yolu gösterir sanıyordum."

"İlk tahmininiz açısından zamanla olgunlaşacaktır. Ne de olsa kendisi, inatçılığıyla meşhur Anstruther-Wetherby soyundan. Ona doğru yolu gösterme konusuna gelince, ben de bunun için uğraşıyorum."

Michael kafasını kaldırdı. "Sizinle evlenmeyi kabul etti mi?"

"Henüz değil." Şeytan'ın ifadesi sertleşti. "Ama edecek."

Bir anlık bir sessizliğin ardından Michael, "Herhangi bir baskı uygulamadan mı?" diye sordu.

Şeytan bir kaşını kaldırarak karşısındaki adamın bakışlarına karşılık verdi. "Kesinlikle."

Michael, Şeytan'ın gözlerini inceledi ve yüz ifadesi yumuşadı. Adam önlerinde uzanan araziyi incelerken, Şeytan sabırla bekledi. Michael nihayet bakmıştı. "Honoria'nın güvenli bir evlilik yaptığını görmek beni mutlu eder, özellikle de sizin konumunuzdaki biriyle. Size karşı durmuyorum, hatta sonuna kadar desteklediğimi söyleyebilirim. Ama onu hiçbir konuda zorlayamayacağımı da bilmenizi isterim."

Şeytan kafasını eğdi. "Her şeyin ötesinde, kız kardeşiniz çok yumuşak başlı bir kadın."

"Öyledir." Michael bu kez keskin bir bakış attı. "Benden ne istiyorsunuz?"

Şeytan sırıttı. "Uzaktan onu ikna edebilmem mümkün değil. Honoria yakınımda olmalı." Ardından ata binmelerini işaret edip Süleyman'ın böğrüne vurdu.

Michael da adamın hemen yanında atını yürütüyordu. "Honoria eve dönmeye kararlıysa, ona itiraz edebileceğim bir neden bulmalıyım."

Şeytan, adama bir bakış attı. "Kendi kararlarını verebiliyor mu?"

"Yirmi beş yaşına kadar benim denetimimde."

"O halde benim bir planım var," dedi Şeytan.

Michael, ahıra yaklaşıncaya kadar, müstakbel damadından gayet emin oldu. Görünüşe bakılırsa, karşı konulmaz bir cazibesi olan kız kardeşi,

sonunda yeterince kararlı biriyle karşılaşmıştı. Şeytan'ın uzun adımlarına ayak uydurup eve girdiler.

Şeytan, gelen biri var mı diye etrafı incelerken, "Fırtınadan hep korkar mıydı?" diye sordu.

Aynı anda Michael'a bakınca adamın irkildiğini gördü.

"Hala kasılıyor mu?"

Şeytan kaşlarını çattı. "Daha fazlası oluyor."

Michael iç geçirdi. "Çok da şaşırmadım aslında. Ben bile hala huzursuz oluyorum."

"Neden?"

Michael bakışlarına karşılık verdi. "Annemle babamın bir araba kazasında öldüklerini mi söyledi size?"

Şeytan hafızasını yokladı. "Bir kazada öldüklerini söyledi."

"Çok daha fazlası yaşandı aslında." Michael derin bir nefes aldı. "Honoria da ben de fırtınadan korkmayız, en azından korkmazdık. O gün annemle babam, iki kardeşimizi gezintiye çıkardı."

"*İki kardeş mi?*" Şeytan adımlarını yavaşlattı.

Michael kafasını kaldırdı. "Meg ve Jemmy. Kız ve erkek kardeşlerimiz." Şeytan, bomboş bir ifadeyle durdu. Michael da durup Şeytan'a baktı. "Size onlardan bahsetmedi mi?"

Şeytan başını sallayıp Michael'a odaklandı. "Bana tam olarak ne olduğunu anlatın."

Michael, eve doğru giden yoldaki çimenlere baktı. "Babam, annemi gezintiye çıkarmak istedi. Güzel bir gündü. Annem hastaydı ve iyileşmeye çalışıyordu. Babam da onun hava almasını istedi. Küçükler de onlarla gitti. Honoria'yla ben evde kaldım. Arabaya sığmazdık ve ikimizin de ödevi vardı. Sonra aniden fırtına koptu. Honoria'yla birlikte bulutların büyük bir yığın halinde üzerimizden geçişini izlemeyi severdik. Hemen dersliğe koştuk."

Michael duraksayıp geçmişe daldı. "Derslik çatıdaydı ve araba yoluna bakıyordu. Pencereden dışarıyı izliyorduk. Hiç böyle bir şeyi hayal..." deyip yutkundu. Bir an susup devam etti. "Kahkahalar atıp şakalaşıyorduk, gök gürültüsünü dinleyip şimşekleri saymaya çalışıyorduk. Sonra tam te-

pemizde şiddetli bir gürültü koptu. Aynı anda arabanın yaklaştığını gördük. Çok korkan çocuklar, anneme kenetlenmişlerdi. Atlar da ürkmüştü. Babam onlara hakim olmaya çalışıyordu." Duraksadı. "Onları net bir biçimde görebiliyorum. Hala. Sonra şimşek çaktı."

Michael daha fazla bir şey söyleyemeyince, Şeytan adamın sözünü tamamladı. "Arabaya mı isabet etti?"

Michael başını salladı. "Araba yolunun yanındaki büyük bir ağaca. Ağaç devrildi." Tekrar duraksayıp derin bir nefes aldı ve devam etti, "ağacın düşüşünü izledik. Onlar ağacı başta fark etmediler ama sonra gördüler." Ürperdi. "Gözlerimi kapattım ama Honoria'nın öyle yaptığını sanmıyorum. Her şeyi gördü."

Şeytan adama biraz zaman tanıyıp "Öldüler mi?" diye sordu.

"Hemen." Michael titrek bir nefes aldı. "Atların çığlığını hala duyuyorum. Onları engellemeliydim."

Şeytan nazikçe, "Sonra Honoria'ya ne oldu?" diye sordu.

Michael gözlerini kırpıştırdı. "Honoria mı? Gözlerimi açtığımda, hiç kımıldamadan öylece pencerenin önünde duruyordu. Sonra kollarını uzatıp ileri atıldı. Onu yakalayıp kendime çekince bana sarıldı." Michael ürperdi. "En canlı hatırladığım kısımlardan biri ağlamasıydı. Hiç sesi çıkmadan, acısının büyüklüğünden ağlayamıyormuşçasına, gözyaşları yanaklarına süzüldü." Bir an duraksadıktan sonra devam etti. "O halinin kendimi nasıl *çaresiz* hissetmeme neden olduğunu asla unutamam."

Şeytan da unutamayacaktı.

Derin bir nefesle omuzları kabaran Michael, gözlerini tamamen Şeytan'a dikti. "Özetle böyle. Zamanla her şeyi düzene sokup kendi hayatlarımıza baktık. Tabii ki kaybımız Honoria'yı daha çok etkiledi." Michael, eve doğru ilerlerken Şeytan'ın yanından yürüyordu. "Annem hasta olduğu için, Honoria kardeşlerimize ablalıktan çok annelik yapıyordu. Sanırım onları kaybettiğinde, çocuklarını kaybetmiş gibi hissetti kendini."

Şeytan, son çimenliği geçtiklerinde hiç konuşmadı. Verandaya vardıklarında yukarı bakıp cephesini inceledi. Ardından Michael'a baktı. "Bir şeyler içmelisin."

Kendisinin de bir içkiye ihtiyacı vardı. Düşünmeye de.

Honoria çatık kaşlarıyla ana merdivenlerden inerken ön kapı açıldı ve ağabeyi içeri girdi.

"Michael!" Honoria, yüzü aydınlanarak aşağıya koştu. "Saatlerdir seni bekliyorum." Ağabeyine sarılıp şefkatli öpücüğüne karşılık verdi. "Arabayı görünce sen olduğunu düşündüm ama kimse içeri gelmedi. Bir sorun mu..." Geniş bir gölge kapı girişini karartınca durdu.

Michael omzunun üzerinden baktı. "St. Ives beni karşılama nezaketinde bulunup durumu anlattı."

"Anlattı mı? Yani..." Gözleri Şeytan'ın yeşil gözlerine kenetlenen Honoria, dişlerini sıkmamak için kendini zor tuttu. "Ne kadar yardımcı olmuş." Şeytan'ın, korsana benzer özelliklerine hiç uymayan saf görüntüsünü fark etti.

"Çok iyi görünüyorsun." Michael, kardeşinin mor gündüz kıyafetini inceledi.

Honoria bakışlarını ağabeyinin alaycı yüzüne dikse de, Şeytan'ın kaşlarını çattığını ve yanaklarının kızardığını hissediyordu. Yüzünü çevirip Michael'ın koluna girdi. "Gel seni Düşes'le tanıştırayım." Ağabeyini misafir odasına yönlendirdi. "Sonra biraz yürüyüşe çıkarız." Ağabeyine yanlış aktarılan bilgileri düzeltme niyetindeydi.

Ne yazık ki Şeytan peşlerindeydi.

İçeri girdiklerinde, Düşes başını kaldırdı. Işıltılı bir tebessümle nakışını bırakıp elini uzattı. "Bay Anstruther-Wetherby. Sonunda sizinle tanışabildik. Yolculuğunuz rahat geçmiştir umarım."

"Kesinlikle madam." Michael reverans yaptı. "Sizinle tanışmak büyük onur."

"Çok güzel!" dedi Düşes. "Artık rahatça koşabiliriz sanırım." Yanındaki sandalyeyi işaret edip Şeytan'a baktı. "Çay söyle Sylvester. Şu anda Carlisle'la çalışıyorsunuz değil mi Bay Anstruther-Wetherby? Marguerite nasıl?"

Bir koltuğa yerleşen Honoria, hiçbir yaltakçılıktan etkilenmeyen ağabeyinin, Düşes'in ateşine düştüğünü görüyordu. Daha rahatsız edici olanıysa, Michael'ın arada bir Şeytan'la bakıştığını görmesiydi. Webster çayları

getirdiğinde, Şeytan'ın, ağabeyini bir şekilde ikna ettiğinden emin oldu. Honoria, salatalıklı sandviçinden bir lokma ısırırken suratını asmamaya çalıştı.

Ağabeyini, ilk fırsatta ana-oğulun ayartıcı baskısından kurtardı.

"Haydi, göl kıyısına gidelim." Michael'ın koluna sıkı sıkı sarılıp adamı terasa yönlendirdi. "Orada bir bank var. Huzurlu ve kimsenin bizi rahatsız etmeyeceği bir yer."

"Burası gerçekten de göz kamaştırıcı bir ev." Çimenlerde yürürken Michael'ın tek yorumu bu olmuştu. Banka vardıklarında Honoria hemen oturdu. Kardeşini izleyen Michael önce biraz tereddüt etti, ardından kardeşinin yanına oturdu. "Burada çok rahat edebilirsin, biliyorsun değil mi?"

Honoria ağabeyinin aynı seviyedeki gözlerine baktı. "O şeytan sana ne söyledi?"

Michael sırıttı. "Pek bir şey anlattı denemez. Oradan buradan lafladık."

Honoria rahat bir nefes aldı. "Bu durumda, St. Ives'la evlenmemle ilgili bir şey konuşmamıza gerek yok."

Michael bir kaşını kaldırdı. "Aslına bakarsan benim edindiğim izlenim farklı."

"Öyle mi?" Honoria sesli harfleri meydan okurcasına söylemişti.

Michael, kadının kulak memesine dokundu. "Belki de olayları tekrar gözden geçirmeliyiz."

Honoria da buna hazırdı. Birkaç kez kendi kendine tekrarladığı olayları ağabeyine aktarırken Michael dikkatle dinliyordu. "Sonra beni Düşes'le yalnız bıraktı," diye bitirdi.

Michael, kardeşinin gözlerine baktı. "O da aynısını anlattı."

Honoria yanlış bir adım attığına dair bir şüpheye kapıldı.

Michael bir elini Honoria'nın eline kenetledi. "Honoria, sen kusursuz bir soya ve büyük üne sahip yirmi dört yaşında bekar bir hanımefendisin. Şu durumda, St. Ives'la aynı fikirdeyim. Teklifini kabul etmekten başka seçeneğin olduğunu sanmıyorum. Gerektiği gibi davranmış. Kimse sizi suçlayamaz ama sonuç olarak ona gerekli yanıtı vermelisin."

"Hayır." Honoria kelimeyi vurgulamıştı. "Şeytan Cynster'la mutlu bir evlilik yaşayacağıma inanman mümkün değil."

Michael kaşlarını çattı. "Aslına bakarsan, ondan başkasını düşünemiyorum bile."

"*Michael*! O zorbanın teki! Tam anlamıyla kendini fazla beğenmiş bir despot."

Michael omuz silkti. "Annemin sana sürekli dediği gibi, her şeye sahip olamazsın."

Honoria gözlerini kıstı. Dolu dolu bir dakika geçtikten sonra koşulsuzca, "Michael, ben Şeytan Cynster'la evlenmek istemiyorum," dedi.

Kardeşinin elini bırakan Michael, banka yaslandı. "Başka bir çözümün var mı peki?"

Honoria, en azından başka çözümlerden konuşabilecekleri için rahatladı. "Hampshire'a dönmek istiyorum. Bu yıl başka bir iş bulmak için geç kaldım."

"Bu haberler yayıldıktan sonra bir daha asla bulamayacaksın ki kısa zamanda yayılacaktır zaten. St. Ives bu konuda haklı. Onunla evlenirsen, fısıldaşmalar sadece kıskançlıktan olacak. Onun yüzüğünü takmadığın sürece çok acımasız olacaklar. Hem de tahrip edici düzeyde."

Honoria omuz silkti. "Felaket sayılmaz. Bildiğin gibi, toplumun düşüncesine önem verdiğim söylenemez."

"Haklısın." Michael biraz tereddüt edip ardından konuştu. "Ama adımızın lekelenmemesi adına ve ailemizin anısına, biraz dikkatli davranabilirsin."

Honoria gözlerini tamamen kısıp ağabeyine bakmak üzere döndü.

"Bu çok yersiz bir sözdü."

Michael sert bir ifadeyle başını olumsuzca salladı. "Hayır, bunu belirtmek gerekli. Kim olduğunu, ailevi bağlarını ve buna bağlı olarak sorumluluklarını bir kenara itip öylece çekip gidemezsin."

Honoria, müttefiklerini kaybeden bir general gibi içinin ürperdiğini hissetti. "O halde," dedi kibirle çenesini eğerek "ailemizin adını lekelememek, hiçbir zaman talep etmediğim bir ismi lekelememek adına, bir evlilik yapmamı istiyorsun."

"En büyük isteğim, kendi arzunla evlenmen. Hampshire'da ya da başka yerde bir geleceğin yok. Kendine bir bak." Önlerinde cevher gibi ışıldayan

büyüleyici evi işaret etti. "Burada hak ettiğin yerde olacaksın. Annemle babamın sahip olmanı istedikleri gibi bir yer burası."

Honoria dudaklarını sıkıca birleştirdi. "Onların talimatları doğrultusunda hayatımı yaşayamam."

"Tabii ki ama talimatlarının arkasında yatan mantığı düşünmelisin. Ölmüş olabilirler ama mantık aynı mantık."

Honoria başka bir şey söylemeyip inatla kenetlediği ellerine bakarken, Michael daha nazik bir ses tonuyla konuşmaya devam etti. "Belki sana kendini beğenmişçe gelecek ama ben senden daha tecrübeliyim. Israr etmemin nedeni bu."

Honoria ağabeyine öfkeli bir bakış attı. "Ben çocuk *değilim*..."

"Biliyorum," diye sırıttı Michael. "Çocuk olsan, böyle bir durum söz konusu olamazdı zaten." Honoria'nın karşılık vereceğini anlayınca daha baskın çıktı, "Sinirlerine hakim ol ve kararından pişman olmadan önce beni dinle."

Honoria, ağabeyinin bakışlarına karşılık verdi. "Dinlemem yeterli mi?"

"St. Ives'ın teklifini ve sebeplerini düşününce, kabul etmen gerektiğine inanıyorum."

Honoria'nın ağzı açık kaldı. "Onunla benim hakkımda mı konuştun?"

Michael bir an gözlerini kapayıp ardından kardeşine sert bir erkek bakışı fırlattı. "Honoria, onunla konuşmam gerekiyordu. İkimiz de toplum içinde senden fazla zaman geçirdik. Sen, toplum denizine ayak başparmağını sokmaktan öte bir şey yapmadın. Şükürler olsun ki St. Ives bunun farkında ve önerisinin arkasında bu neden yatıyor."

Honoria bakakaldı. "Öneri mi? Ben evlenme teklifi ettiğini sanıyordum."

Michael gözlerini sıkıca kapattı. "Önerisi masa üstünde ve sen karar verene kadar da orada kalacak!" Gözlerini açtı. "Bu öneri, sen kararını verene kadar ne yapacağımızı içeriyor."

"Öyle mi?" Ağabeyinin öfkesiyle yüzleşen Honoria, gölün karşısına baktı. "Bu öneri de neymiş?"

Michael derin bir nefes aldı. "Kuzeninin ölümünden dolayı üç ay düğün yapılamayacak. Düşes altı hafta tam, bir altı hafta da yarı yasta olacak.

Bu süre içinde kendine bir aile bulamazsan ki bunu bekliyoruz, Düşes'in yanında kalacaksın ve seni oğlunun nişanlısı olarak sosyeteye tanıtacak."

"Ama ben onunla evlenmeyi kabul etmiyorum ki."

"Böyle bir durumda Düşes'in himayesinde kalacaksın. Birkaç hafta sonra Londra'ya gitmeyi planlıyor. Sen de onunla gideceksin ve seni sosyeteye takdim edecek. Böylece toplumu bu zamana kadar hiç görmediğin bir açıdan görme şansını elde edeceksin. Bu zaman içerisinde St. Ives'ın teklifiyle ilgili kararın değişmezse, kararını kabul edip başka bir alternatif bulmaya çalışacağız."

Michel'ın ses tonundan, herhangi bir alternatif bulmaya gönülsüz olduğu anlaşılıyordu. Honoria kaşlarını çattı. "Düşes'in yanında görünmem nasıl açıklanacak?"

"Açıklamaya gerek yok. Anstruther-Wetherby'lar gibi, Cynster'ların da kimseye açıklama yapması gerekmiyor.

Honoria şüpheyle baktı. "İnsanlar merak etmeyecek mi?"

"Emin ol, insanlar her şeyden haberdar olacak. Buna karşılık, Düşes söz konusu olduğu için yakında bir duyuru yapılacağını düşünüp duruma ayak uyduracaklardır," diyen Michael, yüzünü buruşturdu. "Düşes'in ciddiye alınacak bir güce sahip olduğu konusunda seni uyarmak isterim."

Honoria sorgularcasına kaşını kaldırdı.

Michael evi işaret etti. "Sen onu yeni tanıdın. Mükemmel bir manipülatördür."

Honoria'nın dudakları büzüştü. "Ben de bunu fark ettin mi diye merak ediyordum."

"Fark ettim ama önemli küçük bir nokta var. St. Ives'ı despot diye tanımladın. Bundan şüphem yok ama böyle olması daha iyi belki de. Annesi sosyetede kutsal bir tehlike olarak görülür. Senden hoşlandığı sürece, düşmanların büyük ölçüde senden korkacaktır. Kimse oğlu ve düşesi olacak bir hanımefendi hakkında yersiz söylentiler çıkararak onu kızdırmayı göze alamayacaktır. Senin için Düşes'in kanatları altında olmaktan daha güvenli bir yer yok."

Honoria bunu görüyordu. Hafifçe kafasını sallayıp çatık kaşlarıyla Michael'a baktı. "Ben yine de ortalık durulana kadar Hampshire'a çekil-

meyi tercih ederim. Başka bir iş bulamasam da dediğin gibi yirmi dört yaşına geldiğime göre, artık yolculuk planları yapmaya başlayabilirim."

Michael iç geçirip uzaklara daldı. "Hampshire'da tek başına kalamazsın. Hattie Hala'yı çağırmamız gerekecek."

"*Hattie Hala mı?*" Honoria burnunu büzüştürdü. "Bir haftada beni canımdan bezdirir."

Michael dudağını büktü. "Başka kimse aklıma gelmiyor ama yalnız kalman mümkün değil. Hele ki Şeytan Cynster'la ormanda tek başına bir gece geçirdiğin duyulduktan sonra. Davetsiz misafirlerin can sıkıcı davranışlarına maruz kalacaksın."

Honoria ağabeyine iç karartıcı bir bakış atıp kaşlarını çatarak göle baktı. Michael da sabırlı bir sessizliğe gömüldü.

Zaman çok çabuk geçti. Honoria gözlerini kısıp seçeneklerini gözden geçirdi. Michael'a bu kadar çabuk haber gönderdiğine pişman olmuştu aslında. Tolly'nin katilini bulmak zaman alacaktı belli ki. Planlarına engel teşkil eden Şeytan'ın üstesinden gelmişti. Adam isteksizce olsa da komplolar kurmaktan vazgeçmişti artık. Tolly'nin katilini birlikte arama fikri oldukça cazipti. Adaletin yerini bulduğunu görmeye dair hissettiği baskı bir yana, bu durum sanki ömrü boyunca yaşamak istediği türden bir heyecanı kendisine sunacaktı. Şimdi giderse tümünden yoksun kalacaktı.

Bir de diğeri kadar aklını kurcalamasa da Şeytan'ın bahsettiği zevki en azından bir kez tatma arzusu içinde filizlenmeye başlamıştı. Sözleri, okşayışı şimdi onu Tolly'nin yüzü gibi kendine esir etmişti. Fiziksel sahiplenmeyle zevkin birbirinden bağımsız olaylar olduğunu ona açıkça göstermişti. Düşüncesi bile yanaklarını kızartmasına karşın, Şeytan'ın, kendisine öğretebileceklerini öğrenmeye karşı içinde gittikçe artan bir istek uyandığının da farkındaydı. O zevki tatmak istiyordu. Cynster'lar da kendilerinin olan hiçbir şeyin gitmesine izin vermezdi ama Honoria hiçbir düzeyde onun olmayacak kadar zekiydi.

Asla evlenmeyeceğine göre, erdemliliği de asla sorgulanamazdı. Yolculuğuna başlamadan *önce*, kadın erkek arasındaki zevkin tadına varıp deneyim kazanması belki de akıllıca olurdu. Üstelik bu zevki Şeytan Cynster'la yaşamanın başlı başına bir heyecan olacağını da inkar edemezdi.

Bu teklif kendisine zaten sunulmuştu ama Şeytan'ın evliliğe düşkünlüğü şu anki durumuna mükemmel biçimde uyuyordu. Hampshire'a gitmek *istemiyordu* ama evliliğe bu kadar düşkün biriyle kalması da mümkün görünmüyordu.

Şeytan, Honoria'nın yolunu kendi elleriyle açmıştı. Adamın evinde, annesinin gözetiminde üç ay boyunca ondan ve diğer erkeklerden korunabilirdi. Üstelik bu süre içinde Tolly'nin katilini dize getirip Şeytan'ın bahsettiği zevkin tadına varabilirdi.

Böylece, geriye bir sorun kalıyordu. Şeytan'ın kuracağı tuzakları öngörecek kadar zeki ve güçlü müydü peki?

Honoria doğrulup uysalca yüzünü buruşturdu. "Tamam." Dönüp Michael'ın gözlerine baktı. "Üç ay Düşes'in himayesinde kalmayı kabul ediyorum." Michael gülümseyince Honoria gözlerini kıstı. "Sonra da Hampshire'a gideceğim."

Istırapla homurdanan Michael ayağa kalkıp Honoria'yı da kaldırdı. Kol kola girip eve doğru yürüdüler.

Honoria o akşam ilerleyen saatlerde misafir odasındaki koltukta nakış işlerken karşısında bir gölge belirdi. Düşes de sandalyesinde ipek kumaşlarla uğraşıyordu. Yorgun olan Michael erkenden yatmıştı. Şeytan'sa kütüphanedeydi. Arada bir çay servisi yapılırken, gün sessizce geceye dönüyordu.

Honoria, gök mavisiyle turkuvaz iplikleri birbirinden ayırırken, şaşkınlıkla kafasını kaldırıp doğruca Şeytan'ın yüzüne baktı. Şeytan, yüzünde esrarengiz bir ifadeyle Honoria'nın tam önünde durmuştu. Uzun bir süre, gölgelerin ardında nasıl bir ifadeye büründüğü belirsiz gözlerini Honoria'nın gözlerine dikti. Sonra elini uzattı. "Yürüyüşe çıkalım Honoria Prudence."

Honoria, Düşes'in, oğlunu duymamış gibi davrandığını fark etti.

Şeytan'ın dudakları hemen yumuşayıp bakışları yoğunluğundan hiçbir şey kaybetmeden Honoria'nın yüzüne odaklandı. "Isırmam, söz."

Honoria, yürüyüşe çıkmanın artılarını ve eksilerini düşündü. Onunla konuşup Michael henüz buradayken anlaşmanın kendi düşündüğü şekilde olacağını garantilemeliydi. Şeytan'ın yüzünü inceledi. "Çardağa doğru

olmaz." Zevk konusunda daha çok şey öğrenmeliydi ama her şey kendi kontrolünde olmalıydı.

Bu kez korsanının gülümsemesi, kısa da olsa bütünüyle somuttu. "Terasta. Dikkatinizi dağıtmak istemem."

Honoria, derin hırıltılı ses tonunun yol açtığı başlangıç aşamasındaki ürpertiyi bastırıp adama inanmadığını belirtircesine bir bakış attı.

Şeytan kabullenmişçesine kaşlarını kaldırdı. "Cynster sözü."

İşte buna inanabilirdi. Kucağındaki kumaşı toplayan Honoria, elini Şeytan'ın avcuna bıraktı. Şeytan, kadının ayağa kalkmasına yardımcı olup Honoria'nın elini kendi koluna yerleştirdi. Onları görmezden gelen Düşes, ilgisini tamamen önündeki leylak rengi ipek kumaşa vermişti. Siyah kadifeden bir perdeyi andıran geceye açılan uzun teras kapılarına yöneldiler.

"Sizinle konuşmak istiyordum," diye söze başladı Honoria, dışarı çıktıklarında.

"Ben de." Honoria'ya bakan Şeytan duraksadı.

Honoria asilce başını eğip adamın konuşmasını bekledi.

"Önümüzdeki üç ay annemin himayesinde kalmayı kabul ettiğinizi Michael bana söyledi."

Tırabzanlara geldiklerinde Honoria elini Şeytan'ın kolundan çekip adamın yüzüne baktı. "Yas dönemi bitene kadar."

"Sonra düşesim olacaksınız."

Honoria çenesini eğdi. "Sonra Hampshire'a döneceğim."

Şeytan, aralarında bir metre bile bırakmadan kadının tam önünde durdu. Şeytan'ın arkasından vuran ışıkta Honoria, eziyetçisinin sadece kendini beğenmiş ve kayıtsız yüz ifadesini görüyordu. Adamın, kendisine odaklanan gölgede kalan gözlerini ise görmesi mümkün değildi. Başını dik tutan Honoria, kararlılığını göstermek istercesine bakışlarını sarsılmaz biçimde karşısındakine dikti.

Zaman uzayıp gidiyordu. Yine sersemlemişti sanki. Ardından Şeytan'ın bir kaşı kalktı.

"Bir sorunumuz var Honoria Prudence."

"Sadece sizin kafanızda ekselansları."

Şeytan'ın yüz ifadesi değişti, uyaran bir bakış vardı şimdi yüzünde.

"Belki de," diye başladı, nazik tavrının altında yatan öfkesi hemen seziliyordu, "üç ayın sonunda ne olacağına şimdiden karar vermektense, bu zamanı tek başına değerlendirsek çok daha iyi olur."

Honoria kibirle kaşlarını kaldırdı. "Annenizin himayesinde kalmayı kabul ettim ya."

"Ve lütfen evlilik teklifimi de ciddi şekilde düşünün."

Honoria kısa bir nefes çekip onayladı. "Karınız olmanın çeşitli ihtimallerini de düşünürüm. Buna karşın, bu konudaki kararımın değişmeyeceğini bilmenizi isterim."

"Siz tartışmasız inatçı bir kadınsınız ve sizi ikna etmek için üç ayım var."

Şeytan'ın bunu söyleme biçimi, kadının hiç hoşuna gitmemişti. "Tereddüt etmiyorum ki ben. Kararımın değişeceğini hiç sanmam."

Korsan gülüşünün ardında adamın dişleri ışıldadı. "İkna etme gücümü görmediniz henüz."

Honoria omuz silkti. Burnu havada bakışlarını Şeytan'ın omuzlarına kaydırdı. "Nasıl ikna edeceksiniz ki? Ne sizinle ne de bir başkasıyla evlenmeyi düşünüyorum."

Tekrar sessizliğe sığınan Şeytan yavaş yavaş Honoria'nın sinirlerini gerdi. Adam sert parmak uçlarıyla Honoria'nın çenesini çevirdiğinde, kadın neredeyse yerinden sıçrıyordu.

Honoria, karanlıkta bile Şeytan'ın delici bakışlarının gücünü ve niteliğini hissediyordu. "Kadınlar bazen kararlarını değiştirir." Derin ve hırıltılı bir tonda, yavaş ve yumuşak konuşuyordu. "Siz nasıl bir kadınsınız Honoria Prudence?"

Honoria, Şeytan'ın gözlerinin büyüdüğünü hissetti. Adamın parmak uçları, Honoria'nın çenesinin altındaki yumuşak teninde geziniyordu. Honoria'nın nefesi tıkandı. Çenesini adamdan kurtarmak, dikkate değer bir çaba gerektiriyordu. Honoria kibirle, "Ateşle oynamayacak kadar zeki bir kadınım ekselansları," dedi.

"Öyle mi?" Şeytan'ın dudakları büküldü. "Hayatınızda heyecan aradığınızı sanıyordum."

"Kendimce bir heyecan."

"Bu durumda hayatım, bir anlaşma yapmalıyız."

"Gerçekten mi?" Honoria kayıtsız tavrını korumaya çalıştı. "Neden?"

"Yakında düşesim olacaksınız da ondan."

Honoria'nın Şeytan'a diktiği bakışları öfke yüklüydü. Sonra eteğini hışırdatarak dönüp tırabzanların hizasında eziyetçisinin gölgesinden çekildi. "Sizi uyardım, sonra bana uyarmadığımı söylemeyin. Üç ay sonra sizinle evlenmeyeceğim." Kafasını kaldırarak duraksadı. Gözleri büyüyerek geri çekildi ve parmağını adama doğru uzattı. "Ve ben, çözülmesi gereken bir sorun değilim. Beni öyle görmeye yanaşmayın sakın."

Bulundukları yerden çok uzakta, okyanusun ortasında güvertede arsız kahkahalar atan bir korsan gibi güldü. Adamın derin, dalgalı, kendinden fazlasıyla emin sesi, tehdit ve umut barındırıyordu. O ses Honoria'nın etrafını sarıp kendine esir etti. Biraz sonra Şeytan, bir kez daha kadınının karşısındaydı.

"Siz sorunun ta kendisisiniz Honoria Prudence."

"Felakete doğru sürükleniyorsunuz ekselansları."

"Noel'den önce sizinle birlikte sürükleneceğim."

Adamın sözleri Honoria'yı şaşırtsa da belli etmemeye çalıştı. Çenesini dik tutup gözlerini kıstı. "Yoksa beni baştan çıkararak mı evliliğe ikna edeceksiniz?"

Şeytan kibirle bir kaşını kaldırdı.

"Aklımdan geçmedi değil."

"O halde işe yaramayacağını bilin." Şeytan'ın ikinci kaşı da diğerine eşlik ettiğinde, Honoria kendinden emin biçimde gülümsedi. "Sizin evinizde, annenizin himayesinde olduğum sürece üzerimde baskı kuramayacağınızı bilecek kadar tanıyorum sizi."

Şeytan uzun bir süre gözlerini Honoria'nın üzerinde tuttu. Sonra, "Baştan çıkarılmakla ilgili ne biliyorsunuz ki?" diye sordu.

Bu kez kaşları kalkan Honoria'ydı. Terasta bir adım daha atarak hafifçe omuz silkti. "İlk yeltenen siz olmayacaksınız."

"Belki de ama bunu başaran ilk kişi ben olacağım."

Honoria iç geçirdi. "Yapamayacağınızı biliyorsunuz." Kafasını kaldırdığında Şeytan'ın öfkelendiğini gördü. Gözlerini kısıp "*Başaramayacağınızı* yani," diye ekledi. O anda Şeytan'ın öfkesi geçti. Şeytan yanaştığında,

Honoria çiçeklere doğru ilerliyordu. "Beni zorlamayacağınızı biliyorum. Blöfünüzü anlarım."

Şeytan'ın bakışlarını üzerinde hissetti ama gariptir ki bu bakışlar eskisi kadar yoğun ve rahatsız edici değildi. Şeytan konuştuğunda, Honoria adamın sesinde hafif bir alay hissetti. "Zorlama yok, blöf yok." Honoria'nın bakışlarına karşılık verdi. "Baştan çıkarılmakla ilgili öğrenmeniz gereken çok şey var Honoria Prudence ve bu kez bir ustayla karşı karşıyasınız."

Honoria çaresizce başını salladı. Ne de olsa adamı uyarmıştı. Şeytan o kadar kibirliydi ki yenilgiye uğramak ona biraz ders olurdu. Bu dünyadaki her şeyi boyunduruğu altına alamayacağını ona gösterecekti.

Akşam esintisi elbisesinden içeri işlemeye başlayınca Honoria ürperdi.

Şeytan omzunu tutup kadını durdurdu. "İçeri girmeliyiz."

Hafifçe dönen Honoria kendini Şeytan'a bakarken buldu. Kadın izlerken Şeytan'ın yüz ifadesi sertleşti ve aniden Honoria'ya yaklaştı. Honoria nefesini tıkayan bir haykırışla tırabzanlara doğru geri çekildi. Şeytan, Honoria'nın iki yanındaki duvarlara tutunup kadını kollarının arasına aldı.

Honoria nefes nefese kalıp kalbi hızla çarparken, kirpiklerini kırpıştırarak kendi göz hizasındaki Şeytan'ın gözlerine baktı. "Isırmayacağınıza söz verdiniz."

Şeytan'ın yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Daha ısırmadım ki." Adamın gözleri, Honoria'nınkileri aradı. "Çok temiz kalpli olduğunuzdan, size aynı şekilde tepki verebilirim. Böylece birbirimizi daha iyi anlamış oluruz." Bakışlarını dikip baktı. Honoria, Şeytan'ın amacının ağırlığını üzerinde hissediyordu. "Benliğinize, kaderinizde yazana sırtınızı dönmenize izin vermeyeceğim. Kendinizi dadılık gibi angarya işlere gömmenize ya da sosyetenin eğlencesi olmanıza izin vermeyeceğim."

Honoria boş bir ifadeyle baktı.

Şeytan insafsızca bakıyordu. "Siz sosyetenin tepesinde yer almak üzere dünyaya geldiniz. Şimdi o fırsat ayaklarınıza serildi. Aklınızı başınıza getirmeniz için önünüzde üç ayınız var. Bundan kaçabileceğinizi sanmayın sakın."

İçten içe titreyen Honoria bakışlarını başka yöne çevirdi. Sonra dönüp Şeytan'ın koluna yapıştı.

Kollarını serbest bırakan Şeytan doğrulup kadına yol verdi. Önce tereddüt eden Honoria sonra yüzünde Şeytan'ınki kadar sert bir ifadeyle dönüp doğruca adamın gözlerine baktı. "Hayatımı nasıl yönlendireceğime karışmaya hakkınız yok."

"Ben her türlü hakka sahibim." Şeytan'ın yüz ifadesi yumuşamadı. Merhametsizce, "Kaderinizde ne yazıyorsa öyle olacak. Siz *benimsiniz*."

Adamın bu tek kelimeye yüklediği vurgu, Honoria'yı baştan ayağa sarstı. Güçlükle nefes alırken, başı dik, eteğini hışırdatarak doğruca misafir odasına koştu.

Onuncu Bölüm

Üç gün sonra Şeytan kütüphanenin penceresinde durmuş, dalgın dalgın çardağa bakıyordu. Hesap defterleri arkasındaki masada dağınık halde duruyor, bir yığın mektup da okunmayı bekliyordu. Daha yapacak çok işi vardı.

Tolly'nin katilinden hala eser yoktu ve müstakbel eşini elde etme işi de sarpa sarıyordu. Üstelik ikincisi, ilkinden daha da can sıkıcıydı. Ne de olsa Tolly'nin katilini eninde sonunda yakalayacaklardı. Honoria'nın eşi olacağından da şüphesi yoktu. Sadece düğünde ne durumda olacağından pek emin değildi artık.

Honoria onu çılgına çeviriyordu. Hangi güç, terastaki akşam ayışığında, kollarıyla kadını o şekilde hapsetmeye teşvik etmişti ki? Öyle despotça davranmak tam bir delilikti. Yine de Honoria'yı düşünürken bile, onu ele geçirip dokunmayı delice istiyordu.

Neyse ki Honoria'nın inatçılığı, karşı koyuşu, bastırılamaz gururu Şeytan'ın zorba bildiriminden kaçmasını engellemişti. Michael'ın tek başına dönmesine izin vermişti ve burnu havada, nezaket sınırları içerisinde Şeytan'ı kendinden uzak tutuyordu.

Honoria'nın geçmişini öğrendikten sonra, sağduyusu her şeyi yeniden düşünmesini sağlamıştı. Sağduyusu, onun kendisine ait olduğu inancına karşı gelmiyordu. Honoria söz konusuyken, çok istediği bir yeri kuşatmaya hazırlanan ataları gibi hissediyordu kendini. Şimdi yapılması gereken tek şey, Honoria'nın teslimiyetini kale duvarından ilan etmekti.

Aslında kadının yirmi dördüne kadar nasıl bekar kaldığını da merak etmiyor değildi. Dadı kimliğiyle insanlardan gizlense de erkekler kör değildi ya. Birileri onu görmüş, değerini anlamış olmalıydı. Ama kadının evlenmeyip çocuk yapmama kararı, bu nedeni anlaşılmaz duruma bir açıklama olabilirdi. İnatçılığı çok abartılıydı.

O halde onu bu inattan kurtarmak gerekiyordu.

Gitmesine izin veremezdi. Asla.

En azından daha sonra *onu* uyarmadığını iddia edemezdi.

Hala çardağa diktiği gözleri keskinleşti. Şeytan doğrulup ikiz kapıların kulpuna uzandı.

Honoria, adamın geldiğini görmüştü. Elleri buz kesmişti, sonra gözlerini indirip dikişine devam etti. Şeytan basamakları ikişer ikişer tırmandı. Honoria kafasını kaldırıp doğruca adamın gözlerine baktı ve hafifçe kaşlarını kaldırdı.

Şeytan da gözlerini kadına dikip ardından yanındaki koltuğa baktı.

Honoria bir an tereddüt ettikten sonra etrafa yayılan ipek kumaşlarını topladı.

"Adamınız, Chatteris'te bir şey bulmuş mu?"

Şeytan yine kadına bakıyordu.

Honoria ipekleri sepete koydu. "Geldiğini gördüm."

Şeytan öfkesini bastırıp yanına oturdu ve Honoria'nın yüzünü görebilmek için omzunu çarpıttı. "Hiçbir şey öğrenememiş. Chatteris'e atlı gelmemiş." Belki de çardağın etrafına bir çit örmeliydi. Honoria burayı sığınağı olarak benimsemişti ve Şeytan, bunu kendi lehine çevirebilirdi.

Honoria kaşlarını çattı. "Yani bütün kasabalar kontrol edildi ve kimsenin at kiralamadığı ortaya çıktı, öyle mi?"

"Cambridge yönünden gelen Charles dışında."

"At kiralanabilecek han benzeri başka yerler yok mu?"

"Adamlarım, ulaşabildikleri tüm hanları kontrol etti. Atın kiralanmadığı ihtimalini de göz ardı edemeyiz. Belki de katil kendi atıyla geldi."

"Bunun olasılık dışı olduğunu söylemiştin sanırım."

"Olasılık dışı ama imkansız da değil."

"Hemen arkasından fırtına bastırdı. Bir yere sığınmış olamaz mı?"

"Adamlarım, Londra yolundaki tüm hanları ve otelleri kontrol etti. Kimse o gün oralara sığınmamış. Tolly'nin katili her kimse, o gün ya çok şanslıydı ya da izini ustaca silmiş."

"Kendi atıyla sadece Londra'dan değil, istediği her yerden gelebilir. Belki de kiralık katil tutmuştur."

Şeytan bir dakika boyunca Honoria'ya baktı. "İşleri daha da çetrefil bir hale sokmayalım."

"Haklısınız. Ama size sormak istediğim..." İpliğini kesmek için durakladı. Kadın, sorusunu Şeytan despota dönüşmeden önce sormak istiyordu. Kestiği parçayı bir kenara bırakıp konuşmaya devam etti. "Tolly'nin ormandaki geçidi kullandığını herkes bilir miydi?"

Şeytan yüzünü ekşitti. "Herkes bilmezdi ama kolayca öğrenilebilecek kadar yaygın bir bilgiydi."

Honoria bir parça daha aldı. "Kuzenleriniz, Londra'da bir şey bulmuş mu?"

"Hayır. Ama orada bir ipucu olmalı. Genç centilmenler sebepsiz yere ormanın orta yerinde öldürülmez." Şeytan çimenliğe baktığında, annesinin yaklaştığını gördü. İç geçirerek bacaklarını düzeltip ayağa kalktı.

"Buraya mı gizleniyorsun Sylvester?" Düşes, siyah dantellerle basamakları tırmanıp oğlunu öpmek için yanağını uzattı.

Şeytan sorumluluğunu yerine getirip annesini öptü. "Gizlendiğim söylenemez anne."

"Haklısın, gizlenmek için buraya sığmazsın." Düşes oğlunu dürttü. "Otur, dikilme öyle."

Düşes hemen Honoria'nın yanına oturunca, Şeytan da pencere kenarına yaslandı. Düşes, Honoria'nın işine bakıp parçalardan birini gösterdi. Honoria, kadına bakıp anlaşılmaz bir şeyler mırıldanarak tığını bıraktı ve diğer parçaları çıkardı.

Şeytan da fırsattan yararlandı. "Seninle konuşmak istiyordum anne. Yarın Londra'ya gidiyorum."

"Londra'ya mı?" İki kadın aynı anda haykırıp kafalarını kaldırdı ve iki çift göz Şeytan'a odaklandı.

Şeytan omuz silkti. "İş için."

Honoria, Düşes'e bakınca, kadın da ona baktı.

Ardından oğluna dönen Düşes kaşlarını çatmıştı. "Aslında benim de Londra'ya gitmem gerekiyor *chéri*. Artık *Onoria* bana eşlik edebileceğine göre birlikte gidebiliriz."

Şeytan gözlerini kırpıştırdı. "Sen yastasın."

"Ne olmuş?" Düşes gözlerini ardına kadar açtı. "Londra yas tutmaya oldukça elverişli. Yılın bu zamanları her taraf gri olur."

"En azından birkaç hafta daha burada kalmak istersin sanmıştım," dedi Şeytan.

Düşes, avuçları yukarı gelecek şekilde ellerini kaldırdı. "Neden? Balo sezonu olmadığı gibi, Londra'ya eğlenmeye de gitmeyeceğiz. Hayır. Bence uygun ve ailemiz yasta bile olsa *Onoria*'yı takdim edebilirim. Çok sarsıldığı söylenemez. Hem bu konuyu *Oratia* Hala'yla da konuştum. O da *Onoria*'nın sosyeteye bir an önce takdim edilmesinden yana."

Şeytan Honoria'ya baktığında, adamın gözlerindeki dehşetin zevke dönüştüğünü gördü. "Harika bir fikir anne." Honoria'nın gözlerinin ışıldadığını görünce, hemen bakışlarını kaçırdı. "Ama dedikoducu kadınlara dikkat etmelisiniz."

Düşes kibirle elini salladı. "Bunu annene mi söylüyorsun? Halanla ben, nasıl davranacağımızı biliriz. Çok da abartmaya gerek yok... Nasıl diyorsunuz? Dedikoducuları ayağa getiririz."

Şeytan gülmemek için kendini tuttu. "Dedikoducuları dize getiririz, diyecektin."

Düşes kaşlarını çattı. "Ne ilginç deyimleriniz var."

Şeytan annesine ömrünün büyük kısmını zaten İngiltere'de geçirdiğini, buna karşın planlar tasarlarken dilinin hep bozulduğunu hatırlatmak istedi. Ama bu kez, Şeytan'ın onayladığı bir plan yapmıştı.

"Her şey olması gerektiği gibi olacak," diye üsteledi Düşes. "Endişelenmene gerek yok. Ne kadar tutucu yetiştirildiğini biliyorum ve hassasiyetlerine zarar verecek bir şey yapmayacağız."

Düşes'in sözleri Şeytan'ın başka bir şey söylemesini engelledi.

"Gerçekten de daha bu sabah Londra'da Louise'in yanında olmam gerektiğini düşündüm. Ben ailenin başı değil miyim? Ailenin başının görevi

de her zaman ailesinin yanında bulunmaktır." Düşes inkar edilemez biçimde ailenin başı gibi bakan gözlerini, sessiz kalan oğluna dikti. "Baban da bunu isterdi."

Düşes'in sözleri konuşmanın sonuydu elbette. Tabii ki Şeytan'ın tartışmaya niyeti yoktu. Öfkeli bir iç çekişin ardından ellerini kaldırdı. "Gerçekten istediğin buysa anne, hemen emirleri vereyim. Yarın öğlen yola çıkarsak akşamüstü Londra'ya varırız."

"Güzel!" Düşes, Honoria'ya baktı. "Hemen hazırlansak iyi olur."

"Haklısınız." Honoria tığ işini sepete koyduktan sonra, zafer kazanmış bakışlarını Şeytan'a dikti.

Şeytan kayıtsız ifadesini koruyarak, annesiyle Honoria'nın çardaktan çıkışını izledi. Eve yaklaştıklarında o da basamakları indi ve Honoria'nın biçimli kıvrımlarına takılan gözlerinde ışıltılı bir memnuniyetle, peşlerinden dermansız bir halde yürüdü.

Grosvenor Meydanı'ndaki St. Ives Evi, Somersham Malikanesi'nden oldukça küçüktü. Yine de -ordu komutanının dediği gibi- bir taburun içinde kaybolabileceği büyüklükteydi.

Honoria hole çıktığında Sligo'ya başını salladı ve Şeytan Cynster'ın tuhaf özelliklerini düşündü. İki gün önce akşam karanlığında eve vardıklarında, kambur, uzun boylu ve zayıf Sligo'nun evin kahyalığını yaptığını gördü. Adamın ay şeklindeki yüzü, yaslı ve kederliydi. Kılık kıyafeti yerindeydi ama üzerine oturduğu söylenemezdi. Konuşmasıysa hala tören meydanındaymış gibi tuhaftı.

Sonra Düşes'e sordu. Sligo, Waterloo'da Şeytan'ın emir eriymiş. Kendini ona adamış. Dağıldıklarında da peşinden gelmiş. Şeytan da adamı baş uşağı yapmış. Sligo, St. Ives Evi'nde kalıp aile bireyleri evde yokken bekçiliğini yapıyormuş. *Efendisi evdeyken de diğer rolünü üstleniyor demek*, diye tahmin yürüttü Honoria.

Böylece, Sligo'yu da izlemeye karar verdi. Uşaklardan biri kahvaltı salonunun kapısını açtı.

"İşte buradasınız hayatım." Düşes, mükemmel biçimde donatılmış masanın bir ucundan ihtişamla seslendi.

Honoria düşesi diz kırıp selamladıktan sonra, kafasını masanın başına çevirdi. "Ekselansları."

Şeytan, gözleriyle Honoria'yı süzdü. "Rahat uyudunuz mu?" Eliyle Webster'a, hemen yanındaki sandalyeyi çekmesi için işaret etti.

"Oldukça rahat uyudum. Teşekkürler." Kusursuzca hazırlanmış masadaki diğer dokuz sandalyeyi mecburen es geçen Honoria, eteğini toplayarak, çayını dolduran Webster'a teşekkür etti. Önceki gün, eşyalarını boşaltıp yerleşmekle geçmişti. Öğleden sonra hafif bir yağmur yağdığı için, meydandaki parkı misafir odasının penceresinden izlemekten öteye gitmemişti.

"Ben de Sylvester'a bugün terziye gitmeyi planladığımızdan bahsediyordum." Düşes, bıçağını Honoria'ya doğru salladı. "Bu günlerde sosyetenin, terzileri yaşlarına göre seçtiklerini söyledi."

"Yaş mı?" Honoria kaşlarını çattı.

Tost ekmeği ve marmelatla meşgul olan Düşes kafasını salladı. "Aslında çok doğru bir karar. Ben yaşlı Franchot'a gidebilirim ama siz..." Oğluna döndü. "*Qu'est-ce que*?"

"Celestine," dedi Şeytan.

Honoria, Şeytan'a kaşlarını çattı.

Şeytan'sa kadının bakışına tarifsiz bir sıkıntıyla karşılık verdi. "Çok basit. Bombazen ve sarık türü bir şey istiyorsan Franchot'a git. Fırfır ve farbaladan hoşlanıyorsan Madame Abelard'a gitmen daha uygun olur. Masum bir kasabalı içinse," derken duraksadı, gözleri Honoria'nın dantel kaşkoluna takıldı, "Matmazel Cocotte'un harikalar yarattığını duydum. Ama gerçek bir zarafet istiyorsanız, tek isme ihtiyacınız var, o da Celestine."

"Öyle mi?" Honoria çayını yudumlayıp fincanını bıraktı ve tostuna uzandı. "Bruton Caddesi'nde mi?"

Şeytan'ın kaşları kalktı. "Başka nerede olacaktı?" Sligo elinde mektuplarla dolu gümüş bir tepsiyle yaklaştığında, Şeytan bakışlarını çevirdi. Hepsini alıp mektuplara şöyle bir göz attı. "Bruton Caddesi'nde gezinirseniz hoşunuza gidecek çok sayıda terzi bulabilirsiniz."

Honoria gözünün kenarından, mektuplarını inceleyen Şeytan'a baktı. Bir grup ajanı vardı. Biri, malikaneden beri peşlerinden gelip önceki gü-

nün tamamını efendisiyle birlikte geçirmişti. St. Ives düklüğüne ait olan böylesine büyük yapılarla uğraşmak herkesin zamanını alırdı. Honoria'nın gördüğü kadarıyla, bu işlerin yoğunluğu, Şeytan'ın araştırmalarını engelliyordu.

Mektup yığınının dibine ulaşan Şeytan, hepsini biraraya toplayıp annesine baktı. "İzninle anne." Kısaca Honoria'ya da baktı. "Honoria Prudence." Nazikçe başını eğip ayağa kalktı ve mektuplarla birlikte odadan çıktı.

Adam gözden kaybolana kadar arkasından bakan Honoria, çayından bir yudum daha aldı.

St. Ives, kasaba arabası köşeyi dönüp Düşes'le Honoria'yı Bruton Caddesi'ne getirdiğinde, Fırıldak Cynster da Grosvenor Meydanı'na girdi. Uzun ve değişken adımlarla kaldırımda yürüyordu. Bastonunu sallayarak kuzeninin görkemli evinin kapısından içeri girdi. Tam kapıyı tıklatacaktı ki biri içerden açtı ve Sligo dışarı çıktı.

"Ah! Afedersiniz efendim." Sligo kapı eşiğinde durdu.

"Sizi görmedim."

Fırıldak gülümsedi. "Sorun değil Sligo."

"Efendinin emirleri. Acilen yetiştirmem gerekiyor." Sligo göğsüne dokundu. Parşömenler yaptığı işe tanıklık ediyordu. "İzninizle efendim."

Fırıldak'ın şaşkın bakışlarından kurtulan Sligo merdivenleri inip köşeye koştu. Bir at arabasına işaret edip hemen bindi. Fırıldak başını iki yana sallayıp hala açık olan kapıdan içeri girdi. Webster hemen yanındaydı.

"Efendimiz kütüphanede. Sanırım sizi bekliyordu. Haber vermemi ister misiniz?"

"Gerek yok." Bastonunu, şapkasını ve eldivenlerini Webster'a uzatan Fırıldak, Şeytan'ın tapınağına yöneldi. Kapıyı açar açmaz, kuzeninin yeşil gözleriyle karşılaştı.

Şeytan, geniş masasının arkasındaki deri koltuğa oturmuş elindeki mektuba bakıyordu. "İlk gelen sensin."

Fırıldak sırıttı. "Sen de çok sabırsızsın."

"Sen değil misin?"

Fırıldak kaşını kaldırdı. "Bir saniye öncesine kadar, haberin olmadığını bile bilmiyordum." Odanın içinde ilerleyip masaya bakan bir sandalyeye oturdu.

"Bir önerin de yok sanırım."

Fırıldak yüzünü buruşturdu. "Ne yazık ki yok."

Şeytan da yüzünü buruşturup mektubu katladı ve bir kenara fırlattı. "Umarım diğerleri bir şeyler bulmuştur."

"Sligo neyin peşinde?" Şeytan kafasını kaldırdığında, Fırıldak olayı detaylandırdı. "Merdivenlerde rastladım ona. Çok acelesi vardı."

Şeytan önemsizce el salladı. "Farklı bir strateji."

"Bu konu açılmışken, bir katilin peşine düşmenin, bir hanımefendi için uygun bir uğraş olmadığına müstakbel karını ikna edebildin mi?"

Şeytan gülümsedi. "Şehre geldiğine göre, kırk sekiz saatini terzileri gezeceğine inandığım anneme güvenebiliriz bu konuda."

Fırıldak kaşlarını çattı. "Yani Matmazel Anstruther-Wetherby'ın yapılacaklar listesinden, katili bulma maddesini çıkartamadın, öyle mi?"

Şeytan'ın tebessümü vahşileşti. "Ben silahımı farklı bir hedefe yönelttim. Onu halledince, yapılacaklar listesinin öncelikleri de anında değişecek."

Fırıldak sırıttı. "Zavallı Honoria Prudence. Kimle aşık attığının farkında mı?"

"Öğrenecek."

"Çok geç kalmadın mı?"

"Öyle karar aldık."

Kapının hafifçe tıklamasının ardından, Richard "Skandal" Cynster göründü. Hemen arkasından Cebrail ve Fırıldak'ın kardeşi Zalim Harry girdi. Az önce oldukça boş görünen oda, şimdi iriyarı adamlarla dolmuştu.

"Neden geciktiniz?" diye sordu Harry, gözlerini Şeytan'ın koltuğuna devirerek. "Dün toplanacağımızı sanıyordum."

"Şeytan, etrafın güvenliğinden emin olmak istedi," diye yanıtladı Fırıldak ve Şeytan'ın sert bakışıyla karşılaştı.

"İblis üzüntüsünü bildirdi," dedi Cebrail odadakilere. "Tolly'nin katiliyle ilgili bir bilgi bulma uğraşından dolayı bitkin düşmüş ve çabaları boşa çıkmış."

"Nedense buna inanmak içimden gelmedi," dedi Harry.

"Araştırmamızın boşa çıktığını düşünüyor," diye ekledi Cebrail.

"Kendini nasıl hissettiğini çok iyi anlıyorum," diye devam etti Harry.

Her yerde adamları olmasına karşın, hiçbiri Tolly'nin başının dertte olduğuna dair bir kanıt bulamamıştı. Şeytan, yalnız Tolly'nin başının dertte olmadığı fikrini ortaya attı. "Belki de farkında olmadan bir batağa girdi ve kendisi bilmese de birilerine tehdit unsuru oldu."

Cebrail başıyla onayladı. "Bu senaryo Tolly'ye uyuyor sanki."

Harry homurdandı. "Zavallı, masumca bir hevesle işe koyulup tüm kanıtları bize sunacağını sandı herhalde."

"Aslına bakarsanız, şöyle bir baktığımızda bu fikir diğerlerinden mantıklı görünüyor." Richard'ın yüzündeki tebessüm yavaş yavaş kayboldu.

Şeytan, gözlerini Richard'dan ayırmadan, "Belki de beni görmeye gelmesi onu ölüme sürükledi," dedi.

Fırıldak onayladı. "Somersham'de öldürülmesini açıklayabilir bu."

"Tolly'nin arkadaşlarıyla tekrar görüşmeliyiz." Şeytan'ın talimatları doğrultusunda, Cebrail, Harry ve Richard bu görevi üstlendi.

"Ben ne yapacağım peki?" diye kaşlarını çattı Fırıldak. "Ben nasıl bir görev üstleneceğim?"

"Sen Yaşlı Mick'le görüşeceksin."

"*Yaşlı Mick mi*?" diye homurdandı Fırıldak. "Adam balık gibi içiyor."

"Sen hepimizden zekisin ve biri onunla konuşmalı. Tolly'nin adamı olduğuna göre, onunla işbirliği yapabiliriz."

Fırıldak mızıldansa da kimse ona kulak asmadı.

"İki gün içinde yine burada buluşacağız." Şeytan ayağa kalkınca diğerleri de kalktı. Cebrail, Harry ve Richard kapıya yöneldi.

"Bana öyle geliyor ki ailemizin son üyesi senin otoritene pek kulak asmıyor sanki," dedi Fırıldak diğerlerinin arkasından giderken.

Şeytan kaşlarını çattı. "Öğrenecek."

"Hep öyle diyorsun." Fırıldak kapıda durup arkasına baktı. "Ama ne derler bilirsin, serseri mayınlara dikkat et."

Şeytan'ın adama attığı bakış fazla kibirliydi. Fırıldak, kahkaha atarak kapıyı ardından kapattı.

*

Bir şeytandan bilgi almak kolay değildi, özellikle de sizinle ilgilenmiyorsa. Merdivenlerin başında duran Honoria bir sonraki hamlesini düşünüyordu.

Şeytan'ın önerisine uyup Celestine'i ziyaret etti. Şüpheci doğası gereği, Celestine'e siyah mürekkepli kalemle yazılmış kırmızı mühürlü bir not geldiğinde dikkat kesildi. Honoria, kendisine sunulan gündüz kıyafetlerini, gezinti kıyafetlerini ve muhteşem gece elbiselerini denerken, notu okuduğu andan itibaren hazırda bekleyen terzi, Honoria'nın şüphesini desteklercesine *Monsieur le duc*'e olan sevgisinden bahsetmeye başladı. Ama Honoria, çoğunu denediği Celestine'in kreasyonlarından vazgeçmeyi de göze alamazdı artık.

Hatta hepsi de *Monsieur le duc*'ün ayaklarına kapanmasını sağlayacak bir gardırop dolusu elbise aldı. Celestine'in gece elbiseleri skandal yaratacak türdendi. Boyu ve yaşı, kadının bunları giymesine elverişliydi. Hepsi de ipekle satenden gecelikler, sabahlıklar ve kombinezonlar da aynı derecede büyüleyiciydi. Tabii hepsi de dudakları uçuklatacak kadar pahalıydı. Neyse ki Honoria'nın cüzdanı hepsini satın alabilecek kadar dolgundu.

Grosvenor Meydanı'na dönerken, bu *kışkırtıcı* gecelikleri gördüğünde Şeytan'ın alacağı yüz ifadesini düşünüp durdu. Ama ancak araba St Ives Evi'ne vardığında, durumun aykırılığını fark etti. Şeytan onu ne zaman gecelikle görecekti ki?

Aklını kullanırsa asla göremezdi. Bu düşünceyi zihninin bir köşesine yazdı.

Son iki sabahtır kahvaltı salonuna yüzünde teşvik edici bir tebessüm ve üzerinde Celestine'in cezbedici kreasyonlarıyla giriyordu. Şeytan onu görmesine karşın, gözlerinin her zamanki ışıltısıyla dalgınca başını eğmekle yetinmişti ve iki sabahtır da oldukça kayıtsız bir tavırla af dileyip çalışma odasına dönmüştü.

Honoria gerçekten meşgul olabileceğini düşünüyordu. Şeytan'ın soğuk duruşunu kendi üzerine alınmıyordu. Hele ki kuzeninin ölümüyle ilgili çoktan bazı bilgilere ulaşması gerektiği şu zamanda.

Kararlı bir tavırla iç geçirip merdivenleri indi. Doğrudan eyleme geçme zamanı gelmişti. Aslanı kendi ininde yakalayacaktı. Yoksa Şeytan mıydı?

Neyse ki Şeytan'ın ini aynı zamanda kütüphaneydi. Kapı kolunu tutup biraz duraksadı. İçeriden ses gelmiyordu. Zihninde kendini hazırlayıp yüzüne kayıtsız bir tebessüm takınarak kapıyı açtı ve içeri girdi.

Kafasını kaldırmadan kapıyı kapatıp döndü ve iki adım atıp masaya doğru baktı. "Ah!" Ağzı açık kalmış, gözleri büyümüş bir halde kalakaldı. "Afedersiniz. Fark etmemişim..." Sözcükler ağzında kayboldu.

Şeytani ev sahibi, önünde bir yığın mektupla geniş masanın başında oturuyordu. Sligo da pencerenin yanında hesap defterlerini kontrol ediyordu. Her iki adam da başlarını kaldırdı. Sligo'nun yüzündeki şaşkın ifadeye karşın, Şeytan'ın ifadesi okunmuyordu.

Kitap raflarına doğru bir bakış atan Honoria af dilercesine gülümsedi. "İzinsiz girdim, afedersiniz."

Eteğini toplayıp dönerken, Şeytan ruhsuz bir ifadeyle kadını durdurdu. "Oyalanacak bir şey arıyorsanız burada bulabilirsiniz."

Honoria, Şeytan'ın bakışlarına karşılık verdi. Adam aynı anda raflardaki ciltleri ve kalın kitapları işaret edince, Honoria, oyalanacak şey derken Şeytan'ın bunları mı kast ettiğinden emin olamadı. Çenesini uzatıp kafasını eğdi. "Sizi rahatsız etmek istemem."

Ama çoktan etmişti. Şeytan sandalyesinde kımıldanıp mektuplarını yeniden düzenledi. Gözünün kenarından, artistik hareketlerle arada bir durup kitaplardan birine uzanarak rafları inceleyen Honoria'yı izliyordu. Kimi kandırdığını sanıyordu ki?

Son iki gün zor geçmişti. Honoria'nın gözlerindeki davete karşı koymak hatırı sayılır bir çaba gerektirmişti ama kendisine yaklaşımının değerini fark etmemesi Şeytan'ı kazançlı çıkaracaktı. Sonunda Honoria zayıf düşmüştü. Sabırsızlanarak bir an önce adamın konuya girmesini bekledi.

Şeytan, kalemini alıp mektuplardan birini imzalayarak bir kenara koydu. Kafasını kaldırdığında, kendisini izleyen Honoria'yı şaşırttı. Kadın ne yapacağını bilemeyip gözlerini hemen kaçırmıştı. Pencereden süzülen güneş ışığı, kafasının tepesinde topladığı kestane rengi saçlarını ışıldatıyor, küçük tutamlar kıvrılarak alnıyla ensesine düşüyordu. Krem rengi gündüz kıyafetiyle iştah açıyordu. Aç bir kurt için çok cazipti. Şeytan, kadının

tarımla ilgili büyük bir kitabı, biraz tereddüt ettikten sonra alıp açtığını gördü. Kararsız görünüyordu.

Honoria, ne okuduğunun farkına varır varmaz kitabı kapayıp yerine koydu ve kapının yanındaki raflardan rastgele başka bir kitap seçti. Şeytan iç geçirerek kalemini bırakıp ayağa kalktı. Boş zamanı yoktu, o öğleden sonra kuzenleri gelecekti. Masanın etrafını dolaşıp halının üzerinden ilerledi. Adamın yaklaştığını hisseden Honoria kafasını kaldırdı.

Şeytan kitabı kadının elinden alıp kapattı ve yerine koydu. Sonra da Honoria'nın şaşkın bakışlarına karşılık verdi. "Parkta gezinti mi, meydanda yürüyüş mü?"

Honoria gözlerini kırpıştırdı. Şeytan'ın gözlerine bakıp kaskatı kesildi ve çenesini kaldırdı. "Parkta gezinti." Park kalabalıktı belki ama arabanın kapalı bölmesinde rahatsız edilmeden kadını sorguya çekebilirdi.

Şeytan bakışlarını kadından ayırmadı. "Sligo, atları hazırla."

"Tabii ekselansları." Sligo kapıya fırladı.

Sligo'nun peşinden çıkmaya yeltenen Honoria, Şeytan'ın yeşil gözlerinin tuzağına düşmüştü sanki. Gözlerini kaçırdıysa da üzerindeki bakışların ağırlıyla yayılan sıcaklık, kadının yanaklarına ulaştı.

Şeytan kafasını kaldırdı. "Belki de kıyafetinizi değiştirseniz iyi edersiniz hayatım. Üşütmenizi istemem."

Onu kandırmaya çalışırken mi üşütecekti? Honoria kibirle çenesini iki santim daha kaldırdı.

"Haklısınız ekselansları. Yarım saat sürmez."

Eteğini hışırdatarak hemen uzaklaştı. Ayakları geri geri gitse de on dakika sonra holdeydi. Neyse ki Şeytan, yorum yapmayıp sadece kadının gözlerine kibirle bakarak beğenisini ifade etmişti. Adam, bakışlarıyla kadının yeşil elbisesini baştan aşağı süzüp kolunu uzattı. Hala kendini beğenmiş bir tavır takınan Honoria ise merdivenlerden inerken adamın rehberlik etmesine izin verdi.

Şeytan, kadının arabaya oturmasına yardımcı oldu. Parkın kapısına doğru yol alıp sosyeteye ait arabaların ilerideki meydana doğru ilerlediğini izlerken, arkadaki seyisi fark etti. Kafasını çevirip dikkatle baktığında Sligo'yu gördü.

Şeytan, Honoria'nın şaşkınlığını fark etti. "Eleştirileri mümkün olan her yerde gözlemlemeye karar vermem, şüphesiz sizi rahatlatacaktır."

Honoria arka tarafı işaret ederek, "İyi de bu biraz aşırı değil mi?" dedi.

"Hevesinizin kırılmasına izin veremem Honoria Prudence." Kadına doğru bir bakış attı. "Sligo yarı sağırdır."

Sligo'ya şöyle bir bakması, Şeytan'ın sözlerini onaylamaya yetmişti. Şeytan sesini alçaltmasa da, Sligo'nun yüzündeki anlamsız ifade değişmemişti. Tatmin olan Honoria derin bir iç geçirdi. "Bu durumda..."

"Sağındaki, Tonbridge Kontesi. Annemin çok yakın dostudur."

Honoria, görkemli arabasındaki *grande dame*'a gülümsedi. Kontes, çıkık gözlerinden birini daha da büyüten gözlüğüyle kafasını nazikçe eğdi. Honoria da kadına karşılık verdi. "Hangi..."

"Öndeki de Leydi Havelock. Sarık mı takmış?"

"Tok," diye yanıtladı Honoria gülümseyerek. "Ama..."

"Şu landodakiler de Bayan Bingham ve Leydi Carstairs."

Honoria, kenetlediği dişleriyle gülümseyemeyeceğini fark etti. Böylesi durumlarda bile eğitimi davranışını etkiliyordu. Ciddiyetle gülümseyip başını salladı. Aslında dikkatini onlara vermek istemiyordu. Skiffy Skeffington bile, tamamıyla yanındaki ahlaksıza odaklanan Honoria'nın dikkatini üzerine çekemezdi.

Keşke meydanda yürüyüşü seçseydi. İlk üç karşılaşmanın ardından ilgileri, önlerindeki yola kaymıştı. Selamlarına karşılık verdiği hanımefendilerin bakışları kayıtsız değildi. Keskin, spekülatif, oldukça ciddi bakıyorlardı. Şeytan'ın yanında olmasının belirgin bir anlamı vardı. Honoria, içten içe böyle bir izlenimi bilinçsizce uyandırdığından şüphe etti. Gözlerinin içi gülen Leydi Sefton'u selamlarken, "Bir hanımefendiyle en son ne zaman parkta gezintiye çıktınız?" diye sordu.

"Çıkmadım."

"Çıkmadınız mı?" Honoria dönüp baktı. "Neden? Kadın düşmanı değilsiniz herhalde."

Şeytan dudaklarını büzüştürüp Honoria'nın gözlerine baktı. "Bunu düşünüyorsanız Honoria Prudence, benim yanımda görünmenizin, duyuru yapmakla eşdeğer olduğunu göreceksiniz. Başka hiçbir bekar bayanın

bunu yapmaya davet edilmediği ve hiçbir evli kadının da kendisine böyle bir teklif yapıldığına dair gururlanamayacağı bir duyuru."

Leydi Chetwynd, kendisini fark etmelerini bekliyordu. Oğlunu selamladıklarında, Honoria biraz sakinleşmişti. "Peki ya ben?"

Şeytan, bu kez daha sert bir ifadeyle kadına baktı. "*Siz* farklısınız. Siz benimle evleneceksiniz."

Parkta tartışmaya girmek anlamsızdı. Honoria içten içe hırslansa da öfkesini dışa vuramıyordu, gözleri dışında. Sadece Şeytan'ın fark edebileceği öfkesi gittikçe büyüyordu. Honoria kibirle kaşlarını kaldırdığında, Şeytan atlara döndü.

Honoria, planladığı gibi adamı sorguya çekip azarlamak yerine, öfkesini dindirmenin yanı sıra, ona yansıtmamaya da çabaladı. Sinirlerine hakim olamazsa amacına ulaşamazdı.

Şeytan'a baktı. Dikkatini atlarına veren eziyetçisinin düzgün bir profili ve keskin hatları vardı. Honoria gözlerini kısıp ileride dönmeyi bekleyen araba dizisine baktı. Şeytan sonunda ona döndüğünde, Honoria şansını kullanmaya karar verdi. "Kuzenlerinizle birlikte, Tolly'nin öldürülmesinin altında yatan nedeni buldunuz mu sonunda?"

Şeytan'ın kapkara kaşlarından biri havaya kalktı. "Duydum ki..."

Nefesini tutan Honoria bekledi.

"Horatia Hala bir hafta kadar sonra bir balo düzenleyecekmiş." Adamın bomboş bakan yeşil gözleri Honoria'ya döndü. "Ailenin şehirde olduğunu bilgilendirmek adına. O zamana kadar gezintilerimize ara versek iyi olacak sanırım. Park ve küçük eğlencelere izin var. Sonra..."

Honoria kuşkuyla bir dizi oyalama taktiğini dinledi. Sosyeteyi oyalamak adına genelde kullanılan taktiklerdi bunlar. Adamın sözünü kesmeye yeltenmedi. Geçitte Honoria'nın yardımını kabul etmişti. Adamlarının Somersham civarında herhangi bir ipucu yakalayamadığını söyledi. Şeytan'ın artık teslim olduğunu, bu cinayeti çözme işine katılmaya hakkı olduğunu ve ele geçirilen kanıtlardan haberdar olması gerektiğine inandığını düşünmeye başlamıştı.

Honoria boş bir ifadeyle, Şeytan söyleyeceklerini söyleyip konuşma sırası kendisine gelene kadar dilini tuttu. Ancak o zaman bakışlarını Şeytan'ın gözlerine dikti. "Hiç adil davranmıyorsunuz."

Şeytan'ın ifadesi sertleşti. "Dünya böyle."

"Belki de," dedi Honoria, çenesini eğdi, "artık dünyanın değişmesi gerek."

Şeytan yanıt vermedi, dizginleri şaklatıp atları meydana sürdü.

Honoria başını o kadar kaldırmıştı ki neredeyse yol kenarındaki centilmeni görmüyordu. Centilmen, bastonunu kaldırıp selam verircesine salladı.

Şeytan atları kontrol edip yol kenarında durdurdu. "İyi günler Charles."

Charles Cynster başını eğdi. "Sylvester." Gözleri Honoria'ya döndü. "Matmazel Anstruther Wetherby."

İçgüdüsel olarak kibirli bir ifade takınmaktan kaçınan Honoria, centilmenin selamına karşılık verdi. "Efendim. Ailenizin ne durumda olduğunu sorabilir miyim?" Charles, kahverengi paltosunun üzerinde kolayca görünen geleneksel siyah bandını koluna takmıştı. Şeytan'ın da siyah gömleğinin üzerinde neredeyse görünmeyen yas rozeti vardı. Honoria eğilip Charles'a elini uzattı. "Şehre geldiğimden beri kardeşlerinizi görmedim."

"Onlar..." Charles duraksadı. "İyiler, sanırım." Honoria'nın gözlerine baktı. "Şoku atlatmaya çalışıyorlar. Siz nasılsınız? Açıkçası sizi burada görmeyi beklemiyordum. Farklı planlarınız var sanıyordum."

Honoria'nın yüzünde dokunaklı bir tebessüm belirdi.

"Öyle zaten. *Bu*..." dedi el kol hareketleri yaparak, "...sadece geçici bir anlaşma. Üç ay Düşes'in yanında kalmayı kabul ettim. Daha sonra Afrika'ya gitmek üzere planlarımı yapacağım. Misafirliğimi bir süre uzattım. Görecek çok şey var." Tebessümü tüm yüzüne yayıldı. "Ve tabii yapacak da."

"Öyle mi?" Charles belirsizce kaşlarını çattı. "Sanırım müzede çok güzel bir sergi vardı. Sylvester sana katılamayacak kadar meşgulse birlikte gidebiliriz. Daha önce de belirttiğim gibi, size her türlü yardımı yapmaya hazırım."

Honoria gösterişli biçimde başını eğdi.

Charles, selamları ailesine bildireceğine söz verdikten sonra geri çekildi. Şeytan bir fiskeyle atlarını yola koydu. "Honoria Prudence, siz bir azizin bile sabrını taşırırsınız."

Honoria, Şeytan'ın yumuşak ses tonunun altındaki öfkeyi sezdi ve "Siz aziz değilsiniz," diye belirtti.

"Aklınızdan hiç çıkarmamanız gereken bir konu var."

Honoria, her zamankinden güçlü bir ürpertiyi bastırıp önüne baktı.

Şeytan atlarına birer fiske daha attı ve sosyetenin hanımefendilerini taşıyan bir dizi arabayı geçip atları eve doğru sürdü. Grosvenor Meydanı'na vardıklarında Honoria bir kez daha amacına odaklandı. Henüz ulaşamadığı amacına.

Şeytan, kapının önünde durdu. Dizginleri Sligo'ya uzatıp Honoria'yı indirdi. Honoria nefesini tutarken kendini verandada buldu. Ön verandanın tartışmaya uygun bir yer olmadığına karar verdi.

Kapı açıldığında, Şeytan peşinden içeri girdi. Hol kalabalıktı. Webster'la İblis bile oradaydı.

"Erkencisiniz."

Honoria, ses tonundaki hoşnutsuzluğa şaşırarak Şeytan'a baktı. İblis'in de kaşları şaşkınlıktan kalkmıştı ama sevimli bir tavırla Honoria'nın önünde eğilirken gülümsedi ve doğrulunca Şeytan'a baktı. "Geçen seferin telafisi olsun."

Geçen seferin telafisi mi? Honoria, Şeytan'a baktı.

Şeytan'ın ifadesi hiçbir şeyi açığa vurmuyordu. "İzninizle hayatım. İşlerle ilgilenmemiz gerekiyor."

İşlerle ilgilenmesi gerekiyormuş. Honoria onlarla kalabilmenin makul yolunu bulabilmek için seçeneklerini düşündü. Bir tane bile yoktu. İçten içe lanet ederek önce düşmanını, sonra kuzenini görkemli bir tavırla selamlayıp döndü ve merdivenlere yöneldi.

"Ortada olan bir şeyi belirtmeye çekiniyorum ama hiçbir yere varamıyoruz. Ufacık bir şey bile bulamamamız çok can sıkıcı." Cebrail'in resmi açıklaması, diğerlerinin de homurtulu onayını almıştı. Altı kuzen bacaklarını farklı şekillere sokarak Şeytan'ın kütüphanesinde oturmuştu.

"Kendi adıma," diye ağır ağır konuşmaya başladı Fırıldak, "başarısızlığımı belirtmek zorundayım. Yaşlı Mick, ikinci ailesine de uzun süre hizmet ettikten sonra bu topraklardan ayrılmış."

Harry kaşlarını çattı. "İngiltere'den gitmiş mi?"

"Charles öyle dedi." Fırıldak pantolonundaki ufak bir lekeye hafifçe fiske attı. "Tolly'nin kaldığı pansiyona gittim ama başkasına kiralanmış. Alt katında oturan ev sahibi, Tolly'nin cenazesinin ertesi günü Charles'ın uğradığını söyledi. Kimse Mick'e Tolly'den bahsetmemiş. Mahvolmuştu."

Richard hafif bir ıslık çaldı. "Adam yıllarca ailenin yanındaydı. Kendini Tolly'ye adamıştı."

Fırıldak başını eğdi. "Ben Charles'ın, Mick'e cenazeye zamanında gelmesini bildirdiğini sanıyordum. Tahmin ettiğimizden de üzüldü demek. Görüldüğü üzere, şimdi bir şeyler şekilleniyor. Ev sahibine göre Mick, öfkeyle çekip gitmişti. Charles'a göre ise Mick, Tolly'nin ölümüne o kadar üzülmüştü ki Londra'yı terk edip İrlanda'daki ailesinin yanına dönmeye karar vermişti."

Harry bitkin görünüyordu. "Mick'in soyadını bilen var mı?"

"O'Shannessy," dedi Richard.

Şeytan kaşlarını çattı. "Ailesinin nerede yaşadığını bilen var mı peki?"

Fırıldak kafasını salladı.

Harry iç geçirdi. "Bir hafta içinde damızlık kısraklara bakmak için İrlanda'ya gidiyorum. Bizim Mick O'Shannessy'yi de bulmaya çalışırım o arada."

Şeytan onayladı. "Öyle yap." Yüz ifadesi sertleşti. "Onu bulduğunda da bizim sorularımızın yanı sıra Charles'ın onunla ilgilenip ilgilenmediğini de öğren. İlgilenmiyorsa gerekli düzenlemeleri yap ve hesabı bana gönder."

Harry onayladı.

"Ne tesadüftür ki," dedi Fırıldak, "Charles'ın adamı Holthorpe da bu toprakları terk edip Amerika'ya gitmiş."

"Amerika'ya mı?" diye haykırdı İblis.

"Demek Holthorpe ablasını ziyarete gidebilecek kadar para biriktirebilmiş. Charles, Somersham'den döndüğünde, Holthorpe çoktan gitmiş. Charles'ın yeni adamı Sligo'dan daha silik, Smiggs denen bir adam."

Harry homurdandı. "Tam Charles'a göre desene."

İblis iç geçirdi. "Sonraki araştırmamızı nerede yapıyoruz?"

Şeytan kaşlarını çattı. "Gözden kaçırdığımız bir şey olmalı."

Fırıldak alaycı bir tavırla sırıttı. "Ama Şeytan bile ne olduğunu bilmiyor."

Şeytan memnuniyetsizliğini dile getirdi. "Ne yazık ki bilmiyor. Ama Tolly birinin yasadışı ya da skandal yaratacak bir sırrını ortaya çıkardıysa, biraz zorlarsak biz de bu sırrı bulabiliriz."

"İyi de ***kimin*** sırrı bu?" diye ekledi Cebrail ümitsizce.

"Her şey olabilir," dedi İblis. "Tolly bunu köşedeki adamdan ya da bir baloda tanıştığı şapşal bir kızdan bile duymuş olabilir."

"İşte bu yüzden yelpazemizi geniş tutmalıyız. Bu sır her neyse, dışarıda bir yerde olmalı. Onu bulup yakalamalıyız." Şeytan, kuzenlerinin tatmin olmamakla birlikte hala kararlı görünen yüzlerini inceledi. "İşe yarar bir şeyler bulana kadar araştırmayı sürdürmekten başka şansımız olduğunu sanmıyorum."

Cebrail onayladı. "Haklısın." Ayağa kalkıp dudaklarını bükerek, yüzünde oluşan canlı bir tebessümle Şeytan'ın gözlerine baktı. "Hiçbirimiz aramaktan vazgeçmiyoruz."

Diğerleri de Cebrail'i onaylayıp gözlerindeki sabırsızlık ifadesini bastırarak acele etmeksizin odayı terk ettiler. Şeytan onları yolculadıktan sonra kütüphaneye döndü ve bir an tereddüt etti. Kaşlarını çatıp omzunun üzerinden dönüp baktı. "Webster..."

"Sanırım Matmazel Anstruther-Wetherby yukarıdaki salonda, ekselansları."

Şeytan merdivenlere yöneldi. İlerleme kaydedememeleri, zihnini çok kurcalıyordu. Honoria'nın da bu işe dahil olma isteği öfkesini kızıştırıyordu. Onu kendi tarafına çekmek zaten başlı başına zordu. Merdivenlerin başına geldiğinde vahşice gülümsedi. Silah ateşlemenin birden fazla yolu vardı ve belki de serseri mayın için de aynısı söz konusuydu.

Odanın kapısı sessizce açıldı. Honoria şöminenin önünde turluyordu. Şeytan'ın girdiğini duymamıştı. Bir yandan kendi kendine şiddetle bir şeyler mırıldanıyordu. Şeytan yaklaştığında, "haksızlık" ve "inatçı yaratık" sözlerini yakalayabildi.

Honoria kafasını kaldırır kaldırmaz geri sıçradı. Şeytan, kadını bileğinden kavrayıp ateşten uzak tutarak kendine çekti.

Nefesi kesilen Honoria'nın yüreği ağzına gelmişti. Şeytan'ı ittiği anda adam onu bıraktı ama kadının içinin titremesi durmuyordu. Honoria kızgınlıkla ellerini kalçasına koyup gözlerini Şeytan'a dikti. "*Sakın yapmayın.*" Gözüne giren bir tutam saçı itti. "İnsanlara öyle sinsice yaklaşmanın hoş olmadığını kimse öğretmedi mi size?"

"Ben sinsice yaklaşmadım." Şeytan'ın ifadesi yumuşaktı. "Ezberinizi tekrarlamakla o kadar meşguldünüz ki beni duymadınız."

Honoria kirpiklerini kırpıştırdı. Önlem alması gerektiğini gecikmiş olarak hatırladı.

"Şimdi karşınızda olduğuma göre," diye devam etti Şeytan, "neden yüzüme söylemiyorsunuz?" Cesaretten çok gözdağı veriyordu sanki. "Ayrıca," diyen adamın kaşları garip bir şekil aldı, "kuzenlerimin söylediklerini bilmek isteyeceğinizi düşündüm."

Honoria'nın içinde öyle bir kin birikmişti ki patlayabilirdi. Son bir saattir söylemeyi kararlaştırdığı sözleri sarf ederse, Tolly'nin katiliyle ilgili ortaya çıkanları öğrenemeyecekti. Başı ağrıyordu artık. "Tamam. Kuzenleriniz ve siz ne buldunuz bakalım?"

Şeytan sandalyeyi işaret etti ve Honoria'nın oturmasını bekleyip iri cüssesini kadının tam karşısındaki sandalyeye yerleştirdi. "Ne yazık ki günlerce süren araştırmalarımıza karşın, kesin bir şey bulmuş değiliz. Tolly'nin Somersham'e gelme nedeniyle ilgili hiçbir şey öğrenemedik."

"Hiçbir şey mi?" Honoria, Şeytan'ın yüzünü inceledi. Baştan savma bir yanıt verdiğine dair hiçbir iz yoktu adamın gözlerinde. "Nerelere baktınız ve ne arıyordunuz?"

Şeytan her şeyi anlatırken, Honoria diğerlerinin gücünü ve araştırmanın biçimini zevkle dinledi. Şeytan'ın yalan söylemediğine inanıyordu. Sadece her şeyi anlatıp anlatmadığından emin olamıyordu. Adamı sorguladıysa da yanıtları tutarlıydı.

"Peki, şimdi ne olacak?"

Uzaktan yemek gongunun çaldığını duydular. "Şimdi," dedi Şeytan, elini nazikçe kaldırıp uzatarak, "aramaya devam edeceğiz." Bir başkasının sırrını aradıklarını anlattı. "İzini süreceğimiz bir ipucu bulana kadar araştırmaya devam etmekten başka bir şey yapamayız."

Honoria bundan pek emin değildi. Şeytan'ın onu ayağa kaldırmasına izin verdi. "Belki de..."

Uzun bir parmak çenesini okşadı. "Sizi bilgilendirmeye devam edeceğim Honoria Prudence."

Kadının ismini söylerken sesi derinleşmişti. Hipnotize olan Honoria, Şeytan'ın gözlerinin renginin değiştiğini, derin gümüşi bir renge büründüğünü gördü. Sonra Şeytan'ın bakışları hareketlenip kadının dudaklarına indi. O anda Honoria'nın dudakları yumuşayıp aralandı, gözkapakları ise ağırlaştı.

"Ah... evet." Honoria nefesi kesilmiş halde çenesini Şeytan'ın elinden uzaklaştırıp yanlamasına yürüyerek kapıya yöneldi. "Ben üzerimi değişsem iyi olacak."

Şeytan'ın kapkara kaşı kalktı ama sorgulayıcı bir bakışla birlikte hiçbir yorumda bulunmadan kadına eşlik edip kapıyı tutarak kaçmasına izin verdi. Honoria yarım saat sonra aynanın karşısında oturmuş, hizmetçisi Cassie saçlarını yaparken, her şey kafasına ancak dank etti.

Şeytan hiçbir şey bulmadıklarını, onu gelişmelerden haberdar edeceğini söylemişti. Honoria gözlerini kısarak, duruma göre onu haberdar edeceğini fark etti. Şeytan anlattıklarıyla, Honoria'nın yardım etmesini önlüyordu. Böylece yardımını reddetmek durumunda kalmayacak, Honoria da bu işe burnunu sokamayacaktı.

Misafir odasına giren Honoria, Şeytan'ın gözlerine tüm ciddiyetiyle bakacak kadar kendinden emindi. Yemek boyunca uzak durup konuşulanlara yarı yarıya kulak vererek, kendi araştırma stratejisini belirliyordu.

Henüz faydalı bir bilgiye ulaşılamamış olması, araştırma alanını geniş bırakmıştı. Ekselanslarının geri kafalı fikirlerine karşı, bu önemli sırrı ortaya çıkardığında artık onu engelleyemeyeceğini anlayacaktı. Nasıl engellerdi ki? Her şeyi açığa çıkarana kadar ona hiçbir şey söylemeyecekti.

On Birinci Bölüm

Tolly'nin cinayetini araştırmak Honoria'nın tahmininden daha zordu. Kuzenleri, Tolly'nin erkek dünyasına kolayca girebilirken Honoria bunu yapamıyordu. Aynı şekilde kuzenler, Tolly'yi, alışkanlıklarını ve ilgi alanlarını biliyordu. Öte yandan, son günlere tarafsız bir gözle bakıp olayları ön yargılardan arınmış biçimde değerlendirebileceğini düşündü. Üstelik kadınlar, erkeklerden daha dikkatliydi.

Tolly'nin en genç halası Celia, Cynster kadınları toplantısında, ailenin en derin yas döneminden çıktığı haberini sosyeteye bildirmekle görevlendirildi. Louise bile simsiyah elbiseleriyle hazır bulunmuş, taziyelerini bildirenleri soğukkanlılıkla karşılamıştı.

Şehre geldiklerinden beri, St. Ives Evi'nin kapısına siyah bir kumaş asılıydı ama düşesin emirlerine uyarak, o sabah bu kural kaldırılmıştı. Başkentteki ilk haftaları her türlü sosyal faaliyetten sakınılarak sessizce geçmişti ama Tolly'nin ölümünün üzerinden artık üç hafta geçmişti. Halaları derin yastan çıkma zamanının geldiğini bildirmişlerdi. Hala siyah giyiyorlardı ve üç hafta daha giyeceklerdi. Sonra altı haftalık yarı yas dönemine gireceklerdi.

Honoria, Celia'nın konukları arasında dolanıp hangisinin fikirlerinden yararlanabileceğini tartmaya çalıştı. Ne yazık ki sosyeteye yeni girdiği için onunla tanışmaya sabırsızlanan sayısız insan vardı.

"Honoria." Döndüğünde, elinde bir tabak pastayla, gözleri odanın diğer ucundaki sandalyede olan Celia'yı yanı başında buldu. "Hiç sormak istemiyorum ama altından kalkabileceğinizden eminim." Celia gülümse-

yerek tabağı Honoria'ya uzattı. "Leydi Osbaldestone şirretin tekidir. Ben gidersem beni esir alır ve kurtulamam. Ama aileden biri onu oyalamazsa Louise'e sırnaşır. Dur çay fincanını alayım."

Boş çay fincanından kurtulan Honoria elindeki pasta tabağıyla kalakaldı. "Aileden" olmadığını söylemek üzere ağzını açtıysa da Celia çoktan kalabalığa karışmıştı. Önce biraz tereddüt eden Honoria iç geçirip omuzlarını dikleştirdi ve Leydi Osbaldestone'a doğru ilerledi.

Leydi, genç kadını ürkütücü bir selamla karşıladı. "Zamanı gelmişti." Pençe gibi elini uzatıp bir bisküvi aldı. "Evet matmazel?" Honoria'ya baktı. Honoria bakışlarına nazikçe karşılık verdiğinde Leydi homurdandı. "Oturun! Size bakmaktan boynum tutuldu. O şeytan St. Ives, sizi boyunuz için seçmiş anlaşılan. Nedenini de tahmin edebiliyorum." Son cümleyi pis pis sırıtarak söylemişti. Honoria açıklama yapmak istediyse de koltuğun kenarına oturup pastayı Leydi Osbaldestone'un ulaşabileceği şekilde tuttu.

Bisküviler bittiğinde, Leydi'nin siyah gözleri Honoria'yı dikkatle süzdü. "Pek olağan bir şekilde ve Anstruther-Wetherby tarzı değil sanki ha? Bu birlikteliğe büyükbabanız ne diyor?"

"Hiç fikrim yok," diye soğukkanlılıkla yanıtladı Honoria. "Ama büyük bir yanılgı içerisindesiniz. Ben hiç kimseyle evlenmiyorum."

Leydi Osbaldestone gözlerini kırpıştırdı. "St. Ives'la da mı?"

"*Özellikle* St. Ives'la." Bir yandan da yemeye karar veren Honoria, ufak bir kurabiyeyi alıp nazikçe ısırdı.

Honoria'nın sözleri Leydi Osbaldestone'u şaşırtmıştı. Leydinin siyah gözleri bir dakika boyunca kısılıp Honoria'nın profiline takıldı ve ardından yüzünde kocaman bir tebessüm belirdi. Neşeli bir kahkahayla, "Ah, tabii ki. Önce biraz naz yapmalısınız matmazel. Ama sonunda Şeytan Cynster'ın kollarına koşarsınız."

Honoria kibirle Leydi'ye baktı. "Ben, Ekselansları St. Ives'dan hoşlanmıyorum."

"Ah-ha!" Leydi kemikli parmağıyla Honoria'nın kolunu dürttü. "Ekselansları sizden hoşlanıyor mu peki?"

Gözleri Leydi'nin kapkara bakışlarında hapsolan Honoria, yalan söyleyebilmeyi diledi. Leydi Osbaldestone'un tebessümü büyüdü. "Tavsiyemi

dinleyin kızım. Size duyduğu ilgisini asla kaybetmemesini sağlayın. Kendi çıkarları için sizi kullanmasına izin vermeyin. Bu tür erkekleri elde tutmanın en iyi yolu, kendi memnuniyetleri için çalışmalarını sağlamaktır."

Honoria, acı çeker bir ifadeye bürünerek iç geçirdi. "Ben gerçekten onunla evlenmeyeceğim."

Aniden ciddileşen Leydi Osbaldestone, yaşlı siyah gözlerinin ardından Honoria'ya baktı. "Başka şansınız yok kızım. *Yok*!" İskelete benzeyen parmağını gösterdi. "O Anstruther-Wetherby çenenizi o kadar havalara dikmeyin. Kaderden kaçmanın faydası yok. Şeytan Cynster sizi istediğini cümle aleme duyurduysa, sizi elde edecektir. O çene de buna kılavuzluk ederse her şey güzel olur. Karşılıklı duygular olmasa bile, iz sürme işinde çok tecrübeli olduğu için onu reddetmeyin." Leydi homurdandı. "Cazibesinden etkilenmemeye imkan yok ki. Üstelik siz de pek ilgisiz görünmediniz gözüme."

Honoria'nın yanakları kızarınca, Leydi Osbaldestone başını salladı. "Anneniz öldü, büyükanneniz de öyle. Bu yüzden, onların yerine ben size tavsiyede bulunayım. Kader sizi ayırmadığı sürece o şeytanla evlenin ve evliliğinizin yürümesi için elinizden geleni yapın. Yakışıklılık derseniz, zaten yakışıklı ama daha da önemlisi o iyi bir adam. Siz de güçlü bir kadınsınız. Olması gereken bu. Üstelik siz ne derseniz deyin, bu konuda Şeytan haklı. Cynster'ların size ihtiyacı var. Gariptir ki Anstruther-Wetherby'lar da sizin bir Cynster olmanızı ister. Kader sizi doğru yere savurmuş."

Yaşlı leydi uzanıp acımasızca Honoria'nın gözlerine baktı. "Ayrıca, hem onu siz almazsanız kim alacak? Saçları zekasından ağır basan tecrübesiz bir kız mı? *Tutkusuz* bir evlilikle cezalandıracak kadar nefret mi ediyorsunuz ondan?"

Honoria nefes alamıyordu. Kahkaha seslerini duydular. İpeğin hışırtısı bir leydinin yaklaştığını müjdeliyordu. "İşte buradasınız Josephine. Zavallı Matmazel Anstruther-Wetherby'a işkence mi ediyorsunuz?"

Leydi Osbaldestone sonunda Honoria'yı serbest bırakıp yeni gelene odaklandı. "İyi günler Emily. Tecrübelerime dayanarak Matmazel Anstruther-Wetherby'a önerilerde bulunuyordum." Honoria'yı ayağa kaldırdı. "Şimdi gidin ama söylediklerimi unutmayın. Bir de şu pastaları gözümün önünden çekin lütfen, hepsi de kilo yapıyor."

Ürperen Honoria kaskatı kesilmiş bir halde Emily'yi yani Leydi Cowper'ı selamlayıp kalabalığa karıştı. Ne yazık ki sırada, yolunu kesip yeni ilişkisiyle ilgili kendisini sorguya çekecek daha çok hanımefendiler vardı.

"St. Ives sizi Richmond'a götürmedi mi daha? Ağaçları çok güzel olmuş."

"Şölen sezonunu nerede geçirmeyi düşünüyorsunuz hayatım?"

Leydi Osbaldestone'un tavsiyelerinden sersemlemiş halde, büyük yetenek ve beceri isteyen bu sorulardan kaçmaya çalıştı. Bir ağacın arkasına gizlenen Amanda ve Amelia'yı gören Honoria onlara sığındı. Pasta tabağını gördüklerinde çocukların gözleri ışıldayınca, Honoria tabağı hemen onlara uzattı.

"Annem *ev toplantılarının* nasıl olduğunu görmemizi istedi," dedi Amanda üzümlü kurabiyesini yerken.

"Önümüzdeki sene biz de katılacağız," diye ekledi Amelia.

Honoria, kurabiyeleri yiyen kızları izledi. "Nasılsınız?"

İki kız aynı anda, yüzlerinde acı ifadesi olmaksızın kafalarını kaldırıp baktı. Sonra da düşünceye daldılar. Ardından Amelia, "İyiyiz sanırım," dedi.

"Akşamları her zaman yaptığı gibi hala yemeğe gelmesini bekliyoruz." Amelia tabağa bakıp son kalan küçük bir parçayı aldı.

Amanda başını salladı. "O son gece gibi gülüp şakalaşıyoruz."

Honoria kaşlarını çattı. "Son gece mi?"

"Vurulmadan önceki gece."

Honoria gözlerini kırpıştırdı. "Tolly, ölmeden önceki gece yemeğe geldi mi?"

Amelia onayladı. "Çok neşeliydi, genelde öyleydi zaten. Küçükler de dahil, hep birlikte oyunlar oynadık. Çok eğlenceliydi."

"O..." Honoria tekrar gözlerini kırpıştırdı. "Çok güzel, yani onunla ilgili güzel anıları hatırlamanız."

"Evet." Amanda onayladı. "Güzel." Konu üzerinde biraz düşünüp Honoria'ya baktı. "Şeytan'la ne zaman evleniyorsun?"

Soru, Honoria'yı tam kalbinden vurdu. İkizlerin dört masum mavi gözüne bakıp gırtlağını temizledi. "Henüz karar vermedik."

"Öyle mi?" dedi iki kız aynı anda. Sonra da sevecen bir tavırla gülümsediler.

Honoria hemen kızların yanından kaçıp boş bir köşeye sığındı. İçten içe lanet etti. Önce Leydi Osbaldestone, şimdi de Tolly'nin kardeşleri. Kararını bozmak için daha kimler sıraya dizilmişti acaba? Yanıt, hiç beklenmedik bir yerden geldi.

"Aileye uyum sağlama uğraşları nasıl gidiyor?"

Sakin bir sesle gelen sorunun kaynağına dönen Honoria, Louise Cynster'ın bitkin gözlerini gördü. Tolly'nin annesi gülümsedi. "Alışmak biraz zaman alır, biliyorum."

Honoria derin bir nefes aldı. "Sorun bu değil aslında." Biraz tereddüt etti, sonra Louise'in soğukkanlı ifadesinden cesaret alıp devam etti. "Ben Şeytan'la evlenmeyi *kabul etmedim*. Sadece düşüneceğim." Bütün salonu kapsayan bir işaret yaptıktan sonra, "Kendimi dolandırıcı gibi hissediyorum," dedi.

Louise'in, anlattıklarını hafife alarak gülüp geçmemesi, Honoria'nın yüreğine su serpti. Hatta kadın, yüzünü dikkatle inceleyerek Honoria'nın koluna girdi. "Emin değilsiniz, öyle mi?"

"Hayır." Sesi fısıltıdan bile alçak çıkmıştı. Bir dakika sonra, "Aslında eminim *sanıyordum*," diye ekledi. Yalın ve sade haliyle gerçek böyleydi ve söylediklerinin farkına vardığında kendisi de şaşırdı. Şeytan ve diğerleri ona ne yapmıştı? Afrika hayallerine ne olmuştu?

"Tereddüt etmeniz çok doğal." Louise, lütfetmekten çok uzak bir tavırla, güven verircesine konuşuyordu. "Özellikle böyle durumlarda kararı kendiniz vereceksiniz." Honoria'ya baktı. "Benim de durumum buna benzerdi. Arthur kalbini vermeye ve her şeyi ayaklarıma sermeye hazırdı. Anlayacağınız, her şey benim saçma sapan kaprislerimden vazgeçmeme bağlıydı." Dudaklarını büktü ve gözleri o günlerin anısına daldı. "Kendi adınıza karar vermeniz çok kolay ama işin içine başkaları girince, kararlarınızı sorgulamanız da çok doğal. Özellikle işin içinde bir Cynster varsa." Tebessümü derinleşti, sonra yine Honoria'ya baktı. "Hele ki bu Şeytan Cynster'sa işiniz iki katı zorlaşıyor."

"O despotun teki," dedi Honoria.

Louise güldü. "O konuda tartışmaya girmem. Bütün Cynster'lar diktatörlüğe meyillidir ama Şeytan hepsine hükmeder."

Honoria memnuniyetsizliğini dile getirdi. "Çok inatçı ve hep kendi bildiği yolda ilerlemeye fazlasıyla alışmış."

"Helena'ya sorun bir gün. Yüreğinizi hoplatıp saçlarınızı diken diken edecek hikayeler anlatır size. Birkaç gün saçınızı yaptırmanıza gerek kalmaz."

Honoria kaşlarını çattı. "Bana cesaret vermeye çalıştığınızı sanıyordum."

Louise gülümsedi. "Veriyorum ama böylesi, Şeytan'ın hatalarını görmediğim anlamına gelmez. Her şeye karşın, şu an yaşadıklarınızı yaşamayan bir Cynster eşi yoktur. Ama hepsi de ailelerine bağlı, bütün sorumluluğu omuzlarına alan erkeklerdir. Şeytan, grubun lideri, Bar Cynster'ın başkanı olabilir ama ona bir çocuk verdiğinizde, Cambridgeshire'da neşeyle oturup oyunlar oynayacağından emin ol."

Honoria, farkında olmadan Louise'in sözlerini zihninde canlandırdı. Sırtında küçük bir çocukla şöminenin önündeki kilime gelişigüzel uzanan, iriyarı, kapkara saçlı, sert ifadeli bir adam. O manzarayı izleyince, içi sıcacık bir memnuniyet ve gururla doldu. Gürleyen kahkahaların arasından yükselen çocuğun tiz sesli kıkırdamalarını duyuyordu. Neredeyse uzanıp onlara dokunacaktı. Korkunun her zamanki gibi yükselip hepsini birden yutup ulaşılamaz diyarlara fırlatmasını bekledi, bekledi. Hala bekliyordu ve o görüntü hala kaybolmamıştı.

Alevlerin yaydığı ışık, iki kapkara kafayı, dağınık ve gür perçemleri aydınlatıyordu. Çocuğun ters yöne bakan yüzü ışıldarken, Honoria zihninde, elini uzatıp adamın kaya gibi sert ve dayanıklı tanıdık omzuna koydu. Kendini tutamayıp büyük bir tereddütle çocuğun yüzüne uzandı. Çocuk, kahkahalarla yüzünü çevirdi. Honoria çocuğun kelebeğin kanadı kadar yumuşak, ipeksi saçlarını okşadı. Daha önce hiç tatmadığı bir duygu içini kapladı. Sersemlemiş halde başını iki yana salladı.

Sonra hızlı hızlı gözlerini kırpıştırıp kısa bir nefes aldı. Rastgele kalabalığı izleyen Louise'e odaklandı. Ne demişti? "Bar Cynster mı?"

"Ah!" Louise, Honoria'ya anlamlı bir bakış attı. Etrafta onları duyabilecek kimse yoktu. "Bizim bilmediğimizi sanıyorlar ama bu şehirdeki centilmenlerin kendi aralarında yaptığı bir şaka. Richard'la Harry, muh-

temelen özel bir iş için Şeytan'la Fırıldak'ın peşinden Londra'ya geldiklerinde, esprili biri tarafından söylenmiş. Richard'la Harry'nin, bir amaç uğruna Şeytan'la Fırıldak'ın peşinden *adet gereği* gideceklerinden kimse şüphe etmez." Louise'in vurgusu ve bakışları, bu amacın ne olduğu konusunda şüphe bırakmıyordu. "Daha sonra, Rupert'le Alasdair de şehre gitmeye başladığında, onlar da bir süre sonra Bar Cynster diye çağrılmaya başladılar."

"Bir avukatın Temple Bar'a çağrılması gibi mi?" dedi Honoria bu konuya odaklanarak.

"Kesinlikle." Louise'in yüzündeki tebessüm kayboldu. "Sırada Tolly vardı."

Bu kez, Louise'in omzunu cesaret verircesine sıvazlama sırası Honoria'daydı. "Sanırım bu isim mühürbilimle ilgili bir terimden geliyor."

"*Bar sinister*'dan mı?" Louise kederinden sıyrılıp Honoria'ya baktı. "Ben şehirdeki pek çok centilmenin oğullarımıza *asil piç* dediğinden eminim." Honoria'nın gözleri büyüdü, Louise ise güldü.

"Buna karşın, hiçbir centilmen veya hanımefendi, bizim yanımızda bunu dile getirmez."

Honoria'nın dudakları büzüştü. "Eminim." Sonra kaşlarını çattı. "Peki ya Charles?"

"Charles mı?" Louise kibirle elini salladı. "O asla bunun bir parçası olmadı."

Gitmek üzere olan iki leydi onlara yanaştı. Tokalaşma faslı bitip ikisi yine yalnız kaldığında Louise, Honoria'ya döndü. "Desteğe ihtiyaç duyarsanız biz buradayız, diğerleri de öyle. Bize danışmaktan çekinmeyin. Cynster kadınlarının birbiriyle yardımlaşması kesin bir kuraldır. Hem, bir Cynster'la evli olmanın anlamını bizden başka kim bilecek?"

Honoria azalmaya başlayan kalabalığa bakıp Düşes, Horatia ve Celia'nın yanı sıra diğer aile üyelerini, kuzenleri ve akrabaları gördü. "Gerçekten de birbirinize bağlısınız."

"Biz bir *aileyiz* hayatım." Louise son defa Honoria'nın kolunu sıktı. "Ve sizin de aramıza katılmanızı ümit ediyoruz."

"İşte." Rahat bir nefes alan Honoria, ağabeyinin talimatıyla, parşömeni yazı masasının çekmecesine dayadı. Sıkıntılı durumunun Herkülvari bir görev doğurduğunu belli etmeden, Michael'a yaptıklarını açıklıyordu. Belki de Şeytan, Düşes, Michael ve diğerlerinin haklı çıkıp kendisinin haksız olabileceği ihtimaliyle yüzleşmesi kadar zor bir durumdu bu.

Yatak odasının bitişiğindeki oturma odasındaydı. Şöminenin iki yanındaki pencereler, aşağıdaki avluya bakıyordu. Dirseğini masaya dayayıp çenesini de eline yaslayarak dışarıyı izliyordu.

Sekiz yıl önce kayıplarından ötürü büyük acı çekmişti. Yedi yıl önce de bir daha kayıp verme riskini asla göze almayacağına söz vermişti. Üç gün öncesine kadar, bu kararı hiç gözden geçirmemişti. Bunun için bir nedeni yoktu. Hiç kimse, hiçbir durum, ona yeniden değerlendirme yaptıracak kadar güçlü olmamıştı.

Üç gün önce her şey değişmişti. Leydi Osbaldestone'un öğütleri onu sarsmış, Şeytan'ı reddetmenin doğuracağı sonuçları düşünmesini sağlamıştı.

Louise ve ikizlerse, aileyle şimdiden ne kadar iç içe olduğunu göstererek karar vermesini kolaylaştırdı.

Ama en etkili olan, Louise'in, o günden sonra her boş zamanında zihninde canlandırmasını sağladığı aile tablosu, Şeytan'la çocuklarının görüntüsüydü.

Kaybetme korkusunu hala yaşıyordu, çok derinlerde, çok gerçekçi şekilde. Tekrar kaybetmek büyük bir yıkım olurdu, sekiz yıldır bunu biliyordu. Ama daha önce çocuk sahibi olmayı hiç bu kadar *istememişti*. Daha önce, eğer isterse yenebileceği korkusunu küçücük cılız bir sorun gibi gösterecek böyle bir ihtiyaç, arzu ve istek duymamıştı.

Böylesi bir ihtiyacın gücü aslında sinir bozucuydu, açıklayabileceği türden bir şey değildi. Şeytan'ın fazla koruyucu olmasından ya da çocuğuna her türlü bakımı sağlayabilecek kadar zengin olmasından aldığı güçle beslenen, anneliğe özgü basit bir duygu muydu bu? Kendisi ve çocukları, sevgi dolu ve desteğini esirgemeyen Cynster'ların ailesine dahil olacakları için mi? Yoksa Şeytan'ın çocuğunun annesi olmakla, başka kimsenin elde edemeyeceği bir konuma yükseleceği için mi?

Şeytan'a bir çocuk verirse, adam ona kul köle olurdu.

Derin bir nefes alıp ayağa kalktı ve pencereye yürüyüp estetik bir görüntü oluşturarak avluya dökülen kirazlara dikkatsizce baktı. Şeytan'ı ve Şeytan'ın kölesi olmayı istediği için mi ondan çocuk yapmak istiyordu? Yoksa artık on yedi yaşındaki çocuk halinden kurtulup bir yetişkin olduğu için mi? Yoksa ikisi birden mi? Bilmiyordu. İçindeki kargaşa öyle şiddetli, öyle şaşırtıcıydı ki kendini uyanışa geçen bir ergen gibi hissediyordu ama büyümekle karşılaştırıldığında, böylesi çok daha kötüydü.

Kapının çalmasıyla irkildi. Doğrulup kapıya döndü. "Gelin!"

Kapı içeriye doğru açıldı ve Şeytan eşikte göründü. Tek kaşı kalkmıştı. Nazikçe odaya süzüldü. "Gezintiye çıkalım mı Honoria Prudence?"

Honoria, dikkatini dağıtabilecek her şeyi görmezden gelip gözlerini Şeytan'dan ayırmadı. "Parkta mı?"

Şeytan gözlerini ardına kadar açtı. "Başka bir öneriniz mi vardı?"

Honoria, gerçekleri yazdığı mektubuna göz attı. Herhangi bir itirafta bulunmak için henüz erkendi. Önce nerede durduğunu bilmeliydi. Şeytan'a bakarak, "Ben kıyafetimi değiştirirken mektubumu damgalayabilir misiniz?" dedi.

Şeytan onaylarken, Honoria adamın önünden geçip gitti. Arkasına bakmadan yatak odasına geçti.

On dakika sonra sarılar içinde döndüğünde, uzun parmaklarının arasında tuttuğu mektupla ellerini arkasında birleştiren Şeytan'ın, pencerenin önünde beklediğini gördü. Honoria yaklaştığında adam döndü. Kadını her gördüğünde, sahiplenircesine baştan aşağı süzüyordu.

"Mektubunuz." Gösterişli bir hareketle, katlı parşömeni Honoria'ya uzattı.

Honoria mektubu alırken, köşesini süsleyen siyah elyazısını gördü. O yazının, Celestine'in notundaki elyazısıyla aynı olduğuna yemin edebilirdi.

"Haydi gelin. Webster onu postalar."

Uzun koridorlardan geçerlerken, Honoria derin bir iç geçirdi. Celestine ona fatura göndermemişti. Son elbiselerin gönderilmesinin üzerinden de bir haftadan uzun bir süre geçmişti üstelik.

Mektubunu Webster'a teslim ettikten sonra, her zamanki gibi arabanın arkasındaki yeri alan Sligo'yla parka doğru yola çıktılar. Sosyetenin akın ettiği meydanda olağan gülümsemeler ve selamlaşmaların ötesinde bir şey yaşanmadı. Şeytan'ın arabasında görünmesi de artık büyük çaplı bir heyecana yol açmıyordu.

Kalabalık araba topluluğunu geride bıraktıklarında, Honoria dönüp kaşlarını çatarak Şeytan'a baktı. "Sizinle evlenmediğimi görünce ne diyecekler?" Son üç gündür bu soruyla cebelleşip duruyordu.

Şeytan'ın attığı bakış, kendisininkiyle yarışır nitelikteydi. "Siz benimle *evleneceksiniz*."

"Ama ya *evlenmezsem*?" Honoria inatçı bakışlarını, aynı inatçılıktaki Şeytan'ın profiline dikti. "Bence bunu düşünseniz iyi edersiniz." Sosyete çok acımasız olabilirdi. Leydi Osbaldestone'un tavsiyelerini dinleyene kadar, Şeytan'ın sosyetenin saldırılarından etkilenmeyecek kadar kayıtsız olduğunu düşünürdü. Leydi, Honoria'nın bakış açısını değiştirmişti. Artık bu konuda içi hiç rahat değildi. "Fikrimi değiştirmeyeceğim konusunda sizi uyarmıştım."

Şeytan, sabırsızlığını bastırmak üzere dişlerini gıcırdattı. "Honoria Prudence, sizin dışınızda kimsenin ne söylediği umrumda değil ve sizden duymak istediğim tek yanıt, *evet*. Ayrıca düğünümüzün gerçekleşme ihtimali, Sfenks'i bırakın, Kahire'ye kadar gitme ihtimalinizden bile daha yüksek!"

Adamın cümleyi telaffuz etme biçiminden, konunun kapandığı anlaşılıyordu. Honoria burnunu havaya dikip oradan gelip geçenleri kibirle izledi.

Görkemli kalabalığın arasına karışıp dönene kadar, acımasız bir sessizlik ortalığı sardı. Şeytan'ın yüzüne bir bakış atan Honoria, Leydi Osbaldestone'un sözlerini hatırladı: *Evliliğin yürümesini sağla*. Mümkün müydü bu? Bakışlarını uzaklara dikip havalı bir tavırla, "Tolly, duygularını gizleyebilen biri miydi?" diye sordu.

Şeytan ona döndüğünde, keskin ve delici yeşil gözlerindeki bakışlarını üzerinde hissederek inatla adama bakmadı. Sınıra varmışlardı. Araba durunca, Sligo atların başına koştu.

"Onları tut ve burada bekle." Bu emirle birlikte, Şeytan dizginleri gevşetip arabadan indi. Sonra dönüp Honoria'yı da indirdi. Nefesinin tutulduğunu görmezden gelip kadını ayaklarının üzerine bırakarak elini koluna koydu ve çimenlikte yürümeye başladılar.

Honoria şapkasına asıldı. "Nereye gidiyoruz?"

Şeytan kapkara gözleriyle bir bakış attı. "Özgürce konuşabileceğimiz bir yere."

"Sligo yarı sağır değil miydi?"

"O sağır ama diğerleri değil." Şeytan kaşlarını çatarak ürkütücü bir ifadeyle genç insanlardan oluşan gruba baktı. Sosyetik kalabalık gittikçe azalarak arkalarında kalmıştı. "Hem zaten Sligo, Tolly ve araştırmamızla ilgili her şeyi biliyor."

Honoria gözlerini önce kısıp ardından kocaman açtı. Yol boyunca dizilen orman güllerinin yanından geçtiler. "Eleştirilere karşı dikkatli olmamız gerektiğini söylemiştiniz sanırım, değil mi?"

"Evet, hem de her an," diye gürledi Şeytan ve kadını düz yola yöneltti. Gür çalılıkların yanında durup Honoria'nın yüzüne baktı. "Şimdi!" Gözlerini kısıp Honoria'nın bakışlarını yakaladı. "Tolly'nin duygularını gizlemekte usta olup olmadığını neden öğrenmek istiyorsunuz?"

Honoria kafasını kaldırıp Şeytan'ın bakışlarına karşılık verirken adamın iri cüssesini görmezden gelmeye çalıştı. Honoria'yı bütünüyle görebilecek kadar iri ve geniş yapılıydı. Öyle ki biri onlara baktığında, Honoria'nın ancak eteğinin ucunu görebilirdi. Çenesini daha da kaldırdı. "Öyle miydi, değil mi?"

Honoria'nın gözlerine bakan gözler kristal kadar parlak, bakışları bir cerrahın bıçağı kadar keskindi. Şeytan'ın çenesini kenetlediğini gördü. Konuştuğunda, adamın sesi derin ve vahşice bir homurtu gibi çıkıyordu. "Tolly kendini kurtaramayacak kadar duygularını açığa vururdu. İşin sırrını asla öğrenemedi."

"Hımm." Honoria gözlerini çalılıklara dikti.

"Neden sordunuz?"

Honoria omuz silkti. "Ben sadece..." Yukarıya baktı. Üstünkörü yanıtı dudaklarının arasında silinip Şeytan'ın bakışlarında vahşice yok oldu.

Kalbi yerinden fırlayacak gibi çarpıyordu ama kararlı tavrıyla bu duyguyu bastırdı. "Bence vurulmadan önceki geceyi kardeşleriyle birlikte oyunlar oynayarak geçirmesi, inanılmaz bir kişiliğin göstergesi." Burnunu havaya kaldırıp bakışlarını parlak yeşil yapraklara dikti.

Şeytan, kadına baktı. "Öyle mi yapmış?"

Honoria onayladı. Sessizlik büyürken, güçlükle nefes alıp gözlerini çalılıklara dikti. Şeytan'ın güçlü bakışlarını hala üzerinde hissediyor, adamın gözlerini ne zaman başka yöne çevirdiğini biliyordu. Sonra Şeytan, derin bir iç çekişin ardından Honoria'nın elini tekrar koluna taktı ve yürümeye koyuldu.

"Ne buldunuz, anlatın o halde."

Anlaşmaya varmak için çok da teşvik edici bir yaklaşım değildi bu ama Honoria yine de yeterli olacağını düşündü. "Çarşamba günü ikizleri gördüğümde, Tolly'nin son gecesinden bahsettiler." Tenha çimenlikte Şeytan'ın yanında yürürken ikizlerin anlattıklarını adama aktardı. "Tolly'yle ikizler birbirine oldukça yakınmış anladığım kadarıyla. Bir tedirginliği varsa, gizlemeye çalışsa bile ikizler anlardı herhalde."

Şeytan başıyla onayladı. "Anlarlardı. Çok dikkatliler." Şeytan yüzünü buruşturdu. "Arthur Amca, Tolly'nin akşam yemeğine gittiğini söyledi. Tolly'nin o gün içine kapandığı izlenimini uyandırdı bende. Genç erkeklerin babalarına nasıl davrandığını unutmuşum. Büyük ihtimalle bundan farklı bir neden değildir."

Sustu ve kıvrımlı yolda yavaşça ilerlemeye devam etti. Honoria, bulduklarının üzerinde adamın durup düşünmesinden memnun bir şekilde dilini tuttu. Yanında yürümesine karşın, sanki adamın gücü tüm vücudunu sarmıştı. Louise ne demişti? Korumacı olduğunu mu? Böylesi, gerçekten de rahatlatıcı bir özellikti.

Sonunda orman gülleri bitmişti. Artık yol, geniş çimenliklere açılıyordu. "Verdiğiniz bilgi," dedi Şeytan, düzlüğe çıktıklarında, "yolu oldukça daraltıyor."

"Tolly her ne öğrendiyse, onu sizi bulmaya zorlayan her neyse, o akşam ailesinden ayrıldıktan *sonra* öğrenmiş olmalı." Honoria kafasını kaldırdığında Şeytan'ın yüzünü büzüştürdüğünü gördü. "Ne oldu?"

Şeytan, dudaklarını gerip düşünceli düşünceli Honoria'yı süzdü. Sonra yanıt verdi. "Tolly'nin adamı, biz onunla görüşemeden İrlanda'ya gitmiş. O gece Tolly'nin ne durumda eve döndüğünü bilir." Honoria bir şey söylemek için ağzını açtı. "Ve evet, izini sürüyoruz. Zalim şimdi orada."

Honoria etrafına bakındığında, çimenlerde gezinen çok sayıdaki dadı ve hizmetçi kızı gördü. "Neredeyiz biz?"

Şeytan durdu. "Dadıların kısmında. Orman gülleri, sevgililerini annelerin görüş alanından sakınıyor." O anda kulakları sağır edici bir ses sessizliği bozdu.

"Şeyyyyytaaan!"

Çoğunluğunun yüzünde onaylamayan bir ifadeyle, bütün gözler üzerlerine çevrildi. Şeytan döndüğü sırada, üzerine atılmak üzere olan kuzeni Simon'ı gördü.

"Merhaba! Seni burada görmeyi beklemiyordum!"

"Ben de seni görmeyi beklemiyordum," diye yanıtladı Şeytan. "Honoria Prudence'i selamla."

Simon, hemen kendisine denileni yaptı. Gülümseyerek yanıt veren Honoria, delikanlının kanlı canlı yanaklarını ve ışıldayan gözlerini fark edip gençliğin verdiği güçle bu kadar çabuk toparlanmasına şaşırdı. Kafasını kaldırınca Simon'ın peşinden gelen iki kadını, ikizleri, Henrietta'yı ve küçük Mary'yi gördü. Şeytan, Honoria'yı küçük kızların bakıcısı Bayan Hawlings'le ve ikizlerin dadısı Matmazel Pritchard'la tanıştırdı.

"Hava güzelken değerlendirelim dedik," diye açıkladı Bayan Hawlings. "Sisli ve yağmurlu günler yaklaşıyor."

"Haklısınız." Honoria, Şeytan'ın Simon'ı bir kenara çektiğini gördü. Konuştukları konuyu tahmin edebiliyordu. Belki de dikkatini dağıtmak üzere bakıcı ve dadıyla baş başa bırakılan Honoria, uzun yıllara dayanan deneyimlerin sağladığı kolaylıkla onlarla nazikçe lafladı. İkizlerin ışıltılı gözlerle sabırsızca bir Şeytan'a bir kendisine baktıkları genç kadının gözünden kaçmamıştı. Ama zihinlerini meşgul eden soruyu açıkça sormadıkları için de onlara minnettardı.

Güneş, bulutların arasından görünüp ışığını üzerlerine saçtı. İkizlerle Henrietta papatyadan taç yapmaya koyuldu. Elleri incecik çiçek gövdele-

riyle baş edemeyecek kadar tıknaz olan küçük Mary de çimenlerin üzerinde ablalarının yanına oturup masmavi gözleriyle, önce laflayan kadınları, sonra da hala Simon'la konuşan Şeytan'ı inceledi. Kocaman gözleriyle onları uzun uzun inceledikten sonra oyuncak bebeğini alıp ayağa kalktı ve tökezleyerek Honoria'nın yanına koşturdu.

Honoria, minik bir el kendi eline sokulana kadar, küçük kızın orada olduğunu fark etmemişti. Şaşkına dönüp aşağıya baktı. Mary de kafasını kaldırıp kendinden emin, güvenli bir bakışla gülümseyip tombul parmaklı eliyle Honoria'nın elini daha sıkı tuttu. Ardından kızlara dönüp Honoria'nın bacağına yaslandı.

Tekrar Bayan Hawlings'e ve Matmazel Pritchard'a dönüp hiçbir şey olmamış gibi sohbet etmeye devam edip duruşunu koruyabilmeyi öğrenmesi, Honoria'nın yıllarını almıştı. Sanki orada sıcak, yumuşacık bir el kendininkine sokulmamış, hafif bir ağırlık bacağına yaslanmamış, yumuşak bir yanak kalçasına yapışmamış gibi. Neyse ki iki kadın da yüzünün her zaman bu kadar ifadesiz olmadığını bilmiyordu.

Sonra Şeytan bir eli Simon'ın omzunda ağır ağır onlara yaklaştı. Mary'yi görünce Honoria'ya baktı. Adamın keskin bakışlarla kendilerini incelediğini gören Honoria kayıtsız bakışlarını korumaya çalışırken, Şeytan aşağıya bakıp bir elini uzattı. Mary, Honoria'nın elini bırakıp ona koştu. Şeytan, kızı kucağına aldığında Mary de kafasını adamın omzuna yaslayıp sarıldı.

Honoria, bakışlarını Şeytan'a sıkıca sarılan Mary'ye dikip derin bir nefes çekti. İçini saran şiddetli arzu tüm korkularını silip süpürmüş, aklını başından almıştı.

Şeytan artık gitmeleri gerektiğini söyleyince hepsiyle vedalaştılar. Bayan Hawlings kucağındaki Mary'yle döndüğünde, küçük kız tombul eliyle onlara el salladı. Honoria da içtenlikle gülümseyerek kıza el salladı.

"Haydi. Sligo bizi aramaya çıkmıştır bile."

Honoria dönünce, Şeytan, kadının elini koluna geçirip sıcak ve güçlü parmaklarını onun elinin üzerinde bıraktı. Honoria, Şeytan'ın dokunuşunun hem rahatsız edici hem de rahatlık verici tarafını hissederken kaşlarını çatıp duygularını dizginlemeye çalıştı. Çabucak araba yoluna doğru yürüdüler.

Şeytan konuşmaya başladığında, araba da görüş alanlarına girmişti. "Dadı olarak küçük çocukların bakımını üstlendiniz mi hiç?"

Honoria başını iki yana salladı. "Ben sadece sosyeteye takdim edilecek yaşa gelen kızlarla ilgileniyordum. Yanlarında kaldığım ailelerin küçük çocukları varsa, onların bakımını üstlenen başka dadılar mutlaka olurdu."

Şeytan ileriye baktı.

Grosvenor Meydanı'na dönüş yolu, Honoria'ya düşüncelerini toparlaması için zaman sağladı. Gezintileri, beklenmedik biçimde verimli geçmişti.

Tolly'nin katilini bulma işine karışmasını istememesi gibi, Şeytan bazı konularda kendisini desteklemese de, Leydi Osbaldestone'un, bu adama hükmedebileceği teorisinin doğruluğunu düşündü. Artık onun çocuğunu doğurmak istediğinden kesinlikle emindi. Böyle korkuları olan bir kadın için ondan daha uygun bir eş olamazdı. Üstelik bu kibirli despot adamın, ayaklarına kapanmasını çok istiyordu.

Yine de Şeytan daha en başından onu yatağa atmak için evlenmek istediğini söylese de Leydi Osbaldestone'un söylediklerini doğrulayacak bir nokta daha kalmıştı. Hissettiği şey tutku muydu? Aralarında olan şey bu muydu?

Terastaki görüşmenin ardından, Şeytan'ın tekrar yaklaşmasına fırsat vermemişti. Şeytan'ın *madeninin*, Honoria'nın adamın *memnuniyetiyle* ilgili arayışını ezdiği belliydi. Buna karşın, son üç gündür Honoria tekrar bu konuyla ilgilenmeye başlamıştı. Hatta eskisinden de fazla.

Webster kapıyı açtı. Honoria eşikte durarak, "Biraz zamanınız varsa sizinle konuşmak istediğim bir konu vardı ekselansları," dedi. Kafası dik, kütüphane kapısına doğru ilerledi. Uşak kapıyı ardına kadar açınca, Şeytan'ın gizli sığınağına doğru süzüldü.

Şeytan, ifadesizce Honoria'yı izledi. Sonra binici eldivenlerini Webster'a uzattı. "Rahatsız edilmek istemiyorum."

"Emredersiniz ekselansları."

Şeytan, etrafında dolanıp duran uşağı görmezden gelerek kütüphaneye girip kapıyı örttü.

Honoria masanın yanında durmuş, parmaklarını kenarına tıklatıyordu. Sürgünün sesini duyunca döndü ve kendisine yaklaşan Şeytan'ı izledi. "Si-

zinle evlenmeyeceğimi öğrendiklerinde, sosyetenin tepkisi ne olur?" Yeterince kışkırtıcı bir konuydu.

Şeytan'ın kaşı kalktı. "Konuşmak istediğiniz konu bu muydu?"

"Evet." Honoria, Şeytan'ın yerinde durmayıp odanın içinde gezindiğini izlerken, kaşlarını çatması gerektiğini hatırladı. "Böyle bir sonucun karmaşaya yol açacağını görmezden gelmek çok anlamsız." Şeytan'la aynı tempoda masanın etrafında yürümeye başladı. "Böyle bir durum sadece sizi değil, ailenizi de etkileyecektir." Omzunun üzerinden bakınca, Şeytan'ın birkaç adım arkasında olduğunu gördü. Yürümeye devam etti. "Beklentilerin oluşmasına izin vermek hiç mantıklı değil."

"Ne önerirsiniz peki?"

Masanın etrafındaki dönüşünü tamamlayan Honoria şömineye yöneldi. "Aramızda bazı sorunların çözülmediğini ima edebilirsiniz."

"Neye dayanarak?"

"Ben bilemem." Omzunun üzerinden Şeytan'a bir bakış attı. "Eminim, hayal gücünüz bir şey bulacak kadar geniştir."

Kadının bir buçuk metre arkasındaki Şeytan'ın bakışları sabitlendi. "Neden?"

"Neden mi?"

"Neden bir şeyler bulayım?"

"Çünkü..." Belirsizce el kol hareketleri yapan Honoria köşeye doğru yürüdü. Durup burnunun hizasındaki kitaplara baktı. "Çünkü gerekli." Derin bir nefes alıp her şeyin yolunda gitmesini dileyerek döndü. "Çünkü insanların, kararım yüzünden dalga geçmesini istemiyorum."

Kadının beklediği gibi, Şeytan artık bir buçuk metre ötesinde değildi. Adam, birkaç santim uzağındaki Honoria'nın gözlerine baktı. "Sosyetenin alay etmesini göze alan benim ve kararımdan dolayı utanç duymayacağımı da biliyorum."

Honoria gözlerini kısıp adama bakarak, kapana kısıldığını görmezden gelmeye çalıştı. "Siz dünyanın en inanılmaz kibirli, kendini beğenmiş..." Şeytan'ın bakışları Honoria'nın gözlerinden aşağıya kayarken genç kadın nefesini tuttu.

"Bitti mi?"

Adamın sorusu ağzından sohbet tonunda çıkmıştı. Şeytan gözkapaklarını kaldırıp bakışlarına karşılık verirken Honoria soruya ancak başını sallayarak yanıt verebildi.

"Güzel." Şeytan'ın bakışları yeniden aşağıya kaydı. Bir eli kadının yüzüne uzanırken kafasını eğdi.

Honoria'nın gözkapakları düştü. Şeytan'ın dudakları kendi dudaklarına kapandığında arkasındaki rafa sıkıca tutunup zafer coşkusunu bastırmaya çalıştı. Kurdu dize getirmişti ama tuzağa düştüğünün farkında değildi.

Başarının heyecanı, Şeytan'ın öpüşüyle hissettiği zevkle karıştı. Tutkusunu, adamın kollarında hissettiği memnuniyeti yeniden yaşamak için dudaklarını araladı. Şeytan kımıldanırken Honoria inlediğini düşündü. Bir an Şeytan, dudaklarını Honoria'nınkilere daha sıkı bastırıp dilini hırsla tadarken, ağırlığını da ona verdi. Aniden ortaya çıkan arzu Honoria'yı şaşırttı. Şeytan hemen kendini toplayıp Honoria'nın karşı çıkmasını engellemek adına daha ağır hareket etti.

O ilkel duygu Honoria'yı kışkırttı. Öğrenmek, tadına bakmak istiyordu. Daha fazlasını öğrenmeliydi. Elini raftan çekip Şeytan'ın paltosunun içine kaydırdı. Adamın yeleği göğsüne tam bir siper olmuştu. Neyse ki düğmeleri büyüktü. Parmakları düğmelerle meşgulken, Şeytan'ın öpüşünün etkisiyle kafasını eğdi. Dudakları hareketlenip birbirine kenetlendi. Honoria da belirsizce başlayıp ardından büyük bir güvenle adamın öpüşüne karşılık verdi.

Şeytan'ın kadını öpmeye başlamasının üzerinden uzun zaman geçmişti.

Adam öpmeye kendini öyle kaptırmıştı ki Honoria'nın kendisine karşılık verdiğini anlaması uzun zaman almıştı. Sadece Şeytan'ın öpmesine izin vermiyor, sadece dudaklarını sunmuyor, kendisi de karşılık veriyordu. Belki biraz acemiceydi ama yaptığı her şeyde olduğu gibi içtenlikle öpüyordu adamı.

Bu farkındalık, Şeytan'ın aklını başından aldı. Honoria kendi isteğiyle yaklaşıp daha içten öpüşüyor, Şeytan'ı kendinden geçirirken, adam da kendisine sunulan her şeyi memnuniyetle kabul edip doyumsuzca daha fazlasını istiyordu. Sonra Honoria'nın elini göğsünde hissetti. Kadının avuçları kayıyor, parmaklarıysa adamın kaslarında geziniyordu.

Honoria adamı alev alev yakıyordu! Aniden Şeytan doğrulup öpüşmelerini yarıda kestiyse de iş yaramadı. Honoria'nın elleri omuzlarında gezinirken, vücudunu ona doğru geriyordu. Sonraki öpüşmeyi kimin başlattığı tartışılırdı. Şeytan inleyerek Honoria'nın sunduğu her şeyi alıp sahiplenircesine kollarını kadının etrafına doladı. Ne yaptığının farkında mıydı bu kadın?

Kadını Şeytan'ın üzerine iten heves ve şevk, mahcubiyet adına o güne dek öğrendiği her şeyi unutturmuştu. Hatta daha derine gitmesini söylüyordu. Şeytan, sınırları aşıp kadını nefessiz bırakacak şekilde daha derinden, daha aç, daha yırtıcı öpmeye başladı. Kafasını kaldırıp Honoria'yı şöminenin önündeki büyük koltuğa yönlendirdi, elini bırakmadan yeleğinin son iki düğmesini de açıp oturdu. Kadına bakıp bir kaşını kaldırdı.

Duyguları birbirine karışırken, elini adamın avcundan çekmeyen Honoria, Şeytan'ın gözlerindeki soruyu okudu. Bir kez daha sormuştu bunu. *Nasıl bir kadınsın sen?* Zaten kabaran göğüsleri, nefes alırken daha da kabarıyordu. Honoria, Şeytan'ın dizine oturup adama döndü. Ardından yeleğini hızla çekip elini adamın göğsünde gezdirdi.

Kadının elinin altındaki Şeytan'ın göğsü daha da gerildi. Şeytan, kadını taşıyıp kucağına iyice yerleştirirken, dudaklarını da onunkilere bastırdı. O anda Honoria'nın aklından bir şey geçti. Daha önce de bu şekilde oturmuştu sanki. Ama bu saçma düşünceyi hemen aklından attı. Vücudunu saran tenini, altındaki sert kalçaları, kafes gibi onu saran kollarını, sert bir duvara benzeyen büyüleyici göğüsleri, kaskatı kaslarını unutamazdı. Elini Şeytan'ın tenine bastırıp gezdirmeye başladı. Kalçasındaki Şeytan'ın eli onu kendine itti ve Honoria'nın göğüsleri Şeytan'ın gövdesine değdi. Şeytan öpüşme açısını değiştirip Honoria'yı bir koluna yatırdı.

Aniden, öpüşmelerinin akışı değişti. Şeytan'ın dili Honoria'nın dilinde kayarken, kadın davet edildiğini hissetti. İçinde türlü duygular uyandıran içten dokunuşlarla bu oyuna katıldı. Şeytan'ın eli Honoria'nın göğsündeyken kadın irkildi. Şeytan'ın uzun parmakları kadının meme uçlarını buldu.

Sonra, dili hala dilinde gezinirken elini çektiğinde Honoria elbisesinin açıldığını hissedince geri çekilip karşı koymayı düşündü. Bir an sonra Şeytan'ın eli kumaşın altına girip göğsünü tamamen avuçladı.

Honoria'nın her yanını sıcak basmıştı. Şeytan, parmaklarını bastırdıkça göğsü ağırlaşıyordu. Kadın nefes almak için öpüşmeyi bölmeye çalıştıysa da Şeytan izin vermeyip onu daha şiddetli öperek elini elbisenin ipek fiyongunda gezdirdi. Honoria sersemlemiş halde fiyongun çözüldüğünü hissetti. Sonra Şeytan'ın eli, parmakları, kadının çıplak teninde acele etmeden, içtenlikle gezindi.

Honoria'nın içini tatlı bir sıcaklık kapladı ve her yanına yayıldı. Duyguları şarkı söylüyordu sanki. Tüm farkındalığı, Şeytan'ın ona dokunduğu yerde yoğunlaşıyordu. Şeytan'sa parmaklarının her dokunuşunda kadını biraz daha iyi tanıyordu.

Şeytan, Honoria'yı hafifçe yatırıp diğer göğsüne yoğunlaşabilmek için şiddetli öpüşmelerine ara verdi. Honoria titrek bir nefes aldı ama gözlerini kapalı tutup karşı koymadı. Şeytan dudaklarını büküp kadına istediği şeyi verdi. Honoria'nın teni ipek kadar yumuşaktı. Şeytan, kadına dokundukça parmak uçları karıncalanıyor, avuç içi, Honoria'nın göğsünün yumuşak ağırlığını hissettikçe yanıyordu. Adamın tek şikayeti, parmaklarının dokunduğunu gözleriyle görememesiydi. Honoria'nın elbisesi, korsesini çıkarmasına izin vermeyecek kadar gergin ve dar kesimliydi.

Şeytan, parmakları gerilerek tekrar diğer göğse geçti. Honoria'nın gözleri, kirpiklerinin altından ışıldıyordu. Şeytan, kadının bakışlarını yakaladı. "Seni istiyorum tatlı Honoria," dedi. Adamın sesi, yoğun bir arzuyla derinden geliyordu." Seni çıplak izlemek istiyorum, kollarımda kıvranırken seni izlemek istiyorum."

Honoria, vücuduna yayılan ürpertiyi bastıramadı. Gözleri Şeytan'ın gözlerinde, nefes almaya, sersemlemiş başını kaldırmaya çalışıyordu. Yüz uzuvları sertleşmişti ve gözleri arzuyla yanıyordu. Şeytan'ın parmakları hareketlenince, içini saf bir zevk duygusu kapladı. Tekrar ürperdi.

"Sana öğretebileceğim daha çok şey var. Benimle evlenirsen, sana verebileceğim ve senin bana tattırabileceğin tüm zevklerin tadına varacaksın."

Honoria'nın, Şeytan'ın ne kadar tehlikeli ve azimli olduğuna dair uyarıya ihtiyacı varsa, o da bu son cümlede gelmişti. Adamın ne kadar sahiplenici olduğunu görmüştü. Verdiği her zevkin karşılığını mı bekleyecekti? Ama Honoria'ya sahip olması, gerçekten de onu mutlu edecek miydi? Üstelik

tüm öğrendiklerinden başka, onun tarafından sahip olunmak korkulacak bir kader miydi? Honoria kısa bir nefes alıp elini kaldırdı ve Şeytan'ın göğsünde gezdirdi. Adamın kasları hareketlenip ardından sabitlendi. Sertleşen ifadesi dışında, yüzünde herhangi bir tepki yoktu.

Honoria bilinçli şekilde gülümseyip elini kaldırdı ve Şeytan'ın çenesini, dudaklarının hassas çizgisini inceledi.

"Hayır. Ben üst kata çıkacağım sanırım."

İkisi de gözlerini birbirine kenetleyip donakalmıştı. Webster'a emir veren Düşes'in sesi holden duyuluyordu. Sonra kütüphanenin önünden geçen ayak seslerini duydular.

Gözlerini ardına kadar açan Honoria, Şeytan'ın hala bir göğsünü tutan elini hissederek yutkundu. "Sanırım gitsem iyi olacak." Ne kadar zamandır burada böyle oynaşıyorlardı?

Şeytan'ın tebessümü şeytansı bir görünüme büründü. "Bir dakika sonra."

Ama Honoria bir değil, on dakika sonra ancak odadan çıkabilmişti. Sonunda merdivenleri tırmanırken havada uçtuğunu sanmıştı. Koridora çıktığında kaşlarını çattı. Şeytan'ın verdiği zevk ya da artık hiç şüphe duymadığı sahiplenme duygusu alışkanlık yaratabilir miydi? Böylesi, çok yoğun, kontrol edilemez, çok güçlü olabilirdi. Şeytan kendini kontrol edebiliyordu. Honoria kaşlarını daha da derinden çatarak kahvaltı salonuna yöneldi.

On İkinci Bölüm

"*Buna inanamıyorum!*" Yazı masasının başında oturan Honoria, elinde tuttuğu kağıda bakıyordu. Üçüncü defa aynı mesajı okurken, çenesini meymenetsizce eğip ayağa kalktı ve mektupla birlikte kütüphaneye yöneldi.

Kapıyı çalmadan ardına kadar açıp içeri girdi. Her zamanki yerinde oturan Şeytan kaşlarını kaldırdı.

"Sanırım bir sorun var."

"Evet, var." Honoria'nın gözleri ışıldadı. "*Bu!*" Mektubu Şeytan'ın masasına savurdu. "Mümkünse bunu açıklar mısınız ekselansları?"

Şeytan mektubu alıp inceledi ve yazılanları okudukça dudaklarını büzüştürdü. Sonra not defterinin üzerine bırakıp sırtını yasladı ve kollarını birleştirip gözleri çakmak çakmak karşısında duran Honoria'yı inceledi. Birazdan fırtınalar kopartacak şirret bir kadın gibi duruyordu. "İstediğinizi hatırlamıyorum."

"*İstediğimi hatırlamıyor musunuz?*" Honoria'nın attığı bakış şüpheli bir küçümsemeyle doluydu. "Terziye küçük boyutlu bir servet ödeyince en azından fatura alırım sanıyordum. *Tabii ki* istedim!"

Şeytan mektuba baktı. "Bir yanıt almışsınız."

"İstediğim yanıt bu değildi." Honoria eteğini hışırdatarak yerinde dönerken, uzunca bir süre duraksayıp gıcırdattığı dişlerinin arasından, "Elbiselerimin faturasını ödememeniz gerektiğini çok iyi biliyorsunuz," dedi.

"Neden?"

Hayretten dili tutulan Honoria durup karşısındaki adama baktı.

"*Neden mi?*" Sonra gözlerini kısarak baktı. "Belli ki pek çok hanımefendiyle haşır neşir olmuşsunuz ekselansları. Belki kimilerine Celestine'in en pahalı parçalarından müsrifçe hediye etmek sizin için bir zorunluluk olabilir ama hanımefendilerin gardırobunu doldurmak bir beyefendiye yakışmaz."

"Sizi yalancı çıkarmak istemesem de Honoria Prudence, her iki yaklaşımınızda da hatalı olduğunuzu belirtmek isterim." Şeytan büyük bir soğukkanlılıkla kalemini ve mektubu aldı. "Bir centilmen, karısına bir gardırop dolusu kıyafet alabilir. Annemin bütün tanıdıklarına sorun. Eminim hepsi de bunu onaylayacaktır." Honoria ağzını açtıysa da Şeytan, onun konuşmasına izin vermeden devam etti. "Diğer konuya gelince, ben öyle bir şey yapmadım."

Honoria kaşlarını çattı. "Ne yapmadınız?"

Şeytan kafasını kaldırıp kadının gözlerine baktı. "Celestine'in en pahalı parçalarını kimseye dağıtmadım." Honoria'nın yüzü bomboş bir ifadeye bürünürken Şeytan bir kaşını kaldırdı. "İma ettiğin bu değil miydi?"

Honoria toparlandı. "Bunun konumuzla ilgisi yok. Bizi ilgilendiren şu: Biz evli değiliz."

Şeytan yere baktı. "Kısa bir zaman sonra olacağız," dedi ve mektubu imzaladı.

Derin bir nefes alan Honoria ellerini önünde birleştirip Şeytan'ın tepesine baktı. "Afedersiniz ekselansları ama şu duruma boyun eğemem. Hiç uygun bir davranış değil." Burnunun altından, Şeytan'ın bir başka mektubu alışını izledi. "*Mantıklı* her insan söylediklerimi onaylar." Şeytan soğukkanlılığını kaybetmeden kalemini alıp mürekkebe batırdı. Honoria ise dişlerini sıkarak, "Sizden Celestine'in gönderdiği toplam faturanın ederini bana bildirip hepsini ödememe izin vermenizi rica ediyorum."

Şeytan mektubu imzalayıp kalemi yerine koydu ve kafasını kaldırdı. "Hayır."

Honoria, Şeytan'ın gözlerini inceledi. Kadının yemyeşil gözleri mücevher gibi ışıl ışıl, sert ve inatçıydı. Mucizevi bir nefes aldığında göğsü kabardı. Dudaklarını sıkıca büzüştürüp başını salladı. "Tamam. O halde bütün elbiseleri geri gönderiyorum." Olduğu yerde dönüp kapıya yöneldi.

Şeytan içinden lanet edip sandalyesinden kalktı. Masasının etrafını dolaşıp peşinden giderken, kadın odanın ortasına gelmişti bile. Şeytan, Honoria'yı yakaladığında, kadın da kapı kulpuna uzanıyordu.

"*Ne!*" Honoria, belini saran Şeytan'ın eline vurdu. "*Bırak* beni, seni kibirli budala!"

Şeytan, kadını bıraktı ama kendine çevirip yüzleşebilecek kadar. Ellerini Honoria'nın belinden çekmeyip belli bir mesafede tuttu. Kadının güvenliği açısından. Kibirli anlarında Honoria'nın Şeytan üzerindeki etkisi yeterince kötüydü. Kibir ve öfke biraradayken kendini fazlasıyla geriyordu. Aslında tek bir dokunuşu onu rahatlatabilirdi ki herhalde böylesi, Honoria'yı çok şaşırtırdı.

"Kıpırdanmayı kesin. Rahatlayın biraz." Kadının bu öneriye yanıtı öfkeli bir bakış olunca Şeytan iç geçirdi. "Celestine'e hiçbir şeyi geri gönderemeyeceğini biliyorsunuz. Hepsinin parasını ödediğim için, onları tekrar buraya gönderecektir. Elinize geçecek tek şey, Celestine'e, çalışanlarına ve benim çalışanlarıma akıl almaz derecede huysuzluk yaptığınızı göstermek olur."

"Ben huysuzluk yapmıyorum," diye belirtti Honoria. "Aksine az konuşuyorum. Duygularımı açığa vurmak istesem *çığlık atarım*!"

Şeytan, kadını daha sıkı tuttu. "Huysuzsunuz."

Honoria'nın bakışları nefret doluydu. "Değilim. İstesem daha fazla bağırabilirim."

Şeytan irkilip kolundaki kasları gerdi. Kadının iddiasını test edecekti belli ki. Sonra Honoria'nın öfke dolu bakışlarını kendi bakışlarına hapsetti. "Honoria, size tanımanız gerekmeyen tarafımı göstermeyeceğim ve siz de elbiseleri Celestine'e göndermeyeceksiniz."

Honoria'nın gri gözleri kaskatı kesilmişti sanki. "Siz lordum, kendi adıma büyük bir şanssızlık olarak karşıma çıkan en kibirli, küstah, zorba, despot, diktatör adamsınız."

Şeytan bir kaşını kaldırdı.

"Otokratı unuttun."

Honoria adama baktı. Öfkesinin, patlamaya hazır volkan gibi yükseldiğini hissediyordu.

"*İnanılmazsınız*!" Kelime Honoria'nın ağzından buhar gibi tıslayarak çıkmıştı. "O elbiseleri ben aldığıma göre parasını da ben ödemeliyim. Bu benim görevim."

"Yanılıyorsunuz. Kocanız olarak o hak ve görev bana ait."

"Ben sizden yardım istediğim sürece! Ki istemiyorum! Üstelik yardıma ihtiyacım olsa bile sizden istemem *çünkü*..." diyen Honoria derin bir nefes alıp dikkatlice, "*biz... evli... değiliz*," diye devam etti.

"Henüz değiliz."

Honoria öfkeli bakışına sığınıp umursamaz davranmaya çalıştı. "Bu parayı ödeyemeyeceğimi sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Hesabımı tutan Child's Bank'ten Robert Child'la görüşebilirsiniz. Eminim, fakir olmadığımı size bildirmekten mutluluk duyacaktır!" Tekrar Şeytan'ın kolunu itince, adam kaşlarını çatarak kadını bıraktı.

"Fakir olduğunuzu düşünerek o faturayı ödemiş değilim."

Honoria adama baktı. Gözlerinden, doğru söylediği anlaşılıyordu. "Tamam," dedi nasıl olduysa sakinleşerek, "o halde neden ödediniz?"

Şeytan dişlerini sıktı. "Size söyledim."

Honoria hatırlamak için konuştuklarını gözden geçirdi. Kadının yüz ifadesi sertleşti. "Hayır, hayır, *hayır*! Evli bile olsak, ben istemediğim sürece faturalarımı ödemeye *hakkınız* yok. Aslında Celestine'in o faturayı neden size gönderdiğini bile anlamış değilim." Son kelimeleri üstüne basa basa söyleyip kafasını kaldırarak doğruca Şeytan'ın gözlerine baktı ve aniden kendininkileri kıstı. "O sizdiniz değil mi? Celestine'e o notu siz gönderdiniz."

Sabrı taşan Şeytan kaşlarını çattı. "Sadece sizi tanıtmak için yazılmış bir nottu o."

"Kim olarak? *Karınız* mı?" Şeytan yanıt vermeyince Honoria dişlerini gıcırdattı. "Ben sizinle nasıl baş edeceğim böyle?"

Şeytan'ın yüz hatları sertleşti. "Benimle evlenerek." Adamın sesi, hüsran dolu bir hırıltı gibi çıkmıştı. "Gerisi kendiliğinden gelecektir."

Honoria çenesini eğdi. "Bilerek aptal ayağına yatıyorsunuz. Celestine'den gelen faturayı alabilir miyim lütfen?"

Şeytan'ın öfkesi derinleşti ve gözleri kararak Honoria'ya baktı. "Hayır." O tek kelime, asırlardır süregelen yenilmezlik gücüne dayanıyordu.

Honoria gözlerini ayırmadan baktığı adamın öfkesinin büyüdüğünü, kızgınlığının gittikçe arttığını hissediyordu. Bakışları kenetlenmiş halde ne istediklerini hissediyor ve ikisi de bir adım gerilemiyordu. Honoria yavaşça gözlerini kıstı. "Üzerimdeki her dikişin parasını sizin ödediğinizi bilmek kendimi nasıl hissettiriyor biliyor musunuz?" dedi soğukkanlı bir tavırla.

O anda hatasını da fark etti. O hatayı, Şeytan'ın gözlerinde, derinlerde yankılanan düşüncelerde, gözlerinin yeşilini aydınlatan o değişimde gördü.

Şeytan yaklaştı. "Bilmiyorum." Sesi mırıltı gibi çıkmış, bakışları amacını belli ediyordu. "Anlatın bana."

Honoria ne kadar kızarsa kızsın, Celestine'in faturasını ele geçirme şansı olmadığını anladı. "Konuşacak konumuz kalmadığına inanıyorum artık. İzninizle."

Honoria uzaktan gelen kendi soğukkanlı sesini duydu. Bakışları sertleşti, ifadesi tıpkı kendisi gibi kontrol altındaydı. Şeytan, Honoria'nın gözlerine bakıp gayet resmi bir tavırla başını eğdi ve kenara çekilip kapıya giden yolu açtı.

Honoria nefes almaya çalışırken tıkandı. Reverans yapıp doğrularak kapıya yöneldi. Ve kapı kapanana kadar Şeytan'ın bakışlarını üzerinden ayırmadığını ve sırtındaki hoş sıcaklık duygusunu hissetti.

Kapıyı tıklatarak kapattı.

St. Ives Evi'ndeki atmosferi taklit eden hava kesinlikle çok soğumuştu. Üç gece sonra St. Ives arabasının bir köşesine yerleşen Honoria, rüzgar ve aralıksız yağan yağmurun dövdüğü kasvetli ve karanlık manzarayı izliyordu. Richmond düşesinin düzenlediği balo için Richmond'a gidiyorlardı. Cynster'lar da dahil, tüm sosyete orada olacaktı. Aile üyeleri dans etmeyecekti ama baloya katılmaları gerekiyordu.

Honoria'nın sinirlerini bozan, ilk gerçek balosuna katılmak üzere oluşu değildi. Onu asıl geren, hemen karşısında siyahlar içinde oturmuş, Honoria'nınkinden farksız bir ruh haliyle karanlıkta ışıldayan o etkileyici kişilikti. Cehennemin Efendisi, üzerinde daha fazla baskı kuramazdı.

Honoria dişlerini kenetledi. İnatçı tarafı kabardı. Bakışları pencerenin arkasındaki gizemli görüntüye odaklanarak Sfenks'i hayal etmeye başladı.

Yani kaderini. Despotça davranışlarını asla bırakmayacağını ona gösterene kadar neredeyse tereddüt etmeye, *acaba nasıl olur*, diye düşünmeye başlamıştı. Sanki kendisine güzel şeyler vaat edilip sonra elinden alınmışçasına, içinde büyük bir boşluğun yarattığı hayalkırıklığını yaşıyordu.

Işıklarla aydınlatılmış Richmond Evi, karanlığın içinde ışıldıyordu. Arabaları, sundurmaya giden kuyruğa katıldı. Sayısız dur-kalkın ardından arabanın kapısı açıldı. Şeytan, uzun bacaklarını uzatıp aşağı indi. Düşes'in verandanın basamaklarını çıkmasına yardım edip döndü. Gözlerini kaçıran Honoria, parmaklarını Şeytan'ın eline bırakıp inmesine yardım etmesine ve Düşes'in peşinden giderken kendisine eşlik etmesine sesini çıkarmadı.

Basamakları tırmanmak, beklenmedik bir bela açmıştı başlarına. Her iki taraftan gelen insanların yarattığı baskıyla vücutları birbirine iyice yaklaşmıştı. O kadar yakınlardı ki Şeytan'ın sıcaklığı kadına ulaşıyor, adamın gücü tüm bedenini sarıyordu. Eflatun-ipek elbisesinin ince kumaşı sadece hassasiyeti arttırdığından, basamakların tepesine ulaşır ulaşmaz yelpazesini açtı.

Richmond düşesi onları karşılamaktan onur duymuştu. "Horatia limonluğun oralarda." Düşes, parfümlü yanağını Dul Düşes'in yanağına kondurdu ve ardından elini Honoria'ya uzattı. "Hımm, evet." Honoria reveransla kadını selamladıktan sonra, Düşes'in yüzünde ışıltılı bir tebessüm belirdi. "Tanıştığımıza memnun oldum tatlım." Ardından Honoria'yı bırakıp bakışlarını Şeytan'a çevirdi. "Ya siz St. Ives? Nişanlı bir centilmen için hayat nasılmış?"

"Zorlu." Şeytan yüzünde boş bir ifadeyle düşesin elini sıktı.

Düşes sırıtarak, "Nedenmiş o?" deyip Honoria'ya doğru bir bakış attı ve içeri girmelerini işaret etti. "Matmazel Anstruther-Wetherby'ın eğlenmesini sağlayacağınızdan eminim St. Ives."

Şeytan aptallaşmış halde kolunu uzattı ve Honoria da aynı ruh halinde adamın koluna girdi. Düşes'in peşinden ilerlediler. Honoria başını dik tutup tanıdık yüzlerden oluşan kalabalığı inceledi.

Bazıları çok tanıdıktı. Elini Şeytan'ın kolundan çekip aralarında belli bir mesafe kalana kadar ilerleyebilmeyi diledi. Ama sosyete Şeytan'ın müstakbel düşesi olacağına o kadar inanmıştı ki anlaşamadıklarına dair en ufak

bir işaret dikkatleri üzerlerine çekecek, böylece durum tam bir felakete dönüşecekti.

Honoria ciddi tavrını takınmış, Şeytan'ın yakında durmasının içinde uyandırdığı öfkeyle savaşıyordu.

Şeytan, Honoria'yı bir grup yaşlı kadının çevrelediği Dul Düşes'le Horatia Cynster'ın oturduğu koltuğun yanına doğru yönlendirdi. Birkaç dakika içinde onların da etrafını arkadaşları, tanıdıkları ve tabii ki Cynster'lar sardı.

Etraflarındaki kalabalık bir azalıp bir çoğalıyordu. Ardından kalabalığın arasından çıkan nazik bir centilmen, Honoria'nın önünde reverans yaptı. "Bendeniz Chillingworth, Matmazel Anstruther-Wetherby." Centilmen doğrulup büyüleyici bir tebessümle devam etti. "Biz tanışmıyoruz ama ağabeyinizi tanırım."

"Michael'ı mı?" Honoria elini centilmene uzattı. Chillingworth Kontu'nu duymuştu. Şeytan Cynster kadar ünlüydü. "Yakınlarda görüştünüz mü?"

"Ah, hayır." Chillingworth dönüp Leydi Waltham'ı ve Matmazel Mott'u selamladı. Lord Hill ve Bay Pringle diğer iki bayanın dikkatini dağıtarak gruba katıldı. Chillingworth tekrar Honoria'ya döndü. "Michael'la aynı kulübe giderdik."

Honoria şüpheyle baktı. "Öyle mi? Theatre Royal'deki oyunu izlediniz mi?" Leydi Waltham oyundan heyecanla bahsetmişti ama adını hatırlayamıyordu.

Kontun bir kaşı kalktı. "Tam bir *yetenek gösterisi*." Lord Malmsbury'yle sohbete dalan Şeytan'a baktı. "St. Ives size eşlik edemezse, izin verirseniz sizi ben götürmek isterim."

Yakışıklı, donanımlı, Honoria'nın gözlerine bakmak için kafasını eğecek kadar uzun boylu Chillingworth, genç kızların hayali, aklı başında annelerinse kabusu olacak nitelikte bir adamdı. Honoria, gözlerini ardına kadar açtı. "Ama o oyunu görmüşsünüz lordum."

"Amacım oyunu izlemek değil hayatım."

Honoria gülümsedi. "Belki sizi hayalkırıklığına uğratacağım ama benim amacım izlemek lordum."

Chillingworth'ün gözleri minnetle doldu. "Beni asla hayalkırıklığına uğratacağınızı sanmıyorum Matmazel Anstruther-Wetherby."

Honoria bir kaşını kaldırdı. Aynı anda yan tarafında bir kıpırdanma hissetti.

Chillingworth kafasını kaldırıp başıyla onayladı. "St. Ives."

"Chillingworth." Şeytan'ın ağır konuşmasından gözdağı verdiği seziliyordu. "Hangi rüzgar attı sizi buraya?"

Kont gülümsedi. "Şans işte. Matmazel Anstruther-Wetherby'a saygılarımı sunmak istedim." Tebessümü derinleşti. "Bu arada sizi uzun zamandır oyun masalarında göremiyorum. Sanırım başka işlerle meşgulsünüz."

"Çok haklısınız." Şeytan'ın ses tonu alaycıydı. "Kuzeye ava gitmemeniz beni şaşırttı doğrusu. Lord ve Leydi Ormeskirk'ler çoktan gitmiş duyduğuma göre."

"Öyle ama insan başkalarının özel alanına saldırmamalı değil mi?"

Şeytan bir kaşını kaldırdı. "Tabii eğer ortada özel alan kalmışsa."

Honoria gözlerini havaya dikmemek için kendini zor tuttu. Sonraki beş dakika karşılıklı çekişme halinde geçti. Şeytan ve Chillingworth kılıç kadar keskin taşlama ve esprilerle karşılıklı şakalaşırken, rekabet ettikleri ortadaydı. Sonra konuşma sıradan bir hal alınca konu atlara geldi ve daha barışçıl bir sohbete daldılar. Bu konu da kapanıp Chillingworth politikadan laf açarak Honoria'yı da sohbete dahil etmeye çalışınca, Honoria nedenini merak etti.

Tiz bir ses, kopacak gürültünün ilk işaretiydi. Herkes salonun sonundaki platforma döndü. Birkaç notanın ardından gelen mızıldanma ise genel varsayımı onaylar nitelikteydi. Çiftler ilk valse hazırlanırken bir hareketlenme yaşandı.

Honoria döndüğünde Chillingworth'ün gülümsediğini fark etti.

"Bu dansı bana lütfeder misiniz Matmazel Anstruther-Wetherby?"

Chillingworth, bu basit soruyla Honoria'yı zor bir durumda bırakmıştı. Adamın muzip badem gözlerini inceleyen Honoria'nın zihninden düşünceler gelip geçiyordu ama Şeytan'ın fikrini düşünmesine gerek yoktu. Parmaklarının altındaki kol kaskatı kesilmişti. Her zamankinden daha sıkılmış bir ifadeyle tüm kasları gerilmişti.

Honoria dans etmek istiyordu. Dans etmeyi kafasında tasarlamıştı. Başkentteki ilk valsini dört gözle bekliyordu. Üstelik hala yaslı olan Şeytan'ın da piste adım atmayacağını biliyordu. Celia'nın evindeki toplantıya kadar, başkalarıyla vals yaparak kendi hayatını yaşamaya, kendi kararlarını vermeye, kendi kendisinin efendisi olduğunu göstermeye kararlıydı. Bu valsle, amacını insanlara ilan edebilirdi. Hem bunu göstermesi için de Chillingworth'ten daha iyi bir partner bulabilir miydi ki?

Dışarıdan büyüleyici görünen adam, Honoria'yı şahin gibi inceleyerek bekliyordu. Müzisyenler hala enstrümanlarının akordunu yapıyordu. Şeytan da Honoria'ya bakıyordu. Hedonist ve öngörülmez olabilirdi ama burada, Richmond düşesinin balosunda, Honoria'nın istediği gibi davranmasına engel olabilecek durumda değildi. O halde ne yapmak istiyordu?

Honoria, soğukkanlılıkla elini uzattı. "Teşekkürler lordum." Chillingworth'ün gözlerinden memnuniyet okunuyordu. Honoria bir kaşını kaldırdı. "Ama ben bu akşam dans etmiyorum."

Lordun yüzündeki zafer ifadesi kaybolsa da gözündeki ışıltı aynen duruyordu. Bir süre gözlerini Honoria'nın üzerinden ayırmayıp ardından gruptaki diğer bayanlara yöneldi. Tekrar Honoria'ya bakıp uysalca bir kaşını kaldırdı. "Ne kadar zalimsiniz."

Sözleri ağzından öyle hafif çıkmıştı ki Honoria ve Şeytan dışında kimse onu duymadı. Chillingworth hafifçe kaldırdığı kaşlarıyla Şeytan'a bakıp Honoria'yı son kez selamladıktan sonra nazikçe döndü ve Matmazel Mott'a elini uzattı.

Şeytan, annesinin bakışlarını yakalayabilmek için dansın sonuna kadar bekledi. Dul Düşes yüzünü ekşiterek karşılık verdiyse de Şeytan üsteleyince Düşes isteksizce kabul etti. Elini, Honoria'nın hala kendi kolundaki eline koyup kadını annesinin bulunduğu koltuğa yöneltti. Honoria şaşkın bakışlarla adama döndü.

"Annem gitmek istiyor."

Dul Düşes'i de alıp ev sahibiyle vedalaştılar. Uşaktan aldığı pelerini Honoria'nın omuzlarına atan Şeytan, kadının yuvarlak, narin hatlarına dokunmamak için kendini zor tuttu. Düşes, oğlunu merdivenlerden inen

Honoria'nın yanında bıraktı ve arabaya binmek için Richmond'ların uşağından yardım istedi.

Kapı ardına kadar açılıp Şeytan'ı güvenli bir karanlığa hapsetti. Koşum takımı şıngırdarken evin yolunu tutmuşlardı. Ve Şeytan'ın aklı hala başındaydı. Tek kelimeyle.

Köşesine yerleşen Şeytan rahatlamaya çalışıyordu. Richmond'ların evine giderken de gergindi. Orada da gergindi. Şimdi bile gergindi ama nedenini bir türlü çözemiyordu.

Ama eğer Honoria, Chillingworth'le dansa kalkmış olsaydı, işte o an ipler kopardı. Şeytan'ın duygularını incitmemek için o daveti reddettiği ihtimali adamı rahatlattığı kadar kabul edilemezdi de.

Korumacı olmayı anlardı, sahiplenmeyi de. İkisi de karakterinin değişmez parçalarıydı. İyi ama şimdi yaşadığı duygu ve hissettiği baskı da neyin nesiydi? Ne olduğunu bilmiyordu ama hiç hoşuna gitmemişti. Kısmen savunmasız bir durumdaydı ve bu, hiçbir Cynster'ın kabul edeceği bir duygu değildi. Böylece zihninde bir soru belirdi. Seçenekleri neydi?

Araba gürültüyle ilerliyordu. Köşesinde oturan Şeytan, gölgedeki gözlerini Honoria'ya dikip tahmin edilemezi tahmin etmeye çalışıyordu.

Araba, kapısının önünde durduğunda henüz bir sonuca varamamıştı. Uşak basamakları koşarak indi. Önce Düşes indi, ardından Honoria. Şeytan arabadan inip basamakları tırmandı ve hemen arkasından hole girdi.

"Ben hemen yukarı çıkıyorum. Yarın görüşürüz canlarım." Zarifçe el sallayan Düşes üst kata çıktı.

Honoria'yı ağır pelerininden kurtarmak üzere Cassie koşarak geldi. Webster da Şeytan'ın yanı başında belirdi. Şeytan gece pelerininden hemen kurtuldu.

"Bay Alasdair kütüphanede bekliyorlar ekselansları."

Webster mesajı fısıltıyla söylemişti ama Şeytan uşağa dönerken Honoria'nın bakışını ve yüzündeki dikkat kesilmiş ifadeyi gördü.

"Teşekkürler Webster." Gömleğinin kollarını düzeltip Honoria'ya döndü. "Size iyi geceler dilerim Honoria Prudence."

Bir an duraksayan Honoria'nın gözleri Şeytan'ın gözlerine ilişti ve hemen kafasını eğdi. "Size de iyi geceler ekselansları."

Kibirle dönüp merdivenleri tırmandı. Şeytan, kadının nazikçe salınan kalçalarını izleyip merdivenleri çıkana kadar arkasından baktı. Görüş alanından çıktığında derin bir nefes alıp yavaşça dışa verdi ve kütüphaneye yöneldi.

Taşı sıkıp suyunu çıkarmak şüphesiz daha kolay olurdu ama Honoria, Şeytan'ın son haberleri gizlemesine izin veremezdi. Onunla evlenmeyecekti. Adamı bu konuda sürekli uyarıyordu ama Tolly'nin katilini bulma işine hala dahildi. Bulduğu bilgileri Şeytan'la paylaşmıştı ve şimdi sıra adamdaydı.

Kahvaltı salonunun kapısının açıldığını duydu. Geleni görmek için doğruldu. Şeytan içeri girip kapıyı kapattı. Önce kadını görmezden gelse de hemen arkasından yüzüne baktı. Her zamanki ağır adımlarıyla yaklaştı.

"Benimle görüşmek istediğinizi söylediler." Sesinin tonundan ve havadaki siyah kaşından sıkıntılı olduğu anlaşılıyordu.

Honoria nazikçe adamı selamlayıp gözlerini üzerine dikti. Mesafeli duruşu, kontrollü hareketleri, fiziksel varlığıyla ilgili tüm unsurlar, otoritesini vurgulamak içindi. Böylesi bir kombinasyon başkalarına gözdağı verebilirdi ama Honoria'yı rahatsız ediyordu. "Doğru." Şeytan, kadının önünde durdu. Honoria kafasını kaldırıp Şeytan'ın boş bakan gözleri kadar keskin bakışlarını adamın üzerine dikti. "Tolly'nin katiliyle ilgili son bilgileri öğrenmek istiyorum. İblis ne bulmuş?"

Şeytan, kaşlarını daha da kaldırdı. "Önemli bir bilgi yok."

Honoria gözlerini kıstı. "Sırf *önemli bir bilgi yok* demek için mi gece bire kadar sizi beklemiş?"

Şeytan onaylayınca, Honoria ardına kadar açtığı gözleriyle adamı süzdü. "Yalan söylüyorsunuz!"

Şeytan içten içe lanet etti. Nasıl ele veriyordu ki kendini? "İblis, bizi Tolly'nin katiline götürecek bir bilgi edinememiş."

Honoria adama baktı. "Bu da doğru değil."

Şeytan gözlerini kapatıp burnunun altından küfretti. "Honoria..."

"Buna *inanamıyorum*! Ben size yardım ettim. Tolly'nin evden ayrılırken sorunu olmadığını bulan bendim."

Şeytan gözlerini açtığında, Honoria'nın çenesinin büküldüğünü, bakışlarının hareketlendiğini gördü. Honoria konudan konuya atlamaya başlamadan önce, Şeytan ellerini kadının iki yanından şömine rafına koyup onu kafesledi. Öfkelenen Honoria bakışlarını adamın üzerine dikti.

"İnanın bana," dedi Şeytan, Honoria'nın kızgın bakışlarını yakalayarak. "Yardımlarınızdan dolayı size minnettarım. Diğerleri, Tolly'nin Mount Caddesi'nden sonra nereye gittiğini bulmaya çalışıyor. İblis'in bahsini ettiğiyse apayrı bir konu." Kelimeleri dikkatle seçmek üzere duraksadı. "Önemsiz bir şey belki ama araştırılmasına yardımcı olabileceğin bir konu da değil."

Honoria, Şeytan'ın gözlerini inceledi, kristal gibi berraktı. Yalan söylediğinde üzerlerine bir sis çöküyordu. Başını salladı. "Tamam. Ben de kendi yöntemlerimle araştırmalarıma devam ederim."

Şeytan'ın eli şömine rafına kenetlendi. "Honoria, bir katilin izin sürmekten bahsediyoruz. Hem de acımasız bir katilin. Kurabiyeleri kimin çaldığının değil."

"Farkındayım ekselansları." Honoria çenesini daha yükseğe kaldırdı. "Afrika'ya gitmeden önce o caniyi bulmaya kararlıyım."

Şeytan dişlerini sıktı. "Afrika'ya gitmiyorsunuz ve o canilerden de uzak duracaksınız."

Honoria'nın gözlerinde şimşekler çakıyordu. Kafasını biraz daha kaldırdı. "Emir verme konusunda çok başarılısınız ekselansları ama önemli bir noktayı atlıyorsunuz. Ben sizin otoritenize boyun eğmek zorunda değilim ve asla da eğmeyeceğim."

Kadının son sözleri Şeytan'ı çileden çıkardı. Işık hızıyla doğrulup Honoria'yı kollarının arasına aldı ve kadının dudaklarını kendininkilere yapıştırdı. Şu durumda Honoria'yı baskı altına almak, onu bir şeylere zorlamak büyük delilikti.

Hem de ne *delilik*.

Adamın davranışı Honoria'nın üzerinde şok etkisi yaratarak kadını gerçeklikten uzaklaştırdı. Eziyetçisinin dudakları, özlemini duyduğu yanıt için fazla sert, talepkar ve şiddetliydi. Dudaklarını kenetledi.

Şeytan, kollarını kadına sarmıştı. Bükülmez demir gibi, Honoria'nın yumuşak tenini gittikçe gerilen bir baskıyla sarıyordu. Honoria'nın içini

bir duygu seli kapladı, teni karıncalandı. Yine de sağlam duruşunu bozmayıp öfkesini bir kalkan gibi kullanarak bastırdı.

Şeytan kafasını eğip dudaklarını dudaklarında gezdirerek Honoria'nın duygularını güçlü ve doğal bir çağrıyla uyandırdı. Başının döndüğünü hisseden Honoria, tek bir şeyden emin olarak sağduyusunu korumaya çalıştı. Şeytan kendisine itaat ettirmek için onu öpüyordu ve bunu başarıyordu.

Kadının öfkesi giderek yatıştı ve içini tanıdık bir sıcaklık kapladı. Gevşediğini, dudaklarının çözüldüğünü ve tüm direncinin kaybolduğunu hissediyordu. Çaresizlik tüm benliğini sardı. Teslim olmak çok gurur kırıcıydı.

Kadının bir tek seçeneği kalmıştı. Şeytan'ın göğsünün hapsindeki ellerini kaydırdığında, eziyetçisinin sert yüz ifadesini gördü. Dokunuşları onu geriyordu. Honoria, adam tepki bile veremeden ağzına yapışıp onu öptü.

Şeytan'ın dudakları ayrıldığında, Honoria dilini kaydırıp meydan okurcasına adamınkine karıştırdı. Güçlü, harika, tam bir erkekti. Honoria'nın aklı başından gitti. Şeytan hiç kımıldamadı ve Honoria sezgisel olarak dokunuşlarını derinleştirip dudaklarını adamınkilere bastırdı.

Tutku.

Kadının benliğini sıcak sel dalgası gibi saran duygu buydu. Şeytan'ın içinden, aralarından yükselip Honoria'nın içine akıyordu. O şiddetli, güçlü duygu kademe kademe kadının içini sarıp ruhunu çalan bir baskıyla ona hakim oluyordu.

Bir an Honoria baskın oluyor, hemen arkasından Şeytan, kadını vücuduyla hapsedip sert dudaklarıyla öperek hükmediyordu. Honoria artık kurtulmaya çalışmıyordu. Memnuniyetle boyun eğip Şeytan'a teslim olmuştu. Şeytan, yırtıcı haliyle kadının nefesini bile çalmıştı. Honoria, göğüslerine saplanan ağrı ve hızla çarpan kalbiyle hepsini ondan geri aldı.

Aralarındaki arzu için için kızışıyor, sonra patlıyor, alevler tüm suskunluğunu silip yok ediyordu. Honoria kendisini çağıran, heyecanlandıran arzuya, eriyip giden tüm ihtiyaçlarına kendini teslim etti.

Kendini adama yasladı. Adamı ayartan kalçaları bilinçsizce kımıldanıyordu. Şeytan'ın parmakları gür saçlarında gezinirken Honoria aralarındaki çıplak ve ilkel duygunun zevkine varıyordu.

Dudakları hafifçe ayrıldı ama bir saniye bile geçmeden yeniden birleşti. İkisi de kontrolü kaybederek bir girdabın içinde kaybolmuştu. Açlık onları kendine esir etmişti ve baskı da gittikçe artıp zorlayıcı bir hal almıştı.

İnanılmaz bir gürültü ikisini de kendine getirdi.

Şeytan kafasını kaldırıp kapıya doğru bakarken Honoria'yı korumacı bir tavırla daha sıkı sardı. Nefes nefese kalan hatta sersemleyen Honoria ise adama iyice kenetlenmiş şekilde aynı yöne baktı.

Facianın sesi kapının arkasından geliyordu. İki hizmetçi kız karşılıklı olarak birbirine bağırıyordu. Sonra Webster'ın gür sesi kargaşaya bir son verip bağrışmaları susturdu. Arkasından da cilalı yere çarpan camın çınlayan sesi ve süpürge darbeleri duyuldu.

Honoria, kulağındaki uğultu yüzünden sesleri güçlükle duyabiliyordu. Kalbi güm güm atarken nefes almaya çalıştı. Gözlerini ardına kadar açıp Şeytan'ın yüzüne baktı ve kendi içindeki aynı arzuyu, aynı özlemi adamın parlak gözlerinde gördü. Alevler etrafı aydınlatıyor, kıvılcımlar yayılıyordu.

Şeytan'ın nefesi de kadınınki kadar düzensizdi. Vücudundaki tüm kaslar gergin ve bükülmüştü. Kırılmak üzere olan bir yay gibiydi.

"*Kımıldama*!"

Kelime ağzından dökülürken gözleri alev alev yanıyordu. Sersemleyip nefes bile alamayacak duruma gelen Honoria, itaat etmemeyi aklından bile geçirmedi. Şeytan'ın yüz ifadesi hiç bu kadar sert ve ciddi olmamıştı. Gözleri gözlerine sabitlenmiş, kirpiklerini bile kırpıştıramıyordu. Şeytan'sa kaskatı halde, ikisini tüketmeye çalışan güç ve Honoria'nın serbest bıraktığı tutkuyla mücadele ediyordu.

Acıyla dolu her an, gerginlikleri biraz daha arttı. Şeytan'ın göz kapakları düştü, uzun kirpikleri öfkesini örtmüştü. Gergin kasları yavaş yavaş gevşedi ve Honoria yeniden nefes almaya başladı.

"Bir daha bunu yaptığında, sırtüstü yatıracağım seni."

Sözleri tehdit içermiyordu, gerçeklerin dile getirilmesiydi.

Hedonist ve öngörülmez olduğunu söylerken vahşi demeyi unutmuştu. Honoria'nın içini dolduran garip heyecan, hemen suçluluk dalgasının altına gizlendi. Acemice uyguladığı taktiğin neler yaptığını gördü. Tutkudan arta kalan duygu içini hala titretiyor, sinirlerini yatıştırıyor, tenini ürper-

tiyordu. Şeytan'ın gözkapakları aniden kalktığında Honoria korkusuzca adama baktı.

Ve elini uzatıp Şeytan'ın çenesine dokundu. "Bilmiyordum..."

Şeytan haşince geri çekilirken ikisi de sarsıldı. "*Sus!*" Şeytan'ın yüz ifadesi sertleşti, bakışları Honoria'yı hayretler içerisinde bıraktı. "Git. *Hemen.*"

Honoria, Şeytan'ın gözlerine bakıp itaat etti. Ayrıldığındaysa Şeytan'ın kolları isteksizce iki yanına düştü. Honoria tereddüt dolu son bir bakışla dönüp baktıktan sonra, başı dik, yukarıdan aşağıya titreyerek gitti.

Sonraki üç gün, Honoria'nın yaşadığı en zor zamanlardı. Dikkatini toparlayamıyor, sinirleri sürekli gergin, midesi düğümlenmiş duygusuyla içine düştüğü kördüğümden kurtulmanın bir yolunu arıyordu. Durumunu Düşes'ten gizlemeye çalışmaktan bitkin düşse de yalnız kalmak da istemiyordu. Yalnız kaldığında, kahvaltı odasında gördükleri, hissettikleri ve öğrendikleri zihnine üşüşüyordu.

Böylesi de zihnini yeterince meşgul ediyordu.

Kadının tek tesellisi, Şeytan'ın da kendisi kadar dağılmış görünmesiydi. İkisi de istediği için, kısa süreliğine de olsa bakışmışlardı ve elini tutarken ya da koluna girerken Şeytan'ın dokunuşları her ikisini de derinden sarsmıştı.

Şeytan daha en başından kadını istediğini söylemişti. Honoria o zaman adamın ne demek istediğini anlamamıştı ama şimdi biliyordu. Şeytan'ın ihtiyacı olan şeyin gücü, Honoria'yı korkutmak ya da şaşırtmak yerine heyecanlandırmıştı. Bundan mutluluk duymuştu. Hatta kalbi şarkılar söylüyordu sanki.

Böylesi de oldukça temkinli davranmasına yol açıyordu.

Honoria oturma odasının penceresinin önünde oturmuş durumunu gözden geçirirken kapısı çaldı.

Kalbi sanki bir an atmadı. Doğrulup "Girin," diye buyurdu.

Kapı içeri doğru açıldığında eşikte duran Şeytan'ı gördü. Bir kaşını kaldırmış, kadına bakıyordu.

Honoria da karşılığında bir kaşını kaldırdı.

Şeytan dudaklarını gerip içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Yüz ifadesi anlaşılmazdı. Kayıtsız denemezdi ama hiçbir bilgi de vermiyordu.

"Özür dilemek için geldim."

Honoria, "özür" kelimesinin adamın ağzından öylesine çıktığını fark ederek gözlerini ayırmadan Şeytan'a bakıyordu. Sanki tüm duyguları bulutlara doğru havalanmış, bir an sonra da yere inmiş gibiydi. Midesi delinmiş, yüreği ağzında, "Ne için?" diye sordu.

Şeytan'ın aniden çattığı kaşları şaşkın bir hal aldı ama o ifade hemen kaybolup bakışları sertleşti. "Celestine'in faturasını ödediğim için." Sesinin tonundan, kahvaltı salonunda ortaya çıkanlar yüzünden af bekliyorsa, sonsuza kadar bekleyeceği anlaşılıyordu.

Honoria'nın düzensiz atan kalbi şarkılar söylemeye başladı. Yüzündeki aptalca, hatta tümüyle gereksiz tebessümü silmeye çalışıyordu. "Yani faturayı bana verecek misiniz?"

Şeytan onu baştan aşağı süzüp dudaklarını birleştirdi. "Hayır."

Honoria öylece bakakaldı. "Faturayı vermeyecekseniz neden özür diliyorsunuz?"

Şeytan, uzun süre gözlerini ayırmadan, yüz ifadesinde beliren öfkeyle kadına baktı. "Celestine'in faturasını ödediğim için özür dilemiyorum. Bağımsızlığınızı sınırladığım için özür diledim çünkü niyetim bu değildi. Ama sizin de belirttiğiniz gibi, böyle bir fatura masama ancak karım olarak siz isterseniz gelmelidir." Dudaklarını çarpıttı. "Dayanamadım."

Honoria'nın ağzı açık kalmıştı ve kahkaha atmamak için de kendini zor tuttu. "Yani o faturayı, kendinizi kocam *yerine koyduğunuz* için mi ödediniz?" Honoria, yüz ifadesini bozmamak için uğraştı.

Şeytan'ın gözlerindeki kızgınlık biraz hafiflemişti. "*Prova* yaptım."

Honoria aniden ciddileşti. "Faturalarımı ödeyerek prova yapmayın o halde. Sizinle evlensem de evlenmesem de faturalarımı kendim ödeyeceğim."

Honoria'nın çıkışı havada kalmıştı. Şeytan doğrulup kafasını çevirdi. "Nasıl isterseniz." Bakışları şöminenin etrafındaki döşemeyi inceledi.

Honoria, adamın profilini izlerken gözlerini kıstı. "*Düşüncesizce* ödediğiniz bu faturayla ilgili konuşmalıyız ekselansları."

Şeytan bir elini şömine rafına dayayıp Honoria'nın gözlerine baktı. "Sizden böyle bir ödemeyi alacağımı sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Siz de biliyorsunuz ki bu kadarı çok fazla."

Honoria kaşlarını kaldırdı. "Ama neden? Bir arkadaşınızın yerine cüzi miktarda bir ödeme yaptığınızda, o miktarı size ödemesini yaygara koparmadan kabul edersiniz."

"Ama bu cüzi bir miktar değil ve ayrıca siz benim *bir arkadaşım* değilsiniz. Ve gözünüzden kaçmış olabileceğini düşünerek tekrar ediyorum ki ben, üzerindeki her dikişin parasını ödediğimi bilen bir kadından para alan erkeklerden değilim."

Honoria'nın ipek kombinezonu aniden ısındı ve kadının göğsünde birleştirdiği kolları gerildi. Ardından çenesini büktü. Kendisini ele geçirenin maskesi, tüm sert ifadesi ve kararlılığı, adamın ödün vermeyeceğini gösteriyordu. Şeytan'ın gözlerini incelerken teninin karıncalandığını hissetti. "Seni... *Şeytan*!"

Şeytan'ın dudakları büzüştü.

Honoria odanın içinde iki adım atıp sonra hızla döndü ve geri yürüdü. "Bu durum saçmalıktan da öte... Acımasızca!"

Şömine rafından uzaklaşan Şeytan kibirle kaşını kaldırdı. "Benimle aşık atmaya kalkışan kadınlar bu tür sonuçlara maruz kalır."

"Ben bunu yapmayacak kadar zekiyim," dedi Honoria, Şeytan'ın yüzüne bakıp bakışlarını yakalamak üzere dönerek. "Bu fatura konusunda anlaşmaya varmalıyız."

Şeytan, Honoria'nın sert ifadesine bakıp içinden lanet okudu. Kendisini saran garip aldırmazlık çıkmazından ne zaman kaçmaya çalışsa, Honoria engel olup anlaşmaya varmak istiyordu. *Kendisinin* kuşatılan, *Şeytan*'ınsa kuşatan olduğunun farkında değil miydi yoksa? Belli ki farkında değildi.

Onunla evlenmek istediğini belirttiği andan itibaren, hiç beklenmedik engellerle karşısına dikiliyordu. Her biriyle başa çıkıp onu, hemen kuşattığı kalesine kadar takip etmişti. Zayıf olduğu noktalarda kapıları açtırıp kendisini içeri almasını başarıyordu ama Şeytan'ın zayıf noktasını yakaladığında da bunu silah olarak kullanıyordu. Şimdi de Anstruther-Wetherby inatçılığı yönetiyordu kadını. Şeytan'ın dudakları gerildi. "Göz yummanız mümkün değil mi? Sizin ve benim dışımda kimse bilmiyor."

"Ve Celestine."

"Değerli bir müşterisini kaybetmek isteyeceğini sanmam."

"Yine de..."

"Durumumuzu göz önünde bulundurursak, bu fatura olayını *makul biçimde* üç aylık anlaşmamızın sonuna bırakmaya ne dersiniz?" diyen Şeytan, kısa ve öz bir şekilde fikrini belirtti. "Benim düşesim olduktan sonra, makul biçimde unutabiliriz."

"Sizinle evlenmeye henüz karar vermedim."

"Evleneceksiniz."

Honoria, Şeytan'ın sözlerindeki kararlılığı hisseti. Adamın duygusuz ifadesini görüp bir kaşını kaldırdı. "Henüz duymadığım bir teklifi kabul edemem."

Fatihler kibar taleplerde bulunmazlar. Şeytan'ın içgüdüleri, istediği şeyi el koyarak alırdı. Ne kadar çok isterse, ele geçirmesi de o denli zorlu olurdu. Şeytan, sakince izleyip bekleyerek kadının gözlerine baktı. Yüzündeki gizli meydan okumayı, çenesini eğmesinin altında yatan inatçılığı seziyordu. Böyle bir ödülü ne kadar istiyordu?

Şeytan derin bir nefes aldı ve Honoria'ya yaklaşıp eline uzandı. Arzuladığı kadının parmak uçlarını dudaklarında gezdirdi. "Sevgili Honoria Prudence, karım, düşesim..." Duraksadı ve ardından bilerek, "çocuklarımın annesi olma onurunu bana yaşatır mısın?" diye ekledi.

Honoria'nın kirpikleri titreşti ve bakışlarını başka yöne çevirdi. Şeytan, parmak ucuyla çenesini tutup kadının yüzünü tekrar kendine çevirdi.

Honoria kısa bir süre tereddüt edip göz kapaklarını kaldırdı ve Şeytan'ın gözlerine baktı. "Henüz kararımı vermedim." Şeytan yalan söyleyemezdi, kendisi söyleyebilirdi. Ama Şeytan, kesin karar vermeden teslim olmayacak kadar da kuvvetliydi. Kesin kararını vermesi için kadına birkaç gün tanıyabilirdi.

"Çok uzun sürmesin."

Kelimeler ağzından öyle yumuşak çıkmıştı ki uyarı da olabilirdi, rica da. Honoria parmaklarını Şeytan'ın elinden kurtarıp çenesini de çekti. "Sizinle evlenirsem, şimdikine benzer bir *talihsizliğin* yaşanmayacağına dair güvence isterim."

"Aptal olmadığımı size söyledim." Şeytan'ın gözleri ışıldadı. "Kendi kendine işkence etme taraftarı da değilim ayrıca."

Şeytan'ın yüz ifadesi değişti ve Honoria'nın elini kavradı. "Haydi, gezintiye çıkalım."

"*Bir* şey daha var..." Honoria sert duruşunu korudu. Şeytan'ın gözlerindeki kızgınlığı gördü ve parmaklarıyla avcunu kavrayan baştan çıkarıcı gücü ve sıcaklığı görmezden gelmeye çalıştı. "Tolly'nin katili."

Şeytan'ın çenesi sabitlendi. "Katili bulma işine karışmanıza izin veremem."

Honoria doğrudan Şeytan'ın gözlerine baktı. Bu kez sıcaklığı hissetmese de ikisini kenetleyen arzuyu gözlerinde gördü. "Kuzenlerinizle birlikte bulduğunuz ipuçlarını bana hemen söylerseniz, aktif şekilde araştırma yapmama gerek kalmaz." Tüm yolları açmaktan bitkin düşebilirdi. O yüzden Şeytan'la işbirliği yapmalıydı.

Şeytan kaşlarını çatıp uzaklara daldı. Kadın, tekrar kendisine bakmadan önce Şeytan'ın ne düşündüğünü merak etti. "Bir şartla kabul edebilirim."

Honoria kaşlarını kaldırdı.

"Şartlar ne olursa olsun, Tolly'nin katilini tek başına aramayacağına söz vermelisiniz."

Honoria hemen kabul etti. Bir katille yüz yüze gelme ihtimali sınırlıydı. Araştırmaya katkısı, sonuca varılabilir çıkarımlar olmalıydı. "İblis ne öğrenmiş peki?"

Şeytan'ın dudağı gerildi. "Size söyleyemem."

Honoria kaskatı kesildi.

"Hayır!" Şeytan, Honoria'nın elini sıktı. "Kendinizi paralamanıza gerek yok. *Söyleyemem* dedim, *söylemeyeceğim* demedim."

Honoria gözlerini kıstı. "Neden söyleyemezsiniz?'"

Şeytan, Honoria'nın yüzünü inceleyip kadının kenetlenmiş ellerine baktı. "Çünkü İblis'in öğrendiği şey, aileden biriyle muhtemelen de Tolly'yle ilgili çok da sağlam bir temele dayanmayan bir bilgi. Ne yazık ki söylentiden de ibaret olabilir. Bunu çözmemiz gerekiyor." Kendininkilerle kenetlenen Honoria'nın incecik parmaklarına baktı. "Bununla birlikte, eğer Tolly bu işe karışmışsa, aynı işi yapan başka biri, ölmesini istemiş olabilir."

Honoria, Şeytan'ın ifadesindeki titizliği fark etmişti. "Onursuzca bir şey, değil mi?" Honoria, Louise Cynster'ı düşündü.

Şeytan hafifçe başını salladı. "Fazlasıyla onursuz."

Honoria uzun bir nefes çekti. Sonra da bir güç onu kapıya ittiğinde soluğu kesildi.

"Biraz hava almalısınız," dedi Şeytan. Kadına doğru bir bakış atıp kenetlediği dişlerinin arasından, "Benim de," diye ekledi.

Şeytan'ın peşinden ilerleyen Honoria sırıttı. Elbisesi çok inceydi ama kürklü mantosunu ön kapıda giyebilirdi. İmtiyaz sahibiydi. Yüce gönüllülüğü kaldırabilirdi. Güzel bir gündü ve yüreği hafiflemişti.

On Üçüncü Bölüm

"334 oldu." Honoria listeleri yeniden kucağına alıp tekrar saydı. Şeytan, kadını profilden izlerken kaşlarını kaldırdı. Kahvaltı salonundaydılar ve Honoria büyük koltuğun bir ucunda otururken, Şeytan da nazikçe diğer uca yerleşmişti. Horatia Hala'nın ailenin yastan çıktığını ilan etmek üzere Berkeley Meydanı'nda ertesi akşam düzenleyeceği büyük baloya gelecek kişilerin listesini çıkarıyorlardı. Şeytan gülümseyerek yerdeki listeyi aldı. "Yılın bu zamanı için iyi bir rakam. Hava şartları insanları hapsedip büyük çoğunluğun şehirde kalmasına neden oldu. Chillingworth gibi, halam onu da davet etmeyi uygun görmüş."

"O bir kont." Honoria kaşlarını çatıp Şeytan'a baktı ve uzanıp listeye göz attı. "Onu uzun zamandır tanıdığınızı sanıyordum."

"Uzun zaman denebilir tabii. Eton'da birlikte okuduk."

"Daha o yıllardan aranızda bir rekabet vardı demek."

"Chillingworth rakipten çok baş belasıdır."

Honoria kafasını eğip sırıttığını gizlemeye çalıştı. Şeytan öğle yemeği öncesi, Düşes'in genellikle dinlenmeye çekildiği saatlerde, kahvaltı salonunda Honoria'ya eşlik ediyordu. Yarım saat burada kalacak olan Şeytan uzun bacaklarını büyük koltuğun diğer ucuna düzgünce yerleştirmişti ve varlığı, Honoria'nın duygularına hükmedercesine odayı dolduruyordu. Sohbet ettiler. Kuzenlerinden bir bilgi alsa, olduğu gibi, hiç kaçamak yanıt vermeden Honoria'ya aktarırdı.

Honoria kendi çabalarıyla daha fazlasını öğrenememişti. Düşes, onu sosyeteye takdim etme amacını gerektiği gibi yerine getiriyordu. Sıkıcı

sabah ziyaretlerinde, ev toplantılarında, öğleden sonra çay toplantılarında önemli şahsiyetlerle biraraya geliyor, topluluğa kabul ediliyordu. Ama sosyetedeki kadınların yarısıyla biraraya geldiği bu toplantılarda, Tolly'yle ilgili en ufak bir söylenti ya da skandal yaratacak türden bir bilgi duymamıştı.

Kafasını kaldırdı. "Herhangi bir şey duydunuz mu?"

"Sanırım bir şeyler var." Honoria'nın gözleri büyüdü. Şeytan'sa dudaklarını büzüştürüp "Fazla ümitlenmeyelim ama Zalim döndü," dedi.

"Tolly'nin adamını bulmuş mu?"

"Evet. Mick o son geceyi hatırlıyor. Tolly o gece geldiğinde kötü bir haldeymiş. Ne yazık ki kim, nasıl ve ne gibi sorularını yanıtlamayı reddetmiş."

Honoria kaşlarını çattı. "Reddetmiş derken?"

"Mick'in sorularını yanıtsız bırakmış."

"Sonra?"

"Anlaşılmaz biçimde, Mick'in kendi işine bakmasını söylemiş."

"Bu garip mi?"

Şeytan başını salladı. "Tolly'nin kısa pantolonla gezdiği günlerden beri Mick onun yanındaydı. Başı dertte olsa, Tolly büyük ihtimalle hiç çekinmeden Mick'le konuşurdu."

"Öyleyse," diye düşünmeye başladı Honoria, "Tolly ne tür bir sırrı Mick'le paylaşmak istemezdi?"

"Çözmemiz gereken de bu." Şeytan, bakışlarını Honoria'dan çekmeden, hala kalkık olan kaşlarını çatarak, "Bir de zaman," diye ekledi.

"Zaman mı?"

"O gece Tolly, Mount Caddesi'nden ayrıldıktan sonra yarım saat bile geçmeden oraya varmış."

Oysa onlar, Tolly'nin gecenin bir bölümünü dışarıda geçirip ölümüne neden olan sırrı öğrendiğini düşünmüşlerdi. Honoria kaşlarını daha fazla çattı.

"Mick bundan emin mi?"

"Evet. Tolly'nin bu kadar erken dönmesini beklemediğini hatırlıyor."

Honoria başını salladı. "Mount Caddesi, Tolly'nin pansiyonundan ne kadar uzakta?"

"Pansiyon, Wigmore Caddesi'nde. Amcamın evinden yirmi dakika uzakta."

"Yolunun üzerinde uğrayabileceği bir arkadaşının evi var mıdır?"

"Tam yolunun üzerinde yok. Üstelik yakınlardaki arkadaşlarıyla görüştük. O gece hiçbir arkadaşı onu görmemiş."

Honoria, Şeytan'ın bakışlarını yakaladı. "İblis'in bahsettiği utanç verici söylenti, bu kadar kısa bir zamana nasıl sığabilir ki?"

"Sığmaz." Şeytan bir an tereddüt ederek, "Tamamen bertaraf edilemez ama olasılık dışı bırakıyor. Tolly gittiyse..." diyerek duraksadı ve "eğer *düşündüğümüz* şey olduysa, daha erken bir zamanda oldu ki böyle bir ihtimal, Tolly'nin tedirginliğinin neden Mount Caddesi'nden ayrıldıktan *sonra* ortaya çıktığını açıklamaz," diye devam etti.

Honoria, Şeytan'ın, kendisinden gizlemediği yüz ifadesini incelerken kaşlarını çattı. Tolly'nin ölümüyle artık ilişkilendirmeseler de utanç verici söylentinin adamı hala rahatsız ettiği belliydi. "Ne oldu?"

Şeytan, kafasını kaldırıp yüzünü ekşitti. "Ailenin başı olarak, böyle bir skandalın yeterince gizli kalmaması fikri beni rahatsız ediyor."

Honoria'nın dudakları gevşedi ve bakışlarını çevirdi.

Birkaç dakika sessizce otururdular. Honoria, Mick'in yanıtları üzerinde kafa yorarken, Şeytan da rahatlamış görünerek bakışlarını nazikçe kadına dikmiş dalgın dalgın onu izliyordu. Sonra Honoria adama baktı. "Diğerlerine anlattınız mı?"

"Zalim'le birlikte kapının önündeydiler. Ben bu söylentiyle ilgilenirken, onlar da mümkün olan her türlü bilgiyi toplamaya çalışacak. Richard'la Zalim, yerel araba sürücüleriyle görüşecek. İnanmayacaksın ama Cebrail de çöpçülerle haşır neşir oluyor. Fırıldak ve İblis de Tolly'nin nereye gittiğini gören bir ayyaşla karşılaşma umuduyla barları geziyor."

"Çok yorucu işler desenize."

Şeytan iç geçirip kafasını koltuğa yasladı. "Öyle." Bir süre tavanı izledikten sonra, "Bununla övünmüyorum ama onlar da benim kadar yılmış durumda," diye ekledi ve Honoria'ya bakmak için kafasını hafifçe çevirdi.

Honoria adamın gözlerine baktı. "Sırf siz istiyorsunuz diye sorunlar hemen çözülecek değil."

Şeytan, gözlerini kadından ayırmadan kaşlarını kaldırdı. "Ben de bundan korkuyorum." Sesinin tonunda, kendini aşağıladığına dair gizli bir akım vardı sanki. Hemen arkasından bir dalgalanma geldi. İkisi de durgunlaştı ve ardından Şeytan hafifçe uzanıp listenin en tepesindeki sayfayı aldı. Listeye şöyle bir göz gezdirerek, "Sanırım bütün leydiler gelecek," dedi.

"Doğal olarak." Honoria, nefesinin kesildiğini görmezden gelip aynı nezaketle yanıt verdi. İkisini de esir alan sonu gelmez açlığı bastırıp son beş dakikayı oradan buradan konuşarak ve şakalaşarak geçirdiler.

İçin için yanan alevler en ufak bir temasta, tedbirsizce yapılan bir yorumda patlayacaktı sanki. Honoria sonunda kesin, su götürmez şekilde karar verdiğini itiraf etmek istiyordu. Çok düşünmüş, tüm zorlukları göz önünde bulundurmuştu. Ama faydalarını ve olasılıkları da görmüş, sonunda kabul etmeye karar vermişti.

Ama bunu söylemenin en doğru yolu hangisiydi? Onunla evlenmeyi kabul ettiğini Horatia'nın balosunda söyleyecekti. Ne söyleyeceğini bile belirlemişti...

Honoria gözlerini kırpıştırıp gerçekliğe döndü ve sesinin, cümlenin ortasında kaybolduğunu fark etti. Şeytan'ın fazlasıyla anlayışlı ve bilge bakışları kadının üzerindeydi. Honoria'nın yanakları kızardı.

Şeytan vahşice gülüp ayağa kalktı. "Hobden'i görmeliyim. Hesap yapmak için St. Ives'dan geldi." Honoria'nın gözlerine bakıp kibarca eğildi. "İyi günler hayatım."

"Size de ekselansları." Honoria nazikçe başını eğdi. Şeytan kapıya yaklaştığında, hala çıkarmadığı yas bandı kadının dikkatini çekti. O gece tam yas döneminin biteceğine karar verilmişti. Ertesi gün, artık o bandı çıkarmalıydı.

Honoria kaşlarını çattı. Yarın gece o bandı çıkarmalıydı.

Ertesi akşam Honoria için güzel başladı. Sinirleri gergin biçimde, yüreğini fethetmek üzere giydiği kıyafetiyle merdivenleri indi. Son basamağa geldiğinde, her zamanki gibi Webster ortaya çıktı. Misafir odasının kapısına gidip elini kapı koluna götürerek Honoria'ya baktı.

Bir anlığına da olsa uşağın ağzı açık kalmıştı ama bu görüntü Honoria'nın güvenini perçinlemişti. "İyi akşamlar Webster. Ekselansları aşağıda mı?"

"Evet madam. Yani matmazel." Webster kısa bir iç geçirip her zamanki ifadesini takındı. "Ekselansları bekliyorlar." Yerlere kadar eğilerek kapıyı ardına kadar açtı.

Kendini aşırı gergin hisseden Honoria içeri süzüldü.

Şöminenin önünde bekleyen Şeytan, Honoria'nın geldiğini görünce döndü. Her zamanki gibi kadını baştan aşağı süzdü. Adamın gözleri, kadının elbisesinin etek kısmını yoklayıp gümüş ayakkabılarına uzandığında durdu ve işkence edercesine yavaş bir tavırla, ipek elbisesinin sardığı uzun bacaklarına kadar boylu boyunca yeniden süzdü. Bakışları, kadının vücudunun her kıvrımını gezip daha yukarılara, boynuna, sol omzunda altın kopçayla tutturulmuş toga tarzı elbisesine kaydı. Bileklerini örten pullu ipek şalı, dikkat çekmeyecek kadar inceydi. Yukarıdan toplayıp yanlardan sarkıttığı lüleli saçındaki altın tokadan başka mücevher takmamıştı. Honoria, Şeytan'ın bakışlarının aniden yoğunlaştığını fark etti.

Nefesi tutuldu.

Şeytan, gözlerini kadının üzerinden ayırmadan, sakin ama uzun adımlarla odanın bir ucundan Honoria'nın yanına geldi. Yaklaşıp bir elini tuttu ve Honoria da hiç tereddüt etmeden elini adama uzattı. Şeytan hafifçe baktığında, Honoria da eteğini hışırdatarak adama doğru döndü. Şeytan'ın gözlerindeki sıcaklığı, incecik ipeğin koruduğu vücudunda gezinen bakışlarını hissediyordu. Köklü değişimini tamamlayıp yeniden Şeytan'a döndüğünde, adamın dudaklarının büküldüğünü gördü. Bakıştılar. "Celestine'e minnettarım."

Adamın sesi kulaklarında çınlarken Honoria bir kaşını kaldırdı. "Celestine mi?" Gözlerini Şeytan'dan ayırmadı. "Benim bu işten kazancım ne?"

"Tüm dikkatimi kazanıyorsunuz." Şeytan, kelimeler ağzından dökülürken kadını kendine çekti. Gözleri önce kadının saçlarına, oradan gözlerine ve sonra da dudaklarına kaydı. "Sınırsızca."

Honoria, sırtındaki baskıya boyun eğerek adama yanaşıp dudaklarını uzattı. Şeytan'ın sıcak ve sert dudakları kendininkilere değdiği anda havada uçtuğundan emindi.

Kahvaltı odasında tartıştıkları günden sonra ilk öpüşmeleriydi bu. Dudaklarının birleşmesinin ötesinde, bu dokunuşun, önceki kucaklaşmalarla ilgisi yoktu. Dudakları gevşeyip sonra yeniden kaskatı kesilirken, büyüleyici bir cazibeyle bütünleşen arzunun tat verdiği zevk ve sıcaklığın bütünüydü bu.

Honoria'nın kıpır kıpır elleri Şeytan'ın omzunda huzur buldu. Şeytan'ın boşta kalan eli Honoria'nın ipekle örtülü kalçasını kavradı. Adamın avcunun içindeki kadının teni yanıyor, iki kat ipek kumaş, dokunuşlara gerçek bir engel oluşturmuyordu. Honoria, Şeytan'ın dudaklarının etkisi ve arzularının yoğunluğuyla kendini adamın kollarına bıraktı.

İkisi de büyülenmişti. Ruhlarını ele geçiren o duyguyla ne zamandır öpüştüklerinin farkında değillerdi. Holden gelen ayak sesleri, kendilerine gelmelerini sağladı.

Şeytan kafasını kaldırıp kapıya bakarken, Honoria da durdu ama adam yerinden kımıldamadı. Kapı açılıp annesi içeri girdiğinde, Şeytan'ın tek tepkisi, Honoria'nın kalçasındaki elini indirip kadını kapıya yönlendirmek oldu. Honoria'yı öptüğünü gizlemeye niyeti yoktu.

Honoria gözlerini kırpıştırdı. Şeytan'ın hızına ayak uydurmakta zorlanıyordu. Dul Düşes onlara baktığında, Honoria parmak uçlarına yükselmiş, bir eli de hala Şeytan'ın göğsündeydi. Düşes, önemli bir şahsiyet olarak, hiçbir şeyin farkına varmamış gibi davrandı. "Hazırsanız gidelim canlarım. *Bu* misafir odasında beklemenin bir anlamı yok."

Annesini onaylayan Şeytan, kolunu Honoria'ya uzattı ve kadın da onun koluna girdi. Adamın kolunda odadan çıkmak, odaya girdiği andan çok daha sıcak bir andı.

Lord George Cynster'ın Berkeley Meydanı'ndaki evine varmaları en fazla beş dakika sürdü. Sonraki beş dakikada, yanındaki Şeytan'la Honoria'nın etrafı Cynster'larla dolmuştu. Misafir odasını doldurmuşlardı. Uzun boylu, kibirli centilmenlerle otoriter hanımefendiler, yemeğe davet edilen sosyetenin diğer üyelerini gölgede bırakmıştı.

Honoria'nın elbisesi büyük heyecan yaratmıştı. Cynster leydileri ona cesaretlendirici gülücükler gönderip onayladıklarını belli ederken, Cynster erkekleri de gözlerini Honoria'nın üzerinden ayıramıyordu. Bu bakışları

kelimelere döken İblis oldu. Kapkara kafasını onaylarcasına salladı. "Şeytan sizi kapmasaydı, etrafınızın kuşatılacağının farkındasınızdır herhalde."

Honoria masum bir ifade takınmaya çalıştı.

Yemek yedide sunulacak, balo ise dokuzda başlayacaktı. Konuşmaların arasında, yardıma gelen Webster, yemeğin hazır olduğunu anons etti.

Şeytan, yemek odasına halasıyla geçtiği için, Honoria'ya eşlik etme görevi Fırıldak'a kaldı. Yine böyle toplandıkları Tolly'nin cenazesini hatırlayan Honoria, Fırıldak'a döndü. "Ona hep böyle vekalet eder misiniz?"

Fırıldak şaşkın gözlerle kadına bakıp dudaklarını büktü ve en göze çarpan özelliği olan soğukkanlı kibiriyle, "Birbirimizi her zaman kollarız demek daha doğru olur," dedi. "Şeytan benden birkaç ay büyük ve doğduğumuzdan beri beraberiz."

Honoria, adamın o yumuşak tonunun altında gizlediği sadakati hissedip içten içe onayladı. Fırıldak, kadını Şeytan'ın yanındaki sandalyeye oturtup kendisi de onun yanındakine oturdu. İki yanını kuşatan partnerlerine bakıp tam bir sabırsızlıkla yemeğin gelmesini bekledi.

Çevresindeki konuşmaların konusu, politika ve günlük sorunlardı. Honoria, Şeytan'ın daha önce hiç bilmediği fikirlerini ilgiyle dinleyip St. Ives'la ilgili bildikleriyle bağdaştırmaya çalıştı. İkinci servisler yapıldığında boş gözlerle masaya bakındı ve Cynster kuzenlerin kolundaki siyah bantlar gözüne ilişti. Şeytan'ın sol kolu kendi tarafındaydı ve kafasını çevirdiğinde, Şeytan'ın siyah ceketinin üzerinde belli belirsizce dikkat çeken çenesiyle aynı hizadaki bandı gördü.

Tabağına bakıp içinden lanet etti.

Dekoratif süslemeleri hayranlıkla izlediği balo salonuna geçene kadar sabırla bekledi. Yalnız sayılırlardı. Konuklar, aşağıdaki balo salonuna yeni yeni gelmeye başlamıştı. Salonun bir ucuna yaklaştıklarında Honoria parmağını siyah bandın altına kaydırınca, Şeytan da kadına bakıp kaşını kaldırdı.

"Neden hala takıyorsunuz bunu?"

Şeytan bakışlarına karşılık verirken, Honoria tereddüt ettiğini hissetti. Sonra Şeytan iç geçirip bakışlarını uzak bir noktaya dikti. "Çünkü Tolly'nin katilini henüz yakalayamadık."

İpuçlarının azlığına bakılırsa onu asla bulamayabilirlerdi ama Honoria bu fikri kendine sakladı. "Takmanız çok mu gerekli?" Şeytan'ın sert profiline baktı. "Kısa bir vals kafanızı karıştırmaz herhalde."

Şeytan aşağı baktığında dudakları büzüştü ama başını iki yana salladı. "Ben sadece..." Sözler ağzından uçup gitti ve kaşlarını çatıp uzaklara baktı. "Gözümden kaçan bir şey var. Bir kilit noktası, önemli bir parça olmalı mutlaka."

Sesinin tonundan kafasının karıştığı belliydi. Honoria kelime oyunu yapmadan adamla konuştu. Tolly'nin katilini bulamadığı için kendini suçlu hissettiği belliydi. Bunu duymasına gerek yoktu. "Bu ipucuna dair hiçbir şey hatırlamıyor musunuz?"

"Hayır. En kötüsü de o ya. Gördüğüm, öğrendiğim bir şeyler mutlaka var ama bir türlü birleştiremiyorum. Sanki gözümün önünde bir sis perdesi var. Ona bakmaya çalışıyorum ama bir türlü göremiyorum."

Sesinin tonundan adamın öfkesi anlaşılıyordu. Honoria konuyu değiştirmeye karar verdi. "Leydi Osbaldestone'un Cynster'larla bir bağı var mı?"

Şeytan, büyük koltuğun yakınındaki bir köşeye gömülüp gözlerini dikerek kendilerini izleyen leydinin olduğu yöne baktı. "Çok uzaktan." Omuz silkti. "Ama bütün sosyete için aynısı söz konusu."

Tanıdıkları insanlarla laflayarak geziniyor, sezonun tek Cynster balosunda bulunmaktan gayet memnun görünen sosyeteden insanlarla laflayıp ağır ağır ilerliyorlardı. Çabucak geçen ilk yarım saatte, balo salonu ipek ve satenlerle dolmuş, parfüm kokusu odaya hakim olmuştu. Dalgalı saçların ışıltısı parlak mücevherlere karışıyor, yüzlerce ağızdan kibar sözler dökülüyordu. Şeytan'ın kolunda olması Honoria'nın rahatça nefes almasını garantiliyor, kimse kadına yanaşamıyordu. Buna karşın, insanlar Honoria'ya bakıp iltifatlar yağdırıyordu. Bazılarıysa Şeytan'dan tez canlı bir gözdağı ya da maksatlı ters tepkiler alsalar da neredeyse kadının ayaklarına kapanacaktı.

Honoria'nın diğer erkekler üzerindeki etkisini görmemeye çalışan Şeytan, dişlerini sıktığını belli etmemeye çalıştı. Gittikçe sinirleniyordu ki bu iyiye işaret değildi. Honoria'dan dans etmemesini rica etmeyi düşünüyordu ama henüz karısı değildi ki. Bir kez haddini aşmıştı ve Honoria merhamet edip onu affetmişti. İkinci defa aynı şeyi yapamazdı.

Üstelik dans etmeyi de seviyordu. Müziğe olan ilgisi ortadaydı. Ama başka biriyle vals yapmasına nasıl izin vereceğini de bilemiyordu. Kuzenleri onun gibi karara bağlı kalmayıp adamın yerine geçebilirdi. Böylece, uysallaştırmayı hiç düşünmediği sahiplenme duygusuyla başa çıkmak zorunda kalacaktı.

Aksi gibi, müzisyenler de erken gelmişti. Kaçınılmaz gıcırtı ve tıngırtıların arasından Lord Ainsworth konuşmaya başladı. "Sevgili Matmazel Anstruther-Wetherby, bana bu dansı lütfederseniz, beni inanılmaz derecede mutlu edip gururlandırırsınız." Lord nazikçe eğilip saygıyla, sadakatini belirtircesine sözlerini tamamladı.

Sinirlenen Şeytan, Ainsworth'ün ifadesiz suratının ortasına yumruğu yapıştırmamak için kendini zor tuttu. Honoria'nın kabul ettiğini duyup onunla gittiğini görme ihtimali aklından geçtikçe yumruğunu daha çok sıkıyordu. Honoria elini çektiğinde, Şeytan kontrolünü kaybetmek üzere olduğunu hissetti.

"Teşekkürler lordum." Honoria ciddiyetle gülümseyip Ainsworth'ün eline belli belirsizce dokundu. "Ama bu gece dans etmiyorum."

"Sevgili Matmazel Anstruther-Wetherby. Davranışınız, hassasiyetinizin göstergesidir. Patavatsızlığımdan ötürü beni affedin..."

Lord Ainsworth ağzında bir şeyler daha geveledi ama Şeytan, adamı duymuyordu bile. Kolundaki kadının da onu dinlemediğini fark edince, lordun performansını yarıda kesti. "Kusura bakma Ainsworth ama Leydi Jersey'yle sohbet edeceğiz."

Sally Jersey, kendini beğenmiş Ainsworth'tan hiç hoşlanmadığı için Lord onlara katılmayı bile teklif edemedi. Başı eğik, yanlarından ayrıldı. Etraflarındaki insanlar onlara gülümseyip birçoğu kendini müziğe kaptırmış halde vals yapmak üzere piste yöneliyordu.

Şeytan, Honoria'nın elini tutup insafsızca çekiştirdi. Boş boş dolanan insanların yaklaşmasına olanak tanımayan hızlı adımlarla dans pistine yaklaştıklarında, uygun kelimeleri bulmaya çalıştı. "Dans etmemen için bir neden yok."

Ses tonu sert, konuşma biçimi ise düzdü. Şeytan başını eğdi. Honoria da başını kaldırdı. Karşısındaki adamın gözlerini inceledi. Dudaklarına

yayılan tebessüm, anlayışla karışık dişil bir memnuniyetin göstergesiydi. "Evet, var."

Kadının gözleri Şeytan'a meydan okuyordu ve adam hiçbir yanıt vermeyince Honoria'nın tebessümü derinleşip ileriye baktı. "Sanırım Leydi Osbaldestone'la konuşmalıyız, değil mi?"

Şeytan başta buna yanaşmadı. O yaşlı cadı belli ki sinirlerini hoplatacaktı. Öte yandan, dikkatinin ciddi biçimde dağılması gerekiyordu. Derin bir nefes alıp onayladı ve leydinin oturduğu tarafa yöneldi.

"Farklı şekilde olduğundan şüphe eden varsa..." Fırıldak, balo salonunun karşısındaki büyük koltuğun etrafındaki kalabalığı gösterdi.

Bir kolunu duvara yaslayarak Fırıldak'ın yanında duran Cebrail onayladı. "Şüphesiz. Leydi Osbaldestone'la muhatap olmayı kimse istemez."

Fırıldak'ın bakışları, Şeytan'ın geniş omuzlarına takıldı. "Honoria ne deyip onu oraya götürdü acaba?"

"Her neyse," dedi Cebrail kadehini kafasına dikerek. "Görünüşe bakılırsa liderimizi kaybettik."

"Öyle mi?" Fırıldak, gözlerini kıstı. "Yoksa her zamanki gibi liderliğini sürdürüyor mu?"

Cebrail ürperdi. "Ne korkunç bir ihtimal." Geniş omuzlarını eğdi. "Biri mezarıma basmış gibi."

Fırıldak güldü. "Saygıdeğer liderimizin dediği gibi, kaderden kaçılmaz. Böylece insan kendi kaderini düşünmeye başlıyor. Ne zaman gerçekleşir dersiniz?"

Karşılarındaki manzaraya bakan Cebrail dudaklarını büzüştürdü. "Noel'den önce mi?"

Fırıldak anlamlı anlamlı homurdandı. "Noel'den önce olsa iyi."

"Noel'den önce olan da *neymiş*?"

Gelen soruyla birlikte döndüler ve aniden ikisinin de yüz ifadesi gerildi. "İyi akşamlar Charles." Cebrail, kuzenini selamlayıp bakışlarını çevirdi.

Fırıldak yumuşak bir ses tonuyla, "Yakında gerçekleşecek düğünden bahsediyorduk."

"Öyle mi?" Charles oldukça şaşırmış göründü. "Kimin?"

Cebrail baktı, Fırıldak gözlerini kırpıştırdı. Bir anlık duraksamadan sonra Fırıldak, "Şeytan'ın tabii ki," dedi.

"Sylvester'ın mı?" Kaşlarını çatan Charles odanın karşı tarafına baktı ve rahatladı. "Ah! Matmazel Anstruther-Wetherby'la ilgili şu eski meseleden bahsediyorsunuz."

"*Eski* mesele mi?"

"Tanrım, tabii ki." Charles müşkülpesent bir ifadeyle gömleğinin kolunu düzeltti. Kafasını kaldırdığında, kuzenlerinin anlamsız ifadeleriyle karşılaştı. "Merak ediyorsanız, ben bu konuyu bir süre önce Matmazel Anstruther-Wetherby'la konuştum. Sylvester'la evlenmemeye kararlı."

Fırıldak, Cebrail'e döndü. Cebrail de Fırıldak'a. Sonra Fırıldak, Charles'a baktı. "Honoria Prudence'le ne zaman konuştun?"

Charles gururla bir kaşını kaldırdı. "Cenazeden sonra, Somersham'de. Şehre geldikten sonra da kısa bir görüşmemiz oldu."

"Vay be." Fırıldak tekrar Cebrail'le bakıştı.

Cebrail iç geçirdi. "Charles, kadınların fikirlerini değiştirmeye meyilli olduğu konusunda kimse seni uyarmadı mı?"

Charles'ın yanıt veren bakışları küçümseyiciydi. "Matmazel Anstruther-Wetherby oldukça duyarlı ve iyi eğitimli bir hanımefendi."

"Şeytan'ın dikkatini çektiğinin de *oldukça* farkında olan bir hanımefendi aynı zamanda." Cebrail karşıdaki koltuğu işaret etti. "Bize inanmıyorsan daha dikkatli bak."

Cebrail'in gösterdiği yöne bakan Charles kaşlarını çattı. Şeytan'ın koluna giren Honoria bir şeyler söylemek için uzanmış, adam da onu daha iyi duyabilmek için kafasını eğmişti. Görünüşe bakılırsa oldukça yakınlaşmışlardı. Charles'ın öfkesi büyüdü.

Fırıldak, Charles'a baktı. "Biz bahsimizi Şeytan'dan yana kullanıyoruz."

"Hımm." Cebrail doğruldu. "Noel'den önce düğün," deyip Fırıldak'a sorgulayan bir bakış attı, "Sevgililer Günü'nden önce de varis mi?"

"Bu aralar çok koşuşturacağız desene," dedi Fırıldak.

"Evet ama sence hangi yöne sıçramalıyız?" diyen Cebrail kalabalığa karıştı.

Fırıldak da kuzenini izledi. "Yazıklar olsun sana, liderimize güvenmiyor musun?"

"Ona çok güveniyorum ama atalarından daha fazla varis yapmaktan daha önemli konular var. Gel Zalim'le konuşalım. O sana anlatır..."

Leydi Osbaldestone'un karşısındaki çifte gözlerini diken Charles'ı kendi haline bıraktıklarında, konuşmaları da duyulmaz olmuştu.

On Dördüncü Bölüm

Zaman ilerledikçe eğlence de artıyordu. Akşam yemeği saat birde sunuldu. Büyük masalardan birinde Şeytan'ın yanında oturan Honoria kahkahalar atıp sohbet ediyordu. İçtenlikle gülümseyip Şeytan'ın kuzenleriyle partnerlerini inceliyor, bu hanımefendilerin ne düşündüğünü tahmin ediyordu. Aynı beklenti, sinirlerini gerip duygularını yükseltti. Cebrail'in bir şakasına gülerken Şeytan'la göz göze geldi ve sosyetedeki hanımefendilerin neden ateşle oynadığını hemen anladı.

Müzisyenler onları yeniden balo salonuna davet edince hepsi kalktı. Honoria şalını üzerine alıp yelpazesinin fiyongunu çözdü. İlk valslerini yaparken Şeytan'a kararını bildirmek istedi ama ona bir şey söyleyeceğini belirtirse, adamın başka fırsatlar yaratacağını düşünerek vazgeçti.

Kafasını kaldırdığında, Şeytan sıkılmış bir ifadeyle yanı başında duruyordu. Elini uzatınca adam onu nazikçe kaldırdı. Etrafına bakındı. Yemek salonu boştu. Şeytan'a döndü ve kendisini balo salonundan uzak bir yere götürdüğünü fark ederek şaşkınlıkla adama baktı.

Şeytan vahşice gülümsedi. "Bana güvenin."

Adam, Honoria'yı bir duvara yönlendirip gizli bir panelin kapısını açtı. Kapı, boş bir koridora açılıyordu. Şeytan, kadını o tarafa yönlendirip kendisi de peşinden gitti. Honoria gözlerini kırpıştırıp etrafına bakındı. Koridor, balo salonuyla paralel gidiyordu. "Nereye?"

"Gelin benimle." Honoria'nın elini tutan Şeytan koridor boyunca ilerledi.

Honoria her zamanki gibi, adama ayak uydurabilmek için koşturdu.

Herhangi bir yorum yapamadan merdivenlere geldiler. Şeytan'ın merdivenlerden aşağıya inmesi kadını şaşırttı. "Nereye gidiyoruz?" Neden fısıldadığını kendisi de bilmiyordu.

"Birazdan göreceksiniz," diye fısıldayarak yanıtladı Şeytan.

Merdivenler, üst kattakine paralel başka bir koridora açılıyordu. Şeytan koridorun sonundaki bir kapının önünde durdu. Kapıyı açıp içeri baktı ve geri çekilip Honoria'yı eşiğe yönlendirdi.

İçeri girip duraksayan Honoria gözlerini kırpıştırdı. Şeytan, kadının arkasından sürgüyü çekti ve üç alçak, taş basamağı tırmanıp taş döşemeye çıktılar.

Gözleri gittikçe büyüyen Honoria etrafına bakındı. Bir duvarın bütününü ve iki yan duvarın yarısını kaplayan kocaman cam levhalar, çatının bir kısmını oluşturuyordu. Kristal gibi bembeyaz ayışığı içeri süzülüp odanın ortasında yarım daireler oluşturan çömlekler içindeki portakal ağaçlarını aydınlatıyordu. Şeytan'ın elinden kurtulan Honoria koruluğa daldı. Ayışığında yapraklar ışıldıyordu. Onlara dokundu. Turunçgillerin kokusu parmaklarına sindi. Koruluğun orta yerinde, ipek yastıklı dökme demirden bir yatak duruyordu. Hemen yanında, yerde duran hasır sepette, nakışlar ve danteller vardı.

Honoria arkasına döndüğünde, gümüş bir gölge gibi peşinden gelen Şeytan'ı gördü. "Burası bir sera."

Şeytan'ın dudaklarının büzüştüğünü gördü. "Halamın en sevdiği şeylerden biri."

Honoria'nın vücudunu bir ürperti dalgası sardı. Keman sesi huzuru bozdu. Honoria şaşırarak kafasını kaldırdı. "Balo salonunun *altında* mıyız?"

Şeytan, kadına yaklaşırken dişleri ışıldadı. "Bu dansı bana lütfedersiniz sanırım."

Honoria, Şeytan'ın niyetini daha anlamadan, kendini onun kollarında dönerken buldu. Karşı çıkmayacaktı tabii ki ama küçük bir uyarı işe yarayabilir, aniden ona yaklaşmasının etkisini daha kolay atlatabilirdi. Bu arada Şeytan çelik gibi güçlü kollarını kadına dolamıştı. Adamın meşe kadar sert kalçaları, Honoria'nın içinde, tümü de inanılmaz hoş, birbirinden

farklı duygular uyandırıyordu. Yaptığı her işte olduğu gibi, valsi de tüm ustalığıyla beceriyor, yeteneği sayesinde, Honoria'ya süzülüp dönmekten başka yapacak iş kalmıyordu. Seranın aşağılarına doğru kayıp yavaşça etrafını dolaştılar. Büyüleyici çemberin etrafını döndüklerinde Şeytan, gözlerine baktığı Honoria'yı kendine çekti.

Honoria'nın nefesi kesildi, küt küt atmaya başlayan kalbi bir süre sonra düzene kavuştu. Göğsünü örten ipek kumaş Şeytan'ın ceketine yapıştığında, kadının meme uçları karıncalandı. Dönerken kalçaları çarpıştı. Honoria'nın ipek elbisesi, karanlık gecede sirenlere benzer hafif bir ıslık çaldı. Sertlikle yumuşaklık iç içeydi, sonra daha belirgin, daha hızlı bir dönüş yaptılar. Dansın git-gelleri Honoria'nın duygularını alevlendiriyor, Şeytan için yanıp tutuşuyordu. Ardına kadar açılmış gözleri Şeytan'ın yeşil gözlerinde kapana kısılan Honoria, ayışığının gümüşi dokunuşunu hissediyordu. Araladığı dudakları kupkuruydu ve kalp atışlarıyla birlikte zonkluyordu.

Davet daha açık olamazdı. Anın büyüsüne kapılan Şeytan, onu reddetmeyi aklından bile geçirmedi. Kafasını eğip kadının dudaklarını buldu ve üstünlüğünden emin bir tavırla öperken Honoria da onu kendine çekince başının döndüğünü hissetti. İçten içe lanet ederek dizginleri ele alıp kendini kontrol etmeye çalışırken, Honoria'nın sunduklarını özümsüyordu.

Portakal ağaçlarının arasında vals yaptılar. Müzik sustuğunda hala dans ediyorlardı. Adımları yavaş yavaş ağırlaştı ve yatağın yanında durdular.

Honoria olacakları tahmin edip ürperdi. Öpüşmelerini bölmeyen Şeytan, Honoria'nın elini serbest bıraktı. Her iki avcunu arzuladığı kadının ipeklere bürünmüş kıvrımlarında gezdirip elbisenin altından sıcaklığını hissettiği kalçalarında bıraktı. Yavaş yavaş ve bilinçli olarak kalçalarını kavrayıp kadını iyice kendine çekti. Honoria, arzusunu, apaçık ortada olan ihtiyacını hissediyordu ve kendi içini de bir sıcaklık kapladı. Kendini öpüşmelerine kaptırarak kollarını kaldırıp Şeytan'ın boynuna doladı. Kendini iyice adama yasladı, ızdırap içindeki göğüslerini adamın göğsüne bastırıp rahatlattığı anda Şeytan'ın ürpermesi Honoria'yı titretti.

Kabul ettiğine dair bir konuşma hazırlamıştı ama böylesi daha güzeldi. Ne de olsa, davranışlar kelimelerden daha çok şey anlatırdı. Saf arzuyu içi-

ne çekerek kendini tamamıyla Şeytan'ın kollarına bıraktı ve adamın öpüşünü gerçek bir hevesle karşıladı.

Şeytan gerildi. Honoria'yı kaldırıp öpüşmeye ara vermeden kadını yatağa bıraktı. Kendisi de peşinden uzanırken Honoria'nın nefesi tutuldu. Adamın kaslarının ne kadar sert olduğunu biliyordu ama adam kaslarını daha önce kendi vücuduna böyle boylu boyunca hiç bastırmamıştı. Hissettiği şok dalgası inanılmazdı. Tıkanmış nefesiyle Şeytan'ın paltosunu bir yana itip hevesle ellerini adamın göğsüne götürdü.

O an Şeytan'ın da nefesinin tıkandığını, arzuyla dolduğunu hissetti. Ta derinlerde ona, dilini kendi diliyle büyüleyici biçimde bütünleştirip dans ettirmesine eşlik etti. Honoria uzun bacaklarını adamınkilerle iç içe geçirdi, elleri daha derinlere daldı. Pasif bir seyirci olamazdı. Adamı hissetmek, yaşamak ve keşfetmek istiyordu.

Şeytan aniden geri çekilip Honoria'nın ellerini kavradı ve başının üzerinde tuttu. Sonra daha derin bir arzuyla tekrar kadının dudaklarına yapışıp dizginlenemez biçimde vahşice üzerine kapandı. Kontrolü elinde tutmak adına ödün vermeden savaşarak Honoria'yı daha şiddetlice öptü.

Yarı yarıya kapana kısılan Honoria, içinde sürekli büyüyen bir sıcaklıkla Şeytan'ın yakınlığına karşılık verdi. Gizlemeye gerek duymadıkları arzu kabarıp taşıyordu. İpek elbisesi aralarında kayarken, Honoria kıpırdanıp inledi ve kendini tamamen adamın kollarına bıraktı. Şeytan, "Hayır," diyebilecek kadar öpüşmeye ara verdi.

Ama Honoria başını çevirerek dudaklarını uzaklaştırdı. "Sadece sana dokunmak istiyorum."

"Unut gitsin," diye söylendi Şeytan. Ciddi biçimde hafife aldığı arzuyla haddinden fazla heyecanlanmışken, vücudunda gezinen elleri son nokta olurdu.

"Neden?" Honoria, Şeytan'ın dokunuşunu hissedip daha fazlasını elde etmeye çalıştı. Yumuşak kalçasını yaklaştırıp daha aşağılara kayarken, Şeytan karşı koymak için büyük çaba sarf ediyordu.

Nefesi tıslayarak çıkıyordu. Honoria iyice sokulduğunda, Şeytan her şeyi, neden engel olmaya çalıştığını unuttu. Billurlaşan arzusu adamın bütün kaslarını sertleştirmişti. Tüm sinirleri gerilmişti. Kendini kontrol

etmeye dair tüm uyarıları unutarak Honoria'nın dudaklarını yakıcı öpücüklere boğmuştu. Sonra kımıldanıp kadını zapt etmek için bir bacağını onunkine dolayarak ağırlığını verdi.

Honoria karşı koymuyordu. Şeytan'ın dudaklarına kenetlenen dudakları tutkuyla onu cezbediyordu. Bu kez yalvarırcasına yeniden inledi. Vücudu, davet edercesine kışkırtıcı bir güçle Şeytan'ın vücuduna dolanmıştı.

Şeytan, Honoria'nın yüzünü okşayan elini kaydırıp sahiplenircesine kavradığı şekilli göğsünü yoğurmaya başladı.

Honoria'nın nefesi kesildi. Göğsü zonkluyor, Şeytan'ın dokunuşlarıyla sızlıyordu. Adamın gergin kaslarının tadına vardıkça kıvranıyordu. Vücudu zaten yeterince yakınında olmasına karşın, daha da yakınlaşmak için can çekişiyordu. Çok daha yakınlaşmak için. Şeytan'ın dokunduğu yerler alev alev yanıyordu sanki. Acısını dindirmek, damarlarını saran ateşi söndürmek için sertliğini hissetmeliydi.

Şeytan'ı istiyordu ve ona *ihtiyacı* vardı. Artık adama ait olmamak için hiçbir sebep kalmamıştı. Çaresizce sokulduğunda, Şeytan da onu daha sıkı sardı. Honoria'nın karşı çıkmasına fırsat kalmadan elini göğsünden çektiğinde, boğuk bir ses duyuldu. Honoria kaskatı kesilmişti. Kombinezonun bağcığı önce gerilip ardından çözüldü ve incecik kumaş, kadının üzerinden kayıp göğüslerini açıkta bıraktı.

Şeytan kafasını kaldırdığında, Honoria titrek bir nefes aldı. Ayışığının serinliğiyle birlikte Şeytan'ın bakışlarındaki sıcaklığı hissetti. Meme uçları gerildi. Birden ağırlaşan gözkapaklarını kaldırıp yukarı baktı. Şeytan'ın yüz ifadesi çok ciddiydi, sert hatları iyice keskinleşmişti. Honoria'nın göğsü acı verircesine zonklarken, Şeytan da bunu hissetmişçesine başını eğdi.

Ve dudaklarını onun sıcacık tenine yapıştırdığında, Honoria önce kaskatı kesildi ve sonra algıları güçlendi. Şeytan, kadının bir göğsünü sıcak öpücüklere boğup yumuşak eti ağzına götürdü. Honoria gerildi. Şeytan onu emdiğinde, Honoria öleceğini sandı. Her yanını saran şehvetin etkisiyle ayak parmaklarını büktü. Vücudu gerilip üzerinde yükselirken, nefesi tükandı. Hala başının üzerinde tuttuğu parmakları birbirine iyice kenetlendi.

Şeytan, kadını inletene kadar yumuşak etine eziyet etti ve sonra diğer göğsüne geçti. O da şiddetle acıyıp tüm vücudunun eriyik haline dönüş-

tüğünü hissederek nabzı hızlandığında, Şeytan kafasını kaldırdı. Honoria kirpiklerinin altından, Şeytan'ın elini vücudunda gezdirişini, kalçasının yumuşak kıvrımlarını sahiplenircesine okşayıp bacaklarına kayışını izledi. Adamın parmakları elbisesinin altına süzüldüğünde nefesi kesildi ve tek harekette eteğini beline kadar açtığındaysa kalbi duracak sandı.

Honoria titriyordu. Serin hava tutuşan etini okşarken, Şeytan'ın güneş kadar sıcak bakışları soğuğu dağıtıp etraflıca yayılarak sahip olmak istediği şeyi inceliyordu. Sonra kafasını çevirip Honoria'nın gözlerine baktı. Eli, kadının kalçasını daha sıkı kavrayıp aşağılara inerken, sert avuç içi ve uzun parmakları bilinçli hareketlerle bir aşağı bir yukarı inip çıktı.

Gözleri Şeytan'ın gözlerine hapsolan Honoria ürperdi. Şeytan ona daha da yaklaştı ve dudakları kadınınkileri bulduğunda, Honoria gözlerini kapattı. Kendini ona, öpücüklerine verip aralarında yükselen tatlı ve sönmesi imkansız ateşe teslim oldu.

Şeytan'ı fethedenin ruhu zaferin tadını çıkarırken, o da en büyük zaferi kazanma hevesiyle daha fazla baskı yaptı. Uzun, süt gibi bacakları cinsel cazibesini artırıyor, yumuşak dokunuşları tenini ısıtıyordu. Yumuşak, kıvrımlı karnı, elinin altında geriliyordu. Avcunu kalçasında gezdirirken, parmakları sımsıkı baldırını kavrıyordu.

Bilinçli olarak elini gezdiriyor, onu okşuyordu. Parmaklarını kalçasının en tepesindeki kıvrımda nazikçe dolaştırdı. Dudaklarını adamınkilere kenetleyen Honoria ise Şeytan'ın altında hiç durmadan kıpırdanıyordu. Şeytan geri çekilip Honoria'nın tutkudan başka bir ifade bulunmayan yüzünü inceledi. Adamın fısıltılı emriyle Honoria kalçasını araladı ve Şeytan dokunup avuçladığında nefesi kesildi. Farkındalığın ilk şokunu atlattığında kadını okşayıp duyarlı noktalarına dokundu ve çoktan onu etkisine alan arzusunu gördü. Tüm vücudunu sarıp Honoria'nın arzusunun artışını izledi. Aralarındaki arzu dalgasının bilinciyle, nazik dokunuşlarla kayganlığını hissedip onu kışkırttı.

Dalgalanma arttıkça dokunuşlar sertleşiyor, dokunuşlar sertleştikçe de son darbenin etkisi derinleşiyordu. Yılların kazandırdığı dayanma gücüyle, Honoria'nın tutkusunu coşkulu bir dalgalanma yaşayana kadar besledi.

Zirveye eriştiğinde, Honoria vahşi arzusundan başka tüm bilincini kaybetmiş, Şeytan'ın bilerek işkence edercesine dokunup okşadığı kabarık ve titrek etine odaklanmıştı. Uzun bir parmak derinlere inip daireler çizerek daha da dibe indi. Honoria inleyerek nefesini tuttu. Çaresizce kıvranan vücudu yükseliyordu. Şeytan'ın darbeleri Honoria'nın ateşini tutuşturdu.

O içten istila tekrar tekrar gelirken, Honoria, gözleri kapalı, coşkulu duygularıyla daha fazlasını istiyordu. Şeytan, ne istediğinin farkındaydı. Dudaklarını yeniden birleştirip sıcak vücudunu sarstığı aynı büyüleyici ritimle dilini kadının ağzında gezdirdi.

Honoria acısını hafifletmek adına, ağırlaşan ve kabaran göğüslerini Şeytan'ın göğsüne bastırdığında, adam aniden kadının dudaklarını bırakıp göğsünü ağzına aldı.

Boğuk bir inilti duyuldu. Sanki Honoria'nın tüm vücudunda şimşekler çakıyor, içindeki alevler yayılıyordu. Elini tutan el, bir anda ortadan kayboldu. Şeytan hareketlenip Honoria'nın acısını dindirmek için bir göğsünü okşarken, diğerini de dili ve dudaklarıyla yoğuruyordu. Kadının kalçalarının arasındaki parmaklarıyla derine, gittikçe derine iniyordu.

Elleri serbest kalan Honoria da Şeytan'ın vücuduna uzandı.

Aniden olaylar daha da alevlenip kaçınılmaz bir hal aldı. Honoria, Şeytan'ın kravatını çıkarıp gömleğinin düğmelerini açtı. Sonra yer değiştirip nefes nefese kalmış bir halde ümitsizce adamın ceketiyle uğraşmaya başladı. Şeytan bir şeyler mırıldanıp geri çekildi ve ceketiyle yeleğinden kurtulup bir kenara fırlattı. Kollarını açmış bekleyen Honoria, sonunda adamın çıplak gövdesiyle temas edince ürperdi. Şeytan'ın kasları gerilip hareketlenirken, Honoria kibirle onu keşfetmeye çalıştı. Dalgalı saçları parmaklarıyla bütünleşirken, Şeytan alev alev yanıyordu.

Honoria'nın gömleğini kemerinin arasından kurtardığını, küçük ellerinin gövdesinde dolaştığını, sırt kaslarına dokunuşunu hissetti. Kafasını kaldırdığında Honoria ona daha sıkı sarıldı. Göğüslerini gövdesine bastırdı ve kalçalarının arasındaki sıcaklığı kendi vücudunda hissetti. O çıplak dokunuş Şeytan'ı titretip nefesini kesti ve kontrolü yeniden ele almaya çabaladı. Tüm sezgileri bunu yapmaya, Honoria'nın ona sunduklarını almaya, sıcaklığını hissedip kadına sahip olmaya itiyordu. Parmakları par-

tolonunun düğmesine kaydığında, sezgilerini şöyle bir gözden geçirirken, Honoria'nın korkularını hatırladı.

Evlenmemesinin nedenini.

Kaskatı kesildi. Sonra kirpiklerini kırpıştırdı. Düzensiz nefes alışlarını işitip göğsünün kabardığını hissetti. Kalbi, gittikçe büyüyen bir arzuyla doldu. Kabına sığamayan tutkusu serbest kalmaya çabalıyordu. Ama çılgına döndüğü o an, şehvet ve arzu birbirine karıştı. Yaşadığı şok fizikseldi. Ellerini Honoria'nın üzerinden çekip doğrulma çabası, adamı serseme çeviriyordu.

Honoria inleyerek adamı kendine çekti. Daha doğrusu çekmeye çalıştı. Ama kavrayamıyordu. Şeytan'ın düğmeleri açık gömleğini kavrayıp çaresizce çekiştirdiyse de kendi bedenini sarsmaktan öteye gidemedi.

Şeytan kımıldamadı. Nazikçe Honoria'nın ellerini tutup parmaklarını gevşetti. "Hayır."

"*Hayır* mı?" Soru, boğuk bir haykırış gibi çıkmıştı. Honoria, yaptığına inanamayarak adama baktı. "Siz hovardasınız. Hovardalar *hayır* demez!"

Şeytan yüzünü ekşitti. "Bu doğru değil."

Honoria derin bir nefes çekti. Duyguları, adamı istediğini haykırırcasına girdap gibi dönüyordu. "Bunca zamandır kadınlarla yatıyorsun. Ne yapacağını öğrenmiş olmalıydın!"

Şeytan'ın attığı bakış çok keskindi. "*Sizinle* bu şekilde olmasını istemediğimi söylemeye çalışıyordum."

Honoria gözlerini ardına kadar açtı. "Bir önemi var mı?"

"*Evet!*" Şeytan korkunç bir ifadeyle başını salladı. "Bunun için henüz çok erken!"

Elleri hala adamın ellerinin hapsinde olan Honoria, Şeytan'a baktı. "Beni neden buraya getirdiniz o halde?"

"İster inanın, ister inanmayın ama niyetim sadece vals yapmaktı, birbirimizi baştan çıkarmak değil."

"O halde bu yatakta ne işimiz var?"

Şeytan, çenesini sıktı. "Siz beni sürüklediniz!"

"Anlıyorum." Honoria gözlerini kıstı. "Siz beni baştan çıkarabilirsiniz ama benim böyle bir ayrıcalığım olamaz."

Honoria'nınkilere bakan Şeytan'ın gözleri yeşil cam kırıklarıydı sanki. "Kesinlikle. Baştan çıkarma, ustalarına bırakılması gereken bir sanattır."

"Ben çabuk öğrenirim. Mükemmel bir öğretmenim var çünkü." Honoria, Şeytan'ın ellerinin arasında hareketsiz kalan elleriyle onu tekrar yatağa çekmeye çalıştı. Keşke yeniden yanına uzanmasını sağlayabilseydi...

"Hayır!" Şeytan aniden Honoria'nın ellerini bırakıp ayağa kalktı ve vahşice baktı. Honoria onu baştan çıkarmamıştı, buna neden olan, içindeki bir şeydi ve her neyse, ona güvenmiyordu. Onu teslim olmaya, Honoria'yla ilgili dikkatlice yaptığı planları bir kenara atmaya zorlayan her neyse, güvenmiyordu. "Bana karım olarak geldiğinde, kendi isteğinle gelmeni istiyorum. Çünkü düşesim olmak üzere bu kararı vereceksin ve henüz karar vermediğini biliyorum."

Sersemleyen Honoria, adama baktı. "Tüm bunlar neden yaşandı sanıyorsun?" diye sordu, sere serpe uzandığı yerden.

Şeytan, gözlerini kıstı. "Meraktan."

"*Mer*?.." Şaşkınlıktan ağzı açık kalan Honoria, kendini toparlayıp ağzını kapattı. Dudaklarını büzüştürüp bir bileğinin üzerinde doğruldu.

Konuşmaya fırsat bulamadan Şeytan atıldı. "Öyle değilse bile, kararını çoktan vermiş olsan bile, patlama noktasına gelmiş şu halinle ne diyebilirim ki?"

Honoria, Şeytan'a bakarak, *Keşke söyleyecek bir şeyim olsaydı*, diye düşündü.

"Tutku sarhoşu olmuşsun, sakın inkar etme."

Honoria inkar etmedi, edemedi. Öylece oturmaktan baygınlık geçirecekti. Nabzı kulaklarında atıyordu. Heyecan dolu bir an yaşamıştı, hemen ardından bir sıcaklık, onun sıcaklığını arar olmuştu. İçinde bir boşluk kalmıştı. Öyle sık nefes alıyordu ki düşünmesi bile güçleşiyordu.

Şeytan, Honoria'nın yüzüne diktiği bakışlarını yere kaydırdı. Kadının elbisesi kalçalarına kadar kaymıştı. Aniden Şeytan'ın gözleri yeniden yüzüne odaklandı. Honoria o anda adamın çenesini sıktığını, kontrol mekanizmasının demirden zincirlerini gördü.

Şeytan, kenetlediği dişlerinin arasından konuşuyor, sesinden öfke akıyordu. "Bilinçli bir karar verdiğinizden, karım, çocuklarımın annesi olma-

yı sizi baştan çıkardığım ya da zorladığım için değil, gerçekten istediğiniz için istediğinizden emin olmalıyım."

"Ben kararımı verdim." Honoria dizlerinin üzerinde duruyordu. "Sizi nasıl inandırabilirim?"

"Aklınız tamamen başınızdayken duymalıyım." Şeytan, gözlerini kadından ayırmadı. "Düşesim olmayı, çocuklarıma bakmayı istediğinizi duymalıyım."

Honoria, tutkunun yarattığı belirsizliğin arasından beklenmedik bir ışık gördü. Gözlerini kıstı. "Neden bunu söylememi istiyorsunuz?"

Şeytan da gözlerini kısarak kadının bakışlarına karşılık verdi. "Kardeşlerinizi kaybettiğiniz gibi çocuklarınızı da kaybetmemek için evlenmekten kaçtığınızı inkar edebilir misiniz?"

Honoria hayretler içerisinde Şeytan'a baktı.

"Nereden biliyorsunuz?"

Şeytan'ın çenesi kasıldı. "Michael bana kardeşlerinizden bahsetti. Gerisini tahmin etmek zor olmadı. Evlenmekten ve küçük çocuklardan kaçmanızın nedenleri olmalı."

Honoria'nın en büyük korkusunu doğru şekilde tahmin etmesi sinir bozucuydu. Honoria tepki göstermesi gerektiğini, Şeytan'ı olduğu yerde bırakacak bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu. Oysa çocuklardan konu açılması, onu olduğu yerde bırakmasını sağlayacak çok daha farklı, çalkantılı ve ilkel bir tepki göstermesine yol açtı.

Konuşmaları, vücuduna yayılan arzu dalgasını bastıramamıştı. İkisi de yarı çıplaktı, ikisi de hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Tutku hala doruk noktasındaydı. Şeytan'ın tüm kasları ortaya çıkmış, bu dürtüye kilitlenmişti. Honoria ise savunmasızdı.

İçini saran farkındalık duygusu her yanını titretti. "Ben..." Ardına kadar açtığı gözleriyle Şeytan'ın gözlerini süzdü. Çaresizce kollarını iki yana açtı. "Beni bu halde bırakamazsınız."

Şeytan, kadının bakışlarına karşılık verip kendine, ona ve kalçalarını ipeksi bir ışıltıyla örten karnına kadar inmiş Celestine'in lanet olası elbisesine içten içe küfretti. Şeytan izledikçe, hislerini açığa vuran bir ürperti içini sarıp belli belirsiz bir titreme teninde dalgalandı.

Honoria uzanıp parmaklarını Şeytan'ın gömleğine kenetleyerek adamı kendine çekti. Şeytan isteksizce yaklaştı. Kadını isteyerek baştan çıkarmış, kendini kaybetmesine izin vermişti.

"Lütfen!" Nazik ricası, zedelenmiş dudaklarından dökülüp gözlerinde alevlendi.

Bir centilmen ne yapabilirdi? İçten içe tekrar lanet edip kadını kollarının arasına aldı ve dudaklarını kendininkilerle birleştirdi.

Honoria kendini hemen adama bırakmıştı. Şeytan, ateşini söndürmeye çalışıp mesafeli durarak ona istediğini vermişti. İblis yine kontrolü altındaydı ve bu kez dizginleri bırakmaya niyeti yoktu.

Honoria, Şeytan'ın kararını hissetmişti. O gece Şeytan'ın karısı olamayacaktı. Ama kadere karşı gelmeye niyeti de yoktu. Tüm benliğiyle, içini yakan ateşe odaklanmıştı. Birbiri ardına gelen alevli dalgalanmalar içini dağlıyor, kendini bomboş, özlem dolu ve ihtiyacından ötürü zayıf hissediyordu. Açlığını nasıl doyuracağını bilmiyordu. Akıntıya kapılıp Şeytan'ın öpücüklerine teslim oldu ve kendini cehennemde sürüklenircesine adamın ellerine bıraktı.

Şeytan kafasını kaldırdığında Honoria kendinden geçmişti ve hayatında olmadığı kadar ateşliydi. Tüm benliği, ağrılı ve sıcak bir boşluktan ibaretti sanki. Nefesini tutup Şeytan'ın omuzlarına yapıştı.

"Bana güven."

Şeytan, bu sözleri Honoria'nın boynuna doğru söylemiş, sonra da kadını ahlaksız öpücüklerine boğmuştu. Kafasını geri atan Honoria ürpermişti. Sonra Şeytan onu kollarına aldığında, yatağa yatıracağını sandı. Ama adam, kadını kucağına alıp yatağın etrafından geçirerek, kendi sırtı yatağa dönük şekilde, duvardaki aynanın karşısında, ayaklarının üzerine bıraktı.

Honoria kirpiklerini kırpıştırdı. Ayışığı tenini okşayıp ürpermesine neden oldu. Şeytan, arkasında koyu bir gölge gibi belirdi. Honoria'nın bedenini sardığı elleri karanlıktaydı. Honoria dudaklarını yaladı. "Ne yapıyorsun?"

Şeytan kafasını eğip diliyle Honoria'nın kulak memesini buldu. "Seni tatmin edip rahatlatacağım." Honoria'nın aynadaki yansımasına baktı. "Sana zevk vereceğim."

Derinden gelen mırıltı, Honoria'nın içini sararak keskin bir ürpertiye yol açtı. Her iki memesini kavramak üzere ellerini kaldırdı. Parmakları gerilirken Honoria ürperdi. "Tek yapman gereken, söylediklerimi yerine getirmek." Sonra yine gözlerine baktı. "Gözlerini açık tutup ellerimi izle ve hissettiğin şeye odaklan..."

Şeytan'ın sesi kısık, hipnotize ediciydi. Honoria, gözlerini Şeytan'ın ritimle göğüslerini okşayan ellerinden ayıramıyordu. Meme uçlarına uzanan uzun parmakları izledi. Parmaklar girdap oluşturarak dönerken Honoria'nın içini de keskin ürpertiler kaplıyordu. Kısa bir nefes alıp arkasına yaslandı ve bakımlı saçlarının okşadığı Şeytan'ın omuzlarını, çıplak gövdesini arkasında hissetti.

Şeytan ellerini indirince, Honoria yeniden aynaya odaklandı. Esmer elini karnına uzatıp onu kendine doğru çekmiş, diğer eliyle de elbisesini kalçasına kadar kaldırmıştı. Honoria o anda adamın ne yapmaya çalıştığını anlayıp karşı koymaya niyetlendiyse de kelimeler ağzından dökülemedi. Şeytan, kadının hem elbisesini hem de kombinezonunu kalçasına kadar indirip yere bıraktı. Pahalı kumaşlar Honoria'nın ayaklarında toplandı. Şaşkın haliyle bunları görmeyen Honoria, esmer elin vücudunda rahatça dolaşmasını izledi.

Kısık sesli bir inilti duyduğunda, kadın bunun kendi sesi olduğunu biliyordu. Başı Şeytan'ın omzuna düştü, bütünüyle ürperdi. Capcanlı duyguları her dokunuşa, her okşamaya duyarlıydı. Ardından Şeytan yer değiştirip Honoria'ya sarılıp sol eliyle kadının sağ göğsünü, sağ eliyle de karnını kavradı. Diziyle Honoria'nın dizlerini araladı. Dudakları, kadının kulağının altındaki yumuşak deriyi sıyırdı. "İzlemeye devam et."

Honoria da öyle yaptı. Şeytan'ın elinin yavaşça aşağılara kaymasını, uzun parmaklarının saç kıvrımlarına dolanmasını izledi. Yumuşaklığına dokunup sıcaklığını hissederek onu okşuyordu. Acıdan kıvranarak nefes nefese kalan Honoria, daha derinlere kayan Şeytan'ın kaslarını, kalçaları arasındaki baskıyı, içine giren uzun parmağının amansız istilasını hissediyordu.

Farklı duygular ardı ardına geliyordu. Adamın gergin parmakları, kadının tomurcuklanan meme ucunu bulmuştu. Kendi iradesiyle elleri

Şeytan'ınkileri bulup darbelerini hızlandırdı. Adamın kolundaki tüyler Honoria'nın kolunu okşuyor, parmaklarının altındaki sert kaslar ve güçlü tendonları oynuyordu.

Şeytan'ın eli Honoria'nın kalçalarının arasında dolaşıyordu. Bir parmağı derinlere dalarken, başparmağını bastırıp onu okşadı.

Şimşekler çakıyor, söndürülmesi imkansız alevler kadının her yanını sarıyordu. İlkel duygular Honoria'yı bütünüyle sarmıştı. Vücudu gerilip bir kavis çizen Honoria'nın soluğu kesildi. Şeytan'sa gittikçe şiddetlenen darbelerle kadını okşamaya devam ediyor, Honoria'nın içindeki duygular girdaplar oluşturuyordu.

"İzlemeye devam et."

Çıplak, alevler içinde Honoria gözkapaklarını kaldırdı ve Şeytan'ın elinin, kalçalarının arasından derinlere süzüldüğünü gördü.

Kıvılcımlar kadının yüreğini istila etmiş, içinde patlamalar yaşıyordu. Duygular billurlaşıp yükselerek kırılıyor, milyonlarca kırık, üzerine yağıp fazlasıyla gergin sinirlerini yumuşatıp sızlatıyordu.

Ve rahatlama.

Tüm gerginliğini süpürüp öldüğünü sanacak kadar derin bir zevk bırakmıştı içinde. Şeytan'ın dudaklarını onu şakağından öpüşünü, yumuşak ve içten hareketlerle tenini okşayışını hissediyordu. Tatlı bir kayıtsızlık sarmıştı içini.

Honoria yeniden gerçekliğe döndüğünde, tamamen giyinik halde yatağın arkasına yaslanmıştı. Şeytan'sa hemen önündeki aynanın karşısında kravatını takıyordu. Parmaklarını büküp düğüm atışını izleyip gülümsedi.

Şeytan, aynadan kadının bakışlarını yakaladı. Honoria'nın tebessümü yayılırken, Şeytan bir kaşını kaldırdı.

"Neden erkek hizmetçiniz olmadığını şimdi anlıyorum," dedi Honoria yatağa daha fazla gömülerek. "Bir hovarda olarak, bir uşağın her an peşinizde dolanıp size hizmet vermesini bekleyemezsiniz."

Kravatının kenar kısımlarını da düzelten Şeytan, kadına hoşnutsuz bir bakış attı. "Kesinlikle." Döndü. "Bunu düşünecek kadar bilinciniz yerine geldiyse balo salonuna dönelim."

Yerden ceketini almak üzere durdu. Honoria bilincinin yerine geldiğini ve kafasını topladığını söylemek üzere ağzını açtı ama balo salonundan ayrılalı uzun zaman olmuştu ve artık bu konuyu konuşmanın ne yeri ne de zamanıydı. Yarın sabah konuşabilirdi.

Sanki havada uçuyor, kendini bir şekilde gerçeklikten kopmuş gibi hissediyordu. Şeytan'ın ceketini giyişini izledi. Adam yakasını düzeltirken, bir şey Honoria'nın dikkatini çekti. Dönüp portakal ağaçlarına dikkatle baktı.

"Ne oldu?" Şeytan da kadının bakışlarını izledi.

"Birini gördüm sandım ama gölgeydi herhalde."

Şeytan, Honoria'nın elini tuttu. "Haydi gel. Dedikoducular zaten yeterince konuşacak konu bulmuştur."

Ağaçların arasından ağır ağır yürüdüler. Bir dakika sonra sürgü açıldı ve her şey yerli yerindeydi. Ayışığı hala taş döşemeye çarpıyordu.

Bir gölge, görüntüyü bozuyordu.

Ağaçların arasındaki bir adamın gölgesiydi bu. Sonra adam seranın bir köşesine kaçınca, gölge de gözden kayboldu.

Ayışığı, portakal ağaçlarını, hasır sepeti ve yastıklarıyla birlikte yatağı aydınlatarak, manzarayı yumuşak, beyaz bir ışıkla yıkıyordu.

On Beşinci Bölüm

"Teşekkür ederim Emmy." Oturma odasının penceresinin önünde kollarını birleştirip ayakta duran Honoria, öğle yemeği servisini alan hizmetçi kızı izliyordu. "Ekselansları eve döndüler mi?"

"Sanmıyorum matmazel." Emmy doğrulup yükünü kaldırdı. "İsterseniz Webster'a sorabilirim."

"Hayır, teşekkür ederim Emmy." Honoria yapmacık bir tebessüm takındı. "Öylesine sordum."

Öylesine. Pencereye dönen Honoria daha ne kadar öylesine sorabileceğini düşündü. Saat üçü geçerken Berkeley Meydanı'ndan döndükten sonra, rüyasız derin bir uykuya dalmıştı. Şeytan'ın verdiği zevk, kadını rahatlatmıştı. Uyandığında, daha fazla zaman kaybetmemeye karar verdi. Celestine'in en göz alıcı elbiselerinden birini giyip aşağıya indi.

Ama kahvaltı odası boştu. Vahşetten uzaktı. Webster, ekselanslarının sabah erkenden uzun bir yola gittiğini söylemişti. Düşes, gece çok yorulduğu için öğleye kadar rahatsız edilmek istemediğini belirttiğinden, tek başına kahvaltısını bitirip oturma odasına çekilmişti. Sabırsızca beklemek üzere.

Kendisinden bir açıklama beklediği halde nasıl olur da çekip giderdi? Dişlerini sıkarken ön kapının kapandığını duydu. Aşağıdan gelen sesleri duyabiliyordu. Kaşlarını çatıp kapıya yanaştı ve açar açmaz Webster'ın haykırışını duydu.

Webster her zamanki soğukkanlılığını kaybetmiş miydi? Honoria merdivenlere yöneldi. Felaketin habercisi...

Nefesini tutup gözlerini kocaman açtı ve eteklerini toplayarak koştu.

Koridora vardığında tırabzanlardan eğildi. Gördüğü manzara, güven vermekten çok uzaktı. Aşağıdaki holde, uşaklar hırpani bir figürün etrafında dolanıyor, ona destek verip hayretler içerisinde bağrışıyordu. Sligo'ydu bu. Yüzü gözü çizikler içindeydi ve bir kolu sargıya alınmıştı. Solgun görünüyordu.

Yüreği ağzına gelen Honoria merdivenleri indi ve Şeytan'ın güçlü, dengeli, derinden gelen sesini duydu. Rahat bir nefes çekti ve kendine gelebilmek için tırabzanlara yaslandı. Düzenli nefes alıp vermeye başlayınca aşağı inmeye devam etti.

Şeytan, uzun adımlarla kütüphaneye yürüyordu. Honoria tekrar tırabzanlara tutundu. Adamın paltosu sayısız yerden delinmiş, küçük yırtıklar oluşmuştu. Her zaman tertemiz olan güderi pantolonu, çizmeleri gibi kir pas içindeydi. Öfkeli yüzü dağınık saçlarıyla çevrelenmiş, çenesi sinirden çarpılmıştı.

"Sligo'ya doktor çağırın. Omzuna bakılması gerek."

"Peki ya *siz* lordum?" Peşinden giden Webster, uzanıp efendisine sarılacakmışçasına ellerini uzattı.

Şeytan dönüp bakarken basamaklardaki Honoria'yı gördü. Gözleri, kadınınkilere kenetlendi. "Ufak tefek sıyrıklar dışında bir şeyim yok." Bir dakika sonra, sol tarafındaki Webster'a kaşlarını çatarak baktı. "Yaygara koparmaya gerek yok. Cynster'lar yenilmez, unuttun mu?" Böyle diyerek ayağını ilk basamağa uzattı. "Biraz sıcak su gönder, yeter."

"Ben getiririm ekselansları." Webster, kırılan haysiyetiyle mutfağa yöneldi.

Şeytan merdivenleri tırmanırken, Honoria bekledi. Adamın paltosundaki küçük yırtıkların arasında kıymıklar kalmıştı. Honoria'nın göğsü gerilmekten ağrıdı. "Ne oldu?"

Şeytan, hizasına geldiğinde kadının gözlerine baktı. "Faytonun dingili koptu."

Gömleğinde küçük kan lekeleri vardı. Enerjik görünüyordu ama yüzünde her zamanki nezaketi yoktu. Merdivenleri tırmanmaya devam etti. Honoria da dönüp adamın peşinden gitti. "Nerede?"

"Hampstead Heath'te." Şeytan, kadının bir sonraki sorusunu beklemeden, "Biraz hava almak istedim ve atları kendi hallerine bıraktım. Dingil parçalandığında atlar dörtnala koşuyordu," diye devam etti.

Honoria, yüzünün ferinin gittiğini hissetti. "Parçalandığında mı?"

Şeytan omuz silkti. "Koptuğunda. Bir çatırtı duyuldu. Bir şeye çarpmış olabiliriz ama sanmıyorum."

Merdivenlerin başına varan adam dönüp koridorda ilerledi. Olanları gözünün önünde canlandıran Honoria, gördüklerinden hiç hoşlanmadı. Şeytan'ın peşinden koşturuyordu. "Ya atlar iyi mi?"

"Hayır." Şeytan, kadına doğru bir bakış attı. "Denemek için genç atlardan ikisini almıştım. Yüzünü buruşturdu. "Birini hemen vurdum ama yanımda tek silah taşırım. Neyse ki Sherringham'a rastladık. Onun silahını aldım. Sonra o bizi eve getirdi."

"Ama..." Honoria kaşlarını çattı. "Tam olarak ne oldu?"

Kadın, kararlı, huysuz bir bakışla karşılaştı. "Locanın altındaki dingil koptu. Aslına bakarsan fayton dağıldı. Neyse ki Sligo da ben de hemen atlayabildik. Ben ondan daha düzgün fırladım sanırım."

"Peki ya araba nerede?"

"Yakacak olarak kullanılacak."

Uzun koridorun sonuna geldiler. En dipteki ağır meşe kapıyı açan Şeytan içeri süzüldü. Odanın ortasındaki renkli halının üzerinde durdu. Bir omzunu kaldırıp paltosunu çıkarmaya çalışırken nefesini tutup tısladı.

"Dur." Honoria, arkasından Şeytan'ın omzuna uzanıp önce bir kolunu, ardından diğerini çıkarmasına yardım etti. "Tanrım!" Yırtık pırtık paltoyu bırakıp baktı.

Şeytan'ın gömleği de yırtılmış, arka tarafıysa düşmenin etkisiyle lime lime olmuştu. Neyse ki pantolonuyla çizmesi korunmuştu. Belinden aşağısında hasar yoktu.

Honoria tepki veremeden Şeytan, gömleği pantolonunun içinden çekip çıkardı ve donakaldı. Sonra kafasını çevirdi. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

Gözlerini kanayan sırtından gözlerine çevirmesi bir dakikasını aldı. Şeytan'ın gözlerindeki bakış, ilk anda bir anlam ifade etmedi. Honoria'nın gözleri, odanın neredeyse tamamını kaplayan dört direkli, örtülü koca

yatağa kaydı. Şöyle bir baktığında, hepsi de yeşil renkli örtüleri, işlemeli karyola başlığını, ipek çarşafları, kuştüyünden yüksek yastıkları gördü. Yumuşak bir ifadeyle tekrar Şeytan'a baktı. "Yaralar kanıyor, pansuman yapılması lazım."

Şeytan, burnunun altından lanet etti. "Buraya gelmemeliydiniz." Gömleğinden kurtulmaya çabaladı.

"Saçmalamayın." Honoria, Şeytan'ın ellerini tutup birbirine dolanan gömleğin kollarından adamı kurtardı. "Şartlar, uygunsuz durumumuz için yeterli bir mazeret."

Şeytan kolunu gömleğin kolundan kurtarıp bir kenara fırlattı. "Ölüm döşeğinde değilim."

"Ama kötü yaralar almışsınız." Honoria soğukkanlı bir tavırla adamın gözlerine baktı. "Siz göremiyorsunuz."

Şeytan, gözlerini kısıp omzunun üzerinden bakmak için döndü. "O kadar kötü olduğunu sanmam. Kendim hallederim."

"Tanrı aşkına!" Honoria ellerini kalçasına dayayıp adama baktı. "Altı yaşında bir çocuk gibi davranmayı kesin. Kesikleri temizleyip biraz merhem süreceğim."

Şeytan, kafasını arkaya attı. "Sorun da bu ya. Ben altı yaşında *değilim* ve ölmedim."

"Doğal olarak." Honoria onayladı. "Siz bir Cynster'sınız. Yenilmezsiniz değil mi?"

Şeytan dişlerini gıcırdattı. "Honoria, iyilik meleğini oynamak istiyorsanız önce benimle evlenmelisiniz."

Honoria'nın tepesi attı. Sabahtan beri bunu söylemek için onu bekliyordu ama olayı ne hale sokmuştu! İleri atılıp işaretparmağını Şeytan'ın göğsüne doğrulttu. "*Eğer*," dedi kelimeyi belirgin bir vurguyla söyleyerek. "Sizinle evlenmeye karar *verirsem*." Tekrar vurgu yapmak istedi. Şeytan içgüdüsel olarak geri çekilince Honoria mesafeyi kapattı. "Bir konudan kesinlikle *emin olmak* istiyorum." Bir vurgu daha yapınca, Şeytan yine geriledi. "*Mantıklı* davranacağınızdan." Honoria'nın parmağı ağrımaya başlamıştı. "*Her durumda!*" Ani vurgusuyla birlikte Şeytan üç adım geriledi ve ayağı yatağın kenarına takıldı. Honoria, ADAMIN üzerine çul-

landı. "Şimdiki gibi!" Küstahça adama bakarak son bir şey daha söyledi. "*Oturun!*"

Baktığı yüzün ifadesi çok sertti. Adamın gölgelenen gözleri için için yanıyordu. Göz göze, aynı duygularla karşı karşıya dururken, Şeytan bakışlarını kapıya çevirdi.

Honoria ne olduğunu kavramaya çalışırken Şeytan'ın göğsüne bastırdığı avuç içini hızla çekti.

Şeytan, söylenerek yana çekilip oturdu.

"Suyunuz ekselansları." Webster, arkalarında aralık kalan kapıyı dirseğiyle açtı.

Webster'a dönen Honoria ellerini uzattı. "Biraz merheme ihtiyacım var Webster."

"Öyle mi matmazel?" Webster gözlerini bile kırpmadan su tasını kadına bıraktı. "Hemen bulayım."

Webster gider gitmez Honoria, Şeytan'ın öfkeli bakışlarıyla karşılaştı.

"Bu iyi bir fikir *değil*."

Honoria kaşlarını çatıp eğildi ve tası yere bıraktı. "Şikayet etmeyi kesin. Kurtulacaksınız."

Şeytan, kadının kalçalarının altında daralan elbisesine baktı ama hemen kafasını salladı. "Belki. Ama aklım yerinde kalacak mı dersiniz?"

Bir bez parçasını ıslatan Honoria, Şeytan'a ölçülü bir bakış attı. Ayağa kalkıp bez parçasını katladı ve Şeytan'a yaklaştı. Bacakları neredeyse adamın baldırına değiyordu. Bir elini Şeytan'ın omzuna koyup çekerek derin bir yarığa odaklandı. Parmaklarının altındaki deri sıcak, dirençli ve fazlasıyla diriydi. "Başka bir şeyler düşünün." Dikkatlice yarayı temizlemeye koyuldu.

Gözlerini kapatan Şeytan derin bir nefes aldı. *Başka bir şeyler düşünün.* Adam öylece otururken, başka bir şeyin ne olacağını Honoria'nın bildiğinden emindi. Aldığı yaralar, içindeki ızdırapla boy ölçüşemezdi. En büyük yarası hala zonkluyordu ve kötüye gidiyordu. Honoria çok yakınında durmuş, omzunu tutarak üzerine eğilmişti. Parfümünün kokusu ciğerlerine dolmuş, içini burkarak onu sersemletiyordu.

Honoria, narin elleriyle nazikçe ve tereddütle işini görürken, parmaklarının altında titreyen Şeytan'ın kaslarını görünce irkildi. Yumruğunu sıkan

Şeytan ellerini dizlerinin arasına hapsetti. Webster, elinde merhemle birlikte döndüğünde Şeytan rahat bir nefes aldı. "Sligo nasıl?"

Adam dikkatini dağıtmaya çalışmıştı ama Honoria tüm yaraları temizleyip merhemi sürerek işini bitirene kadar, uşağıyla konuşmaya devam etmek istiyordu.

"Buyurun." Elini Webster'ın uzattığı havluya silen Honoria, Şeytan'a sorgulayıcı bir bakış attı.

Şeytan boş bir bakışla karşılık verdi. Webster'ın hasarlı kıyafetleri, havluları, merhemi ve tası alıp tumturaklı şekilde odadan çıkmasını bekledi. Honoria da uşağın gidişini izledi. Şeytan sessizce ayağa kalkıp Honoria'nın arkasında belirdi. Beş dakika önce, iblislerle savaşını kaybetmişti.

"Şimdi!" Honoria döner dönmez Şeytan'ın kollarına düştü. "Ne?.." Kadın, karşısındaki adamın gözlerini görünce sustu. Adamın bir çırpıda onu yiyip yutacağını hissettiren bakışlarından etkilenmişti. Şeytan'ın elini boğazında hissetti ve kafasını kendisine doğru eğdiğinde yükseldi.

Şeytan izin bile istemeyip zorbaca kadının dudaklarına yapışmıştı. Honoria kemiklerinin eridiğini hissetti. Böyle bir saldırıya karşı koyması mümkün değildi. Şeytan yer değiştirip Honoria'yı çevirdi. Bacakları yatağın kenarına çarpınca birlikte yatağa devrildiler. Honoria poposunun üzerine, Şeytan da onun üzerine devrilmişti.

Doğruca üzerine.

Karşı koyma isteği yok oldu. Şeytan'ın arzusu, kaslarının ağırlığı, gerginliği ve sahip olma isteği, Honoria'nın ateşini hemen yaktı. Kollarını Şeytan'ın boynuna dolayıp şevkle adamın sırtını öpmeye başladı.

Şeytan elini Honoria'nın altındaki örtülere kaydırıp kadını kendine çekti. Öncekinden daha belirgin, daha büyüleyici şekilde Şeytan'ın onu arzuladığını hissetti. İçgüdüsel olarak, arzu dolu o bedenin altında debelendi.

"*Ulu Tanrım!*"

Şeytan ağırlığını Honoria'nın üzerinden çekip kadını hoyratça yataktan ayırdı. Şeytan'ın kollarının arasında hapsolan Honoria, kirpiklerini vahşice kırpıştırarak, kapıya yaklaştıklarını gördü. Bir koluyla Honoria'yı taşıyan Şeytan kapıyı hızla açtı.

Sonra da kadını koridorda ayaklarının üzerine bıraktı.

"*Ne?*" Göğsü kabaran Honoria, sorusunun devamını getiremeyip Şeytan'a bakmak üzere döndü.

Şeytan parmağını Honoria'nın burnuna dayadı. "Hala karar vermiş değilsin." Darmadağınık saçları, çatık kaşları, ince ve sert bir çizgi gibi görünen dudaklarıyla çok vahşi görünüyordu. Göğsü, gözle görülür biçimde yükselip alçalıyordu.

Honoria derin bir nefes çekti.

"Henüz değil!" Şeytan kaşlarını çattı. "Kararını kesin olarak verdiğin zaman."

Ve ardından kapıyı kapattı.

Honoria'nın ağzı açık kalmıştı. Meşe panellere baktı. Hemen ağzını kapayıp kapı koluna uzandı.

Ve kilit sesini duydu.

Honoria gözlerine inanamayarak kapıya baktı. Bir kez daha ağzı açık kalmıştı. Sonra dişlerini gıcırdatıp gözlerini sıkıca kapatarak yumruğunu sıktı ve öfkeli bir çığlık attı.

Gözlerini açtığında kapı hala kapalıydı.

Çenesini eğip topuklarının üzerinde döndü ve oradan uzaklaştı.

Şeytan evden kaçıp Manton'a sığındı. Akşam oluyordu, arkadaşlarını ziyaret edip birlikte birkaç atış yapmaya zamanı vardı hala.

Atış tezgahlarını incelerken, gözleri esmer bir karaltıya takıldı. Gördüğü kişi, atışını yapana kadar bekledi. "İyi bir atış yapamadın kardeşim."

Richard kafasını çevirip bir kaşını kaldırdı. "Bana öğretmeyi mi öneriyorsun ağabeyim?"

Şeytan'ın dişleri ışıldadı. "Yıllar önce sana öğretmekten vazgeçmiştim. Ben, daha dostane bir yarış yaparız diye düşündüm."

Richard da sırıttı. "Her atışa bir onluk."

"Bence beş yüz olsun."

"Anlaştık."

Mükemmel bir dostlukla, arka arkaya atışlarını yaptılar. Tanıdıklar yanaşıp iki kuzenin aynı tepkiyi verdiği bir iki öneride bulundu. Onları bir-

likte gören kimse ilişkilerinden şüphe etmezdi. Şeytan birkaç santim uzundu ve Richard onun kadar kaslı olmasa da aralarındaki en büyük fark, dört yıllık yaş farkıydı. Yüzleri benzemezdi. Şeytan'ın hatları daha zayıf, sert ve haşin olsa da yan yana durduklarında aynı duruşa, aynı kibirli buruna ve kaşlara, aynı sert çeneye sahip oldukları görülüyordu.

Geride durup Richard'ın atışını yapmasını bekleyen Şeytan kendi kendine gülümsedi. Gölgesi kadar yakın olduğu Fırıldak'tan sonra, Richard kadar yakın olduğu kimse yoktu. Benzerlikleri, fizikselliğin ötesindeydi. Tüm Bar Cynster'lar içinde, ne yapacağını en kolay kestirebildiği kişi Richard'dı. Çünkü Richard da Şeytan gibi hareket ederdi.

Richard'ın atışı tezgahta yankılandı. Şeytan kafasını kaldırdığında, hedefin iki buçuk santim solundaki deliği gördü. Manton'un özel silahlarından biri olan uzun namlulu tabancayı kullanıyorlardı. Galeride izin verilen en uzun mesafeden yaptıkları atışlara bakıldığında, silahlar arasında belirgin bir fark vardı. Üçünü dönüşümlü olarak kullanmak, hedeflerini sürekli değiştirmeleri anlamına geliyordu.

Onları bekleyen yardımcı, bir sonraki silahı doldurdu. Şeytan, elindeki silahın ağırlığını tarttı, Richard da pozisyon değiştirdi. Şeytan yerine geçip kolunu kaldırdı. Atışı, hedefle Richard'ın atış yaptığı nokta arasına geldi.

"Hep düşüncesizce hareket ediyorsun Sylvester. Biraz dikkat etsen, daha iyi atışlar yapacaksın."

Tezgahın duvarına yaslanıp hareketsizce duran Richard doğruldu. Başlangıçtaki rahat ifadesi vurdumduymazlığa dönüşmüştü. Hafifçe Charles'ı selamlayıp atışını yapmak için döndü.

Richard'ın aksine Şeytan'ın tebessümü tehlikeli biçimde derinleşmişti. "Sen de bilirsin ki Charles, zaman kaybetmek benim tarzım değildir."

Charles kaşlarını çattı.

Şeytan'ın gözünden kaçmamıştı. Hiç eksilmeyen nezaketiyle yeni doldurulmuş silahı aldı. "Bize göstermek ister misin?" Namluyu koluna yaslayıp silahı Charles'a uzattı.

Silahı alan Charles'ın eli havada kaldı. Sonra çenesini sabitleyip parmaklarını tetiğe yerleştirip silahı kaldırdı. Şeytan'ın önünden geçen Char-

les, duruşunu aldı. Omuzlarını büküp kolunu kaldırdı. İç geçirdi ve ateş etmeden önce Şeytan'dan bir dakika fazla bekledi.

Hedef tahtasının ortası yok olmuştu.

Şeytan, içten bir "Bravo"yla, Charles'ın omzunu sıvazladı. "Bunu bilinçli olarak başarabilecek birkaç kişiden birisin." Charles kafasını kaldırdı. Şeytan da sırıttı. "Bize katılmak ister misin?"

Charles kabul etti. Başlangıçta gerilen Richard bile, en büyük kuzeninin tarzını izlemişti. Atış yapmak, Charles'ın Bar Cynster üyeleriyle paylaştığı nadir ilgi alanlarından biriydi. Silah atışı yapmak, oldukça başarılı olduğu bir konuydu. Charles, Şeytan'ın komplimanlarını kabul etti ama yirmi dakika sonra başka bir randevusu olduğunu söyleyip ayrıldı.

Charles'ın gidişini izleyen Richard başını salladı. "Bu kadar ukala olmasa belki ona katlanabilirdik."

Şeytan skor listesine baktı. "Kaçta kalmıştık?"

"Charles geldiğinde saymayı bıraktım." Richard listeye bakıp yüzünü ekşitti. "Büyük ihtimalle sen kazanmışsındır, her zamanki gibi."

"Berabere diyelim." Şeytan silahı bıraktı. "Bana göre amacına hizmet etti."

"Neymiş o?" Kaşlarını kaldıran Richard, Şeytan'ın peşinden gitti.

"Dikkat dağıtma."

Manton'la selamlaşan Şeytan galeriden ayrıldı.

Peşinden giden Richard, kaldırımda ona yetişti. Şeytan'ın öfkeli ifadesine bakıp kaşlarını daha da çattı. "Evet, kesinlikle yapmışsın."

Şeytan gözlerini kırpıştırıp odaklandı. "Ne yapmışım?"

"Dikkatini dağıtmışsın."

Şeytan yüzünü buruşturdu. "Ben sadece... Bir şey unuttuğumu düşünüyorum. Tolly'nin katiliyle ilgili."

Richard hemen ciddileşti. "Önemli bir şey mi?"

Can alıcı bir bilgi olduğuna dair içimde kötü bir his var ama ne zaman yakalamaya çalışsam sislerin ardına gizleniyor."

"Kendini o kadar zorlama." Richard, Şeytan'ın omzunu sıvazladı. "Honoria Prudence'le konuş. Kafanı biraz daha dağıt." Sonra sırıttı. "En önemli ipucu, en umulmadık anda akla gelir."

Kardeşine, asıl dikkatini dağıtması gereken konunun Honoria Prudence olduğunu söylememek için kendini zor tutan Şeytan başını salladı. Ayrıldılar ve Richard pansiyonuna, Şeytan'sa Grosvenor Meydanı'na giden yola saptı.

Bu şartlarda, yürümek iyi gelebilirdi.

Şeytan geceyarısı evinin ön kapısına vardığında rüzgar şiddetlenmişti. Richard'dan ayrıldıktan sonra, gece için kıyafetini değiştirmek üzere eve uğramıştı sadece. Tıpkı öncekiler gibi, o gece de kendini zihinsel anlamda, Honoria'nın deyimiyle "İblis'in anlattığı utanç verici söylenti"ye odaklamıştı. Kendisinin ya da kuzenlerinin doğrudan araştırabilecekleri bir şey değildi bu. Onların görüşü, geniş bir kitle tarafından bilinirdi. Bulundukları ortamlarda kimse, yankılarından korkup bu konuyu konuşmuyordu. Yani biri bu işi onların yerine yapacaktı. Sonunda Vikont Bromley'de karar kıldı. Bromley, her zaman bir şeylerle oyalanmak isteyen, sıkıntılı, maceracı ve acımasız bir oyuncuydu.

Kendisi de ünlü bir kağıt oyuncusu olan Şeytan, lordun karşısında oynama fırsatını bulmakta zorlanmadı. O gece de Vikont neredeyse gömleğine kadar her şeyini kaybediyordu. Tabii ondan sonra Lord Hazretleri, ona oldukça yardımcı olmuştu. Belki bir daha da piket oynamazdı ya, o da ayrı.

Kibirle sırıtan Şeytan, elinde anahtarıyla duraksadı. Gözlerini kısarak karanlık gökyüzünü izledi. Karanlıktı ama çatıların üzerinde süzülen fırtına habercisi kara bulutları göremeyecek kadar değil.

Hemen içeri girdi. Webster'ın, direktiflerini hatırlamış olmasını diledi.

Fırtına şiddetli bir gürültüyle koptu.

Honoria'yı doğrudan cehenneme gönderen bir gürültüydü ama bu kez, farklı bir kıyıma sahne olan, farklı bir cehennemdi.

Yukarıdan darmadağın olan arabaya, parçalara ayrılan ahşaba ve yırtılan deri oturaklara baktı. Ürküp yerinde duramayan atlar kişniyordu. Arabanın yanında bir adam uzanmıştı. Gelişigüzel yatmış, uzun bacakları garip bir açı yapmıştı. Siyah saçları yüzünü örtmüş, yüzü de ölmüş gibi solgundu.

Bu dünyadan yitip giden biri kadar hareketsiz duruyordu.

Honoria'nın kalbine işleyen ızdırap, daha önce hiç olmadığı kadar güçlüydü. Ona hakim olup hızla çevirerek yalnızlık girdabına fırlattı.

Şeytan gitmişti ve Honoria nefes alamıyor, karşı koyacak sesi çıkaramıyor, onu geri çağıracak gücü kendinde bulamıyordu. Ağlamaktan nefesi kesilmiş, kollarını iki yana açmış halde, yalvararak ileri atıldı.

Parmakları sert bir şeye dokundu. Sıcak bir ten.

"Şişşşt."

Kabus dağıldı. Umutsuzluk, uğuldayıp karanlığın içinde kaybolarak kadını terk etti. Honoria uyandı.

Yatağında değildi. Pencere kenarında, soğuk zeminde ayakta duruyordu. Dışarıda rüzgar feryat ediyordu. Yağmur pervazlara vururken ürktü. Yanakları, ne zaman ağladığını hatırlamadığı gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Kaliteli sabahlığıysa odanın soğuğuyla hiç uyumlu değildi. Ürperdi.

Kendisini saran sıcak kollar sayesinde rahatladı. Merakla kafasını kaldırdı. Bir an hangisinin gerçek, hangisinin rüya olduğunu çözemedi. Sonra gömlekten yayılan o sıcaklığı tanıyıp hıçkırarak adama sarıldı.

"Tamam, sorun yok."

Şeytan, kadına sarılıp bir eliyle de saçlarını okşadı. Titriyordu. Yumruk yaptığı elleriyle gömleğine sarılmıştı. Şeytan, elini Honoria'nın gür saçlarının altından ensesine kaydırıp yanağını başına yasladı.

"Her şey yolunda."

Honoria kızgınlıkla başını iki yana salladı. "Yolunda *değil*." Şeytan'ın göğsünde yankılanan sesi boğuktu. Şeytan, göğsüne akan sıcak gözyaşlarını hissediyordu. Honoria adamın gömleğine yapışıp etkisizce onu sarsmaya çalıştı. "Sizi *öldürmüşlerdi*! Ölmüştünüz."

Şeytan gözlerini kırpıştırdı. Honoria'nın, anne babası ve kardeşleriyle ilgili kabus gördüğünü sanıyordu. "Ben ölmedim." Bundan emindi. Honoria'nın üzerindeki incecik gecelik, Şeytan'ın ahlaksız duygularını hemen su yüzüne çıkarmıştı. Neyse ki hazırlıklı gelmişti. Uzanıp pencerenin kenarındaki koltuğa bıraktığı battaniyeyi aldı. "Haydi gel, şöminenin yanına oturalım." Honoria gergin, üşümüş ve titriyordu. Rahatlayıp ısınana kadar uyuyamayacağı kesindi.

"Ateş yanmıyor. Uşaklardan biri söndürdü. Bacayla ilgili sorun varmış." Honoria kafasını kaldırmadan konuşmuştu. Ne olup bittiği konusunda en ufak fikri yoktu. Kalbi küt küt atıyor, panik tüm sinirlerine yayılıyordu.

Şeytan, kadını kapıya yöneltti. "Oturma odasına geçelim."

Şeytan ayrılmaya çalıştıysa da Honoria geri çekilmeyince derin bir iç geçirip battaniyeyi kadının omuzlarına ve sırtına atarak onu mümkün olduğunca korumaya çalıştı.

Honoria bu özenli bakımı uysalca kabul etti, tabii kendisinden uzaklaşmadığı sürece.

Honoria, Şeytan'ın tereddüdünü hissetmişti. Ağzında anlaşılmaz bir şeyler geveleyip omuzlarını düşürerek onu kollarına almıştı. Honoria hareket edince serbest kalan elleriyle Şeytan'ın gömleğini sıkı sıkı kavrayıp yanağını göğsüne yasladı ve adam da ona sıkıca sarılınca rahatladığını hissetti. Yaşadığı şiddetli çalkantı korkunçtu.

Şeytan, kadını oturma odasına taşıyıp alevlere dönük büyük koltuğa yerleşerek, sanki çocukmuş gibi kucağına oturtmuştu. Honoria anında kıvrılıp Şeytan'ın kaslı vücuduna sarılmıştı. Yatmaya gitmeden önce, alevlerin de koltuğun da farklı olduğu dikkatini çekti ama bu, aklını karıştıran çok küçük bir durumdu.

Honoria'nın kalbi hala küt küt atıyordu, dudakları da kupkuruydu. Ağzında metalik bir tat vardı. Cildi nemden yapış yapıştı sanki. Zihni karmakarışıktı, düşüncelerle korkular, geçmişle şu an, öne çıkmak için yarışıyor, yanıt bekliyordu. Gerçeklerle korku dolu düşünceler birbirine geçip ayrılıyor, sonra sersemletici danslar edercesine yine karışıyordu.

Düşünemiyor, konuşamıyordu. Ne hissettiğini bile bilmiyordu.

Şeytan hiçbir şey sormadan sadece sarılıp kadının saçını, sırtını okşuyor, iri avuç içi, şehvetten uzak bir duyguyla, yavaş ama hipnotize edici hareketlerle okşuyordu. Dokunuşu çok rahatlatıcıydı.

Honoria gözlerini kapatıp kendini Şeytan'a bıraktı. Titrek bir iç geçirip gerginliğinden kısmen kurtuldu. Dakikalarca Şeytan'ın kucağında oturup yanağının altında düzenli ve emin kalp atışlarını dinledi. Şeytan'ın kaya gibi gücüne demirlemişti. Değişken duyguları düzene girince doğruldu. Her şeyi tüm netliğiyle gördü.

"Fayton." Dönüp Şeytan'a baktı. "O bir kaza değildi. Biri sizi öldürmek istedi."

Alevler Şeytan'ın yüzünü aydınlatıyordu ve Honoria, adamın kaşlarını çattığını açıkça görüyordu. "Honoria, o bir kazaydı. Dingilin koptuğunu söyledim."

"Neden koptu peki? Dingiller kolay kolay kopar mı böyle? Hele ki kendi korumanız altında olan bir arabacının yaptığı arabanın dingili."

Şeytan'ın dudakları gerildi. "Bir şeye çarpmış olabiliriz."

"Ama çarpmadığınızı söylemiştiniz."

Şeytan'ın iç geçirdiğini duydu. "Honoria, o bir kazaydı. Gerisi de kabus. Sonuç olarak ben hayattayım."

"Ama birileri ölmenizi istedi!" Honoria doğrulmaya çalıştıysa da Şeytan öyle sıkı sarılmıştı ki yerinden kımıldayamadı. "Gerçekleşmemiş ölümlerle ilgili kabus görmem. Biri sizi öldürmek istedi. Hayatta olmanızın tek nedeni..." Ne diyeceğini bilemeyip el kol hareketi yaptı.

"Cynster olmam," diye tamamladı Şeytan. "Ben yenilmezim, unuttunuz mu?"

Ama değildi. O da etten, kandan yapılmış biriydi ve bunu Honoria'dan daha iyi kimse bilemezdi. Honoria dudaklarını isyankarca büzdü. "Eğer biri dingille oynamışsa, bu anlaşılmaz mı?"

Şeytan, Honoria'nın parlak gözlerine bakarak, *Uyurgezerler ateşlenir mi*, diye düşündü. "Dingil de dahil, arabanın tamamı dağıldı." Honoria'yı rahatlatmak için başka ne söyleyebilirdi ki? "Neden biri beni öldürmek istesin ki?"

Akıllıca bir şey söylemediğini fark etti hemen. Honoria, adamdan kurtulmak için kıvranarak daha güçlü durdu. "Tolly, Tolly sizi uyarmaya geliyordu. O kişi her kimse, Tolly'nin sizi uyarmasına engel olmak için onu öldürdü."

Şeytan kısa bir süre acıyla gözlerini kapattı. Açtığındaysa Honoria'yı kaldırıp yeniden oturttu ve sıkıca sarıldı. Sonra kadının gözlerine baktı. "Bunların hepsi hayal ürünü ve kabusun etkisiyle ortaya çıkan düşünceler. İsterseniz bu konuyu, sabah daha mantıklı düşündüğünüzde konuşabiliriz."

Şu halde bile Honoria'nın isyanını hissediyordu. Çenesi gerilmiş, ardından eğilmişti. Kafasını çevirip tekrar Şeytan'ın göğsüne yaslandı. "Nasıl isterseniz."

Honoria'nın sesinde gücendiğini ifade eden tonu fark eden Şeytan, kadının gerginliğinin biraz hafiflemesini sabırla bekledi ve ona tekrar sıkıca sarıldı.

Aniden yükselen alevlere bakan Honoria, yeni keşfettiği gerçeği tekrar gözden geçirdi. Yanılmadığından emindi. Şeytan inkar etse de Honoria kendinden emindi. Adam bir Cynster erkeğiydi ve yenilmez olduğuna inanıyordu. Honoria bu konuyu da, değiştirmeye hiç niyetlenmediği bakış açısı gibi tartışmayacaktı. Sabah "gerekçeleri" şimdiki kadar mantıklı görünmese de hiçbirini göz ardı edemezdi.

Hayatı, amacı artık çok netti. Artık ne yapması gerektiğini kesinlikle çok iyi biliyordu. Şeytan, en derindeki korkularıyla yüzleşmesini sağlamıştı. Şimdi de kader, daha derin bir gerçekle yüzleşmesi için ona meydan okuyordu. Şeytan'a karşı hisleriyle.

Şeytan'a sorusunun yanıtını ve fazlasını verecekti. Hiçbir şeyin ve *hiç kimsenin*, onu kendisinden almasına izin vermeyecekti. Şeytan'a ait olabilirdi ama adam da kendisine aitti ve bunu hiçbir şey değiştiremezdi.

Geçen sefer ölüm sevdiklerini elinden aldığında çaresizce olanları izlemiş, onları kurtaramamıştı. Bu kez öylece durup bakmayacaktı. Ölümün, kaderini elinden almasına izin vermeyecekti.

İnanç, kesinlik, Honoria'ya ilham veriyordu. Önceki kafa karışıklığı geçmişti. Artık sakinleşmişti ve kendini kontrol edebiliyordu. Odaklanmıştı ve yaptığının farkındaydı. Kaşlarını çattı. "Neden buraya geldiniz?"

Şeytan biraz tereddüt ettikten sonra yanıt verdi. "Fırtına çıktığında hep uyurgezer oluyorsunuz."

"Hep mi?" Sonra Tolly'nin öldüğü geceyi hatırladı. "Kulübede de mi?"

Şeytan'ın onayladığını hissetti. Kollarında güvende olduğunu düşünerek kafasını salladı. "Bu doğru olamaz. Kazanın üzerinden sekiz yıl geçti. Farklı evlerde kalsam da fırtına çıktığında bile hep kendi yatağımda uyandım." Ama korkunç bir ölüm gerçekleştiğinde, yeniden su yüzüne çıkmıştı. Kulübede ve Şeytan'ın geçirdiği kazada. Honoria, çıkarımının doğru-

luğu konusunda kendi kendini onayladı. Eğer ölüm, Honoria'nın kabus görmesine neden oluyorsa, demek ki o sabah ölüm Şeytan'a yaklaşmıştı.

Şeytan, kadının hemen arkasında omuz silkti. "Bu gece yürüdünüz. Tek sorun bu. Siz uyuyana kadar bekleyeceğim."

Honoria bakışlarını alevlere dikip kaşlarını kaldırdı ve olanları ayrıntılarıyla düşündü. Şehvet dolu ayrıntıları. Sonra yüzünü ekşitti. Şeytan'ın kasları kenetlenmişti ve nedeni gerginlik değil, tetikte oluşuydu.

Honoria kafasını çevirip Şeytan'ın yüzüne, sert hatlarına ve ciddi duruşuna baktı. Elini kaldırıp Şeytan'ın yanağına koydu. Kadının dokunuşuyla Şeytan donakaldı. "Beni yatağa atacağınızı aklınızdan geçirdiğinizi sanmıyorum."

Şeytan'ın çenesi kenetlendi, gözünde alevler dans etti. "Geçirmiyorum."

"Neden?"

Şeytan, kadının gözlerine baktı. Konuştuğunda sesinin tonu tatsızdı. "Üzgünsünüz. Aklınız başınızdan gitmiş gibi. Üstelik kararınızı da vermiş değilsiniz."

Honoria doğrulup yüzünü Şeytan'a çevirdi. "Artık üzgün değilim, üstelik kararımı da verdim."

Şeytan irkildi. Dişlerini gıcırdatarak Honoria'yı kaldırdı ve tekrar oturttu. "Sizi yatağıma karım olmanız için değil, şimşek çakmasından korktuğunuz için götürüyorum!"

Honoria gözlerini kısarak adama baktı. Şeytan'ın yüz ifadesi cesaret verici değildi. "Bu çok saçma." İçini yumuşak, sıcak ve boş bir duygu kaplamıştı.

"Unutun gitsin." Kelimeler Şeytan'ın ağzından zorla çıktı. "*Uslu durun yeter.*"

Honoria, Şeytan'a bakıp boğuk, nefret dolu bir ses çıkararak, tekrar adamın göğsüne yaslandı.

"Haydi, uyuyun artık."

Honoria dilini ısırdı. Kazadan sonra ona eğilimi artmıştı ama yine de Şeytan kendisine dokunmasına izin vermiyordu. Ona dokunmadan fikrini nasıl değiştirebilirdi ki?

Honoria'yı saran sıcaklık kaslarını gevşetti. Güvende, emin, onu ikna etmeye kararlı bir halde kendini bırakıp uykuya daldı.

Ertesi sabah yatağında uyandı. Gözlerini kırpıştırıp dün geceyle ilgili hatırladıklarının rüya olduğunu düşünecekti ki yatağın kenarından sarkan battaniye gözüne ilişti. Gözlerini kısıp ekose desenli örtüye bakarken, hatıralar zihninde tüm netliğiyle canlandı.

Memnuniyetsizce iç geçirip doğruldu ve örtüleri üzerinden attı. İnatçı St. Ives Hazretleri'yle konuşmanın zamanı gelmişti artık.

Uygun bir kıyafet giyip zaferini ilan etmek üzere kahvaltı salonuna indiğinde, Şeytan'ın sözde işlerini halletmek üzere erkenden evden çıktığını öğrendi. Akşam yemeğinden önce gelmesi beklenmiyordu. Zaten sonrasında da birlikte Theater Royal'e gideceklerdi.

Planını değiştirdi. Şeytan, Londra'ya gelen kasabalı komşularını kendi localarına davet etmişti. Draycott'lar çok etkileyici ve mantıklı insanlardı. Şeytan'ın davetiyle Lord Draycott, çitlerin yenilenmesini konuşmak üzere Grosvenor Meydanı'na kadar onlara eşlik etmişti.

O gece fırtına yoktu.

Ertesi sabah Honoria başının belasını zamanında yakalamak üzere erkenden uyandıysa da Şeytan ortaya çıkmadı. Kahvaltısını kütüphaneye isteyip uşağının himayesinde yedi.

Akşam, artık sabrının son noktasına varmıştı. Neden kaçtığını anlamıyordu ama Şeytan'ın bu tavrı Honoria'ya başka çare bırakmamıştı. Dikkatini çekmenin tek yolu vardı. Bildiği kadarıyla, bunu beceremmesi için de hiçbir neden yoktu.

On Altıncı Bölüm

Dong.

Şeytan, merdivenlerde önünden geçtiği sarkaçlı saate dönüp bakmadı bile. Galerinin önünden geçerken mumluğunu kaldırıp babasının portresini kaygısızca selamlayarak, odasına giden koridordan uzun adımlarla geçti.

Atalarının onu, bu gece çalışmalarından ötürü takdir edeceğinden emindi.

Cebinde, Vikont Bromley'nin hesaplarının bulunduğu üç liste vardı. Bromley farkında olmasa bile borç içinde yüzüyordu. Tabii ki son elde şansı dönecekti. Şeytan gülümsedi. Bir haftaya kalmadan, Bromley'yi sıkıca kendine bağlayacaktı.

Başarısına karşın, kapısına yaklaştıkça gerildiğini hissetti. Sürekli bastırmaya çalıştığı öfkesi artık gücünü iyice göstermeye başlamıştı. Midesine bir ağrı saplandı. Kendi kendiyle savaşıyormuşçasına kasları birbiri ardına ağırlaşıyordu. Yüzünü buruşturarak kapı tokmağına uzandı. Honoria'yla toplum içine çıkmayı, toplantıları sınırlandırdığından beri biraz rahatlamıştı.

Kadına gerçeği söylemişti. Hünerlerini kullanıp zorlayarak ya da baştan çıkararak evlenmeye karar vermesini istemiyordu. Aslında içten içe yapmak istediği buydu. Kendini kafese kapatılmış vahşi bir canavar gibi hissetmesinin nedeni buydu. O, doğuştan fatihti. İstediği her şey, hiç zorluk çıkarmadan gelmişti. Hile yapmaya ya da hassas davranmaya pek gerek duymamıştı.

Yüz ifadesi sertleşerek odaya girdi. Kapıyı kapatıp şifonyerine yöneldi. Mumluğu şifonyerin üzerindeki aynanın yanına koyup kol bandını, yeleğinin düğmelerini çözüp kravatındaki pırlanta iğneyi çıkardı. İğneyi kutusuna koymak üzere uzandığında, bakışları bir gölgeye takıldı. Arkasında beyaz bir şey parıldıyordu.

Hemen kafasını çevirdi. Sonra sessizce ateşin yanındaki koltuğa gitti.

Daha ipeğe dokunmadan kime ait olduğunu anlamıştı. Kor halindeki ateş, kokusunu etrafa yayıp Şeytan'ı mest edecek kadar sıcaktı. İpeği yüzüne yapıştırıp kokusunu içine çekmemek için kendini zor tuttu. Lanet edip kor halindeki kömür kadar sıcakmış gibi, elindeki sabahlığı elinden bıraktı. Yavaşça yatağa döndü.

Gözlerine inanamıyordu. O mesafeden bile, yastığının üzerine yayılan kestane rengi saçları görüyordu. Yatağın bir yanında yüzünü içe doğru dönmüş, uzanıyordu. Görüntü, Şeytan'ı mıknatıs gibi kendine çekti. Daha hareket ettiğini bile anlamadan, yatağın yanı başında Honoria'yı izlerken buldu kendini.

Daha önce hiçbir kadın onun yatağında uyumamıştı. En azından kendisi kullandığı süre içinde. Babası, bir dükün yatağının, düşesine ait olduğunu söylerdi. Şeytan da bu düşünceye saygı göstermişti. Başka hiçbir kadın onun ipek çarşaflarına uzanmamıştı. Gecenin bu saatinde bacaklarını uzatıp kibarca nefes alıp vererek yatağında uyuyan ve çarşafını ısıtan kadının görüntüsü, adamı sersemletmişti.

Düşünemiyordu.

Gördüğü şey adamı titretmişti. Mantığı bir kenara bırakıp ne yapması gerekiyorsa yapmasını söyleyen içindeki güçlü sesle mücadele ediyordu.

Ama düşünmeliydi. Anatomisinin, dışa fırlamış uzuvlarının isteklerine göre hareket etmediğine, daha sonra pişman olmayacağına *kesinlikle* emin olmak için düşünmeliydi. Daha önce doğruluğuna inandığı tutumu benimsedi. İlişki, kalp, akıl ve ruh olarak her şeyden emin olmasını istemek, geleneksel bir gereklilik değildi. Kendisi ve onun için, bu böyle olmalıydı.

Gözleri, önce tümüyle açıkta olan, sonra aşağı kayıp örtünün altında kalan Honoria'nın yüzünde gezindi. İçinden küfrederek uzaklaştı. Adım

atarken, ayaklarının altındaki halı ayak seslerini bastırıyordu. Neden buraya gelmişti ki?

Honoria'ya doğru ışıltılı bir bakış attığında, kadının dudaklarının ayrıldığını gördü. Seradayken, dokunuşlarının altında çıkardığı inlemeye benzer sesini tekrar duydu. İçinden lanet edip yatağın diğer ucuna gitti. Oradan bakıldığında, görüntü daha az eziyet vericiydi.

Üç dakika sonra, artık şehvet içermeyen hiçbir düşünce aklından geçmez olmuştu. İçinden son bir küfür daha edip yatağa yanaştı. Honoria iç tarafına dönükken, yatağa uzanmak çok tehlikeliydi. Yatağın oymalı direğinin yanında durup örtülerin altından Honoria'nın bileğini buldu ve sarstı.

Honoria mırıldanıp serbest kalmaya çalıştı. Şeytan, parmaklarını kadının ince bileğine sıkıca sarıp yeniden sarstı.

Honoria uykulu gözlerini kırpıştırarak açtı. "Geldiniz mi?"

"Gördüğünüz gibi." Kadını bırakan Şeytan doğruldu. Kollarını birleştirip yatağın direklerinden birine yaslandı. "Evde o kadar yatak dururken, uyumak için neden benimkini seçtiğinizi açıklayabilir misiniz?"

Honoria kaşını kaldırdı. "Yanıtı çok açık. Sizi bekliyordum."

Şeytan tereddüt etti. Şehvet, algılarının üzerine bir sis perdesi gibi çökmüştü. "Amacınız neydi?"

"Size birkaç sorum var."

Şeytan'ın çenesi gerildi. "Saat gecenin bir yarısı, yatağımdasınız. Soru sormanın ne yeri ne de zamanı."

"Tam tersi..." Honoria oturmaya çalıştı, "Bence mükemmel bir yer."

Şeytan, örtünün düşmesiyle Honoria'nın açıkta kalan omuzlarını ve incecik ipek kumaşın örtmeye yetmediği diri göğüslerinin hareketin izledi. "Dur!" Şeytan çenesini sıktı. "Honoria, lütfen düzgün oturun."

Honoria aksi bir tavırla üzerini örtüp kollarını göğüslerinin üzerinde birleştirdi. Kaşlarını çatmıştı. "Neden benden kaçıyorsunuz?"

Şeytan da kaşlarını çattı. "Çok açık olduğunu sanıyordum. Bir karar vermeniz gerekiyor. Özel görüşmelerimizin karar vermenize faydası olacağını sanmıyorum. Bana faydası olmadığı kesin." Kadına zaman vermeye niyetlenmişti. Bir hafta. Üç gününü heba etmişlerdi bile.

Honoria bakışlarını kaçırmadı. "O kararın sizin için önemli olduğunu söylediniz ama nedenini belirtmediniz."

Şeytan uzun bir süre kımıldamadı, konuşmadı ve ardından derin bir nefes aldığında, birleştirdiği kolları aşağı kaydı. "Ben bir Cynster'ım. Elde etmek, savunmak ve korumak üzere yetiştirildim. Ailem benim varlığımın temeli. Bir ailem, çocuklarım olmazsa, elde edecek, savunacak bir şeyim kalmaz. Geçmişinizi göz önünde bulundurarak kesin yanıtınızı duymak istiyorum. Siz bir Anstruther-Wetherby'sınız. Sizi tanıdığım kadarıyla, bir karar verdiğinizde bunu sonuna kadar savunursunuz. Tüm zorluklara karşın yılmazsınız."

Honoria gözlerini ayırmadan adama baktı. "Beni tanıdığınız kadarıyla, sizin için doğru eş olacağımdan emin misiniz?"

Yanıt derinden ve kesin olarak geldi. "Siz benimsiniz."

Aralarındaki atmosfer dalgalandı. Nefessiz kaldığını görmezden gelen Honoria, kaşlarını kaldırdı. "Şu anda cazibenizin etkisi altında olmadığıma inanıyor musunuz? Baskı altında olmadığıma?"

Şeytan, kadını dikkatle izliyordu. Önce tereddüt etti ama ardından onayladı.

"Bu durumda..." Örtülerden kurtulup yatakta doğrulmaya çalıştı. Şeytan doğrulup uzaklaşamadan Honoria adamın gömleğini kavradı ve yatağın üzerinde diz çöktü, "Size söylemem gereken bir şey var!"

Gözlerini adamın gözlerine, her iki elini de gömleğine kenetleyip derin bir nefes aldı. "Sizinle evlenmek *istiyorum*. Karınız, düşesiniz olmak, hayatımı sizinle geçirmek istiyorum. Çocuklarınızı doğurmak istiyorum." Son cümlesini tüm içtenliğiyle söylemişti.

Şeytan kımıldayamıyordu. Honoria onu çekince, ayağını yatağa çarpana kadar yaklaştı. Yatakta diz çöken Honoria'nın karşısında duruyordu.

"Hepsinden de önemlisi." Honoria tekrar nefes almak için durdu. Gözleri adamınkilerde, elini Şeytan'ın göğsüne uzattı. "*Sizi* şimdi istiyorum." Şeytan mesajını anlayamamış olabilir diye, "Bu gece," diye ekledi.

Şeytan'ın hissettiği hızla artan arzu mükemmel ve zorluydu. Honoria'nın elinin göğsünde gezindiğinin farkında olarak kendini, "Emin misiniz?" diye sormaya zorladı. Sabrının tükendiği gözlerinden okunurken başını iki

yana salladı. "Yani bu geceden bahsediyorum." Geri kalanından şüphesi yoktu.

Sabırsızlığı geçmemişti hala. Honoria, "*Evet!*" dedi ve adamı öptü.

Kadına sarılıp üzerine çıkmamak için, Honoria kollarını boynuna dolayıp kendini bıraktığında ve iyice tahrik olmasını sağladığında dizginleri elden bırakmamak için kendini zor tuttu. Ellerini Honoria'nın beline kenetleyip davetine yanıt verdi. Honoria kendini ona sunuyordu. Kadının ağzı, keşfedilmeyi, arzu edilmeyi beklercesine açılmıştı.

Honoria'yı içine alıp sarıldı. Önce nefesini tuttu, ardından verdi. Şeytan ellerini çekip parmaklarını gererek başparmağını Honoria'nın kalçasına bastırdı. Kadının geceliği incecikti. Ellerini onun pürüzsüz kalçalarında gezdirdikten sonra, her bir eliyle dizlerini tuttu. Yavaşça parmaklarını yukarı kaydırıp ipeğin satensi tenini okşamasını hissederken başparmakları Honoria'nın bacaklarının iç tarafında daireler çiziyordu. Ellerini santim santim yukarı kaydırırken Honoria'nın bacak kasları gerildi, ardından kilitlenip titredi.

Sonunda adamın parmakları, kadının yumuşak kıvrımlarında durdu. Şeytan, öpüşmelerine ara verip kadını izledi ve gözkapaklarını kaldırmasını bekledi. Beklediği olduğunda, kadının bakışlarını yakaladı ve iki daire daha çizdi. Honoria ürperdi.

"Sana bir kez sahip olursam, artık geri dönüşü olmaz."

Honoria'nın mavi gözlerinde kararlılık ateşini gördü.

Dudakları tekrar birleştiğinde, Şeytan kontrolünü kaybetmişti. Arzunun sıcaklığını, kaçınılmazlığını hissettiler ve hemen ardından gelen tutkuyu.

Honoria, Şeytan'daki değişimi hissetti. Adamın kaslarının sertleştiğini, hala kendi bacaklarındaki ellerinin gerildiğini hissetti. Honoria'nın gergin kasları da titremeye başlamıştı. Şeytan bir elini Honoria'nın kalçasına kaydırdığında, kadının teni alev alev yanmaya başladı. Şeytan, kadının teninde ağır ve şehvet dolu daireler çizmeye devam ederken, adamın eliyle Honoria'nın çıplak teni arasında kayan ipek dikkatlerini dağıttı.

Sonra Honoria'nın kalçasını avuçlayan Şeytan'ın eli gerildi ve aynı anda diğer elini kadının bacaklarının arasına kaydırdı.

Şeytan, kafasını kadınınkine yasladı. Öpücükleri şimdi daha da talepkardı. İnce ipek kumaşın üzerinden Honoria'yı okşamaya devam etti. İpek, tenine yapışıp ikinci bir tene dönüşmüş gibi onu okşamaya devam etti. İyice gerilen Honoria'nın parmak uçları, Şeytan'ın sırt kaslarına yöneldi. Şeytan'ın elinin hareketlerini, uzun parmağının nazikçe teninde gezindiğini hissediyordu.

Honoria aniden nefes alamadığını fark etti. Soluk almaya çalışarak geri çekilince, Şeytan da elini kadının üzerinden indirip ona izin verdi. Honoria'yı belinden kavrayıp yatağa devirdi.

"Bekleyin."

Şeytan soyunma odasının kapısını açıp Sligo'nun orada beklemediğinden emin olarak kilitledi. Tekrar odaya dönüp ceketini çıkararak sandalyeye fırlattı. Kravatının karmakarışık düğümünü bir harekette çözüp bir metrelik kumaşı boynundan çekti ve yeleğini çıkarıp ceketinin yanına gönderdikten sonra da kol düğmelerini çözüp gömleğinden kurtuldu. Şifonyerin üzerinden yayılan alev sırtındaki kaslara yansırken, Şeytan dönüp mumluğu aldı.

Honoria soluğu kesilmiş halde sere serpe uzandığı yataktan, Şeytan'ın şömine rafının üzerindeki beş kollu iki şamdandaki mumları yakışını izledi. Kadının sezgileri artıyor, heyecan tüm tenini ürpertiyordu. Ciğerleri iflas etmek üzereydi. Tatlı bir panik duygusu tüm sinirlerini gerdi.

Şeytan tek mumu şömine rafında bırakıp büyük şamdanlardan birini yatağın yanına getirerek, mum ışığı yatağı daha iyi aydınlatsın diye komodinlerden birini ileri itti. Işığın altındaki çıplak sayılacak görüntüsünün farkına varan Honoria, gözlerini kırpıştırarak Şeytan'ın diğer şamdanı da yatağın diğer yanına koyuşunu izledi. Kaşlarını çattı. "Gece yeterli değil mi? Yani, karanlık demek istedim."

Şeytan, kadının gözlerine baktı. "Unuttuğunuz bir şey var."

Honoria ne olduğunu düşünemedi, zaten çok da umursamadı. Gözleri, yatağa yaklaşan Şeytan'ın altın rengi ışıkta ışıldayan göğsünü izledi. Adam, Honoria'nın ayaklarının yanında durup dönerek oturdu. Çizmelerini çıkardığında, Honoria da onun sırtını izledi. Yaralarla kesikler iyileşmişti. Elini uzatıp kontrol etti. Kadının dokunuşuyla birlikte Şeytan'ın teni ür-

perdi ve burnunun altında bir şeyler mırıldandı. Honoria sırıtıp parmaklarını yayarken, Şeytan pantolonunu çıkarmadan önce kapkara gözleriyle kadına baktı. Adam pantolonundan kurtulduğunda, Honoria, Şeytan'ın beline kadar uzanan omurgasının etrafındaki uzun ve geniş kasları inceledi. Adam uzanırken kasları da hareketlendi. Görüntü, gövdesi kadar güzel sayılırdı.

Kısıtlamalardan arınan Şeytan yatağa yarı dönüp uzandı. Adam ne olacağını biliyordu, Honoria ise bilmiyordu. Honoria başarıyla bastırdığı ürpertiyle adama dönüp kaygan örtüye sahip çıkamayarak Şeytan'ın kollarına sokuldu. Şeytan, kadını kendi üzerine çıkardı. Bacakları birbirine kenetlendi. Honoria'nın saçları, Şeytan'ın çıplak gövdesini süpürüyordu.

Şeytan, kadının tereddüt etmesini bekliyordu. Çıplak bir erkek bedenine ilk dokunuşu olmalıydı. Şok olduğu belliydi. Şaşkın ifadesinden anlaşılıyordu. Ardından, kadının birkaç saniyeden uzun sürmeyen tereddüdünü izledi.

Sonra dudakları birleşti. Müstakbel düşesinin keşfe çıkan ellerini göğsünde hissetti. Şeytan'ın öpüşü şiddetlenirken Honoria'nın eli daha derinlere kaydı. Şeytan elini kadının sırtına götürüp kendine çekti ve ereksiyonunun sızısını hafifletmeye çalıştı. İncecik ipeğin duygularına bariyer kuramadığı Honoria, hevesle ve şehvetle debeleniyordu.

Bazı kadınlar, kedi gibi güvenilmez bir cazibeye sahip olurdu. Ama Honoria, kedi olamayacak kadar cesurdu. Talepkar, saldırgan, Şeytan'ın dizginlerini gevşetmek bir yana, tamamen elden bırakmasını sağlayan bir hali vardı. Bilinçli olarak arzularını, ruhundaki tüm sahiplenme duygusunu uyandırıyordu. Ve Honoria'nın bakire olduğu düşünüldüğünde, bu sefilce bir çılgınlıktan başka bir şey değildi.

Şeytan, düzensiz nefesleri arasında öpüşmeyi kesip geri çekildi. "Tanrı aşkına, biraz yavaşlayın!"

Şeytan'ın kaslı göğsünü okşamakla meşgul olan Honoria kafasını kaldırmadı. "Yirmi dört yaşındayım ve yeterince zaman kaybettim."

Honoria kıpırdandıkça, Şeytan dişlerini sıkıyordu. "Yirmi dört yaşında olduğunuza göre, daha iyisini bilirsiniz. En azından kendinizi korumanın bir ölçüsü olmalı." Kaderine boyun eğip canını ne kadar acıtabileceğine,

gücünün onunkini ne kadar gölgede bırakabileceğine ve daha ne kadar sertleşebileceğine dair bir kavramı yoktu sanki.

Öğrenmeye niyetliydi. Elleri, göğsünün daha alt kısımlarını keşfediyordu. Şeytan'ın şehveti Honoria'nın kaldıramayacağı ölçüde güçlenmişti. Şeytan elini kadının kalçasından koluna yükseltti.

Tam onu kavradığında.

Şeytan'ı ele geçiren şok, kontrolünü neredeyse paramparça ediyordu. Dondu. Honoria da öyle.

Sonra Honoria adama baktı. Gözleri kapalı, yüz ifadesi çok ciddiydi. Parmaklarını dikkatle kıvırıp keşfine devam etti. Bu kadar katı, kabarık, böylesine erkeksi bir şey, nasıl bu kadar yumuşak ve pürüzsüz olabilirdi aynı zamanda? Tekrar yumuşak, yuvarlak kısmına dokundu. Kaliteli ipeği yırtabilecek kadar sertti.

Şeytan homurdandı. Elini uzatıp Honoria'nın elini tuttu. Elini çekmek için değil, daha sıkı kavraması için. Honoria, keşfetme dürtüsüyle çabucak Şeytan'ın sözsüz talimatlarını yerine getiriyordu.

Şeytan, çenesi sıkmaktan kırılacak noktaya gelene kadar, kadının okşamasına izin verdi. Artık elini çekmeliydi ama Honoria karşı çıkıp ipek, sıcak ve yumuşak kumaşın örttüğü etinin altındaki acıdan kıvranan ereksiyonu hissetmeye devam etti.

Şeytan lanet ederek Honoria'nın ellerini tutup kadını altında hapsetti. Ellerini yatağın kenarlarında kenetleyip gittikçe artan bir şiddetle öperek, Honoria nefessiz kalıp karşı çıkacak gücü kalmayana kadar, ağırlığıyla onu ezdi.

İkisi de kaskatı kesilmişti. İşte o an Honoria, bacaklarını nazikçe açıp kendini adama sundu. Şeytan'ın tek yapması gereken, aşağı uzanıp ince kumaşı aralarından çekmek ve zonklayan uzvunu kadının yumuşaklığıyla birleştirmekti.

Böylesine basitti.

Şeytan, dişlerini gıcırdatarak Honoria'nın ellerini bırakıp çekildi. Sonra tekrar kımıldanıp yatağın ortasında topuklarının üzerine oturdu. Gözlerini kadınınkilere kenetleyip her iki eliyle çağırdı.

"Buraya gel."

Honoria'nın gözleri büyüdü. Şeytan'ın gözlerini arıyordu. Sonra yaklaştı. Çenesini kenetleyen Şeytan, Honoria'nın dikkatli bakışlarını incelerken, kadının gözlerinde beliren asırlık soruyu gördü.

Honoria yavaşça gözlerini kırpıştırdı ve sonra Şeytan'a baktı. Mum ışığının karşısında oturup erkekliğini bütünüyle ortaya seren bir çeşit tanrı gibi görünüyordu. Hafif ışık, adamın kollarındaki kaslara, göğsüne ve tüm vücuduna yansıyordu. Honoria derin bir nefes aldı. Kalp atışları kulaklarında yankılanıyordu. Yavaşça, bir elinin üzerinde yükselip bacaklarını geceliğinin katlarından kurtararak dizlerinin üzerinde durdu ve Şeytan'a baktı.

Şeytan, kadının ellerini tutup kendine yaklaştırdı ve beline dolanıp kaldırdı. Bacaklarını ayırarak üstüne oturttuğunda, Honoria kaşlarını çatıp Şeytan'a baktı. "Beklememiz gerektiğini söylersen çığlık atarım."

Şeytan'ın yüz ifadesi granitten de sertti. "Her durumda çığlık atacaksın zaten."

Honoria kaşlarını daha çok çattı ve Şeytan'ın dudaklarını büzüştürdüğünü gördü.

"Zevkten."

Kadın için yeni bir fikirdi bu. Şeytan onu kendine çektikçe şaşkınlığı artıyordu. Dizlerinin üzerinde dururken kalçası Şeytan'ın karnına değiyordu.

"Öp beni."

Şeytan'ın istediği şeyi tekrarlaması gerekmemişti. Honoria istekle adamın boynuna sarılıp dudaklarını onunkilere bastırdı.

Şeytan bir eli Honoria'nın sırtını diklemesine tutarken, kadını daha derinden öpüp diğer elini de karnından göğüslerine doğru kaydırdı. Honoria'nın sıcak teni kabarıp sertleşti. Şeytan, göğüslerini okşarken kadının inlediğini duydu. Öpmeyi bıraktığında, Honoria kafasını geriye attı. Boynunda beliren kıvrımları da Şeytan geri çevirmeyip sıcak öpücüklere boğdu. Honoria yaklaşıp göğsünü Şeytan'ın avcuna iyice bastırdı.

Honoria'yı geri iten Şeytan kafasını indirdi. Hareketsiz kalan Honoria'nın soluğu hızlandı. Meme ucunu örten ipek, uzun bir ısırıkla ıslandı. Şeytan'ın dudakları dantelli kumaşa değdikçe Honoria'nın nefesi kesiliyordu. Şeytan hafif hafif emdikçe, Honoria kendinden geçiyordu.

Adam, en son ne zaman bir bakireyle birlikte olduğunu hatırlamıyordu. O zaman bile, birlikte olduğu her kimse, yirmi dört yaşın beklenmedik heyecanına kendini kaptıramamıştı. Sonraki yarım saatin ne kadar zor geçeceğini düşünmedi bile. Bunca zamandır ilk kez, ona ve ortaya çıkardığı gizli kalmış tutkuya gücünün yetmesi için dua ediyordu. Kafası eğik, Honoria'nın meme uçlarından biriyle oynarken dikkatini diğerine çevirdi.

Parmaklarını Şeytan'ın koluna gömen Honoria, nefesini tutup ona hükmetti. Sımsıcak bala dönüşen kemikleri yüzünden kaybettiği gücü, sırtında hissettiği Şeytan'ın eli ve dudaklarının eziyet edici dokunuşuydu kadını dik tutan. Şeytan'ın sıcak ve ıslak dudakları Honoria'nın göğüslerinde geziniyor, biriyle ilgilenirken diğer memesi acı içinde kıvranıyordu. Honoria ona dokunup keşfetmek için yanıp tutuşuyordu ama kendini koyvermeye cesaret edemedi. Şeytan, dudaklarını kadından uzaklaştırdı. Ve bir saniye sonra Honoria'nın büzüşen meme ucunu dişliyordu.

Keskin duyuları tüm vücudunu neşter gibi yarıp geçerken boğuk bir ses çıkardı. Şeytan'ın dudakları onu sakinleştirdi ve sertçe emerken, Honoria daha da ateşlendi. Honoria, uzun ve süzgün bir iniltiyle eğilip kendini Şeytan'ın öpücüklerine teslim etti.

Şeytan alev alev yanan avuç içleriyle vücudunu okşarken Honoria kendini tamamen adama vermişti. Şeytan, kadının her kıvrımına dokunuyor, Honoria'nın tüm vücudu karıncalanıyor ve daha fazlasını istiyordu. Sırtı, yanları, karnının bombesi, bacaklarındaki uzun kaslar, kollar, kalçası. Hiçbiri Şeytan'ın dikkatinden kaçmıyordu. Şeytan elbisesini kaldırdığında, Honoria'nın teni kızarıp ıslanmıştı.

Kadını saran ürperti derinlerden geliyordu. Bekarete veda ediyordu artık. Şeytan ellerini kaldırıp Honoria'nın dudaklarını serbest bıraktı. Honoria ağırlaşan göz kapaklarının altında geceliğinin karnına kadar çekildiğini gördü. Büyük çabayla derin bir nefes almak bile sersemlemiş halinden onu kurtarmaya yetmezken kollarını kaldırdı. Geceliği kadını terk etmişti. Honoria geceliğin yere düşüşünü izleyip Şeytan'ın elini teninde hissetti.

Sıcaklık, alev alev yanan bir ten ve sert kaslar, kadının etrafını kuşatmıştı. Şeytan'ın kapkara saçları, Honoria'nın iyice hassaslaşan meme uçlarını okşuyordu. Sert dudaklar kendininkilerle birleşip duygularına talepkarca,

emredercesine, büyüleyerek hükmediyordu. Teslim olmasını beklemiyor, canını bağışlamasını istemiyordu. Şeytan ona, bedenine, ruhuna ve daha fazlasına sahip olacaktı.

Bir an şiddetli bir saldırıyla karşı karşıya kalıyor, sonra Şeytan'ın kollarında titreyip arzu dalgasına direnerek, adamın arzularını kendisininkilerle karşılıyordu. Aralarındaki tutku büyüyor, genişliyor, yayılıyordu. Parmaklarını yayıp uçlarını Şeytan'ın göğsüne dokundurduğunda, kaslarının kilitlendiğini hissetti. Şeytan'ınkine eşdeğer bir şehvetle adamı öptü. Baş döndürücü telaşı, gittikçe büyüyen girdapta kadına büyük bir mutluluk veriyordu.

Dudakları, nefesleri ve dilleri birbirine geçip kenetlendikçe heyecan artıyordu. Honoria kendini adamın sıcaklığına bırakmış, her yanını sarmasına izin veriyordu. Şeytan'ın, dudakları kadar talepkar elleri teninde geziniyor, parmakları sahiplenircesine gerilerek kadını avuçluyordu. Hala dizlerinin üzerinde duran Honoria'nın bacakları Şeytan'ınkilere bitişmiş, kalçası karnına değerken, adam da kadının kalçasını kavramıştı. Bir eliyle üst taraflarını okşarken, diğeri aşağılara kayıyor, uzun parmakları kadının her kıvrımını keşfediyordu. Sıcak teninin her noktasında gezinip bacaklarına baskı yaparak daha ötelere kayıyor, Honoria'yı okşuyordu.

Yakıcı alevler kadının her yanını dağlıyordu. Acı çekiyor, yanıyordu. Şeytan'ın tek yanıtı, öpücüklerini derinleştirip alevler yayılırken kadını kendine esir etmekti. Parmakları yavaşça kayıyor, alevler yoğunlukla büyüyor, cehennem azabı gibi acil bir ihtiyaçla yanıp tutuşarak her yana yayılıyordu.

Cehennem alevini kalp atışlarında hissediyordu. Aynı darbeyi damarlarında, kulaklarında da hissediyordu.

Şeytan aniden geri çekildi. İki eliyle Honoria'nın kalçalarını kavradı. "Biraz kay."

Honoria, kendisini esir alan dürtünün gücüne inanamıyordu. İçine girmesine, nefes almaktan daha çok ihtiyacı vardı. Yine de başını salladı.

Şeytan, kadının kalçalarını daha sert sıktı.

Honoria, Şeytan'ın ellerinin yardımıyla kaydı. Adamın penisinin sıcak, sert dokunuşunu hissetti ve durdu. Şeytan parmaklarını Honoria'nın ba-

caklarının arasına kaydırıp açtı. Adamı içinde ilk hissedişiydi bu. Düzensiz nefeslerinin arasında biraz daha kaydı ve onun organının içeri girişini hissetti.

Beklediğinden çok daha fazlasını hissetti. Nefesini tuttu. Şeytan'ın ellerinin ağırlığı altında kaymaya devam ediyordu. Dövme demir kadar sert ve sıcak bir halde Honoria'nın içine girdi. Honoria tekrar başını salladı. "İşe yaramayacak."

"Yarayacak." Honoria, Şeytan'ın sözlerini içinde hissetti. Aslında kaya gibi sertleşmiş kaslarıyla, adam, kendisinden daha da gergindi. "Esneyecek. Kadınların vücudu esnektir."

Uzman gibiydi. Belirsizlik, arzu ve o güne dek bildiği en çaresizce özlem içinde utançla birbirine karışmış sersemletici bir ihtiyaçla duygu girdabına kapılan Honoria bu fikre tutundu. İçindeki cehennem dalgalanmaya başladı ve Honoria iyice gömüldü.

Ve durdu.

Şeytan, sıcaklığını kaybetmeden kadını hemen kaldırdı. "Tekrar kay." Şeytan'ın eli yardım ettikçe, kadının vücudu kaydı.

Çok sıcak, kaygan ve gergindi. Serbestçe hareket ederken Şeytan'ın dudakları şakaklarını okşuyordu. "Öp beni."

Honoria hemen kafasını kaldırıp daha fazlası için yalvaran dudaklarını araladı. Şeytan, kadının canını acıtmaktan kaçınıp kendini yeterince kontrol altında tutarak, kendisini yönlendiren tutkuyla mücadele halinde dudaklarına yapıştı. Ama ne kadar da istemese, canını acıtacaktı.

Düşüncelerin arasından eylem geldi. Güçlü bir hamleyle, Honoria'nın kalçalarındaki Şeytan'ın elinin baskısıyla aşağı kaymıştı. O tek hamleyle, kadının vücudunun derinliklerine inmiş, gerip içini doldurmuştu.

Honoria'nın attığı çığlığı öpüşmeleri bastırdı. Kadının vücudu gerildi, Şeytan'ınki de.

Bütünüyle ona odaklanıp kendini bırakmasını, bir süre sonra geleceğinden emin olduğu, kabul edildiğine dair ilk işareti bekleyen Şeytan, kendini kadının sıcaklığında, onu bütünüyle saran yumuşaklıkta kaybetmemeye zorladı.

Dudakları ayrıldı. İkisi de düzensiz nefes alıp veriyordu. Şeytan kirpiklerinin altından, Honoria'nın kuruyan dudaklarını diliyle ıslatmasını izledi.

"Bahsettiğin çığlık bu muydu?"

"Hayır." Dudaklarını, Honoria'nınkilerin kenarına dokundurdu. "Artık acı yok. Bundan sonra zevk çığlıkları atacaksın sadece."

Artık acı yok. Yüreği bir anda aşırı duyguyla yüklenen Honoria'nın ümit etmekten başka çaresi kalmamıştı. İçini dağlayan şiddetli acı öyle yoğundu ki hala hissedebiliyordu. Yine de her nefesinde, her kalp atışında, adamın sıcaklığı, acıyı hafifletiyordu. Hareket etmeye çalıştı. Şeytan'ın kuvvetli elleri kadını hala sıkıca sarıyordu.

"Dur."

Honoria'nın itaat etmesi gerekiyordu. O ana dek, nasıl bütünüyle Şeytan'ın kontrolünde olduğunu kavrayamamıştı. İnanması güç, onu beyninden vurulmuşa çeviren gerçeklik Honoria'yı ve zihnini ele geçirmişti. Savunmasızlık duygusu dalga dalga kadına hakim oluyordu.

Duyguları, biraraya geldikleri yere odaklanmıştı. Şeytan'ın inlediğini duydu. Honoria kirpiklerini kırpıştırıp kafasını kaldırdı. Şeytan'ın gözleri kapalıydı ve taş gibi kaskatı kesilmiş bir ifadesi vardı. Honoria'nın ellerinin altındaki omuz kasları gergindi ve hayali bir savaşa girmiş gibiydi. Şeytan'ın düzenli darbeleri Honoria'nın içine bir sıcaklık ve güçbela dizginlenebilir bir aciliyet duygusu yayıyordu. Acısı geçmişti. Bu düşünceyle gerginliği de hafiflemiş, dayanma gücünün son kalıntıları da yok olmuştu. Gözlerini Şeytan'ın yüzünden ayırmadan, belirsizce kendini ondan kurtarıp hafifçe dizlerinin üzerinde doğruldu.

"*Evet.*" Bu tek kelime cesaret doluydu.

Şeytan, kadını, temas edebilecekleri son noktada durdurdu. Honoria, kendi içini dolduran zorlu aciliyet duygusunun aynısını Şeytan'da da gördü ve sabırsızlığını hissetti. Derinlere dalan sıcak ve kaygan sertliğin büyüsüyle, artık aşağı kayması gerektiği yönünde talimat almasına gerek yoktu.

Aşağıya doğru kayarken tüm duyularını açıp her anın zevkini çıkararak kafasını geriye attı ve bunu tekrar tekrar yaptı. Artık kadını yönlendirmesine gerek kalmayan Şeytan'ın elleri, tüm vücudunda gezinip göğüslerine, kalçasının kıvrımına, bacaklarının hassas yerlerine doğru süzülüyordu. Honoria'nın tüm acemiliği, suskunluğu geçmişti. Kafasını kaldırıp kollarını Şeytan'ın boynuna atarak, dudaklarını adamınkilere yapıştırdı. *Ay k*

eski bir ritimle birleşen vücutlarının süzülüşü mükemmel bir uyum içindeydi. Honoria dudaklarını adama verdi. Şeytan onlara sahip olduğunda, Honoria adama daha sıkı sarılıp vücudunu iyice bastırdı ve hep daha fazlasını talep eden Şeytan'ın güçlü vücudunda saklı gizeme kendini bıraktı.

Şeytan dudaklarını çektiğinde Honoria, adamın kirpiklerinin altından gözlerinin ışıldadığını gördü.

"İyi misin?"

Şeytan'ın elleri Honoria'nın kalçasında büyüleyici daireler çiziyordu. Honoria doyuma ulaştığında, gözlerini adamınkilerden ayırmadan Şeytan'ın bükülmez sertliğine odaklanarak aşağı kaydı.

Şeytan'ın dalgalı titreyişini hissedip çenesinin katılaştığını gördü. Gözleri ışıldıyordu. Honoria cesaret edip Şeytan'ın boğazının alt kısmında atan damarını yaladı. "Aslında bu bence çok..." O kadar soluksuz kalmıştı ki kelimeler ağzından çıkmadı.

"Şaşırtıcı mı?" Şeytan'ın sesi, duyulmayacak kadar hafif bir gürültü gibi çıkmıştı.

Çaresizce nefes almaya çalışan Honoria gözlerini kapattı. "*Büyüleyici.*"

Şeytan'ın derinden attığı kahkahayı Honoria iliklerinde hissetti. "İnanın bana." Adamın dudakları, Honoria'nın kulak kıvrımını arıyordu. "Bundan daha büyük zevkler de tadacaksınız."

"Eh, evet," diye mırıldandı Honoria, çaresizce aklına mukayyet olmaya çalışarak. "Bu konuda uzman olduğunuzu iddia etmiştiniz." Derin bir nefes alıp doğruldu. "Metresiniz mi oldum şimdi?"

"Hayır." Honoria işkence edercesine yavaş bir hareketle aşağı kayarken, Şeytan soluklandı. "Öğrencim oldun." Aslında esiri olmuştu ama bunu kadına söylemeye niyeti yoktu.

Honoria daha aşağılara kayınca, Şeytan da darbesini daha derinlere vurmaya başladı. Honoria'nın nefesi tutuldu, içgüdüsel olarak Şeytan'a sarıldı. Şeytan, homurtusunu bastırmak için dişlerini sıktı.

Gözlerini ardına kadar açan Honoria kafasını kaldırıp adama bakarken hızlı ve kısa nefes alıyordu. "Seni... İçimde hissetmek... Çok garip." Göğüsleri yükselip alçalırken Honoria dudaklarını ıslattı. "Gerçekten de sığacağını... Hiç düşünmemiştim."

Şeytan, tüm kaslarını zorlayarak çenesini kenetledi. Gergin geçen bir anın ardından Şeytan, "Sonuçta sığdım," dedi.

"Sonuç?.."

Honoria'nın gözleri büyüdü ve Şeytan daha fazla bekleyemedi. Büyüleyici bir öpücükle Honoria'nın dudaklarını kavradı ve kalçasını sıkıştırıp kadını yastıklara gömdü.

Şeytan, önsezilerinin yardımıyla ne kadar derine gidebileceğine bir sınır koyup Honoria'yı önceki pozisyonuna getirdi. Ama sınırlamalar için zaman dolmuştu. Çabucak yeni bir düzenleme yapıp kadını, kalçası bacaklarının arasında, penisi de içindeyken yastıkların arasına gömdü.

Şeytan'ın ağırlığı onu kafeslediğinde Honoria gerildi. Aynı anda adam göğsünü ve omuzlarını kaldırıp kollarını doğrulttuğunda, elleri iki yana düştü. Öpüşmeyi kestiler ve Honoria'nın gözleri ardına kadar açıldı.

Şeytan, Honoria'nın bakışlarını kendi bakışlarına hapsetti. Yavaş ve bilinçlice içinden çıkıp tekrar girdi.

Engellenemez biçimde, santim santim ilerleyip kadına sahip oldu. Honoria'nın ısınan ve kaygan vücudu, genişleyip adamı kabul etti. Şeytan, mavi-griden gümüşe dönüşen ve derinlere gittikçe yeniden değişen Honoria'nın gözlerini izliyordu. Kendini onun yumuşaklığına bırakıp tamamen içeri dalarak rahmini dürtüyordu. Adam, Honoria'nın ipeksi yumuşaklığında huzura ermişti.

Bakışları kenetlenmiş, ikisi de hareketsiz kalmıştı.

Honoria nefes alamıyordu. Şeytan, kadını bütünüyle doldurmuştu. Boğazının altında, Şeytan'ın düzenli kalp atışlarını duyuyordu. Kafasını kaldırıp adamın yüzüne baktığında, dizginlemeye çalıştığı tutkuyla ifadesinin keskinleştiğini gördü. Kendini sunduğu fatihi, gümüşle karışık koyulaşan yeşil gözleriyle ona baktı. Sahiplenme duygusu Honoria'yı ele geçirmişti.

Bekliyordu ama neyi? Teslimiyet işaretini mi? Bu düşünceyle içinde bir kesinlik belirdi ve olağanüstü bir güvenle doldu. Yüzünde hafif ama tam bir gülümseme belirdi. Ellerini Şeytan'ın koluna koydu. Sonra kaldırıp adamın yüzüne uzanarak kendine çevirdi. Dudakları birbirine değdiği anda adamın inlediğini duydu. Şeytan dirseklerinin üzerinde çöküp eliyle Honoria'nın saçlarını bir kenara atıp yüzünü avuçladı.

Şeytan daha şiddetli öperken Honoria'nın duyguları ayağa kalktı. Şeytan'ın vücudu üzerine çıkıp birbirlerine kenetlendiklerinde, yeni bir zevk dalgası filizlendi.

Sahildeki dalgalar gibi birlikte kabardılar. Duygular, yaklaşan bir dalga gibi, belki ondan da yükseğe tırmandı. Honoria ritmi yakalayıp vücudunun adamı ağırlamasına izin verdi. Adama sıkıca sarılıp isteksizce bırakıyordu. Bu samimi kucaklaşmayı sürekli tekrarladılar. Her defasında Şeytan'ın darbesi kadını daha yükseklere uçuruyor, uzaklara, algılarının çok ötesinde bir kıyıya taşıyordu. Zihni ve duyguları iç içe girmiş, ardından tırmanarak sersemletici bir uçuşa geçmişti. Honoria'nın her yanından ısı ve ışık yayılıyor, damarlarından akıp tüm sinirlerini aydınlatıyordu. Sonra ısı aleve dönüştü, ışıksa parlak bir haleye.

Sonra birlikte patlamayı yaşadılar. Honoria, kalbini durduracak kadar büyüleyici alev ve ışıkların arasında enerjisiz kalmıştı. Kör olmuş göremiyor, sağır olmuş duyamıyordu. Tek yapabildiği hissetmekti. Adamı ellerinin altında hissedip orada olduğunu, içine dolan sıcaklığını hissederek ona ait olduğunu biliyordu. Ayrıca kendilerini saran duyguyu hissedip can alıcı alevlerin gücüyle, bunun asla değişmeyeceğini anlıyordu.

Ateş sönünce dünyaya, ipek çarşaflarla yumuşak yastıkların arasına, uykulu mırıltılarla doymuş öpücüklerin verdiği zevke ve birbirinin kollarında olmanın rahatlığına döndüler.

*

Son mum da erirken Şeytan uyandı. Kafasını kaldırmadan, neredeyse altında sayılacak kadar vücuduna bitişmiş, uyuyan bir kadın olduğu fikrini kabullendi. Kendinden uzaklaştırmadan önce, kadının kim olduğunu hatırladı.

Bu bilinç, Şeytan'ı ele geçiren duyguyu kabarttı. Gözleri, yanındaki kadının yüzünü, hafifçe aralanmış, şiş dudaklarını inceledi. Honoria'nın çıplak göğüsleri kabarıp iniyordu. Derin uykudaydı. Şeytan'ın içi zafer duygusuyla doldu. Peşinden de kendini beğenmiş bir tatmin duygusu geldi. Görse, Honoria'nın hoşuna gidecek yüzündeki tebessümle, kadını uyandırmamaya gayret ederek dikkatlice kaldırdı. Aslında daha önce de çekilmeye çalışmıştı ama Honoria adama öyle kenetlenmişti ki karşı koymaya içi elvermemişti.

Samimiyetleri olağanüstüydü. Muhteşemdi. Şeytan'ı bile şaşırtacak güçteydi.

Karnının üstüne yatıp kendi ağırlığına karşı Honoria'nın yumuşak ağırlığını hissetti. Bu duygu kaçınılmaz etkisini göstermişti ama Şeytan bilinçlice bundan kaçındı. Olasılıkları keşfedecek zamanı olacaktı: Ömrü boyunca. Öngörü, yerini hayalkırıklığına bıraktı. Baştan beri, onun gibi kadınlarda pek rastlanmayan farkındalığı, doğal eğilimi hissediyordu. Şimdi bunun gerçekliğini biliyordu ve kendi koruması altında onu geliştirecek, çiçek vermesini sağlayacaktı. Sonra bakımının, ustalığının ürünlerini alıp arzularını onunla doyuracak, kadını kendine esir edecekti.

Başını yastığa çevirip Honoria'nın yüzünü inceledi. Elini kaldırıp yanağına düşen saçları çekti. Honoria hırıldayıp yana kaydı ve bir eliyle Şeytan'ı arayıp bulduğunda, elini adamın sırtına koydu.

Şeytan hareketsiz kalmıştı. İçini saran duygu tanıdık değildi. Nefesini kesip adamı tamamen zayıf bırakan bir duyguydu bu. Garip şekilde sarsıcı. Kaşlarını çatıp duyguya yoğunlaşmaya çalıştı ama benzer hislerin içini kapladığı derinliklere saplanıp kaldı.

İçine düştüğü duygudan kendini kurtarıp duraksadı ve ardından nazikçe, bir kolunu Honoria'nın beline kaydırdı. Honoria uykusunda iç geçirdi ve tüm ağırlığını adama bıraktı. Dudakları nazikçe kıvrılan Şeytan gözlerini kapattı.

Tekrar uyandığında yatakta yalnızdı. Gözlerini kırpıştırıp uyandığından kesinlikle emin olduğunda, yanındaki boş yere gözlerine inanamayarak baktı. Sonra gözlerini kapatıp kafasını yastıklara gömerek homurdandı.

Lanet olası kadın. Bilmiyor muydu? Bilmediği belliydi. Onun karısı olarak öğrenmesi gereken bir davranıştı. Kendisi yataktan kalkana kadar yanından ayrılmamalıydı. Ama bundan sonra ayrılamayacaktı zaten. Bu işler böyleydi. Bundan sonra da böyle olacaktı.

Bununla birlikte, o sabah atla uzun bir gezintiye çıkacaktı.

On Yedinci Bölüm

Başarı başarıyı doğurdu. Şeytan ertesi gece geç saatte koridora çıktığında bu kurala göre hareket etti. Birden fazla cephede başarı sağlamıştı ve henüz halledilmeyen tek bir konu kalmıştı, o noktada da ağır ağır ilerliyordu.

Mumu alıp kütüphaneye yöneldi ve doğruca masasına kuruldu. Açılmamış bir mektup, katlı olarak onu bekliyordu. Mührünü açtı. Titrek mum ışığında kağıdı ve ekini okuyup gülümsedi. Birlikte iş yaptığı Heathcote Montague, her zamanki gibi malları teslim etmişti.

O akşam eline geçen Vikont Bromley'ye ait iki borç senedini yeleğinin cebinden çıkarıp kayıt defterinin arasına koydu. Saat kösteğinden bir anahtar seçip masanın orta çekmecesini açtı ve Bromsley'nin imzasını taşıyan diğer on iki borç senedini çıkardı. O ikisini ve Bromley'yi dikkatlice gözetleyen Montague'nun, Vikont'un borcunun nakde çevrilmesini memnuniyetle kabul eden diğer centilmenlerden aldığı altı senetle birlikte, diğerlerinin arasına koydu.

Elindeki desteye bakan Şeytan hepsini saydı ve Montague'nun hesapladığı, Bromley'nin gerçek ederiyle karşılaştırdı. Vikont'un şu anda bulunduğu noktaya nasıl geldiğini anlamak zor değildi. Batağa doğru kayıp gidiyordu.

Olması gerektiği yere.

Şeytan memnun bir tebessümle mektuplarla senetleri çekmeceye koyup kilitledi ve ayağa kalktı. Mumu alıp kütüphaneden ayrıldı ve üst kata yöneldi. Çoktan kazandığı zaferini kutlamaya.

Odasına doğru ilerlerken ev sessizliğe gömülmüştü. Kapısına vardığında, önsezileri tüm kışkırtıcılığıyla kendini göstermiş, tahrik olmuştu. Kapıyı açıp içeri girer girmez tekrar kapatırken, gözleri doğruca karanlığın içindeki yatağına yöneldi.

Bir an sonra yumruğu meşe panelle birleşti. Şiddetle küfretti. Kadın orada değildi.

Derin bir nefes alıp hareket etmeden durdu. Gözlerini bozulmamış çarşaflara dikip zihnini yaşadığı hayalkırıklığından, öfkeden ve göğsüne saplanan rahatsızlıktan kurtarmaya çalıştı. Düşünmeye ihtiyacı vardı. Yine.

Şifonyere doğru gidip mumluğu üzerine bıraktı ve yatağa sert bir bakış attı. Bildik bir gerginlik içini sardı.

Şeytan küfretti. Gözlerini kapatıp kapsamlı bir küfür savurdu ve hemen arkasından yüz ifadesi sertleşip ceketinin altından omuz silkti. Soyunması bir dakika bile sürmedi. Robdöşambrını giyip çıplak ayaklarına baktı. Biraz tereddüt edip robdöşambrının kuşağını sıkıca bağladı. Kaynayan kanını biraz soğutmak iyi gelebilirdi. Mumu şifonyerin üzerinde bırakarak kapıyı örttü ve koridorda yürümeye başladı.

Düşüneceğini düşünmüştü. Kendisi geceyle ilgili fanteziler kurarken, Honoria'nın onu yatakta neden beklemediğini bilmiyor, bilmek de istemiyordu. Bunu tartışacak, hatta konu bile edecek değildi. Ama eğitimli, yirmi dört yaşında bekaretini yeni kaybetmiş biri, bir kerenin yeteceğini düşünebilir miydi? Tutkusunu, eğitimsiz hafifmeşrepliğini, vücudunu gördükten sonra, Şeytan'ın düğün gününe kadar eskisi gibi dayanabileceğini mi sanıyordu?

Atalarının önünden geçen Şeytan, her birine kısık gözlerle bir bakış attı. Galeriden çıkıp sola, Honoria'nın odasının bulunduğu koridora saptı.

Ve o anda, krem rengi satenlere bürünmüş bir hayaletle çarpıştı.

Hayalet ona çarptıktan sonra düşecekti ki Şeytan kadını kendine çekti. Vücudu, onu hemen tanımıştı. Her yanı arzuyla dolmuş ve Honoria'nın satenlere sarınmış kıvrımları nabzını hızlandırmıştı. Honoria'nın içgüdüsel ürpertisi nefes almakla geçmedi ve Şeytan dudaklarını kadının dudaklarına mühürleyerek ürpertisini geçirdi.

Anında rahatlayan Honoria kollarını serbest bırakıp ardından Şeytan'ın boynuna doladı. Adama yaklaştı, öpücüğüne kışkırtıcı şekilde karşılık ver-

di. Ağzını adama uzattı, Şeytan da zorbaca aldı. Baştan çıkarıcı bir tavırla sallanıp göğüsleriyle Şeytan'ın gövdesini okşadı. Şeytan bir koluyla kadına sıkıca sarılıp elini çoktan kabaran göğüslerinden birine götürdü ve avcuyla ovdu.

Honoria güçlükle soluyarak kendini Şeytan'a bıraktı. Öyle tatlı bir teslim oluştu ki bu, Şeytan bir anda sersemledi. Honoria'nın eli Şeytan'ın robdöşambrından içeri kayıp kıvırcık tüylerinin üzerinde süzülerek göğüs kaslarını aradı. Her dokunuşu, damarlarındaki tazyike benzer bir baskı yaratıyordu.

Boğuk bir homurtuyu bastıran Şeytan, Honoria'nın kalçasını kavradı ve kadını kendine çekti. Acı içinde kıvranan ereksiyonunu yaklaştırabilmek için Honoria'nın kalçasını eğdi. Dili de ritmine uyum sağlarken kadını şehvetle sarstı.

Bu planlı baştan çıkarış ve içten dokunuşun vaat ettikleri, Şeytan'ın iblislerini çılgına çevirdi. Honoria'nın parmaklarının, robdöşambrının bağını nazikçe çözmeye çalışması da gecikmiş bir alarmdı.

Şaşkın, sersemlemiş, kontrolünü kaybetmiş Şeytan inleyecek gücü bile artık kendinde bulamıyordu. Honoria onu öldürecekti. Annesinin odasının kapısı hemen yandaydı.

Honoria daha deneyimli olsa Şeytan bunu yapardı. Kalçasını annesinin kapısının tarafındaki masaya dayayıp kendini bacaklarının arasına gömerdi. Seslerini çıkarmaya yeltenmeyip yasa dışı ilişkilerinin verdiği zevk, onları birbirine sıkı sıkı kenetleyecekti.

Ama zaten yeterince kenetlenmişlerdi ve Honoria o pozisyonda durabilse bile sessiz kalması mümkün görünmüyordu. Dün gece çığlık atmıştı. Hem de birden fazla tatlı çığlıklar atmıştı. O çığlığı yine duymak istiyordu ve yine. Bu gece. Şimdi ama o odada değil.

Şeytan, öpüşmelerine ara verip kadını kollarına aldı.

"Ne?"

"Şişt," diye tısladı adam. Robdöşambrının önü açıldı. Bir saniye daha beklese Honoria ona dokunacaktı ve o zaman ne olacağını ancak Tanrı bilirdi. Koridoru hızla geçip Honoria'nın odasına yöneldi

Kadını kucağında dengeleyip oturma odasının kapısını açtı ve içeri girdi. Kapıyı kapatmak üzere döndü. Honoria kollarını Şeytan'ın boynuna

dolayıp kendini ona bırakıncaya kadar kucağında kıvrandı. Kapıyı kapatan Şeytan, kadına dönüp doğrudan öpmeye başladı.

Honoria'yı ayaklarının üzerine bıraktı. Tüm kısıtlamalardan kurtulup istediklerini yapmak üzere ellerini serbest bıraktı. Elleri artık o vücudu çok iyi tanıyordu ve tekrar tanımak istiyordu. Dokunuşları açıkça kadını kendinden geçirmeyi amaçlıyordu. Kendisi de aynı durumdaydı. Nefsini korumaya çalışarak Honoria'nın ellerini uzaklaştırdı. Kendisinin başarılı, Honoria'nınsa başarılı sayılacak dokunuşları, onları çoktan ele geçiren yangını anında ateşleyen, nefes nefese bırakan bir oyuna çevirmişti.

Honoria hüsrana uğramış bir sesle, "Ben şey istiyorum..." dedi.

"Burada olmaz," diye homurdandı Şeytan. "Yatak odası." Tekrar kadını öptüğünde, oyun artık bir daha kopmamak üzere devam etti.

Honoria, çığlığa benzer bir sesin eşlik ettiği çaresizlikle, Şeytan'ın dokunuşlarıyla gevşedi. Teni alev alev yanarken vücudu da ondan farklı değildi. Ona istediğini hemen vermezse Honoria bayılacaktı. Şeytan'ın elini tutup adamı yatak odasının kapısına çekti. Kapıyı açıp adamın elini bıraktı ve içeri girdi.

Pencereden süzülen ayışığı havuzunda durup Şeytan'a baktı. Şeffaf sabahlığının bağını çözüp ince kumaşı omuzlarından silkti. Sabahlık ayaklarında toplandığında ellerini uzattı. Şeytan kapıyı kapattıktan sonra durdu. Honoria, arzuladığı adamın güneş kadar sıcak bakışlarının, yumuşak satenle örtülü vücudunda gezindiğini gördü.

Şeytan elini metal kapı kolunda tutup boğuluyormuşçasına o ana kenetlendi. Kendini kontrol etmesi gerektiğini, onunla daha bir kez yattığını, bu yüzden de Honoria'nın alışması için biraz zaman tanıması gerektiğini kendine hatırlattı. Bilincinin küçük bir kısmı hala çalışıyordu. Geri kalanıysa Honoria'ya çaresizce sahip olma isteğiyle içini zonklatan acıya odaklanmıştı.

Kadının kalçalarında daralan saten geceliği büyüleyiciydi ve tahrik edercesine bacaklarını gösteriyordu. Honoria durdu ve gecelik, kadınlara özgü erdemli bir hareketle üzerinden kaydı.

Parmakları yalvarırcasına titrerken, Şeytan ileri atılıp robdöşambrını yere bıraktı. Honoria'nın çıplak tenine dokunmasına izin verip kadının

yüzünü avuçladı ve ikisinin de içi ürperirken, kafasını eğip dudaklarını Honoria'nınkilere yapıştırdı.

Aç kurtlar gibi kadını şiddetle öperken kontrolü elden bırakmamalıydı. Honoria'nın elleri beline doğru kayarken Şeytan'ın kasları kilitlendi. Öpücüklerine karşılık verip sımsıkı tutunarak hiçbir baskı hissetmeden kendini adama açtı. Sonra ellerini Şeytan'ın sırtına götürdü. Vücudunu onunkine bastırıp Şeytan'ı şaşırtırcasına geri çekiliyor, şaşkınlık içerisindeki adam, kadının kendisinden uzaklaşmasına izin veriyordu.

Gözleri gizemli bir gölgeyle kaplanan Honoria, Şeytan'ın elini tutup gölgelikli yatağa yönlendirdi. Yatağın hemen yanında durup Şeytan'ın yüzüne baktı. Ellerini kaldırıp geceliğinin omuz düğmelerini çözdü. Gecelik aşağıya doğru süzülürken, ayın solgun ışığı, kadının yuvarlak göğüslerini ortaya çıkardı. Belinde toplanan geceliği, kıpırdanarak üzerinden kaydırıp yere bıraktı.

Honoria, hiçbir utangaçlık ya da çekingenlik izine rastlanmadan, nefesini kesen bir dolaysızlıkla adama daha da yaklaştı. Ellerini Şeytan'ın kaburgasına yaslayıp daha yukarılara kaydırdı. Şehvetle Şeytan'a uzanıp kollarını adamın boynuna dolayarak, dudaklarını dudaklarına, göğüslerini gövdesine yapıştırdı ve kalçasını da Şeytan'ın bacaklarına doladı. Kendini ona sunarcasına.

Şeytan'ın içinde bir şeyler kırıldı sanki.

Kadına doğru uzandığında yanı başındaydı. Kendisi mi onu çekmişti yoksa kadın mı yaklaşmıştı bilemiyordu. Honoria'nın dudakları kendi dudaklarında, aralık ve fazlasıyla hevesliydi. Dilleri birbirine dolanıp tüm şeytani tutkusunu ortaya çıkarıyordu. Hiçbir şey umrunda değildi artık.

Tek amaçları, ateşli bedenlerinin tek isteği, bütünleşme ve tamamlanmaydı. Şeytan, atlarının dörtnala koşmaya başladığının ama onları dizginlemek için hiç çaba harcamadığının farkındaydı. Honoria, adamın tüm duyularına, gücüne, farkındalığının her zerresine hükmediyordu. Çılgınlık derecesine varan Honoria'nın ihtiyacı, kendi duygularıyla eşdeğerdi.

Birleşme arzusu büyük bir güç ve hararetle içlerini sarıyordu. Damarlarında atıyor, nefes alıp verişlerinde ifade buluyordu. Her dokunuşu, her cesur okşayışı, acıya yakın yoğun bir zevkle yaşıyorlardı.

Kalbi küt küt atan Honoria bir dizini yatağa kaldırdı. Şeytan, kadını kaldırıp yerleşmesine yardım ederken, altındaki vücudun dalgalanmasıyla mest oldu. Honoria bacaklarını ayırdı. Şeytan, kadının kayganlığını, doyuma ulaşan sıcaklığını hissedecek kadar çekildi.

Honoria kalçasını davetkar bir tavırla çevirdi. Elleri aşağılara kayıyordu. Şeytan'ın kaburgalarına eriştiğinde, Şeytan bütünüyle Honoria'nın üzerine çullanıp bacaklarını kadınınkilerin arasına geçirdi.

Ağırlaşan göz kapaklarının altından ışıldayan Honoria'nın gözleri, Şeytan'ınkilerle birleşti. Şeytan önce tek, sonra iki eliyle Honoria'nın yüzünü kavradı. Kendine hükmeden, Honoria'yı elde etmeye zorlayan gücün, kontrol kavramının bütünüyle ve tamamıyla ötesindeydi.

Honoria'nın bacaklarının arasındaki kaygan ısı, Şeytan'ın zonklayan penisini yıkadı ve kadının bacaklarına daha hızlı baskı yaptı. İtaat eden Honoria, o zaman bile kalçasını daha derine daldırıp Şeytan'ın ereksiyonuna mükemmel bir uyum sağlayarak adamı titretmeyi başardı. Korunmasız haliyle, davetkar bir tavırla adamı kendine çekti.

Şeytan'ı ele geçiren duygu öyle derin ve güçlüydü ki gözlerini kapatıp fırtınayı zapt etmeye çalıştı. Gözlerini açtığında, göğsünü Honoria'nın göğsüne dayayıp başını kadınınkine doğru eğerek derin bir nefes aldı.

Dudakları birleşip birbirine karıştı ve ateşleri tutuştu. Şeytan güçlü bir darbeyle Honoria'yla bütünleşti ve alev aldılar.

Şeytan üzerinde, içinde hareket ederken, Honoria da altında adamla birlikte hareket ediyordu. Şeytan, vücutlarını artık ayırt edemez olmuştu. Sert darbelerini vurmaya devam ederken, Honoria'nın ateşli uçuşuna geçtiğini fark etti.

Honoria, aralarında yanan en saf sıcaklığa teslim oldu. Tüm sahtelikleri eritip kızgın alevlerden yükselen gerçeklik ve duygulardan başka bir şey bırakmayan saf sıcaklık, ikisini de tüketiyordu. Honoria adamı içinde hissediyor, hem sahiplenme hem de sahiplenilme duygusuyla içtenlikle kabul ediyordu. Alevler yükselip çabucak yakınlaştı. Bedenleri kaderle yarışıp mücadele ediyordu.

Sonra altında ezildiler. Onları kendi sıcaklığında, dindirilmez bir arzuya boğdu ve Honoria hafif bir çığlık attı. Sıkıca Şeytan'a kenetlendi.

Birlikte yükseklere uçtular, nefesleri kesildi ve insan duygusunun ötesinde acıyan bir huzur girdabında yandılar.

Ölümlü dünyaya ilk dönen Şeytan oldu. Şehvete doymuş kaslarının ağırlığıyla hafifçe kalkıp yastıkları aralarına yerleştirdi. Gözleri Honoria'nın ciddi ve hafifçe ışıldayan yüzünde gezindi. Nazikçe kadının saçlarını okşayıp parmaklarını gezdirdiği ipeksi yumuşaklığın buruşuk çarşafa düşmesine izin verdi. Sessiz ve hareketsizce, uzun bir süre Honoria'nın yüzünü inceledi. Sonra bakışları aşağı kayıp kadının ayışığında parıldayan güzel tenini, vücudunu inceledi.

Saniyeler sonra örtüye uzanıp Honoria'yı çenesine kadar örttü. Sonra bir kolunu kafasının arkasına yerleştirip kaşlarını çatarak sırtüstü uzandı.

Honoria kımıldandığında, adam bu şekilde uzanıyordu. Kadın göz kapaklarının altından Şeytan'ın yüzünü incelerken ayışığı da adamın esmer hatlarını ortaya çıkarıyordu. Dalgın görünüyordu. Kendisi de dalgındı ve bakışlarını Şeytan'ın keskin belirginlikteki her kasında, kapkara saçlarıyla örtülü geniş omuzlarında gezdirdi. Örtü, Şeytan'ı karnına kadar kapatıyordu. Ve Honoria, örtünün altında, hemen yanındaki bacakların katılığını hissediyordu.

Kadının yüzünde hoş bir tebessüm belirdi. Teni kızarmış, bacakları nefis bir şekilde ağırlaşmıştı. Kendini huzurlu, bütün ve sahiplenilmiş hissediyordu. Derinden, bütünüyle, sahiplenilmiş. Düşüncesi bile, vücudunu *ürpertmeye* yetmişti.

Gün geride kalmıştı. Gecenin bir yarısı koridorda ahlaksız bir kadın gibi koşturduktan sonra, odasına tekrar girer girmez huzurunu kaçıran şüphe artık kaybolmuştu. Dudaklarını büktü. İçinde yanan ateşi hala hissediyordu. Kafasını kaldırdığında, Şeytan ona bakıyordu.

Şeytan'ın tereddüdü aşikardı. Sonra hareketlenip elini uzatarak, kadının alnına düşen bir tutam saçı çekti. "Neden yatağıma gelmediniz?"

Şeytan'ın gözleri gölgede kalsa da Honoria bakışlarını ayırmadı. "Beni orada isteyip istemediğinizden emin değildim."

Şeytan hemen kaşlarını çattı ama sonra düzeltti. Ama bir parmağıyla hafifçe Honoria'nın yanağını okşarken dudağını bükmedi. "İstiyorum. Hep de isteyeceğim."

Bu derin ve anlamlı söz, ayışığında daha büyük anlam kazandı ve Honoria gülümsedi. "Yarın." Şeytan'ın iç geçirip yüzünü buruşturduğunu gördü.

"Ne yazık ki olmaz." Gözlerini kadından ayırmadan sırtüstü yattı. "Yatağıma gelmenizi tercih etsem de evlenene kadar sizin yatağınızla kendimi sınırlandırmak zorundayım."

Honoria kaşlarını çattı. "Neden sizin yatağınızda yatamıyoruz?"

"Yakışık almaz."

Honoria, gözlerini ardına kadar açtı. "*Bu* alır mı?" Yatağın neredeyse yarısını kaplayan çıplak görüntüsünü işaret etti.

"Her sabah sabahlığınızla koridorlarda koşturmanız doğru değil. Uşaklar bunu doğal karşılamaz. Ama beni robdöşambrımla görmeyi yadırgamazlar. Ne de olsa burası benim evim."

Honoria, onaylamadığını gösterircesine iç geçirdi. Kıpırdanıp yüzünü Şeytan'dan çevirerek yatağın kendi tarafına yerleşti. "Sanırım bütün prosedürleri biliyorsunuz."

Adamın da hareketlendiğini fark etti. Bir saniye sonra da sıcak bacakları onu sarmış, çenesini omzuna dayayıp dudaklarını Honoria'nın kulağına götürmüştü.

"İnanın bana." Şeytan, kadının arkasına yerleşti. "Prosedürlerden bahsetmişken, *The Gazette*'te düğünümüzle ilgili bir haber yayınlatacağım."

Honoria gölgeleri inceledi. "Ne zaman olacak?"

Şeytan, Honoria'nın boynunu öptü. "Siz ne zaman isterseniz. Ama 1 Aralık'ta olmasını isterim."

Dört hafta sonra. Honoria kaşlarını çattı. "Gelinliğim yok ki."

"İstediğin terziye diktirebiliriz. Memnuniyetle kabul edeceklerdir."

"Celestine dikse iyi olurdu." Sırf Celestine, Şeytan'ın emrinde diye kendini terzinin yeteneğinden mahrum edemezdi ya.

"Diğer düzenlemeleri annemle teyzelerime bırakabilirsiniz."

"Biliyorum," diye yanıtladı Honoria hisli bir şekilde. "Sefil bir sabah geçirdim. Anneniz, evlendiklerinde Somersham Evi'nde çalışan yaşlı kahyayı ziyaret etmek istedi. Sohbetin tamamı, Somersham'de nasıl ve ne şekilde düğün yapılabileceği üzerineydi."

Şeytan kıkırdadı. "Nereden biliyormuş?"

"Bilmiyorum," diye yalan söyledi Honoria. Honoria ne zaman Düşes'le karşılaşsa yüzünün garip şekilde kızarmasıyla kendini ele verdiğinden emindi. "Michael'a yazmalıyım."

"Ben de yarın ona yazacağım. Sizinkini de benim mektubuma ekleriz." Şeytan, Honoria'nın kafasının arkasını izledi. "Sırası gelmişken söyleyeyim. Bugün yaşlı Magnus'la görüştüm."

Honoria döndü. "Büyükbabamla mı?" Hayretler içerisinde baktı. "Neden?"

Şeytan kaşını kaldırdı. "Çünkü o, ailenizin büyüğü."

"Benimle evlenmek için onun iznini almanıza gerek yok."

"Biliyorum." Şeytan'ın dudakları garip bir biçim aldı. "Bununla birlikte, Anstruther-Wetherby'larla Cynster'ın geçmişi çok eskidir. Nuh'un Gemisi karaya vardığından beri tanışırlar."

Honoria, Şeytan'ın yüzünü inceledi. "Haberi nasıl karşıladı?"

Şeytan sırıttı. "Soğukkanlılıkla. Benim evimde yaşadığını biliyordu. Çok da şaşırmadı o yüzden."

Honoria gözlerini kısıp memnuniyetsizce iç geçirdi ve sırtını Şeytan'a döndü.

Şeytan'ın sırıtması tebessüme dönüştü. İleri eğilip Honoria'nın kulağına bir öpücük kondurdu. "Artık yatın. Gücünüzü toparlamalısınız."

Sözlerindeki belirgin ümit seziliyordu. Honoria gülümseyerek yanağını yastığa gömüp sırtını Şeytan'ın göğsüne dayadı ve kendisine söyleneni yaptı.

Ertesi gün Michael'ın mektupları gönderildi. Bir gün sonra da *The Gazette*'te Hampshire'lı Geoffrey Anstruther-Wetherby'la karısı Heather'ın en büyük kızlarının, St. Ives dükü Sylvester Cynster'la evleneceği haberi duyuruldu. Düğün 1 Aralık'ta Somersham Evi'nde yapılacaktı.

Sosyete Londra'dan ayrılmakla meşgul olsa da haber hızla yayıldı. Honoria, herkes Noel'i geçirmek üzere eyaletlerdeki malikanesine dönmeden önce arkadaşlarıyla vedalaşırken, artık tek tük yapılan çay toplantılarında teşekkürlerini iletti. Londra'dan ayrılan sosyete, şubata kadar geri dönmeyecekti.

Şeytan'la öngördükleri üzere, annesiyle diğer Cynster kadınları, kendilerini memnuniyetle düğünü organize etmeye adamıştı. Düşes, gelinin son kararı verse de hiçbir şey yapmamasının bir aile geleneği olduğu konusunda Honoria'yı uyardı. Kadının tek yapması gereken, ahlak kuralları dahilinde müstakbel kocasının yanında durup onunla yol almasıydı. Honoria geleneklerle ilgili çok şey söylenebileceğini düşündü.

Şeytan, karısı olma rolünü hemen benimseyişini uzaktan izliyordu. Honoria, teyzelerini çoktan etkilemişti bile. Onlardan aldığı cesaretle anaerkil saltanatı benimsemişti. Şeytan'ın annesi mest olmuştu.

Çarçabuk geçen beş günün sonunda, Londra'dan ayrılmaya hazırlardı. Şeytan'ın tek işi, Vikont Bromley'yi dize getirmekti.

Kayıplarının büyüklüğü, finansal durumunun kötülüğü bütünüyle anlatıldığında, Bromley soğukkanlıca kafasını sallayıp Şeytan'ın şartlarını kabul etti. "İblis'in bahsettiği utanç verici söylenti"yi soruşturup Cynster'larla ilgisini etraflıca öğrenebilirdi. Hepsini 1 Aralık'a kadar yapacağına da söz verdi.

Bütünüyle tatmin olan Şeytan kol bandını çıkarıp müstakbel eşiyle birlikte Somersham Evi'ne doğru yola koyuldu.

On Sekizinci Bölüm

Somersham Evi'ndeki balo salonu ağzına kadar dolmuştu. Öğlen güneşi uzun pencerelerden içeri süzülüyor, küçük hanımlarla dul düşeslerin, hovardalarla zamparaların, centilmenlerle kibirli kadınların saçlarına çarpıcı bir ışıltı katıyordu. Rengarenk elbiseler, ışıltılı mücevherle ve onlara eşdeğer ışıltıda gözlerle yarışıyordu. Sosyetenin tüm seçkinleri, görüp tanıklık etmek ve takdir etmek için orada hazır bulunmuştu.

"Evlenecek yaştaki son Anstruther-Wetherby kadını ve son derece zengin. Şeytan turnayı gözünden vurmuş değil mi?"

"Ne hoş bir çift. Elbiseyi Celestine dikmiş."

Bu tür yorumlar, tebrikler ve kutlamalar alan Honoria, kalabalığın arasında gülümseyerek ilerliyor, insanları nazikçe selamlayıp düğününe gelenlerin sorularını gerektiği şekilde yanıtlıyordu.

Honoria artık St. Ives düşesiydi. Geçen aylarda yaşanan kaygı ve önceki haftaların heyecanı, kilisedeki basit bir törenle hafiflemişti. Kilise tıklım tıklımdı ve içeriye sığmayanlar da kilisenin çevresini mücevher denizine dönüştürmüştü. Bay Merryweather onları karı koca ilan ettiğinde, Şeytan da düşesini bir öpücükle ödüllendirdi: Kadının ömrü boyunca unutmayacağı bir öpücük. Kalabalık, dalgalar halinde ilerleyip uzun bir kuyruk oluşturduğunda güneş göründü. Güneş ışığının altında balo salonuna giderken, kendilerini tebrik etmek isteyenlerin istilasına uğradılar.

Düğün yemeği öğlen verildi ve saat üçe geliyordu. Müzisyenler dinleniyordu. Sadece altı vals programlanmıştı ama Honoria daha çok dans etmişti. İlk dansını etkileyici bir tarzda Şeytan'la gerçekleştirmişti. Nefes

nefese kaldığı dansın sonunda, birbiri ardına, Fırıldak, Richard, Harry, Cebrail ve İblis'le de dans etmişti. Müzik nihayet sustuğunda, başı fırıl fırıl dönüyordu.

Honoria kalabalığın arasında Şeytan'ın büyük şöminenin yanında Michael ve büyükbabasıyla oturmuş, sohbet ettiğini görünce yanlarına yöneldi.

O sırada Amelia, kadının yolunu kesti. "Pastayı kesmek için Şeytan'ı çağırmalısın. Masayı odanın ortasına yerleştirecekler. Helena Hala dedi ki sen rica edersen Şeytan kendisinden isteneni daha kolay yaparmış."

Honoria güldü. "Helena Hala'ya söyle, birazdan oradayız."

Amelia, işbirliği yapmanın heyecanıyla kadının yanından uzaklaştı.

Honoria yanlarına varmadan çok önce Şeytan kadını gördü. Honoria kendisiyle konuşmaya çalışan insanlarla ilgilenirken, Şeytan'ın sıcak ve sahiplenen bakışlarını üzerinde hissetti. Yanına geldiğinde hemen adamın gözlerine baktı ve anında içinde bir kıvılcım yanıp ürperdi. Dört haftadır aynı yatağı paylaşmalarına karşın hala heyecanlanıyor, aniden nefesi kesilip özlem duygusu içini kaplıyordu. İçinden, *Bu his hiç geçer mi*, diye düşündü.

Büyükbabasını sessizce selamladı. Şeytan'ın ısrarıyla, Londra'dan ayrılmadan önce ona kısa bir ziyarette bulunmuşlardı. Geleceğine odaklanan Honoria, geçmişi beklenmedik biçimde unutabileceğini fark etti.

"Evet ekselansları!" Magnus geriye yaslanıp Honoria'ya baktı. "Ağabeyiniz gelecek seçimlerde adaylığını koyuyor. Sizin bu konudaki görüşünüzü alabilir miyiz?"

Honoria, Michael'a bakınca, ağabeyi dile getirmediği sorusunu yanıtladı. "St. Ives'ın önerisi," deyip Şeytan'a baktı.

Şeytan omuz silkti. "Carlisle adınızı öne sürdü ki böylesi, benim için yeterince uygun. Anstruther-Wetherby'larla Cynster'ların birbirine bağlı geçmişi düşünüldüğünde güçlü bir seçmen kitleniz olacaktır."

Magnus homurdandı. "Yeri sağlam olacak. Nedenini de biliyorum."

Honoria gülümsedi ve uzanıp Michael'ın yanağına bir öpücük konduraraak, "Tebrikler," diye fısıldadı.

Michael da kardeşinin sevgi dolu öpücüğüne karşılık verdi. "Sana da." Honoria'nın elini sıkıp bıraktı. "Doğru kararı verdin."

Honoria kaşını kaldırdı ama gülümsüyordu. Döndüğünde Magnus'la göz göze geldi. "Kocamı sizden almaya geldim efendim. Pastayı kesme zamanı geldi."

"Öyle mi? Pekala, götürün bakalım." Magnus cesaret verircesine elini salladı. "Bu olaya tanıklık etmeyi kaçırmak istemem. Bir Anstruther-Wetherby'ın yanında bir Cynster."

Honoria kaşlarını kaldırdı. "Ben artık Anstruther-Wetherby değilim."

"Kesinlikle." Şeytan, gözlerinde bir fatihin güveniyle Magnus'un gözlerine bakarken Honoria'nın elini kaldırıp öptü. Sonra karısına döndü. "Haydi hayatım." Odanın orta yerini işaret etti. "En ufak ricanız benim için bir emirdir."

Honoria şüpheci bir bakış attı. "Öyle mi?"

"Şüphesiz." Şeytan büyük bir başarıyla kadını kalabalığın içinde yönlendiriyordu. "Aslında," diye devam etti sesini fısıltıya çevirerek, "gece bitmeden birkaç dileğinizi yerine getirmeyi umuyorum."

Honoria ciddiyetle gülümseyip Leicester düşesiyle selamlaştı. "Yüzümü kızartıyorsunuz."

"Gelinlerin yüzü kızarmalıdır zaten, size söylemediler mi?" Şeytan'ın sözleri Honoria'nın kulağını okşadı. "Ayrıca kızarınca enfes görünüyorsunuz. Üstelik her yerinize yayıl..."

"*İşte* geldik canlarım!"

Dul Düşes'in hemen yanlarında olması Honoria'yı rahatlattı. "Pastanın yanında öylece beklemeyeceksiniz ya. Orada bıçak var." Onları masanın diğer tarafına gönderirlerken, akrabalarla konuklar etraflarında birikti. Yedi katlı meyveli pasta, badem ezmesiyle kaplanıp desenli süslemelerle çevrelenmişti. En tepede Cynster'ların koruyucusu bir geyik duruyordu.

"Aman Tanrım!" Pastayı gören Şeytan'ın gözleri kamaştı.

"Bayan Hull'un eseri," diye fısıldadı Honoria. "Hatırlat da sonra bunu belirtelim."

"Yol verin! Yol verin!"

Beklenmedik telaş tüm kafaları çevirdi. Uzun ince bir paket havada sallanıyordu. Kalabalık gülmeye başlarken yorumlar da yapılmaya başladı. Yol açılıp habercinin geçmesine izin verildi. Gelen İblis'ti ve görevi, paketi,

Şeytan'ın karşısında duran Fırıldak'a iletmekti. Fırıldak, abartılı bir resmiyetle paketi, kınının içindeki kılıcı aldı ve dönüp Şeytan'a verdi. "Silahınız ekselansları."

Balo salonu kahkahalara boğuldu.

Şeytan, şeytaniliğin ötesinde bir gülümsemeyle kılıç kabzasına uzandı. Kılıcın keskinliği, kılıfından hissediliyordu. Alkışlar arasında, usta bir kovboy gibi kılıcı havada savurdu.

Sonra, adamın gözleri Honoria'ya kaydı. Bir adım atıp arkasına geçmiş, kolunu Honoria'nın beline sarmıştı. "Kabzayı tut."

Şaşkına dönen Honoria kendisine söyleneni yapıp kabzanın kalın pedini iki eliyle kavradı. Şeytan da ellerini onun ellerinin üzerine koyduğunda, Honoria bayılacağını sandı.

Sağ tarafında derinden gelen ama yumuşak kıkırdama sesini duydu. "Tıpkı dün geceki gibi."

Dün gece. Şeytan, bekarlığının son gecesini kuzenleriyle birlikte geçirecekti. Webster'ın kütüphaneye bir fıçı konyak götürdüğünü gören Honoria, son gecesinde tek başına kalmak istemişti. Yatağına gidip uyumaya çalıştığında, yanı başında iriyarı, sıcak ve güçlü bir vücudun olmasına ne kadar da alıştığını fark etmişti. O iriyarı, sıcak ve güçlü vücut, geceyarısı sessizce çarşafların altına girip kadına sokulmuştu. Önce uyuyormuş gibi yapmış ama sonra adama nispet yapmanın doğru olmayacağına karar vererek arzusunu ilan etmişti.

Ama Şeytan, derin, uykulu bir kıkırdamayla kadının üzerine çıkamayacak kadar sarhoş olduğunu söylemişti. Acımasızca, Honoria'nın, kendisinin üzerine çıkmasını ve nasıl yapacağını öğreteceğini söylemişti. Asla unutamayacağı bir ders olacaktı.

Kadın, ayakta duramayacak kadar yorgun bir halde Şeytan'ın üzerine yığılıp kontrolü ona bırakmıştı. Şeytan, kadına sahiplenircesine öyle sarılmıştı ki Honoria aklını kaçırabilirdi ve vücutları birbirine kenetlendiğinde, *Tüm Cynster erkekleri çok uyanık*, diye düşünmüştü.

Anıları düşünmek, Honoria'yı kuvvetten düşürüyordu. Kafasını hafifçe çevirip Şeytan'ın gözlerine baktı ve dün gece onun zafer kazanmış gibi bakan kibirli gözlerini görmediğine sevindi. Şimdi o ifadeyi fazlasıyla gö-

rüyordu zaten. Kendini kontrol edebilmek için çok çaba harcadı ve ona neyi çağrıştırdığını hatırlamamaya çalışarak Şeytan'ın ellerinin altındaki elleriyle kabzayı sıkıca tuttu. Derin bir nefes alıp tüm dikkatini toplayarak pastaya baktı. Şeytan'ın yardımıyla kılıcı iyice kaldırdı.

Keskin bıçak aşağı kaymaya başlarken rehberlik eden Şeytan, Honoria'yı geri çekip yedi katlı pastanın her bir katını kestiğinden emin olmasını sağladı. Her yandan alkışlar yükselirken, müstehcen fısıldaşmalar da havada uçuşuyordu.

Dizleri titreyen Honoria, yüzünün yorumlardan dolayı kızardığının düşünülmesi için dua etti. Evlendiği adamın, kılıcın kınının nerede durduğunu fark etmemesi içinse daha çok yalvardı. Arkalarındaki kalabalığın etkisiyle geriye ilerleyemedikleri için, kabzanın ucu Honoria'nın bacaklarının arasına girmişti.

Şeytan'ı ele geçiren dinginlik ve kulağını okşayan iç geçirmesi yüzünden onu suçlayamazdı. Şeytan da kendisi kadar sarsılmıştı. Gözleri birleşti. Kendi gözleri de adamınkiler kadar istekli mi görünüyordu? Şeytan kılıcı dikkatlice kadının elinden alıp Fırıldak'a uzattı ve hafifçe kafasını eğip dudaklarını kendi dudaklarıyla birleştirdi. "Sonra."

Adamın fısıltılı sözü bir vaatti. Honoria ürperip Şeytan'ın yüzündeki dalgalanmayı gördü. Gözleri yeniden birleştiğinde ikisi de kirpiklerini kırpıştırıp iç geçirdi ve dönüp aşırı heyecanlanan vücutlarını birbirinden uzaklaştırdılar.

Honoria şaşkınlık içinde Anstruther-Wetherby akrabalarını dolaştı. Hiç tanımadığı amcalar, halalar, kuzenler şimdi kadına saygıyla yaklaşıyordu. Cynster'lara, sıcak tebessümlerine, içten selamlamalara ve sonsuz desteklerine dönmek rahatlatıcıydı. Louise'in yanında durdu. Arthur da onun yanındaydı.

Arthur, Honoria'nın elini tuttu. "Düşeslik yakıştı tatlım." Yüzünde kederli bir ifade olsa da Honoria'nın elini dudaklarına götürdü. Honoria, bir zamanlar kayıtsız bir centilmen olduğu belli olan adama nazikçe gülümsedi. "Sylvester şanslı bir adam."

"Umarım yeğeniniz Honoria'ya hak ettiği değeri verir," diye araya girdi Louise.

Arthur, tipik Cynster tebessümünü takındı. "Asla düşüncesiz davrandığını duymadım." Honoria'ya doğru döndü. "Ah, Charles da buradaymış."

Honoria dönüp onlara katılan Charles'ı selamladı.

"Leydi Perry de buradaymış!" Louise, Arthur'un koluna girdi. "Honoria, lütfen kusurumuza bakma. Leydi ayrılmadan onunla konuşmalıyız."

Arthur, Honoria'ya ve havalı oğluna gülümseyip karısının peşinden kalabalığa daldı.

Eğilerek onları selamlayan Charles, arkalarından gidişlerini izleyip Honoria'ya döndü. "Sizinle konuşma fırsatı bulabildiğime sevindim Matmazel..." Yüz ifadesi sertleşti. "Ekselansları."

Honoria, Charles'ın yüzündeki tebessümün içtenliğine güvenmiyordu. Sonraki görüşmeleri, ilk görüşmelerinde edindiği kötü izlenimi gidermemişti. Onu bu şekilde etkileyen tek Cynster Charles'tı ve diğer hepsini seviyordu. "Sizinle dans etmekten onur duyardım ama ne yazık ki dans müziği bitti efendim."

Charles bir kaşını kaldırıp sadece birkaç Cynster'a özgü kibirli bir bakışla baktı. "Sanırım unuttunuz ekselansları ama ben hala yastayım." Siyah kol bandını işaret etti. "Diğerleri Tolly'yi unuttu elbette ama ben hala onun yokluğunu derinden hissediyorum."

Honoria dilini ısırıp kafasını indirdi. Oradaki tüm Cynster'lar içinde sadece Charles ve babası hala kol bandı takıyordu.

"Ama tebrik edebilirsiniz sanırım."

Charles'ın garip tepkisi Honoria'ya şaşkın bir karşılık verdirmişti. Charles kibirle başını salladı. "Eminim önceki sohbetimizin özünü hatırlıyorsunuzdur. Tereddütleriniz doğrultusunda, yeni durumunuzdan pişmanlık duymamanızı dilerim."

Honoria kaskatı kesildi.

Kalabalığı izleyen Charles, kadının bu halini fark etmedi. "Her şeye karşın mutluluklar dilerim. Sylvester'ı ömrü boyunca tanımam, sadakatinden şüphe etmeme neden olsa da mutluluğunuz yönündeki dileklerimin içtenliği konusunda şüphe etmemenizi dilerim."

"Yine de yanlış anlamadıysam böyle bir mutluluğa ihtimal vermiyorsunuz." Honoria, kelimeler ağzında kaybolurken, Charles'ın gözlerini tekrar

kendisine çevirmesini izledi. Adamın gözleri solgun, soğuk ve garip ölçüde ifadesizdi.

"Akılsızca davrandınız. Sylvester'la evlenmemeliydiniz."

Böylesine çirkin bir iddiaya ne yanıt verebileceğini düşünen Honoria, Amelia'yla Amanda'nın muslin elbiseleriyle kendilerine yaklaştığını hiç fark etmemişti.

"Helena Hala kapıya gitmen gerektiğini söyledi. Konukların bir kısmı gidiyor."

Honoria başını salladı. Gözünün ucuyla Charles'ın geri çekildiğini gördü.

"Gidebilirsiniz ekselansları." Honoria'yı üstünkörü selamlayıp üvey kardeşlerini onaylayarak dönüp yanlarından uzaklaştı.

Yüzünü buruşturarak adamın arkasından bakan Amanda, Honoria'nın koluna girdi.

"Sıkıcı herifin teki. Hiçbir şeyden zevk almaz."

"Fazla ağır," diye ekledi Amelia, Honoria'nın diğer koluna girerek. "Nerede durmayı düşünüyorsun?"

Kısa aralık günleri çabucak geçiyordu. Merdivenlerdeki saat beşi gösterdiğinde, dışarısı zifiri karanlıktı. Verandada Şeytan'ın yanında durup son arabaları da uğurlayan Honoria iç geçirdi. Şeytan'la göz göze gelip gülümsedi ve hole döndü. Şeytan da kadının hemen arkasından gidip elini tutarak uzun parmaklarını onunkilere kenetledi. Ailenin büyük bölümü ertesi güne kadar kalacaktı. Hepsi misafir odasına çekilip misafirleri uğurlama işini onlara bırakmıştı. Şeytan, kapının hemen önünde durdu.

Honoria da mecburen durup kafasını kaldırdı.

Şeytan hafif bir gülümsemeyle kadını karşıladı. Elini kaldırıp bileğine bir öpücük kondurdu. "Evet, sevgili düşesim." Diğer eliyle de Honoria'nın çenesini kaldırınca, kadın otomatikman parmak uçlarına yükseldi.

Şeytan kafasını eğip önce nazikçe sonra daha derinden, Honoria'yı öptü. Kafasını kaldırdığında ikisi de ateşlenmişti.

Honoria gözlerini kırpıştırdı. "Daha akşam yemeği var."

Şeytan'ın tebessümü derinleşti. "Bizim katılmamızı beklemiyorlar." Honoria'yı kapı eşiğine çekti. "Sıvışabiliriz."

Honoria'nın dudaklarının arasından sessiz bir, "Öyle mi?" döküldü. Hol boştu ama kapıyı kapatmakla meşgul olan Webster açısından, kocasının her zamanki gibi prosedürleri yerine getirmesini bekledi. Şeytan bir kaşını kaldırınca, Honoria boyun eğdi. Ciddi bir ifadeyle, kocasının peşinden merdivenlere yöneldi. Geçen haftalarda Honoria'yı umutsuzluğa düşürmeyecek kadar çok baş başa kalmışlardı.

Merdivenlerin başında, Honoria kendi odasının bulunduğu sağ tarafa sapana kadar oynaşmaya devam ettiler.

Ama Honoria'nın elini tutan Şeytan kadını durdurdu. Şaşkınlık içinde döndüğünde, Şeytan'ın bir kaşını kaldırıp yeşil gözleriyle baktığını gördü. Adam başını iki yana salladıktan sonra, "Artık oraya gitmiyoruz," dedi.

Honoria başıyla onayladı. Başı yukarıda, kendinden emin bir tavırla galeriden dük dairelerine giden koridorda, Şeytan'ın rehberlik etmesine izin verdi. Honoria'nın sinirleri aniden gerilip girdap oluşturarak birbirine girene dek çırpınmaya devam etti.

Çok saçma, dedi kendi kendine ve bu duygudan arınmaya çalıştı.

Düşesin dairesine bir kez, odanın, cilalı meşe mobilyalarıyla uyumlu, krem, topaz ve donuk sarı rengini onaylamak için gelmişti. Kapıyı açan Şeytan, kadını içeri aldı. Honoria kendisini karşılayan ışıltı karşısında gözlerini kırpıştırdı.

Şamdan, tuvalet masasını, şömine rafını, çekmeceleri, duvara bitişik yazı masasını ve pencerelerden birinin önüne yerleştirilen içki dolabını aydınlatıyordu. Işıl ışıl oda, uzun pencerelerin arasındaki büyük ve gölgelikli yatakla, son gördüğü gibiydi. Tek yeni şeyler, sandığın üzerindeki vazonun içindeki beyazlı sarılı çiçekler, tuvalet masasının üzerinden parlayan gümüş renkli fırçaları ve yatağın üzerinde duran, birbirleriyle uyumlu geceliğiyle sabahlığıydı.

Onları oraya Cassie koymuştu herhalde. Honoria'nın asıl düşündüğü bu değildi. Şamdanları oraya koymak da Cassie'nin fikri miydi acaba? Sonra Şeytan'ın çok da şaşırmış görünmediğini fark etti. Adam, Honoria'yı da peşinden sürükleyerek odada dolanıp şöminenin önünde durdu ve kadını kollarının arasına aldı.

Honoria kendini Şeytan'ın kollarına bıraktığında, kocasının verdiği tepkiye karşılık zevk alıp ona da zevk vermeye çalıştı. Şeytan başını kaldırdığında Honoria'nın bacakları suya dalmış, beyni yüzüyordu sanki. "Haydi gel. Çocuklarımız sizin yatağınızda doğabilir ama onları benimkinde yapacağız."

Adam Honoria'yı kolunda sallarken, kadın da kollarını Şeytan'ın boynuna doladı. Sabırsız adımlarla kapıyı aralayıp omzuyla açtı ve odasına giden koridora çıktı. "Bütün bunlar neyin nesi?" diye sordu Honoria. "Şamdan neden yanıyor?"

Şeytan, kadına baktı. Koridor loştu ama Honoria, Şeytan'ın ışıldayan dişlerini gördü. "Oyalayıcı taktik."

Honoria daha fazla açıklama isteyecekti ama Şeytan onu yatağına taşırken, mumlarla ilgili tüm düşünceler zihninden uçup gitti.

Şeytan'ın Londra'daki odası da büyüktü ama bu oda muazzam büyüklükteydi. En yakın duvarın yanındaki yatak kadar büyüğünü o güne dek hiç görmemişti. Her iki yandaki uzun pencereler, yatağın karşı duvarındaydı. Bu oda kanadın sonundaydı. Açık perdelerden süzülen ayışığı, mobilyaları koyu yeşilden, gümüşi bir renge çeviriyordu.

Şeytan, Honoria'yı yatağa taşıyıp ayın döşemeye düştüğü yerde ayaklarının üzerine bıraktı. Kadının kat kat dantellerden oluşan gelinliği ışıldayıp titreşiyordu. Şeytan doğruldu. Bakışları, dantelin kabarıp alçaldığı noktaya dikilmişti. Elini uzatıp diriliğini hissetti. Parmakları gergin uçlarına dokunup çakıl taşını andıran sertliğini hissetti.

Honoria'nın nefesi tıkandı. Şeytan'a uzanırken göz kapakları düştü. Şeytan, kadını kendine yaslayıp elini nazikçe onun göğsüne bastırdı. Honoria yerinde duramayıp dönünce, Şeytan da kadının sırtını okşamaya başladı. "Danteller, dantellerin altına gizlenmiş."

Şeytan sırıtıp işe koyuldu. Honoria'nın önce bir göğsünü, ardından diğerini okşamaya başladı. Öpücüklerini iyice derinleştirmişti. Son dantel parçası da serbest kalıp onun da yardımıyla gelinlik aşağı düştüğünde, Honoria sırtını Şeytan'a yaslayıp esnek ve yumuşak bir halde kendini adama bırakmıştı. Yumuşak ama kadınsı, uçarı ama bilinçli halini seviyordu. Zaman geçtikçe daha da uçarılaşıyordu ama her durumda, damarlarından

akan kanının kaynadığının farkındaydı. Şeytan uzanıp iki eliyle artık sadece incecik ipeğin örttüğü göğüslerini kavradığında, Honoria hafif bir inilti kopardı. Baş ve işaret parmaklarıyla meme ucunu kavradığında, Honoria kalçasını adama doğru iyice kaydırdı.

"Daha değil," diye mırıldandı Şeytan. "Bu gece, asla unutamayacağınız bir deneyim olacak."

Honoria kibirli görünmeye çalıştıysa da ancak büyülenmiş görünebildi. Şeytan geri adım atıp ceketiyle yeleğini çıkararak yere bıraktı ve Honoria'ya döndü. Sirenleri andıran bir tavırla Honoria kendini adama bıraktı. Zincirlerini kırıp son birkaç haftasını birlikte geçirdiği bir siren gibi. Honoria hala pek çok yönden masumdu ama Şeytan'ın öğrettiği her şeyi öyle bir şevkle benimsiyordu ki adam, bazen kadının karşısında güçsüz kalıyordu. Şimdi bulunduğu noktada kazandığı deneyimlerle onu böyle renklendirirken, birkaç yıl sonra gül bahçesi vaat edeceğe benziyordu.

Her birini dört gözle bekliyordu. Şu anda ise bu geceyi bekliyordu.

Honoria'nın dili, tahrik edici bir esneklikle kıvrılıp adamı baştan çıkarıyordu. Kadın, parmak uçlarında yükselip üzerindeki kombinezonuyla Şeytan'a doğru iyice gerindi. Arzunun kendisini yönlendirmesine izin veren Şeytan, Honoria'yı kendine çekip ellerini kadının kıvrımlarında gezdirdi. Elini kombinezonun altına kaydırdığında, Honoria'nın teninin ıslandığını gördü.

İki dakika sonra kombinezon, yerde, ay ışığının aydınlattığı bir tomara dönüşmüştü.

Şeytan daha ateşli öpmeye başladığında, Honoria şevkle adama karşılık verdi. Elini Şeytan'ın boynundan indirip göğsünde gezdirmeye ve gömleğinin üzerinden sırt kaslarını okşayıp beline, kalçalarına ve daha aşağılara doğru kaydırmaya başladı.

Şeytan aniden kıpırdanıp Honoria'nın ellerini tek eliyle arkasına hapsetti. Öpüşmekten vazgeçmeden karısını kendine çekip gücünü hissetmesini, kendi kırılganlığının baştan çıkarıcılığını görmesini sağladı. Honoria'nın elleri hala arkasındayken, Şeytan kadının sırtını hafifçe büküp kalçasını kendine yasladı. Honoria'nın, serbest kalmak yerine, daha da yakınlaşma isteğiyle çıkardığı inleme sesi, öpüşmelerinin arasında kayboldu.

Şeytan, kadının kalçasının sürekli kıpırdanmasına artık dayanamayacaktı. Öpüşmeyi kesen Şeytan, kadını kucaklayıp ipek çarşafların üzerine bıraktı. Honoria gözlerini kocasından ayırmadan gerinirken elleri arayıştaydı.

Şeytan aniden geri çekilip Honoria'dan uzaklaştı. "Beni seviyorsan, ellerini kendine sakla." Geçen hafta boyunca bu geceyi hayal etmişti. Daha önce birkaç kez yaptığı gibi kendisini alt etmesine izin verirse hayalini gerçeğe dönüştürme şansı kalmazdı.

Zevkle gerinen Honoria kollarını başının üzerine kaldırıp şehvet dolu bakışlarını kocasına dikti. "Sadece sana dokunmak istiyorum." Adamın kravatını çözmesini izledi. "Dün gece hoşuna gitmişti."

"Bu gece farklı olacak."

Şeytan, gömleğini çıkarırken gözlerini bir anlığına karısından ayırdı. Bakışlarının sıcaklığı altında şehvetle kıvranıp çıplaklığından büyülenen Şeytan'ın gücünün tadına varan Honoria gülümsedi. Şeytan, kadını bütünüyle çıplak görmekten hoşlandığını açıkça belli ediyordu. Adamın karşısında bu kadar çıplak görünmek başta biraz zordu ama samimiyet ve Şeytan'ın daimi takıntısı kadında öyle bir güven yaratmıştı ki artık onun karşısında bütünüyle çıplak olmak çok doğal geliyordu. "Nasıl?" diye sordu Honoria, Şeytan yatağa oturup çizmelerini çıkarırken.

Kocasının attığı bakış, Honoria'nın göğüslerinden karnına ve kalçalarına doğru kaydı. "Bu gece size mutluluk vermekten mutlu olacağım."

Honoria dikkatle kocasına baktı. Adam, onu bağırtıp inletebilir, zevkten ağlatabilirdi. Kendisi çıraktı, kocası ise usta. "Ne planlıyorsunuz peki?"

Şeytan sırıtıp otururak pantolonun düğmelerini açtı. "Göreceksiniz ya da," diyerek sesini derinleştirdi, "hissedeceksiniz."

Kanını kaynatan sezgi gücü anında yükselirken Honoria'nın sinirleri gerildi. Kendisini sıkıca sarıp hapseden o tatlı duygu, yine kadını ele geçirdi. Bir saniye sonra Şeytan da Honoria kadar çıplak halde yavaşça yatağa geldi. Elleri ve dizleri üzerinde, tam ereksiyon halinde, Honoria'nın bacaklarını ayırıp kendi vücudunu kadınınkinin üzerine bıraktı.

Honoria'nın nefesi hızlandı. Gözlerini açıp loş ışıkta parıldayan Şeytan'ın gözlerini inceledi. Sonra Şeytan'ın göz kapakları düştü ve kafasını eğip Honoria'nın dudaklarını buldu.

Şeytan'ın araştırmacı öpüşü, Honoria'nın ahlaksız tarafını bulurcasına derinleşti. Kendine doğru çağırınca, Honoria, kocasına zevk vermek için geldi. Şeytan'a kendini açıp adamın altındaki vücudunun yumuşadığını hissetti. Onun adını fısıldayıp altında kıpırdanıyordu ama Şeytan, kadını istediğine dair hiçbir harekette bulunmadı. Ellerini Honoria'nınkilere kenetleyip öpüşmeye devam ederken, kadınsa, Şeytan'ın bir dokunuşu için kıvranıyordu. Tahrik olmuş halde Şeytan'ın altında hareket etmeye çalışıyordu ama kocasının ağırlığı kadını hapsetmiş, bacaklarını bacaklarına sarıp aralarındaki sıcaklıktan kendini kurtaramayacağı biçimde hareketsiz bırakmıştı.

Sonra Şeytan'ın dudakları karısınınkilerden ayrılıp boğazına doğru kadını sıcak öpücüklere boğdu. Hızlı hızlı soluyan Honoria kafasını yastıklara gömüp daha fazlasını istedi. Şeytan yer değiştirip dudaklarını karısının köprücük kemiğine götürdü ve ardından omuzlarına, sonra da göğüslerinin üst kısmına kaydırdı. Ardından Honoria'nın kolundan dirseğinin kıvrımını izleyip bileğine ve oradan da parmak uçlarına kayarak aynı hareketi tekrarladı.

Şeytan'ın dudaklarının dokunuşuyla, gövdesinin göğüslerine sürtünmesiyle ve yumuşak tenini okşayan çenesiyle gıdıklanan Honoria kıkırdadı. O anda Şeytan'ın kaşları garip bir şekle büründüyse de bir şey söylemeden Honoria'nın elini kaldırıp kolunu kendi omzuna bıraktı. Aynı işlemi Honoria'nın diğer koluna uygulayıp onu da omzuna bıraktı. Honoria parmaklarını kocasının ensesine kenetleyip ümitle geri çekilerek sıradaki hamleyi bekledi.

Karısının göğsündeki dudakları, Şeytan'ın içinde tatlı ve ümit dolu tanıdık bir duygu uyandırdı. Bir meme ucuna odaklanıp emince, Honoria'nın nefesi hızlandı. Damarlarında hissettiği sıcak ve ıslak okşamalar devam ediyordu. Yerinde duramayan kalçaları sürekli hareket ederken Honoria inledi. Ama Şeytan daha aşağılara kaydığı için, artık en duyarlı uzuvlarına erişmesi imkansızlaşmıştı. Honoria'nın önsezileri, Şeytan'ın bahsini ettiği "bu gece"nin çok uzun süreceğini söylüyordu.

Çok acele ettiği, zamanı değerlendirmesine izin verirse daha güzel, yoğun ve derin duygular hissedeceği konusunda Şeytan, kadını defalar-

ca uyarmıştı. Şu durumda bile hissettikleriyle güçbela baş edebiliyorsa, "yavaşlamanın" iyi bir fikir olmadığına karar verdi. Şeytan alışkındı ama kendisi öyle değildi. Üstelik Şeytan'ın da kendisi kadar sersemleyip sarsıldığından emin değildi.

Şeytan'ın dudakları Honoria'nın meme ucunu bıraktı. Nefes nefese bekleyen Honoria, Şeytan'ın kendisine sokulduğunu hissetti. Adamın dudakları, Honoria'nın duyarlı karnında ve göbeğinde gezinmeye başladı.

Honoria garip bir duygunun pençesine düşüp teni karıncalanmaya başlamışken, daha karşı koymaya fırsat bulamadan, Şeytan onu karnının üzerine çevirmişti. Şeytan kımıldanıp üzerine çıktı ve vücudunu Honoria'nınkinin üzerine bıraktı. Dudakları ensesine yönelip sırtını sıcak ve yumuşak öpücüklere boğup omuzlarından aşağılara kayarken, öpücükler küçük ısırıklara dönüştü. İçini yakan alevler kora dönüştü ama Şeytan, kalçasına indiğinde, Honoria yeniden alev aldı. Kıvranırken kesik kesik nefes alıyordu. Güçlü bir kol, kadını belinden kavrayıp düz durmasını sağladı. Şeytan, bacaklarını açıp öyle tuttuğunda, Honoria titrek nefes almaya başladı ve bekledi. Şeytan artık ağırlığını ona vermeyip yanı başında uzanıyordu. Honoria, serin hava sıcak tenini okşarken adamın üzerine gelmesini bekledi. Beklentisi büyüdü. Şeytan'ın doğrulup bacaklarının arasına gelmesini çaresizce bekliyordu.

Onun yerine Şeytan'ın yumuşak saçının ve bir bacağını sıcak öpücüklere boğarken kirli sakalının tenini okşayışını hissetti. Şeytan, kadının dizinin arkasındaki hassas noktaya, sonra diğerine öpücükler kondurup diğer bacağına geçerken, Honoria derin bir nefes alıp dönmesi için adamın kendine izin vermesini bekledi.

Sonra nefesi hızlandı, daha da hızlandı. Ellerini yastığa kenetledi. Hayretler içerisinde, bir bacağının iç kısmına konan küçük öpücükleri hissetti. Teni ürperip titredi. Öpücükler alev alev yanan noktalara yaklaştıkça, yastığa doğru hafif çığlıklar attı.

Şeytan'ın kıkırdadığını kulaklarıyla duymasa da hissetmişti. Adam, kadını çevirip aynı şeyi diğer bacağında yapmaya başladı. Honoria, yeniden çığlık atmamaya kararlı biçimde dişlerini gıcırdatırken tüm vücudu gittikçe artan bir arzuyla ürperdi. Şeytan hedefine ulaştığında, daha önce hiçbir

erkeğin dudaklarını hissetmeyen tenine bir öpücük konduruyordu. Honoria iç geçirip Şeytan'ın dili şefkatle kendi teninde gezinirken hafif bir çığlık attı ama o bile yetmişti.

Şeytan da öyle düşünmüştü belli ki. Geri çekilip Honoria'yı sırtüstü çevirdi ve adamın dudakları kendininkilere değdiğinde, Honoria kocasının ağırlığını yeniden üzerinde hissetti. Yakıcı öpücüğü tam da istediği gibiydi. Kollarını kocasının boynuna dolayıp gittikçe artan bir arzuyla adama karşılık verdi. Bu kez bacakları açıktı ve Şeytan üzerindeydi.

Şeytan aniden geri çekilip dizlerinin üzerinde durdu. Sersemlemiş haldeki Honoria, adamın yastıklardan birini aldığını gördü. Adam, Honoria'yı kaldırıp yastığı kalçasının altına koydu ve yeniden uzanıp kadının dudaklarını buldu. Şeytan başını kaldırdığında, vücudunun her yanı alev alev yanan Honoria'nın nefes nefese kaldığını gördü. Bir eliyle karısının göğsünü tutarken, başını eğip onu inletene kadar emdi.

"Lütfen... Şimdi."

Honoria ona uzandıysa da Şeytan geri çekildi.

"Birazdan."

Vücudunu hafifçe üstüne bıraktığında, adamın kafası karısının göğsündeydi. Kadının her noktasını öpüp öpücüklerini göbeğine doğru kaydırdı. Diliyle daireler çizip incelemeye başladı. Yavaş ve tekrarlayan darbeler sonucunda, Honoria'nın gözlerinde yaşlar belirdi. Eğrilip bükülürken, kalçası da yastığın üzerinde yükseliyordu.

"Birazdan." Şeytan bu sözü karısının hassas göbeğine doğru fısıldayıp yavaş yavaş seyrelterek öpmeye devam etti. Yumuşak kıvrım yerinde ilk öpücüğü hissettiği anda Honoria'nın gözleri ardına kadar açıldı.

"Şeytan?"

Honoria'nın içini saran duygu, o güne kadar tattıklarından çok farklı, çok güçlü ve hiddetliydi. İlk öpücüğün arkasından devamı geldi ve Honoria nefes nefese parmaklarını uzatıp Şeytan'ın saçlarında gezdirdi.

"*Aman Tanrım!*" Şeytan'ın dudakları yumuşak tenine dokunduğu anda istemsizce bu sözler döküldü ağzından. Ani duygu yoğunluğu, kadının aklını başından almaya yetmişti. "Hayır." Kafasını iki yana salladı.

"Birazdan," yanıtı geldi yine.

Şeytan dudaklarını Honoria'nın kabarık etinden ayırıp alçalarak onu yükseltti ve her birini kendi omuzlarına koyduğu Honoria'nın bacaklarının arasına kaydı.

Aklı başından neredeyse giden Honoria, Şeytan'ın nefesinin, kendi etini okşayışını hissetti. Artık konuşamıyordu. Heyecandan, zevkten ölecekti sanki ve bu çok korkunçtu. Çarşafı kavrayıp derin bir nefes aldı ve kafasını şiddetle sallamaya başladı.

Şeytan, karısına aldırmadı. Dudaklarını karısının sıcak, yumuşak ve kabarık etine dokundurup içten öpücüklere boğdu. Karşılığı, ne inlemeye ne de çığlığa benzer boğuk bir ses oldu. Artık kadının zonklamaya başlayan sert ve kabarık etini okşuyor, dilini hassas noktanın çevresinde bir o yana, bir bu yana gezdiriyordu. Ani sessizlik Şeytan'ı şaşırtmadı. Karısının düzensiz soluklarını duyuyor, Honoria'yı ele geçiren gerginliği hissediyordu. Kadın, her zamanki gibi acele ediyordu. Şeytan'sa karısını sakinleştirmek, hünerli dokunuşlarının tadını alıp sunduklarının zevkine varmasını istiyordu.

Honoria her yeni duyguya alışana dek, Şeytan onu okşamaya devam etti. Sonunda karısının nefesi sakinleşip derinleşerek, vücudu kollarında yumuşadı. Hafifçe inleyip büküldü ama artık ona karşı koymuyordu. Her dokunuşta canlanan duygularda yüzüyor, Şeytan'ın tatmasını istediği zevkin keyfine varıyordu.

Ancak o zaman Şeytan tüm becerisini kullanıp kapıyı açtı ve tüm olabilecekleri gösterdi. Dilini ve dudaklarını bastırıp kadını gittikçe artan inanılmaz bir yoğunluğun içine hapsetti. Honoria, tekrar tekrar göklere havalandığını hissediyordu. Şeytan da tekrar tekrar onu kendine getiriyordu. Honoria artık dayanamayıp nefes alamayacak hale geldiğinde ve vücudundaki tüm kaslar ürperip rahatlamak için yalvarırken, Şeytan, kadını serbest bıraktı. Ve Honoria, adamın ellerinin saçlarında gezindiğini, ardından da bütünüyle rahatladığını hissetti. Şeytan da karısının sıcak cazibesinin tadına varıp kokusunun kemiklerine kadar işlemesine izin vermişti. Honoria tamamen sakinleştiğinde, Şeytan da yavaşça kadının üzerinden çekildi.

Karısının bacaklarını aralayıp tek hamlede içine girerek kadının kaygan ve sıcak yumuşaklığını hissetti.

Honoria tamamen rahatlamıştı. Şeytan, kadının içinde hareket edip onu yağmalarken, Honoria'nın da bir süre sonra hareketlerine ayak uydurmasına şaşırmadı. Aynı hisleri paylaştığından emin olana dek kadını izledi ve ardından gözlerini kapayıp kafasını arkaya atarak içinde kayboldu.

İkisini ölümlü dünyadan koparan patlama gerçekleştiğinde, Şeytan böylesini daha önce hiç tatmadığını düşündü. Tam da düşündüğü gibiydi.

Saatler sonra Şeytan uyandı. Yanı başındaki Honoria, yastığının üzerinde darmadağın görünen saçlarıyla yumuşak ve sıcak bir uykuya dalmıştı. Şeytan, zafer kazananlara özgü bir gülümseme takınıp dikkatlice yataktan kalktı.

Honoria'nın odasında mumlar hala yanıyordu. Şeytan, kısa süre önce yaşananların anısıyla içi ısınarak, çıplak halde pencere kenarındaki içki dolabına gitti. Şarabın yanında uygun yiyecekler de onları bekliyordu. Bir kadeh şarap doldurup yarısına kadar içti ve servis tabağının kapağını kaldırıp yüzünü buruşturarak tekrar kapattı. Acıkmıştı ama yemeye değil.

O sırada hemen arkasından gelen sesi duydu. Dönüp baktığında Honoria'nın kalktığını ve gözlerini kırpıştırarak kendisine baktığını gördü. Honoria, Şeytan'ın robdöşambrlarından birini üzerine alıp eliyle gözlerine gölge yaparak Şeytan'a baktı. "Ne yapıyorsunuz?"

Şeytan kadehini kaldırdı.

Honoria elini indirdi ve bir eliyle ropdöşambrı kapatarak yaklaştı. "Ben de içerim."

Aşağıdaki bahçe, sessiz ve hareketsizdi. Bahçenin uzak bir köşesinden altı çift şaşkın gözün, Düşes'in dantelli perdelerle korunan aydınlatılmış odasına baktığını gördüler. Altı adam, Şeytan'ın dönüp kadehini kaldırdığını gördü ve Honoria da adama katıldığında, altısının birden soluğu kesildi. O muhteşem biçimde aydınlatılmış odada ne yaşandığı, altı zihni aynı anda kurcaladı.

Kafasının etrafını hale gibi saran saçlarıyla, robdöşambra sarınmış Honoria'nın, kadehi Şeytan'ın elinden alıp yudumladığını gördüklerinde nefeslerini tuttular. Kadın kadehi tekrar Şeytan'a uzattığında, kocası hepsini bir dikişte içti. Adam bardağı bırakıp Honoria kendini kollarına bıraktığında, kafasını eğdi.

Kuzenleriyle karısının uzun ve kusursuzca öpüşmesini izledikten sonra beşi tedirginlikle kıpırdandı ve Honoria ellerini kaldırıp robdöşambrın üzerinden kaymasına izin verdiğinde yine hareketsiz kaldılar. Kadının gölgesi yine Şeytan'ınkiyle birleşmiş, kolları kocasının boynunda, kocasının kafası da ona doğru eğilerek öpüşmeye devam ediyorlardı.

Sessizlik bahçeye hakimdi. Baykuş bile ötmüyordu. Sonra Şeytan'ın kafası kalktı. Honoria'ya sarılmış, tek vücut gibi görünürken pencereden uzaklaştılar.

"*Tanrım!*" Harry'nin şaşkın ifadesi her şeyi anlatıyordu.

Richard'ın gözleri ışıl ışıldı. "Şeytan'ın sadece kendine varis edinmek için evlendiğini sanmıyorsun herhalde."

"Görünüşe bakılırsa varis edinmesi hiç de zor olmayacak," diye gözlemini onlarla paylaştı Cebrail. "Beş saat daha orada kalırlarsa Sevgililer Günü'ne kadar bir varisin yola çıkacağına dair bahse girebiliriz."

Fırıldak'ın derinden gelen kıkırdaması duyuldu. "Bunu söyleyip söylememekten emin değilim ama Şeytan'ın bu işe yeni başladığını hiç sanmıyorum."

Dört kafa, ona doğru döndü.

"Aha!" İblis ağabeyine döndü. "Bu durumda Sevgililer Günü'ne kadar olacağına dair bahse giriyorum. İşe daha önce başladıysa, başarıya ulaşması için üç ay ona yeter de artar bile."

"Doğru." Grup eve yönelirken, Cebrail, İblis'e yaklaştı. Bahçede gezinti yapmaları bazı şeyleri açığa çıkarmıştı. "Şeytan'ın şöhreti göz önünde bulundurulduğunda, herkes bunu tahmin eder. Bu yüzden, hamileliğin Sevgililer Günü'ne kadar gerçekleşeceğine dair bahse girmemek için hiçbir nedenimiz yok."

"Bence, hanımefendilere niyetimizden bahsetmemeliyiz. Bundan hoşlanacaklarını sanmam," dedi Richard, Cebrail'in arkasından.

"Çok haklısın," diye yanıtladı çalıların arasından onlara katılan Harry. "Kadın türü, hayattaki önemli şeylere farklı gözle bakıyor."

Fırıldak gidişlerini izleyip gözlerini doğu kanadındaki pencereye dikti. Bir dakika sonra gözleri, kanadın sonundaki büyük yatak odasının karanlık pencerelerine kaydı. Karanlıkta sessiz ve hareketsizce gördüklerini dü-

şünürken, yüzündeki sırıtış gülümsemeye dönüştü. Elleri ceplerinde dön- düğünde donakaldı. Karanlığa alışan gözleriyle, bir insan figürünün ağır ağır ilerleyip eve doğru yöneldiğini gördü.

Sonra rahatladı. Elleri ceplerinde ilerledi. "Ne haber Charles? Biraz temiz hava mı almak istedin?"

İnsan figürü aniden durup ona döndü. Sonra Charles kafasını eğdi. "Aynen öyle."

Charles'ın az önceki görüntüyü görüp görmediğini sormak Fırıldak'ın dilinin ucuna gelmişti. Ama Charles'ın ders verme eğilimi, lafı adamın ağzına tıkadı. Charles evin yolunu tutmuşken ona yetişti. "Birkaç gün kalmayı düşünüyor musun?"

"Hayır." Charles bir iki adım attıktan sonra, "Yarın şehre dönüyorum. Sylvester'ın ne zaman döneceği hakkında bir fikrin var mı?" diye ekledi.

Fırıldak kafasını salladı. "Bahsettiyse de duymadım ama Noel'den önce onları görsem şaşırırım. Her zamanki gibi burada kalacağını düşünüyorum."

"Öyle mi?" Charles'ın sesinde içten bir şaşkınlık vardı. "Sylvester *alpha reisi* rolünü her düzeyde kullanmaya niyetli demek."

Fırıldak, Charles'a soğuk bir bakış attı. "Ne zaman kullanmadı ki?"

Charles, belirsizce başını salladı. "Haklısın, gerçekten haklısın."

On Dokuzuncu Bölüm

Honoria yıllar sonra evliliğinin ilk aylarına baktığında, 1 Aralık'ta evlenmekle ne kadar doğru bir iş yaptıklarını düşündü. Muhteşem bir mevsimdi ve tam istediği gibiydi. Aralıkla ocak ayları soğuk ve karlı geçtiği için insanlar evlerinde kalmıştı. Tüm ailenin toplandığı Noel haftası çok güzeldi. O sessiz kış ayları, Honoria'ya, uyum sağlaması ve St. Ives düşesliği için gerekli kuralları öğrenmesi açısından zaman tanımıştı.

Düklük eviyle ilgili işleri üstlendiğinde Honoria zorluk çekmedi. Çalışanlar muhteşemdi, hepsi de iyi eğitilmiş ve hevesliydi. Orada ufak tefek zorluklarla karşılaştı. Buna karşın, ineklerden çiçeklere, reçelden çarşaflara kadar, ilgilenmesi gereken pek çok iş vardı. Üstelik sadece malikaneyle değil, kocasının koruması altındaki diğer üç evle de ilgileniyordu. İlginç bir lojistik düzen kurmuştu. Aile içinde talepkar olmakla birlikte, tatminkar kadın aile reisi rolünü üstlenmesi bekleniyordu.

Tüm bu işlerle ve daha fazlasıyla, aralıkla ocak aylarından itibaren ilgilenmesi gerekmişti. Buna karşın, en büyük ilgisi, hala Şeytan'la ilişkisi üzerine kuruluydu.

Ne beklediğini söyleyemiyordu. Bu evliliğe aslında bütünüyle ne istediğini bilerek girmemiş, zaman içinde, çocuklarının annesi olma rolünü üstlenmişti ve şu son birkaç haftada ne kadar da doğru bir şey yaptığını düşünüyordu. İkisiyle de.

Zaman zaman günlük hayatta arzuları kesiştiğinde göz göze gelirler, Honoria kocasının gözlerinde tutuklu bir ifade görür ve onun da aynı duyguları paylaştığını anlardı.

Farklı alanlarda da uyuşuyorlardı. Kendine zaman ayırabilme, birbirinin işini kolaylaştırma, ortak yaşamlarını etkileyen sayısız sorunu halletme gibi durumlara, kim ve ne oldukları, neyi ne kadar kabul edebilecekleri çerçevesinden bakarak çözüm bulurlardı. Bazı durumlarda çözüm, kafa yormaya gerek kalmadan kendiliğinden hallolurdu. Bazense fikir alışverişinde bulunarak çözüm getirirlerdi.

Ve geceleri, kararlarını çoktan verdikleri durağan, sınırları çizilmiş bir arenaya dönüştüğünde bile, birbirlerine karşı fiziksel arzuları sönmez bir alevle tutuşup her gece biraz daha yakınlaşarak ilişkilerine daha büyük bir anlam kazandırıyorlardı.

Ocak sonuna doğru buzlar eridiğinde ikisi de değişimin yanı sıra yeni bir şeylerin, ikisinin içinde yaşadığı güçlü bir ağın, yeni bir varlığın oluşumunun farkına varırlardı. Bunu hiçbir zaman konuşmamışlardı, aralarında bahsi bile geçmemişti. Evet, Honoria günün her anı bunun farkındaydı ve Şeytan'ın da kendisi gibi hissettiğini biliyordu.

"Ben ata biniyorum."

Önünde not defterleriyle pencerelerden birinin önünde oturan Honoria, arka odada dolanıp duran Şeytan'ı görmek için kafasını kaldırdı.

Kocasının gözleri, kadını süzdü. "Ağır ve yavaş bir gezinti olacak. Denemek ister misiniz?"

Kar ve genelde havaların kötü gitmesi, geçen haftalarda at binmeyi engellemişti. Ama bugün güneş yüzünü göstermişti ve eğer öneri kocasından geldiyse, at binmek artık güvenli demekti.

"Kıyafetimi değiştirmem gerek." Hesap kitap işini hiç düşünmeden bırakan Honoria ayağa kalktı.

Şeytan sırıttı. "Atları ön kapıya getiririm."

On dakika sonra yola çıkmışlardı. Mükemmel bir uyumla tarlaları geçip yakındaki yüksekliklere doğru ilerlediler. Dönüşte köy yolundan geçip her zamanki gibi kilisenin bahçesinde buldukları Bay Postlethwaite'le laflamak üzere durdular. Oradan eve dönmek için de orman yolunu seçtiler.

Tepede ilerlerken sessiz kalıp eşkin giden atları yavaşlattılar. Tolly'nin düştüğü noktadan geçip kulübeye vardıklarında, Şeytan dizginleri çekti.

Hemen yanında duran Honoria'ya baktığında, karısı bakışlarını çevirmedi. Kadın, tek laf etmeden atını dar yola yönlendirdi.

Kışın kulübe de çevresi de farklı görünüyordu. Çalılıklar hala yoğunluktaydı ve içine girilmesi imkansızdı ama ağaçların yaprakları dökülmüştü. Benekli kahverengi bir örtüyle kaplı toprak, toynak sesini boğuyordu. Kulübe daha temiz, daha düzenli görünüyordu. Kapının önündeki taş cilalanmıştı ve bacadan duman tütüyordu.

"Keenan'ın evi." Şeytan attan inip dizgini bir ağaca bağladı ve Honoria'ya yaklaştı.

Şeytan onu indirirken, Honoria, kocası elini ilk beline doladığında aklının nasıl da başından gittiğini hatırladı. Şimdi adamın dokunuşu güven verici, sıcak ve tanıdıktı. "İçeride mi?"

"Sanmam. Kışın zamanını köyde geçirir."

Honoria'nın atının dizginlerini de bağlayıp birlikte kulübeye yürüdüler. "İçeri girmemizin sakıncası yok mu?"

Şeytan başını salladı. "Keenan'ın gerçek bir evi yok. Benim ona sağladığım kulübelerde yaşayıp odunlarımı düzenler."

Şeytan kapıyı açıp içeri girdi. Honoria da peşindeydi. Honoria, kocasının küçük odada gezinmesini ve Tolly'nin öldüğü yüksek yatağa yaklaştığında yavaşlamasını izledi. Yatağın ayakucunda durup yüzünde taş kesmiş bir ifadeyle sade gri battaniyeye baktı.

Şeytan'ın yüzünde bu ifadeyi görmeyeli çok olmuştu. Adam artık hislerini Honoria'dan pek gizlemiyordu. Honoria biraz duraksayıp yürüyerek kocasının yanına gitti. Ait olduğu yer onun yanıydı ve Şeytan'a bazen bunu hatırlatmak gerekiyordu. Kafasında bu amaçla parmaklarını kocasının avcuna kaydırdı. Şeytan önce gevşek duran elini güçlüce sıktı.

Şeytan, geçmişten iz taşımayan yatağa bakmayı sürdürürken, Honoria da ona yaslandı. İşte başarmıştı. Şeytan karısına bakıp kolunu kaldırdı ve ardından karısını kendine çekti. Sonra kaşlarını çatıp yatağa bakmaya devam etti. "Altı ay oldu ve onu hala bulamadık."

Honoria, başını kocasının omzuna yasladı. "Bar Cynster'ın yenilgiyi kabul edeceğini sanmam."

"*Asla.*"

"Tamam o halde." Honoria kafasını kaldırdığında, kocasının kaşlarını daha çok çattığını gördü.

Şeytan bakışlarına karşılık verdiğinde, gözlerindeki öfke derinleşti. "O unuttuğum şey, Tolly'nin *nasıl* öldüğüyle ilgiliydi. Farkına vardığım, hatırlamam gereken bir şey olmalı." Tekrar yatağa baktı. "Hatırlayacağımı umuyorum."

Adamın gözlerindeki, sözlerindeki yoğunluk, güven vermekten uzaktı. Bir dakika sonra Honoria, kocasının göğsünün kabardığını, kendisini daha sıkı kavradığını hissettiğinde, Şeytan, kadını bırakıp kapıyı gösterdi. "Haydi gel, eve dönelim."

Akşam karanlığı çökmek üzereyken ağır ağır eve doğru ilerlediler. Şeytan, Tolly'nin katilinden bir daha bahsetmedi. Holde ayrıldılar ve adam kütüphaneye, Honoria da akşam yemeğinden önce banyo yapmak amacıyla merdivenlere yöneldi.

Artık Şeytan'ın ruh haline uyum sağlayıp konuya ne zaman döneceğini biliyordu. Kütüphanedeydiler. Şeytan dolgun sandalyesinde, Honoria kucağında nakışıyla büyük koltukta oturuyordu. Ateş etrafı aydınlatıp odayı ısıtıyordu. Perdeler, karanlığa karşı gelircesine örtülmüştü. Webster, Şeytan'a bir kadeh içki getirip odadan çıkmış, Dul Düşes de üst kata çıkmıştı.

Honoria, kirpiklerinin altından, içkisinden büyük bir yudum alan Şeytan'ın, kendisine baktığını gördü. "Londra'ya dönmeliyim."

Honoria kafasını kaldırıp kocasının yüzünü inceledi ve sakince, "Tolly'nin katiliyle ilgili Londra'ya gitmemizi gerektirecek ne tür bir bilgi aldınız?" diye sordu.

Şeytan'ın bakışları, karısının gözlerine kilitlendi. Adamın yeşil gözleri kısılıp dudakları büzüştüğünde bile, Honoria meydan okumaktan uzak bir ifadeyle sakin bakışlarını çekmedi. Sonra Şeytan yüzünü ekşitip sandalyesine yaslandı ve gözlerini tavana dikti. Nakışını bir kenara bırakan Honoria bekledi.

Şeytan uzun uzun ve derinlemesine düşündü. Sonra yine düşündü ama Honoria onun düşesiydi ve uyduruk bir hikayeyi yutmayacak kadar da zeki ve inatçıydı. Şeytan, bakışlarını kadının seviyesine indirdi. "Vikont Bromley benim için çalışıyor."

Honoria kaşlarını çattı. "Ben tanıyor muyum?"

"Tanıman gereken centilmenlerden değil."

"Ah, anladım. Şu centilmenlerden."

"Kesinlikle. Vikont şu sıralar İblis'in bahsettiği utanç verici söylentinin iç yüzünü araştırmakla meşgul. Önümüzdeki hafta rapor verecek."

"Anlıyorum." Kaşlarını çatan Honoria ateşe baktı ve ardından dalgın dalgın ipek kumaşları topladı. "Bizi buraya bağlayan bir neden yok. Bayan Hull ve Webster'la hemen konuşurum." Ayağa kalkıp tekrar döndü. "Yarın mı dönüyoruz?"

Şeytan uzunca bir süre bakışlarını sabit tutup iç geçirdi ve kafasını eğdi. "Yarın, öğle yemeğinden sonra."

Honoria onaylayıp döndü. Şeytan, kapıya doğru yürüyen karısının salınan kalçasını izledi. Kapı kapandığında içkisini içti ve neşesini neyin kaçırdığını düşünmeye koyuldu.

"Bromley sınırlarını ne kadar aşmış?"

Fırıldak, soruyu, Şeytan'ın masasının önündeki sandalyeye kurulurken sordu. Vikont Bromley, yemyeşil bir suratla birkaç dakika önce ayrılmıştı.

Vikont'un notlarını çekmecesine kilitleyen Şeytan miktarı belirttiğinde, Fırıldak ıslık çaldı. "Adamı tarz sahibi yapıyorsun."

Şeytan omuz silkti. "Titiz davranmaya çalışıyorum."

Kapı açıldı. Kafasını kaldırdığında, Honoria'nın yüzünde beliren endişeli ifadeden, kadının, son sözünü duyduğu sonucunu çıkardı. Kesinlikle ahlaksız bir ifadeyle karısının gözlerine bakmıştı. "Günaydın hayatım."

Honoria gözlerini kırpıştırıp gösterişle kafasını indirdi.

Şeytan, karısının Fırıldak'la selamlaşmasını izledi. Honoria dışarı çıkmak üzere sarı merinos pelerinini giymiş, kenarını süsleyen fiyongundan danteller sarkan kadife şapkasını elinde tutuyordu. Krem rengi eldivenli aynı elinde, sarı, kadife kenarlı bir el kürkünü de tutuyordu. Pelerinin iç yüzünün yaka kısmı da aynı pahalı kumaştan yapılmıştı. Şeytan'ın onu yatakta bıraktığı sabahki dağınık halinden eser kalmayan saçları, pürüzsüzce tepesinde toplanmıştı.

Şeytan, çekmecenin anahtarını yeleğinin cebine koyup kibirli bir tavırla karısına doğru yöneldi. Şeytan yaklaştığında Honoria da dönüp kaşlarını çattı. "Vikont beklediğiniz bilgiyi getirdi mi?"

Şeytan duraksayıp gözlerini ayırmadan Honoria'ya baktı. Fırıldak'ın şaşkınlığını fark etmek için ona bakması gerekmemişti. "Şimdilik hayır. Bromley'nin biraz zamana ihtiyacı var."

"Siz de o zamanı verdiniz mi?"

Şeytan biraz tereddüt edip başını salladı.

Honoria kaşlarını kaldırdı. "Lord bu kadar yavaşsa onun yerine görevlendirebileceğiniz başka biri yok mu?"

"O kadar basit değil." Honoria'nın gözlerinde beliren soruyu engellemeye çalışan Şeytan devam etti. "Bromley'yi bu iş için fazlasıyla uygun kılan bazı özellikleri var."

Honoria daha fazla şaşırmıştı. "Onu çok kısa süre gördüm ama beni çok da tatmin ettiğini söyleyemem." Honoria duraksayıp Şeytan'ın ifadesiz yüzüne bakarak kaşlarını hafifçe çattı. "Şimdi buraya geldiğimize göre, Bromley'yi bırakıp konuyu kendiniz araştıramaz mısınız? Ev yeterince kalabalık zaten. Ne öğrenmeye çalıştığınızı söylerseniz ben bile araştırabilirim belki."

Fırıldak tam kahkaha atacaktı ki kendini tutup öksürür gibi yaptı.

Honoria, adama baktı ve Şeytan da Fırıldak'a dönüp kaşlarını çattı.

O sessiz bakışmaya tanıklık eden Honoria gözlerini kıstı. "Bromley neyi araştırıyor?"

Soru, her iki adamın gözlerini üzerine çevirdi. Honoria onlara bakıp içgüdüsel yanıtlarını okuyarak çenesini kaldırdı. Şeytan bir saniye kadar o görüntüyü izleyip Fırıldak'a doğru sıkıntılı bir bakış attı.

Fırıldak, Honoria'ya nazikçe gülümsedi. "Sizi yalnız bırakayım." Honoria elini uzattığında Fırıldak eğildi ve Şeytan'a anlamlı bir bakış atıp kapıya yöneldi.

Kapı adamın arkasından kapandığında, Şeytan da aşağıya, Honoria'nın gözlerine baktı. Karısının yüzünde sarsılmaz bir ifade vardı. "Bromley'nin görevinin detaylarını bilmenize gerek yok."

Şeytan ona yaklaşacaktı ama kadının asil duruşu adama engel oldu. Honoria, Şeytan'ın gözlerini inceledi. Kadının ne gördüğünü Şeytan bil-

miyordu. Her şeye karşın, ona daha önce hiçbir kadına duymadığı bir hayranlık beslediğini biliyordu ve bunu gözlerine yansıtmadığını ümit etti.

Honoria, çenesini hafifçe yukarı kaldırarak doğruldu. "Ben sizin karınız, düşesinizim. Eğer ailemizi tehdit eden bir şey varsa bilmem lazım."

Şeytan, Honoria'nın vurgusunu anlamıştı. Gözlerini kaçırmadan, değişmez bir kararlılıkla yüzüne bakıyordu.

O an sözsüz bir savunmayla uzayıp gitti. Honoria kocasının otoritesine meydan okuyordu ve bunun farkındaydı ama geri çekilmeye de niyeti yoktu. Gözlerinden açıkça anlaşılıyordu.

Şeytan gözlerini kıstı. "Fazlasıyla inatçı bir kadınsınız."

Honoria, kibirle bir kaşını kaldırdı. "Evlenmeden önce de bunu biliyordunuz."

Şeytan sertçe onayladı. "Ne yazık ki bu özelliğiniz ambalajın bütünlüğü için gerekli."

Şeytan'ın vurgusu içini sızlatınca, Honoria başını çevirdi. "İyi ve kötü günde birlikte olmak üzere beni kabul ettiniz."

Şeytan'ın gözleri ışıldadı. "Siz de öyle."

Gözleri yeniden kenetlendi. Gergin geçen bir dakikanın ardından, Honoria otoriter bir ifadeyle yavaşça bir kaşını kaldırdı. Şeytan, açıkça öfkelendiğini belli etti. Sonra da hafifçe homurdanıp koltuğu işaret etti. "Duyacaklarınız, bir hanımefendiye uygun şeyler değil."

Honoria sevincini gizleyip uysalca oturdu. Şeytan da kadının yanına oturdu. İblis'in bahsettiği söylentiyi özet geçerek, kısaca anlattı. Bir Cynster'ın "eğlence evleri"ni ne sıklıkta ziyaret ettiğine dair birkaç kişiden duyumlar almış.

"Eğlence evi mi?" Honoria boş gözlerle baktı.

Şeytan dişlerini sıktı. "Randevu evi, en seçkinleri."

Honoria kocasının gözlerine baktı. "Bar Cynster'lardan biri olduğuna inanmıyorsunuz."

Cümleyi soru şeklinde yöneltmemişti ve Şeytan zalimce başını iki yana salladı. "Bizden biri olmadığını *biliyorum*. Hiçbirimiz öyle yerlerin önünden bile geçmeyiz." Bu "eğlence evleri"nde ne gibi şeyler yaşandığını Honoria'ya anlatma gereği duymadı. Fahişeliğin en kötü yanlarını karısı-

nın bilmesine gerek yoktu. "Tolly muhtemelen meraktan buraya gitmiş, orada, biriyle ilgili bir şeyler duymuş olmalı." Honoria'nın gözlerine baktı. "Bu "eğlence evleri"nin patronları zengin, hatta tam anlamıyla güçlü insanlar. Bu adamların gizli kalması gereken sırları ve bu sırları öğrenenleri susturabilecek güçleri vardır."

Honoria kocasının yüzünü inceledi. "Bromley'ye neden ihtiyacınız var peki?"

Şeytan'ın dudakları büzüştü. "Ne yazık ki Bar Cynster'ın bu konuyla ilgili fikrini herkes bildiği için, işletme sahipleri bize karşı dikkatli davranıp bir yanıt almamızı zorlaştıracaktır."

Bir dakika sonra Honoria, "O kişinin Tolly olduğundan emin misiniz?" diye sordu.

Şeytan karısının gözlerine bakıp başını iki yana salladı. "Hayır ama..." Kaşlarını çatıp yüzünü ekşitti. "Ama Tolly olduğuna daha çok ihtimal veriyorum."

Her ikisi de kaşlarını çattı ve Honoria bir anda saate baktı. "Aman Tanrım, geç kalıyorum." Pelerinine sarınıp ayağa fırladı.

Şeytan da kalktı. "Nereye gidiyorsunuz?"

"Louise'i ziyaret edeceğim. Sonra da Leydi Colebourne'da öğle yemeğine."

"Louise'e ya da anneme bu konuyla ilgili tek laf etmeyin."

Honoria'nın attığı bakış hayli küçümseyiciydi. "Tabii ki etmem."

Honoria kapıya yönelirken, Şeytan da parmağını karısının çenesine götürüp onu durdurdu. Honoria dönüp kafasını kaldırdı. Şeytan, kadının gözlerine bakıp farkındalığın yeşerdiğini görene dek bekledi ve kafasını eğip dudaklarını karısının dudaklarına götürdü.

Adamın öpüşü, eziyet edercesine tüy gibi bir dokunuş, bir fısıltıydı sanki. Çok zayıf ama görmezden gelinemeyecek kadar da gerçekti.

Şeytan kafasını kaldırdığında Honoria gözlerini kırpıştırdı ve ancak kocasının tebessümünü gördüğünde, yüzündeki kızgın ifade silindi. İleri atılıp kafasını kaldırdı. "Size iyi günler dilerim lordum."

Şeytan hafifçe gülümsedi. "İyi eğlenceler leydim."

Honoria öğlen boyunca kocasına ve şeytani öpücüğünün yarattığı etkiye lanet edip durdu. İçini saran ürpertiye bir açıklama getiremeden, Louise'in varsayımlarına gülüp ürpertisini gidermek için biraz likör içti. Louise'in misafir odasındaki büyük koltukta, yanı başındaki taburelere çöken ikizlerle birlikte otururken, zihninde kök salan fikri dile getirme fırsatını yakalamıştı. "Bir balo düzenlemeye karar verdim." Yeni St. Ives düşesliğini resmen ilan etmeliydi ve hazırlıksız verilen bir balo, mükemmel bir çözümdü.

"Balo mu?" Amanda'nın gözleri büyüdü. Hemen annesine döndü. "Biz de katılabilecek miyiz?"

Kızlarının ışıldayan yüzlerini inceleyen Louise gülümsememek için kendini zor tuttu. "Davet edilmenize ve ne tür bir balo olacağına bağlı."

Amanda'yla Amelia hemen Honoria'ya dönünce, kadın fark etmemiş gibi davranıp Louise'le konuşmaya devam etti. "Sadece dostlar ve ailenin katılacağı *hazırlıksız* bir balo olmalı."

Louise onayladı. "Sosyetenin büyük bölümü henüz dönmedi. Sosyetenin yarısı hala av bölgesindeyken, ilk resmi balonuzun altından kalkmanız zor."

"Gerçekten de öyle. Büyük bir hata olur. Yaşlı leydileri kızdırırız. İlk resmi balomu şimdi yaparsam çoğu gücenir ama *hazırlıksız* bir balo kimseyi gücendirmez."

Louise asil bir ifadeyle geriye yaslandı. "Şehire iş icabı döndüğünüze göre, kimse biraz eğlenmenizi sorgulayamaz ve tabii ki Helena'yı beklemeliyiz. İlk balonuzu onsuz veremezsiniz."

"Kesinlikle." Honoria onayladı. Dul Düşes arkadaşlarını ziyarete gitmişti ve sezon başlayana kadar da dönmesi beklenmiyordu. "Ve eğer sadece dostlara verilecek bir baloysa..."

"Ve aileye," diye ekledi Louise.

Honoria da, "O halde, hemen düzenlenebilir," diye düşüncesini belirtti.

Amanda'yla Amelia yüzlerinde değişken bir ifadeyle, "*Peki biz davetli miyiz?*" diye haykırdı.

Honoria gözlerini kırpıştırıp belirgin bir şaşkınlıkla baktı. "Tanrım! Şu saçlara bakın!"

Louise güldü. İkizler asık suratlarla Honoria'ya bakarak taburelerinden fırlayıp iki yanını sardılar.

"Örnek gösterileceğimize söz veriyoruz."

"Gördüğünüz en terbiyeli genç kızlar olacağız."

"Hem dans etmek için o kadar çok kuzenimiz var ki bize uygun partner aramanıza da gerek kalmayacak."

Honoria kızların ışıltılı gözlerine bakıp balo salonlarında gezinen muhteşem kuzenlerinin gerçek rengini, konumunu gördüklerinde, onlara ne gözle bakacaklarını merak etti. Honoria'nın tereddüdü, kızların umutsuzca onu izlemesine yol açtı ve hallerini görünce bir kahkaha attı. "Tabii ki davetlisiniz." Kızların sevinçle ışıldayan yüzlerine baktı. "Ama katılıp katılmamanıza anneniz karar vermeli."

Üçü birden Louise'e baktı. Louise ise kızlarına sevecen ama sert bir bakış attı. "Kararımı babanızla konuştuktan sonra bildireceğim *ama* bu sezon sosyeteye takdim edileceğinize göre, St. Ives'da yapılacak *hazırlıksız* bir aile balosu, harika bir giriş olabilir."

İkizler, sevinçten havalara uçtu.

Kızlar, Louise'e balo kıyafetleri için şimdiden eziyet etmeye başladıklarında, Honoria da genç kadınların toplandığı öğle yemeğine katılmak üzere Leydi Colebourne'un evine doğru yola çıktı. Vereceği baloyla ilgili ayrıntıları sonra düşünecekti. Artık eski hovardalık günlerini bırakıp evliliğe adım atan Şeytan'ın şehre döndüğünü öğrenen bazı gözlerin ışıldadığını gördü.

Honoria ciddiyetle gülümseyip onu damgalaması gerektiğini düşündü. Dövme yapabilirdi örneğin. Alnına ve vücudunun diğer uygun yerlerine. Sosyetenin sıkılmış kadınları kendilerine farklı eğlenceler bulabilirdi. Şeytan onundu ve bunu resmen belirtmemek için kendini zor tuttu.

Grosvenor Meydanı'na dönmek üzere arabasına binerken, sahiplenme duygusu daha da güçlenmişti. Böylesine güçlü hissetmesi ise kendisini bile şaşırttı ama nedenini biliyordu. Sosyetede bir kadın, kocasını birden fazla şekilde kaybedebilirdi.

Odasında uyanıp onu yanında bulduğu o fırtınalı geceden beri, kocasını kaybedebileceğini düşünmemişti. Korkularına ve Sligo'yla Şeytan'ın baş seyisi şüphelerinde ona hak vermesine karşın, hiçbir şey olmamıştı. Dingilin kaza sonucu koptuğunu savunan Şeytan şimdilik haklı görünüyordu.

Sokağı izleyen Honoria, içinde beklenmedik bir kararlılık hissetti ve bu duyguyu hemen tanıdı. Şaşırmıştı ama bilinçaltına atmaya da çalışmadı. Şeytan'ın karısı olmak onun kaderiydi, pek çok insan söylemişti bunu ona.

Yani Şeytan onundu ve öyle kalacaktı.

Şeytan, arkadaşlarıyla öğle yemeği yedikten sonra White'ın yerine uğradı. Başkentteki üçüncü günleriydi. Artık karısı olsa da eski günlerin rahatlığını yakalamaya başlıyordu. Okuma odasına doğru ilerlerken, "Tek fark," diye açıklamaya başladı Fırıldak'a, "artık yatağımı ısıtmaya çalışmıyorum."

Fırıldak sırıttı. Şeytan'ın dirseğini dürtüp iki boş sandalyeyi işaret etti.

Kayıtsızca gazete okumaya daldılar. Şeytan gazeteye bakıyordu ama görmüyordu. Zihni, karısıyla ve inatçılığıyla meşguldü. Onca gözdağına aldırmayan bir kadınla nasıl evlendiğini bilemiyordu. *Kader her şeyi düzenledi*, dedi kendi kendine. Artık tek seçeneği, aralarında büyüyen güçlü duyguya zarar vermeden, onunla baş etme konusunda da kaderin kendisine yardım etmesini dilemekti.

Duyguları *eşsizdi*, en azından kendisi için böyleydi. Tam anlamıyla açıklayamıyordu, tarif bile edemiyordu. Sadece riske atılamayacak kadar değerli ve kıymetli olduğunu biliyordu.

Honoria da hiçbir şekilde riske atılamayacak kadar değerliydi.

Gazeteye bakıp kaşlarını çattı ve şimdi karısının ne yaptığını düşündü.

O öğleden sonra, ilerleyen saatlerde Fırıldak'tan ayrılıp karanlık çökerken eve gitti. Picadilly'den geçip Berkeley Caddesi'ne çıktı.

"Hey! Sylvester!"

Şeytan durup döndü ve adım atmadan önce Charles'ı bekledi. Charles çabucak yanına gelmişti. Grosvenor Meydanı'nın ilerisinde Duke Caddesi'nde bir evi vardı.

"Geri dönmüşsün."

Şeytan gülümsedi. "Gördüğün gibi."

"Şaşırdım doğrusu. Leicestershire'da kalırsın sanıyordum. Duyduğuma göre çok eğlenceliymiş."

"Bu sezon locaya gitmedim." Loca, düklerin av kulübesiydi. "Somersham grubuyla gittim ama pek değmedi."

Charles şaşkın göründü. "Helena Hala iyi mi?"

"Çok iyi." Şeytan, Charles'a yandan bir bakış atıp dudaklarını büzüştürdü. "Şu anda ilgimi çeken farklı şeyler var."

"Öyle mi?"

"Hatırlarsan, kısa zaman önce evlendim."

Charles'ın kaşları hafifçe kalktı. "Evliliğin, alışkanlıklarını değiştirmesini beklemiyordum açıkçası."

Şeytan omuz silkmekle yetindi. Berkeley Meydanı'ndan birlikte geçip meydanı Hays Mews'e bağlayan iki ev arasındaki geçide girdiler.

"Honoria, Somersham'de mi kaldı?"

Şeytan kaşlarını çattı. "Hayır. Benim yanımda."

"Öyle mi?" Charles gözlerini kırpıştırdı. Bir dakika sonra, "Saygılarımı sunarım," diye mırıldandı.

Şeytan, Honoria konusunu kapatmak için kafasını eğdi. Diğer kuzenlerin Charles'a ne gözle baktığını biliyordu. Kendisi ise her zaman tolerans göstermeye çalışmıştı. Yürümeye devam edip Grosvenor Meydanı'nın köşesinde durdular. Duke Caddesi hemen ilerideydi. Şeytan'ın eviyse birkaç metre ötedeydi.

Charles aniden dönüp Şeytan'ın gözlerine baktı. "Böylesine hassas bir konudan bahsetmekten çekinsem de konuşmam gerekiyor."

Şeytan soğukkanlıca kaşlarını kaldırdı ve sert bir ifadeyle Charles'a baktı.

"Evleneli daha birkaç ay olmuşken Honoria'yı Londra'ya getirip senin gizli ilişkilerine göz yummasını beklemen çok zalimce. Sosyetenin davranış tarzına çok alışık olmamakla birlikte, fazlasıyla akıllı bir kadın. İlginin daha çılgın ilişkilere yöneldiğini kolayca fark edecektir. Kadınlar böyle konularda çok hassastır. Onu Somersham'de bıraksan, en azından acı çekmezdi."

Şeytan boş bir ifadeyle Charles'a baktı. Artık tolerans gösteremeyecekti, hatta öfkesini bastırmakta bile güçlük çekiyordu. Charles ailesinden biri olmasa onu çiğ çiğ yutardı. Yüzündeki sinirli ifadeyi gizlemeye çalıştı. "Yanılıyorsun Charles. Buraya benimle birlikte gelmek Honoria'nın fikriydi ve itiraz etmem için hiçbir neden göremedim." Şeytan'ın sesinin tonu Charles'ı şaşırtmış, bakışlarını dondurmuştu. "Ayrıca, yanlış bir değerlen-

dirme yapıyorsun. Şu anda *daha çılgın ilişki* peşinde değilim. Karım, ilgimi yeterince cezbediyor zaten."

Gerçek buydu, kendi zihninin bilmesine izin verdiğinden bile daha yalın bir gerçekti bu.

Charles gözlerini kırpıştırıp şaşkın şaşkın baktı.

Şeytan'ın dudakları, kendini aşağılıyormuşçasına büküldü. "Gerçekten de evlilik, benim öngördüğümün ötesinde bir şeymiş. Sen de denemelisin. İlginç bir deneyim."

Şeytan, boş bir ifadeyle bakan Charles'ı sert bir selamlamayla orada bırakıp kapısına yöneldi.

Yirminci Bölüm

Şeytan, ertesi sabah en acil işini bitirdikten sonra kahvaltı odasının merdivenlerini tırmandı.

İçeri girer girmez, Honoria kafasını kaldırıp sıcak bir tebessümle kocasını karşıladı. "Saatlerce çalışacağınızı sanıyordum."

"Hobden geri geliyor."

Şeytan büyük koltuğa doğru yürüyüp Honoria'nın yanına oturdu. Bir kolunu koltuğun arkasına dayayıp listelerden birini Honoria'nın kucağından aldı. "Konuklar mı?"

Honoria listeye göz attı. "O liste akrabalar. Arkadaş listesi de burada."

Şeytan listeleri alıp inceledi. Hazırlıksız balo fikrini önceki akşam konuşmuşlardı. Balo hazırlıkları Honoria'yı yeterince meşgul edeceği için Bromley'yle fazla ilgilenmeyeceğini düşünen Şeytan kabul etti. "Eklemeniz gereken birkaç isim daha var."

Honoria kalemini alıp Şeytan'ın kısa listesini görev bilinciyle not etti. Ama adamın ağzından "Chillingworth" ismi döküldüğünde hayretle kocasına baktı. "Konttan pek hazzetmediğinizi sanıyordum."

"Tam tersi, kendisi ilk tercihimdir." Şeytan, Karanlıklar Prensi tebessümlerinden birini takınıp gülümsedi. "Chillingworth gelmezse ben kimle eğlenirim?"

Honoria kontu listede bıraktı. Ne de olsa Chillingworth kendi başının çaresine bakabilirdi.

"Aslında gezintiye çıkabilir miyiz diye sormaya gelmiştim," dedi Şeytan, karısını profilden izleyerek.

Honoria, elini kocasının bacağına götürüp kafasını kaldırdı. Göz göze geldiklerinde yüzünü buruşturdu. "Gelemem." Masadaki yazı malzemelerini işaret etti. "Balo önümüzdeki cuma günü olacaksa davetiyeleri bugün göndermeliyim."

Şeytan, hayatında balo davetiyesi yazmamıştı. Tam öğrenebileceğini söyleyecekti ki Honoria devam etti. "Louise, yardım etmeleri için ikizleri getiriyor."

Şeytan hafifçe gülümseyip bacaklarını çözdü. "O halde sizi işlerinizle baş başa bırakıyorum."

Ayağa kalkarken parmaklarını karısının yanağına götürüp sırıtarak kapıya yöneldi. Honoria, adamın arkasından kapının kapanışını izledi. Dalgın bir ifadeyle panoya bakıp yüzünü buruşturdu ve listelere döndü.

Ertesi sabah kahvaltı odasının kapısı açıldığında, Honoria hevesli bir tebessümle kafasını kaldırdı ve kendisiyle konuşmaya gelen Fırıldak'ı gördü.

"Şeytan sizi burada bulacağımı söyledi." İçtenlikle gülümseyip Honoria'ya yaklaştı. "Sizden bir ricam var."

Gözlerindeki ışık, ricanın içeriği hakkında bir ipucu veriyordu. Honoria anaerkil bir hoşnutsuzlukla baktı. "Kim?" diye sordu.

"Leydi Canterton. Harry de Leydi Pinney'yi öneriyor."

Honoria bakışlarını bir süre ayırmayıp kalemine uzandı. "Davetiyeleri bugün gönderiyorum."

"Teşekkürler."

"Bir şartla." Kafasını kaldırdığında, Fırıldak'ı esir alan mahcubiyetini gördü.

"Ne şartı?"

Fırıldak soruyu sert bir ifadeyle sormuştu ama Honoria bunu görmezden geldi. "Her biriniz ikizlerle birer dans edeceksiniz."

"*İkizler mi?*" Fırıldak, Honoria'ya baktı. "Kaç yaşındalar?"

"On yedi. Bu yıl takdim edilecekler ve cuma günü, onların ilk balosu olacak."

Fırıldak ürperdi.

Honoria kaşlarını kaldırdı. "Anlaştık mı?"

Fırıldak, gözlerinde ümitsiz bir uysallıkla Honoria'ya baktı. "Tamam, her birimiz bir kez dans edeceğiz. Harry'ye söylerim."

Honoria onayladı. "Lütfen."

Sonraki ziyaretçileri de aynı amaçla birbiri ardına geldi. Fırıldak'ın peşinden Cebrail, onun peşinden de İblis geldi. Kahvaltı odasına son gelen Richard'dı. "Biliyorum," dedi Honoria, üzerinde değişiklikler yaptığı listesine uzanarak. "Leydi Grey."

"Leydi Grey mi?" Richard gözlerini kırpıştırdı. "Neden Leydi Grey?"

Honoria da gözlerini kırpıştırdı. Horatia'nın balosunda onu siyah saçlı, kaymak tenli güzel kızla birlikte görmüştü. "Öyle değil miydi?" diye sordu Honoria kalemiyle işaret ederek.

"Ah, hayır." Richard'ın gülüşü Şeytan'ınkine benziyordu. "O geçen seneydi. Aslında Leydi Walton'u davet edebilir miyiz diye soracaktım."

Soracakmış! Ödül veriyordu sanki. Ve Leydi Walton da ödül olarak hemen kucağına atlayacaktı. Honoria karşı çıkmanın anlamsız olduğunu düşünerek Leydi Walton'u da listeye ekledi.

"Ve Amelia ve Amanda'yla dans edeceğime de söz veriyorum."

"Çok iyi." Honoria kafasını kaldırıp Richard'ın kaygısızca kendisini selamlamasını izledi.

"Bu balo müthiş bir fikir." Dudaklarında Cynster tebessümüyle kapıda durdu. "Sezonun açılmasını dört gözle bekliyorduk. *Hazırlıksız* bir balodan daha iyisi olamazdı."

Honoria, Richard'a uyarıcı bir bakış atınca, adam kıkırdayarak odadan çıktı.

Honoria planlarına odaklanıp Şeytan'ın gelip kuzenlerinin davetlilerini sormasını, ne yaptığıyla ilgilenip fikrini belirtmesini beklemeden, kapının arkasından gelen ayak seslerine kulak asmamaya çalıştı.

Zaten Şeytan da kadının yanına uğramadı.

Honoria ertesi sabah kahvaltı salonuna girdiğinde, kahvesini yudumlayıp *The Gazette*'e göz atan Şeytan'ı orada bulmaktan memnundu. Artık masanın diğer ucunda oturuyordu ve aralarında koca masa duruyordu. Yerine oturup gümüş servis tabaklarının üzerinden sıcak bir tebessümle kocasına baktı.

Şeytan da dudaklarından çok gözlerinde beliren ifadeyle karısına karşılık verdi. *The Gazette*'i katlayıp kenara bıraktı. "Düzenlemeler nasıl gidiyor?"

Dün gece akşam yemeğini evde yemesine karşın işleriyle fazla meşguldü. Yatağa geç gelmiş, konuşmamıştı. Honoria çayını yudumlayıp kahvaltısını ederken Şeytan'ı yanıtladı.

Şeytan, Honoria'yı dikkatlice dinleyip aralara yorumlar katarak, "Yeni bir moda oluşturduğunuzun farkında mısınız? Yeni evli iki hanımefendinin de *hazırlıksız* eğlenceler düzenleyeceğini duydum," diye ekledi.

Honoria sıcak bir tebessümle omuz silkti. "St. Ives nereye, diğerleri de oraya."

Şeytan onaylarcasına sırıtıp gözlerini karısınınkilere kenetledi. "Atları buraya getirttim. Hava da çok güzel, gezintiye çıkalım mı?"

Honoria'nın kalbi burkuldu, birbirlerine zaman ayırdıkları zamanları özlemişti. "Ben..."

"Afedersiniz ekselansları."

Honoria dönüp Şeytan'ı selamlayarak kendisine yönelen Bayan Hull'a baktı. "Yemek servisinden geldiler efendim. Onları misafir odasına aldım."

"Ah, evet." Mutluluğu balon gibi sönen Honoria hafifçe gülümsedi. "Birazdan gelirim." O sabah çiçekçilerle müzisyenler de gelmişti.

Bayan Hull çıkınca, Honoria yeniden Şeytan'ın gözlerine baktı. "Unutmuşum. Bugün yemek mönüsü belirlenecekti. Bu sabah gezintiye zamanım yok."

Şeytan ilgisizce gülümsedi. "Önemli değil."

Honoria kaşlarını çatmamaya çalıştı ama Şeytan, karısının gülümsediğini de görmedi. Uygun bir yanıt bulamıyordu. Kadın, özür dilercesine gülümseyerek, "İzninizle," dedi.

Şeytan, yapmacık tebessümüyle başını eğdi. Honoria'nın gidişini izledikten sonra fincanını bırakıp ayağa kalktı. Tebessümünün yerini yavaş yavaş öfkeli bir ifade alıyordu. Hole yürüdü. Webster misafir odasının temizlenmesi yönünde emirler veriyordu. Hemen ardından uşak yanında belirdi.

"Atınızı hazırlatmamı ister misiniz ekselansları?"

Şeytan, bakışlarının Honoria'nın gittiği merdivenlere odaklandığını fark etti. "Hayır." Tek başına ata bineceği zaman, kimsenin ortalıkta olmadığı erken saatleri tercih ederdi. Yüz ifadesi sertleşerek kütüphaneye yöneldi. "Öğleye kadar çalışacağım."

St. Ives düşesinin hazırlıksız balo düzenlediği gün, hava serin ve temizdi. Parkta ağaçlar sis bulutu altına gizlenmişti ve sessizliğin içinde kuş sesleri yankılanıyordu.

Şeytan çoraklaşmış yol boyunca atını sürerken hayvanın sert toynak sesleri kulağında yankılanıyordu. Soğuk sabah saatlerinde kararlı bir coşkuyla, atıyla uyum içinde hızlı ama kontrolü elden bırakmadan ilerliyordu. Yolun sonunda homurdanan kahverengi atın yönünü değiştirip daha hızlı gitmeye başladı.

Çorak yolun sonuna yaklaştığında yavaşlayıp bir meşe ağacının yanında durdu. Derin göğüslü, dirençli at güçlükle nefes alarak başını eğdi. Şeytan da derin bir nefes alıp göğsünü kabartarak dizginleri gevşetti.

Görünürde ağaçlardan ve çimenlerden başka bir şey yoktu. At hareket ettikçe, ıslak çimenlerin keskin kokusu adamın burnuna geliyordu. Şeytan ciğerlerini yeniden temiz havayla doldurup soğuğun beynine işlemediğini hissetti ve bu ıssız yerde, günlerdir içini kemiren tedirginlik her zamanki gibi berraklaşıp çözüldü. Edindiği bilgi pek de cesaret verici değildi.

Balo düzenlemekle meşgul karısının kendisine zaman ayırmamasına kızması, Şeytan'ın durumunu açıklamaya yetmiyordu. Kıskançlığını inkar edip birlikte zaman geçirmeyi beklemek çok yersizdi. Şimdi bile içini kemiren o kötü duyguyu hissedebiliyordu. Yine de şikayet etmek için geçerli bir sebebi yoktu. Düşesler balo düzenlemeliydi. Honoria, bir eşin davranması gerektiği gibi davranıyordu. Garip talepleri yoktu, Şeytan'ın gösterdiği ilgiden fazlasını istemiyordu.

Adamın içi yanıyordu, hem de derinden.

Şeytan kaşlarını çatıp omuzlarını silkti. Çok mantıksız davranıyordu. Karısının değişmesini, kendisinin bile tanımlayamadığı farklı bir şekilde davranmasını bekleyemezdi. Yine de Şeytan'ın istediği, memnuniyetsizliğinin temelindeki arzu buydu.

Aslında oduncunun kulübesinde Honoria ona yaslandığında davetsizce zihnine yerleşen fikir buydu. Honoria'ya baktığında gözlerindeki sıcaklığı ve anlayışı görmüş, kadınsı ve yumuşak ağırlığını hissetmiş, Tolly'nin asla yaşamadığı ve yaşayamayacağı bir şeye sahip olduğunu düşünmüştü.

Derin bir nefes aldı. Keskin soğuk içine işliyordu. Honoria'yı istiyordu, daha ilk gördüğü andan itibaren istiyordu onu ama isteği, düşündüğünden farklıydı. Fiziksel arzu, sahiplenme arzusu, koruma arzusu, sadakat, ilişki. Tüm bunlara zaten sahipti. Daha ne kalmıştı peki?

Yeterince güçlü, etkileyici, tartışma götürmez kontrol gücünü zayıflatan, huzurunu kaçıran, saplantıya dönüşen bir şeydi bu. Deneyimlerinin çok ötesinde.

Kaşlarını garip bir şekle soktu ve vardığı sonucu inceleyip hata etmediğine karar verdi. Dudaklarını büzüştürüp dizginleri eline aldı. Şimdiki arzusunu da yerine getirene dek gerçek huzura ermeyecekti.

Hem kendisi hem de doru atı sakinleşti. Eğilip atın pürüzsüz boynunu okşayıp topuklarını vurarak hayvanı harekete geçirdi. At uysalca adımlarını hızlandırıp eşkin gitmeye başladı.

Şeytan önünde durdukları ağaçtan gelen sesi duyduğunda arkasına dönüp baktı. Ağacın gövdesinde kendi göğüs hizasında oluşan hasarı gördü. Tam o anda ispiyoncu bir "öksürük" sesi kulağına ilişti.

Kim olduğunu görmek için durmadı. Sabah gezintisi için diğer insanların toplanmaya başladığı parkın kapısına gelene kadar da durmadı.

Şeytan, atı dinlendirmek üzere durdurdu. Parkta silah kullanmak yasaktı. Bekçiler için geçerli değildi bu kural ama onlar ne avlayabilirdi ki. Sincap mı?

At sakinleşip kendisi de ölümcül bir sessizliğe erdiğinde Grosvenor Meydanı'na yöneldi.

St. Ives düşesinin hazırlıksız balosu çok başarılıydı. Büyük balo salonunda değil, sıcak müzik odasında toplanmışlardı. Dans edilip kahkahalar atılıyordu ve ortama sosyetede pek rastlanmayan bir sevinç hakimdi.

Konukların büyük kısmı akrabalardı tabii ki. Geri kalanı ise eski dostlardı. Dük'le Düşes'in nefes kesen valsiyle balo daha ilk andan canlandı.

Yüzlerce konuk kendini bu güzel atmosfere kaptırmıştı. Muhteşem bir yemek eşliğindeki sohbetlerle şampanyalar tüketildi. İlk konuk geldikten beş saat sonra, kalan son insanlar da da bitkin ama mutlu yüz ifadeleriyle ayrıldı. Webster ön kapıyı kapatıp sürgüleri çekti.

Şeytan, holün orta yerinde kollarındaki Honoria'ya baktı. Işık hala gözlerinde dans ediyordu. Şeytan gülümsedi. "Başarının işareti hayatım."

Honoria da gülümseyip kafasını Şeytan'ın koluna yasladı. "Sanırım çok güzel geçti."

"Öyle." Elini, diğer koluna giren Honoria'nın eline koyan Şeytan, karısını kütüphaneye yönlendirdi. İçkilerini yudumlayıp sohbet ederek burada geceye nokta koymak, onlar için alışkanlık halini almıştı. Kapı eşiğinde durdular. Uşaklarla hizmetçi kızlar camları silip eşyaları düzenliyordu. Şeytan, Honoria'ya döndü. "Sanırım bu gece içkilerimizi üst katta içeceğiz."

Honoria kafasını salladı. Şeytan, Webster'ın verdiği şamdanı aldı ve birlikte üst kata yöneldiler.

"Amelia'yla Amanda çok yoruldu."

"Hayatlarının ilk balosu."

Honoria içtenlikle gülümsedi. "Gece boyunca vals yaptılar. Onlara kalsa hiç oturmazlardı ya." Kafasını kaldıran Honoria, kocasının kaşlarını çattığını gördü. Kadın, gözlerini çevirip içten içe sırıttı. İkizlerin varlığı, erkek kuzenlerin merakını cezbetmişti. Adamların baskılayıcı bakışlarını fark etmişti. Sezon açıldığında, bu tür manzaralarla karşılaşacağını görebiliyordu.

Aklından geçenler, Honoria'ya kendisinin de dahil olduğu başka bir manzarayı hatırlattı. "Bu arada, bu geceki gibi davranmaya devam edecekseniz, Chillingworth'ü bir daha davet etmeyeceğimi söylemek isterim."

"*Ben mi?*" Şeytan'ın masum bakışı, melek yüzlü bir çocuğu anımsatıyordu. "*Ben* başlatmadım."

Honoria kaşlarını çattı. "Ben ikinizi de kastettim. O da sizden iyi değildi."

"Sizi memnun etmemle ilgili küçük düşürücü sözler etmesine izin veremezdim."

"Öyle bir şey yapmadı ki! Söylediklerini o şekilde algılayan sizdiniz."

"Onu ima etti ama."

"Her neyse, onu o şekilde uyarmanıza..." Honoria yanakları kızarınca durdu. Şeytan'ın yeşil gözlerindeki ışıltıyı yakaladı. Elini çekip adamı itti ama Şeytan tökezlemedi bile. "Siz hiç *uslanmazsınız*." Eteğini kaldırıp son basamağı da çıktı. "Madem birbirinize imalı iğnelemelerde bulunacaktınız, onu davet etmemiz konusunda neden ısrar ettiğinizi anlamıyorum."

"*İşte bunun için*." Şeytan karısının kolunu tekrar tuttu ve galeriden geçerken kendi koluna koydu. "Chillingworth, zekamı geliştirebileceğim bir biley taşı. Gergedanınki kadar kalın bir derisi var."

"Of!" Honoria çenesini yukarıda tuttu.

"Sizinle vals yapmasına izin verdim."

"Reddetmenizi mümkün kılmadığım için tabii ki." İki serserinin karşılıklı atışmasına bir son vermek için valsi kullanmak istemişti ama görüldüğü üzere başarılı olamamıştı.

"Honoria, ben sizin bir centilmenle vals yapmanızı istemiyorsam, yapmamalısınız."

Honoria karşı çıkmak istercesine kafasını kaldırdı. Adamın sözlerinin altında yatan gizli etkiyi hissedip Şeytan'ın gözlerine baktı ve sadece memnuniyetsizce iç geçirmenin yeteceğine karar verdi.

Kadın gözlerini ileriye diktiğinde Şeytan sırıttı. O gece çok eğlenmişti belli ki. İkizlerin Aphrodite gibi bir anda ortaya çıkması bile çakırkeyif halini bozmaya yetmemişti. Dük dairelerine yaklaştıklarında, Honoria'ya sarılıp kendine çekti.

Honoria aralarındaki yakınlığın tadına varıp adamın kendisine sarılmasına izin verdi. Yine de kocasının Chillingworth'le ilişkisine bir anlam veremiyordu. Fırıldak'la vals yaparken fikrini sorduğunda adam gülümsemişti. "Rakip olmasalar, dost olurlardı." Yakından bakınca, rekabetleri ne tümüyle espriye dayanıyor ne de çok ciddi görünüyordu. Ama uzaktan bakınca, aralarında ölesiye bir rekabet vardı sanki.

"Charles her zaman durgun mudur?" Chillingworth'le vals yaparken gözüne iliştiğinde, Charles'ın yüzünde çok garip, boş bir ifadeyle karşılaşmıştı

"Charles mı? Getirdiğiniz yenilikleri onaylamıyor. Asla sınırsız eğlencelere ayak uyduramaz."

"Diğer kuzenleriniz *sınırsız eğlence*den fazlasıyla hoşlanıyor ama." Honoria kocasına anlamlı bir bakış attı. "*Bütünüyle* sınırsız." Şeytan dışında Bar Cynster'ların hepsi ara ara ortadan sıvışıp ciğer bulmuş kedi gibi sırıtarak geri dönmüştü.

Şeytan sırıttı. "Cebrail, bu hazırlıksız balo olayını her yıl düzenli biçimde gerçekleştirmenizi ümit ediyor."

Honoria'nın gözleri büyüdü. "Sosyetede gerçekten de o kadar cüretkar hanımefendi var mı?"

"İnanamayacağınız kadar," dedi Şeytan, kapıyı ardına dek açarak.

Honoria kocasına anlamlı bir bakış atıp burnu havada eşikten geçti. Ama şöminede keyifle yanan alevlerin aydınlattığı odaya girerken gülümsüyordu. Yukarıda duran şamdan gölgeleri yok ederken, Şeytan şifonyere yanaşıp mumluğu kristal bir sürahiyle iki bardağın bulunduğu gümüş tepsinin yanına bıraktı.

Bardaklardan birine brendi doldurup Honoria'ya uzattı. Bardağı ellerinin arasında ısıtmaya çalışan Honoria şöminenin yanındaki koltuğa süzülüp kendini bıraktı. Kadehini kaldırdığında tütsünün kokusunu aldı.

Ve donakaldı. Gözlerini kırpıştırdı. Kocasının, bardağına ikinci kez kehribar rengi içkiden doldurduğunu gördü. Şeytan, kadehini kaldırdı.

"*Hayır!*"

Honoria şiddetle haykırınca Şeytan da kafasını çevirdi ama kadehi hala havadaydı ve her an ilk yudumunu içebilirdi.

Honoria'nın bardağı elinden halının üzerine düşünce kehribar sarısı etrafa yayıldı. Kadın ses telleri felce uğramış gibi Şeytan'ın üzerine atıldı ve kadehi kocasının elinden kapıp fırlattı. Kadeh, şifonyere çarpıp parçalandı.

Şeytan, kadını çekip cam parçalarından korumaya çalıştı. Benzi atan Honoria, kocasına kenetlenip gözlerini şifonyere saçılan sıvıya dikti.

"Ne oldu?" Şeytan, karısına bakıyordu. Honoria yanıt vermeyince etrafına bakınıp karısının kollarını kavrayarak kendinden uzaklaştırdı ve yüzüne baktı. "Ne oldu?"

Honoria titrek bir nefes alıp kocasının yüzüne baktı. Yutkundu. "Brendi," dedi. Sesi kısık ve titrek çıkmıştı. Tekrar nefes almaya çalışıp "Acı bademi," dedi.

Şeytan tam anlamıyla donakaldı. Soğuğu önce ayaklarında hissetti. Sonra serinlik tüm kaslarına yayılıp vücudunu istila etti. Honoria kocasına sarılıp nefes alamayacak kadar sıkarken Şeytan'ın elleri de aşağı kaydı. Nefes almak gerçekten de büyük çaba istiyordu. Şeytan, karısına zehirli içki verdiğini anladığı anda tamamen hareketsiz kalmıştı. Kalbi burkuldu. Gözlerini kapayıp yanağını karısına yaslayarak sıkıca sarıldı. Kadının kokusu burnuna dolduğunda daha da sıkı sarıldı.

Honoria aniden kafasını kaldırdığında başını kocasının çenesine çarpıyordu. "Neredeyse *ölüyordunuz*!" Suçlama gibi çıkmıştı sözler ağzından. İsyankar bir ifadeyle kocasının yeleğini kavrayıp onu sarsmaya çalıştı. "Söylemiştim. Sizi *uyarmıştım*! Asıl öldürmeye çalıştıkları sizsiniz."

Şeytan'ın artık karşı çıkamayacağı bir çıkarımdı bu. "Başarılı olamadılar. Sayenizde." Şeytan tekrar kollarına almaya çalıştığında, Honoria karşı koydu.

"Ölüm bir yudum ötenizdeydi. Sizi gördüm!"

Gözleri öfke dolu, yanakları da kıpkırmızıydı. Şeytan içinden lanet etti. Karısına değil tabii ki olası katiline. "Ama ölmedim."

"Ama ramak kalmıştı!" Gözlerinden mavi alevler yayılıyordu. "*Nasıl cüret ederler*?"

Şeytan karısının yaşadığı şoku görmüştü. "İkimiz de hayattayız."

Adamın yatıştırıcı sözlerini duyan yoktu. Honoria geri çekilip adımlamaya başladı. "Buna inanamıyorum!" Bir elini savurdu. "*Çok yanlış*!"

Honoria yatağa doğru ilerleyince Şeytan da kadını izledi.

"Buna izin vermiyorum. *Yasaklıyorum*! Siz *benimsiniz*. Sizi elimden alamazlar." Dönüp Şeytan'ı yanı başında bulunca adamın yakasına yapıştı. "Duydunuz mu?" Gözleri, gözyaşlarıyla ışıldayan fincana benziyordu. "Sizi de *kaybetmeyeceğim*."

"Ben buradayım ve beni asla kaybetmeyeceksiniz." Şeytan karısına sarıldı. Honoria o kadar gergindi ki titriyordu. "Bana güvenin."

Kadının kirpikleri ıslanmıştı.

"Tutunun bana," diye emretti Şeytan.

Honoria biraz tereddüt edip kocasını dinleyerek yumruğunu açtı ve kollarını adamın bedenine sardı. Başını da omzuna yasladı ama hala gergin ve tedirgindi.

Şeytan, karısının yüzünü avuçlarının arasına alıp kaldırarak solgun yanaklarına, gözyaşlarıyla ıslanan gözlerine bakıp kafasını eğdi ve onu öptü. "Beni asla kaybetmeyeceksiniz," diye fısıldadı. "Sizi *asla* bırakmayacağım."

Honoria ürperdi. Islak kirpiklerini indirip yüzünü kaldırarak dudaklarını kocasına sundu. Şeytan önce dudaklarını, sonra tümüyle ağzını öpmeye başladı. Karısına ihtiyacı vardı, karısının da ona. Ölümü korkutup uzaklaştırmak için yaşamın doğrulanması gerekti.

Honoria, kollarını kocasının boynuna dolayacak kadar bir süre geri çekildi. Sonra ona, öpüşmelerini kutsal kılan canlı hayata kenetlendi. Şeytan kollarını kadına dolamış, sert gövdesinde göğüslerini hissediyor, kalp atışları ağır ve tekrarlayıcı bir darbe gibi karısının göğsünde yankılanıyordu. Honoria gerginliğinden sıyrılarak kendini iyice kocasına kenetledi. Adamın öpmesine karşılık verdikçe, taşkın bir tutkuyla olmasa bile, inkar etmesi imkansız, gittikçe artan şehvet duygusu kabarıyordu.

İkisi de sorgulamadı ve karşı koymadı. Yüzleştikleri ölümü unuttaracak kadar kuvvetli bir duyguya kapılmışlardı. Birbirlerine teslim olup elbiselerini çıkardılar. Sıcak tenlerin birbirine arayış içinde dokunması, dillerin ve dudakların okşayışı, duygularını ayaklandırıp arzularını pekiştiriyordu.

Çıplak, tahrik olmuş bir halde yataklarına uzandıktan sonra, yeniden birbirlerine kenetlendiler. Yumuşak mırıltılar yükseliyor, Honoria'nın güçlükle aldığı soluklarla Şeytan'ın gürültülü homurdanmaları karışıyordu. Zaman geçiyordu. Tamamıyla uyanık gözleri ve yükselen duygularla, birbirlerini yeni öğreniyorlardı. Şeytan bütün yumuşak kıvrımlara, Honoria'nın süt beyazı teninin her santimine, nabzını hissettiği her noktaya ve tüm duyarlı yerlerine dokunuyordu. En az onun kadar aklı başından giden Honoria da kocasının kaslı vücudunu, gücünü, algılarını, güvenilir uzmanlığını yeniden keşfediyordu. Şeytan'ın bağlılığıyla Honoria'nın bütünlüğü, sadece bir diğerinin bağlılığına ve bütünlüğüne uyum sağlıyordu.

Birbirlerine zevk verip mırıltıları hafif sızlanmalara ve bastırılmaya çalışılan inlemelere dönüşürken zaman geçiyordu. Artık daha fazla verecek bir şey kalmadığında Şeytan uzanıp Honoria'yı üzerine aldı. Bacaklarını ayırıp üzerine oturan Honoria, kocası alev alev yanana kadar her anın tadına vararak orada kaldı.

Zaman durdu. Gözleri kenetlendi. İkisi de hareketsiz kaldığında Honoria gözlerini kapattı. Şeytan'ın kalp atışlarını duyup hissederken, kendisini ele geçiren gücün zevkini çıkarıp sessizce boyun eğdi. Altında uzanan gözleri kapalı Şeytan'ın zihni, kendini içine alan ve asla bırakmayacak kadar güçlü bir yumuşaklıkla yıkanıyordu.

Sonra vücutları mükemmel bir uyum içindeyken hareketlendiler. Ruhları, istekleri ve düşüncelerinden ayrıldı. Acele etmeyecek kadar deneyimli biçimde, cennetin kapıları önlerinde açılana dek uzun yolda ağır ağır ilerlediler ve birlikte içeri girdiler.

"Ekselansları hiçbir şartta tek başına bırakılmayacak." Şeytan, kütüphanedeki halının üzerine sıralanan üç hizmetçiye, tarafsız ve düz bakışlarla emir veriyordu.

Her zamankinden daha kayıtsız görünüp kazık yutmuş gibi duran Webster, dudaklarını büzüştürüp dimdik duran Bayan Hull ve yüzü her zamankinden kederli görünen Sligo belirsizce bakıyordu.

Şeytan isteksizce düzeltti. "Odamız dışında."

Şeytan onu bıraktığında Honoria derin uykudaydı. Her ikisi de doyuma ulaştıktan sonra, Şeytan her zamankinden daha hassaslaşmıştı. Ama kapıda duran uşak sayesinde, Honoria odalarında güvendeydi.

"Ben evde yokken Fırıldak ya da halalarımdan başka kimseyi içeri almayacaksın Webster. Bu sorun çözülene kadar, ziyarete gelenlere de ekselanslarının rahatsız olduğu söylenecek."

"Emredersiniz ekselansları."

"Yiyecek içecek işine kimsenin karışmadığını sen ve Bayan Hull denetleyeceksiniz. Bu arada," diyen Şeytan'ın gözleri Webster'ın yüzünde sabitlendi, "Brendinin geri kalanını kontrol ettin mi?"

"Evet ekselansları. Şişenin geri kalanı temiz." Webster doğruldu. "O sürahiye zehiri boşaltmadığım konusunda sizi temin ederim ekselansları."

Şeytan doğrudan Webster'a baktı. "Biliyorum. Yeni işe aldığımız bir eleman var mı?"

Webster'ın gerginliği hafifledi. "Hayır ekselansları. Her zamanki gibi, dün gece yardım için yöntemlerimizi bilen Somersham'deki çalışanlardan

getirdik. Elemanlar arasında yabancı kimse yoktu." Webster, gözlerini Şeytan'ın kafasının üzerindeki bir noktaya dikip devam etti. "Dün gece çalışanların hepsi neredeyse her an çalıştı." Sonra gözlerini Şeytan'ın gözlerine indirdi. "Ve bu süre içinde çalışanların hiçbiri, odanıza gidip dönmeye zaman bulacak kadar görevinin başından ayrılmadı. Belki de dük odalarını bilen konuklardan birinden şüphelenmeliyiz."

"Olabilir." Şeytan da buna benzer ihtimalleri düşünmüştü. Gözlerini Sligo'ya çevirdi. "Sligo, ekselansları nereye giderse gitsin yanından ayrılmayacaksın. Yürüyüşe çıkmak istediğinde arkasında değil yanında yürüyeceksin." Sligo'nun gözlerine aynı seviyeden baktı. "Canın pahasına onu koruyacaksın."

Sligo kafasını salladı. Şeytan onun hayatını defalarca kurtarmıştı ve bu isteği hiç yadırgamadı. "Kimsenin ona yaklaşmasına izin vermem. Ama..." Kaşlarını çattı. "Ben ekselanslarının yanından ayrılmazsam, sizin yanınızda kim duracak?"

"Ben daha önce ölümle yüzleştim. Bu da ondan farklı değil."

Webster araya girdi. "En azından uşaklardan biri..."

"Hayır!" Tek sözüyle tüm karşı çıkmaları engelledi. Şeytan hizmetçilerine içtenlikle baktı. "Ben kendimi koruyacak kadar yetenekliyim." Sesinin tonu onları tersini söylemek üzere cesaretlendirdiyse de hiçbiri ağzını açmadı. Sonra gidebileceklerini işaret edercesine kafasını salladı. "Çıkabilirsiniz."

Üçü birden kapıya yaklaştığında Şeytan ayaktaydı. Webster ve Sligo gitti ama Bayan Hull geri döndü. Kadın dudaklarını gerip baktığında, Şeytan uysalca kaşını kaldırdı.

"Gerçekten yenilmez olmadığınızı biliyorsunuz değil mi?"

Şeytan'ın dudakları kibirle büzüştü. "Biliyorum Hully, biliyorum. Ama Tanrı aşkına bunu ekselanslarına söylemeyin."

Çocukluk ismini duyunca yatışan Bayan Hull burnunu çekti. "Nasıl isterseniz. Siz, sürahinize zehir koyacak kadar duygudan yoksunlaşan her kimse, onu bir an önce bulun. *Biz* ekselanslarıyla ilgileniriz."

Şeytan, kahyanın arkasından bakarken, *Onların ilgisine ne kadar muhtaç olduklarından acaba üçünden birinin haberi var mı*, diye düşündü.

Ölümle sayısız defalar yüzleştiğini söylediğinde onlara doğru söylemişti. Ama Honoria'nın ölümüyle yüzleşemezdi.

"Ekselanslarının kılına zarar gelmeyeceği konusunda size güveniyorum." Kahvaltı odasının penceresinin önünde adımlayan Honoria, halının üzerine dizilen üç hizmetçi, Webster, Bayan Hull ve Sligo'ya yan yan baktı. "Dün geceki olayla ilgili sizi bilgilendirdiğini düşünüyorum."

Üçü birden onayladı. Webster sözcü görevini üstlendi. "Ekselansları, olayla ilgili konuşmamamızı tembihledi efendim."

"Bundan eminim." Honoria'nın bu saatlere kadar uyumasına neden olan Şeytan, karısı uyanmadan evden çıkmıştı. Adam hiç olmadığı kadar arzuyla dolmuş ve gecenin bir yarısına kadar Honoria'yı uyutmamıştı. Şafak vakti onu uyandırdığında Honoria, onu hayata susatan ölümün farkındalığıyla ortaya çıkmış bir arzu olduğunu anlamış ve tüm kalbiyle kocasının kabaran iştahını yatıştırmaya çalışmıştı.

Bu şaşırtıcı zehirleme olayını kahvaltıda konuşmak istiyordu aslında ama kahvaltıyı tümüyle kaçırmıştı.

"Ekselanslarının emirlerinin yerine getirilmesini engellemek niyetinde değilim. Emirlerini yerine getirmelisiniz. *Bununla birlikte...*" dedikten sonra duraksayıp karşısındaki üç hizmetçinin yüzüne baktı, "kendini koruma yönünde hiçbir emir verdiğini de sanmıyorum, haksız mıyım?"

Webster yüzünü ekşitti. "Biz önerdik efendim ama ekselansları karşı çıktı."

"Kararlı," diye doğruladı Sligo. Sesinin tonundan ne düşündüğü belliydi.

Bayan Hull'un dudakları incecik bir çizgiye dönüştü. "Hep böyle inatçıydı zaten."

"Gerçekten de öyle." Hizmetlilerin bakışından, Honoria bunu söylemesi gerektiğini düşündü. Ama çok hassas bir konuydu ve kocasının emirleriyle çelişemezdi. Webster'a baktı. "Ekselansları hangi noktada karşı çıktı?"

"Bir uşağın, kendisini korumasını önerdiğimde efendim."

Honoria kaşlarını kaldırdı. "Uşaklar dışında bu işi yapabilecek uygun adamlarımız var, değil mi?"

Webster bir kez gözlerini kırptı. "Haklısınız efendim. Uşak yardımcılarından bulaşıkhanede çalışan erkeklere kadar çok sayıda uygun kişi var."

"Seyisler de var," diye ekledi Sligo.

Honoria başını salladı. "Güzel." Her birinin gözüne baktı. "İç huzurumu sağlamak adına, ekselanslarının evden çıktığı her an, nerede olduğunu bana bildirebilecek durumda olmalısınız. Buna karşın, ekselanslarının isteği dışında bir şey yapılmamalı. Anlaşıldı mı?"

Webster eğildi. "Evet efendim. Eminim Ekselansları rahatınızı sağlamamız için elimizden geleni yapmamızı bekler."

"Kesinlikle. Şu anda nereye gittiğine dair fikriniz var mı?"

Webster'la Bayan Hull, başlarını olumsuzca salladı. Sligo tavana baktı. "Sanırım," diye söze başladı, "Bay Fırıldak'la birlikte." Gözlerini indirip Honoria'nın gözlerine baktı. "Jermyn Caddesi'ndeki evde efendim." Honoria, iki hizmetçiyle birlikte sorgulayan gözlerle bakınca, Sligo gözlerini açtı. "Seyislerden birinin o tarafa bir mesaj götürmesi gerekti efendim."

"Anlıyorum." Honoria, acı bademin kokusunu aldığından beri, ilk kez rahat bir iç geçirdi. Müttefikleri vardı. "Sence bu seyisin işi, Ekselansları kuzeninden ayrılana kadar uzar mı?"

Sligo onayladı. "Büyük ihtimalle efendim."

Honoria da kararlı ve kibirli bir tavırla başını salladı. "O halde hem Ekselansları'nın hem de benim emirlerimi yerine getireceksiniz. Gerekeni yapacağınızdan eminim."

Sligo başını salladı. Bayan Hull reverans yaptı, Webster da yerlere kadar eğildi. "Bize güvenebilirsiniz ekselansları."

Yirmi Birinci Bölüm

Fırıldak gerçek bir dehşetle Şeytan'a baktı. "Kaç kez canına kastedildi?"

Şeytan kaşlarını kaldırdı. "Honoria'nın tahmini doğruysa üç. Faytonun dingiliyle oynandığına dair bir kanıt bulunamadı ama diğer iki olaya bakılırsa haklı olabileceğini düşünüyorum." Fırıldak'ın misafir odasındaki masada oturan Şeytan, bir maşrapa dolusu birayı kaldırıp büyükçe bir yudum içti.

Pencerenin önünde oturan Fırıldak hala onu izliyordu. "Fayton, zehir, peki ya üçüncüsü?"

"Dün sabah parkta biri bana ateş etti."

"Erken saatte dışarıda mıydın?"

Şeytan onayladı. Fırıldak boş bir ifadeyle bakıyordu şimdi. Pencereye dönüp dışarı baktı. Şeytan bekliyordu. Gece olanlardan sonra içini inanılmaz bir soğukkanlılık kaplamıştı. Karısıyla sevişmediği anlarda düşünüyordu. Honoria'yı kaybetme korkusu, tüm sahteliği ortadan kaldırıp o ana kadar evlilikleriyle ilgili düşündüğü yanıltmacaya mantıklı bir açıklama getirmesini sağlamıştı. Karısına karşı hissettiklerinin mantıkla ilgisi yoktu.

Aniden kımıldanıp Fırıldak'a baktı. Sonra alaycı bir ifadeyle kendi kendine başını salladı. Düşünceleri ne zaman o noktaya gelse, o duygu geri çekilip kaçıyordu. Adı konulamaz bu duygu, Şeytan'ı varlığını itiraf edemeyecek, yüzleşemeyecek kadar hassaslaştırıyordu. Savunmasında kocaman bir delik açıyordu ve içgüdüsel bir tepkiyle, büyük bir hızla duvarları yeniden inşa ediyordu.

Ama çok yakında onunla yüzleşecekti. Güvensizlik, tüm ağırlığıyla midesine oturdu. Belirsizlikse onu çılgına çeviriyordu. Honoria onunla ilgileniyordu. Dün gece bunun kanıtıydı. Bazen kadınların yaptığı gibi, cinsel ilginin dışındaki farklı bir boyutta da ilgilenebilirdi. Farklı bir düzeyde. Çaresizce, içinde bunu öğrenme isteği duydu.

Ona sormadan, yana yakıla o yanıtı aradığını belli etmeden, tüm dikkatini bu konuya vereceği anın gelmesi için, şu anda olası katilini bulmaya odaklanacaktı.

Fırıldak endişeli bir bakış attığında Şeytan kafasını kaldırdı. "Bu çok ciddi bir durum." Fırıldak adımlamaya başlamıştı. "Neden sadece Londra'da harekete geçiyor?" Şeytan'a bir bakış attı. "Somersham'de de şüpheli bir durum oldu mu?"

Şeytan olumsuzca başını salladı. "Çünkü Londra daha güvenli, etrafta çok insan var. Cambridgeshire ise açık alan ve çiftlikler de benim çalışanlarımla dolu."

"Ama böylesi, Tolly'nin katilini yakalamamızı kolaylaştırmadı."

Şeytan maşrapada çevirdiği birasına göz attı.

"Faytonunu sabote etmek için ahıra girip hangi arabanın olaya kolayca kaza süsü verebileceğini görmeleri gerekir. Seni parkta vurmaya çalışan kişi de sabahları ata bindiğini biliyordu. Sürahiye zehiri koyan da..." Zalim bir ifade takınan Fırıldak, Şeytan'a baktı, "İçki alışkanlığının yanı sıra, dük odalarının yerini biliyordu."

Şeytan onayladı. "Bunu bilmeseler, dozaj konusunda tereddüde düşerlerdi. Bir öküzü bile yere yığacak kadar zehir vardı. O yüzden Honoria durumu bu kadar çabuk fark etti."

"O halde," dedi Fırıldak, "her kimse, az önce sıraladıklarımızın hepsini biliyor ama..." susup Şeytan'a baktı.

Şeytan yüzünü ekşitti. "Ama Honoria'nın yatağımı ve içkimi paylaştığını bilmiyor."

Fırıldak da yüzünü ekşitti. "Ben bile bilmiyordum. O yüzden bu ayrıntı sınırlarımızı daraltmıyor, ne yazık ki." Sonra durup "Yani Tolly, seni uyarmaya geldiği için mi öldürüldü?" diye sordu.

Şeytan hafifçe onayladı.

"Bu olasılık kulübede söylediklerine anlam katıyor ve peşimdeki kişinin şansını yeniden deneyeceğini gösteriyor."

İkisi de sustu ve ardından Fırıldak, "Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Yapmak mı?" Şeytan kaşlarını kaldırdı. "Daha önce yaptığımı, gözlerimi dört açacağım."

"*Ve* ben de arkanı kollayacağım."

Şeytan sırıttı. "Çok ısrar edersen olabilir."

Aralarındaki bir espriydi bu. Fırıldak'ın gerginliği bir anlamda hafifledi. Şeytan'ın karşısındaki sandalyeye oturdu. "Bromley kozunu oynadı mı?"

"Henüz değil ama kazanan eli bulduğuna inanıyor. Dün görüşme talebiyle geldi. Sorgulanan kadın kesin teminat istiyormuş. Ne kadar alabileceğini Bromley'ye söyledim. Saat ve tarihi belirlemeye gitti."

"Yer?"

"Genelev."

Fırıldak kaşlarını çattı. "Gidecek misin?"

Şeytan omuz silkti. "Neden bu şekilde istediğini anlıyorum."

"Tuzak olabilir."

"Sanmam. Bana karşı olursa kaybedeceği şey, yanımda olduğundan daha büyük olur. Ayrıca Bromley, dolandırma ihtimalini ortadan kaldıracak kadar gözünü korkutmuş."

Fırıldak ikna olmamıştı. "Hiç hoşuma gitmedi."

Maşrapasını boşaltan Şeytan başını iki yana salladı. "Ama artık hiçbir ipucunu kaçırmak istemiyorum." Fırıldak'a döndü. "Tolly'nin katiliyle ilgili unuttuğum şeyi hala hatırlayamadım."

"Önemli bir şey olduğu konusunda ısrarlı mısın hala?

"Ah, evet." Şeytan zalim bir ifadeyle kalktı. "O anda fark ettiğim çok önemli bir şeydi ama Tolly ölürken zihnimden silindi."

Fırıldak yüzünü buruşturdu. "Hatırlarsın."

Şeytan ona baktı. "Ama zamanında hatırlar mıyım dersin?"

Sert ayak sesleri kahvaltı odasına yaklaştı. Honoria pencerenin yanından çekilip büyük koltuğa oturdu. Bütün gününü Şeytan'ın hayatına kastedilen teşebbüsleri düşünerek geçirmiş, bir tek mantıklı sonuca ulaşabilmişti.

Dürtüleri, bulgularını bir an önce Şeytan'ın önüne sermekten yana olsa bile, tekrar düşününce, Şeytan'ın bu sonuçları kolayca kabul etmeyebileceği kararına vardı. Enine boyuna düşünüp taşındıktan sonra, Şeytan'ın kesinlikle güvendiği birine bir mesaj gönderdi.

Kapının otoriterce çalınmasıyla "Buyurun," demesi bir oldu. Kapı açılıp Fırıldak içeri girdi. Honoria'ya bakıp kapıyı örterek Şeytan'ın yürüyüşünü andıran bir tavırla içeri süzüldü. "Nasılsınız?"

Honoria yüzünü buruşturdu. "Karmakarışık."

Fırıldak başını sallayıp yüzü kadına dönük şekilde sandalyeye oturdu. "Nasıl yardımcı olabilirim?" Kahverengi kaşlarından birini kaldırdı. "Notunuzda acil bir durum olduğunu belirtmişsiniz."

Dudaklarını sıkıca birleştiren Honoria, Fırıldak'ı inceledi. "Yaşananları düşündüm. Şeytan'ı öldürmek istemelerinin bir nedeni olmalı."

Fırıldak, gözlerini Honoria'dan ayırmadan kafasını salladı. "Dinliyorum."

"Birini, Şeytan'ın faytonunu kurcalayıp brendisine zehir koymaya zorlayacak tek bir neden var. Hatırı sayılır ölçüde bir miras. Evleneceğimiz kesinlik kazandıktan sonra saldırıların artmasını açıklıyor üstelik."

Fırıldak'ın yüzü aydınlandı. "Haklısınız. Tolly'ye odaklandığımız için olaya bu açıdan bakmadık."

"Katılıyor musunuz bana?" Honoria öne doğru eğildi. "Şeytan'ı Richard'ın öldürmek istediğine inanıyor musunuz?"

Fırıldak hayretler içerisinde bakakaldı. "Richard mı?"

Honoria kaşlarını çattı. "Şeytan'ın varisi."

"Ah." Fırıldak süratle Honoria'nın yüzünü inceledi. "Mantığınız kusursuz işliyor. Ama ne yazık ki Şeytan, doğru sonuca varmanız açısından size tüm ayrıntıları vermemiş." Biraz tereddüt edip kafasını iki yana salladı. "Kusura bakmayın ama ben bu noktada bir açıklama yapamam. Şeytan'a sormalısınız."

Honoria doğruca Fırıldak'ın gözlerine baktı. "Ona *ne* sormalıyım?"

Fırıldak'ın bakışları sertleşti. "Varisinin kim olduğunu."

"Richard değil mi?"

Dudaklarını büzüştüren Fırıldak ayağa kalktı. "Gitmeliyim ama vardığınız sonucu Şeytan'a anlatacağınıza söz verin."

Honoria'nın gözleri parladı. "Bundan emin olabilirsiniz."

"Güzel." Fırıldak, Honoria'nın gözlerine baktı. "İşinizi kolaylaştıracaksa onun da aynı mantıkta hareket ettiğinden eminim."

"Sizce biliyor mu?" Honoria elini uzattı.

"Biliyor ama bu tür konularda hep yaptığı gibi, emin olup ispatlayana kadar bir şey söylemeyecektir." Fırıldak, Honoria'nın elini bıraktı. "İzninizi isterken şunu da belirteyim. Bence kocanızın ihtiyaç duyduğu kanıtı ne kadar çabuk bulursak, katilden de o kadar çabuk kurtulacağız."

Bu veriyi elde etmeyi güçleştirecek bir şey yapmayı asla istemeyen Honoria kafasını sallayıp Fırıldak'ı yolculadı. Kapı kapandıktan uzunca bir süre sonra, kafasını bir türlü toparlayamadan panoya bakakaldı.

Cynster'lar. Kendi yasalarını kendileri belirlerdi. Öfkeyle iç geçirip kıyafetini değiştirmek üzere üst kata çıktı.

O akşam ekselansları evde yemek yedi. Honoria odaya çıkana kadar bekledi. Elbisesini çıkarıp geceliğini giyerek, oda hizmetçisi gibi hızla Dük'ün odasına koştu ve sabahlığını çıkarıp terliklerini fırlatarak örtülerin altına girdi.

Odanın diğer köşesinde kravatını çıkarmakla meşgul olan Şeytan, karısının performansını ilgiyle izledi. Honoria adamı görmezden gelip yastığına gömülerek gözlerini kocasına dikti. "Düşünüyorum."

Şeytan beyaz kumaşı boğazından çıkardı. Yeleğinin düğmelerini açıp yatağa yaklaştı. "Neyi?"

"Sizi kim öldürmek isteyebilir diye."

Yeleğinin altından omuz silken Şeytan çizmelerini çıkarmak üzere yatağın kenarına oturdu. "Bir sonuca vardınız mı?"

"Evet ama Fırıldak vardığım sonucu hatalı buldu."

Şeytan kafasını kaldırdı. "Fırıldak mı?"

Honoria fikrini açıklamaya başladı. "Ben, sizin varisiniz Richard sanıyordum."

"Öyle mi?" Şeytan, çizmesinin diğer tekini de çıkardı. Ayağa kalkıp gömleğiyle pantolonunu da çıkardıktan sonra örtülerin altına girdi. Honoria kocasına yanaşıp hemen yanına yerleşti. "Sanırım size bahsetmeliydim."

Honoria gölgelerin ardından gözlerini kısıp baktı. Şeytan'ın sırıttığından neredeyse emindi. "Haklısınız. Bilmem gereken nedir?"

Şeytan yastığına yaslandı. "Richard'ın lakabını biliyor musunuz?"

"Skandal değil mi?"

Şeytan onayladı. "Tıpkı benim *O Şeytan Cynster* lakabım kısaltıldığı gibi Richard'ınkide kısaltılmış. Tam versiyonu, *Asla gerçekleşmeyen Skandal.*"

"*O* bir skandal mı?"

"Richard benim kardeşim ama annemin oğlu değil."

Honoria kirpiklerini kırpıştırdı. "Öyle mi?" Sonra kaşlarını çattı. "Ama çok benziyorsunuz."

"Babama benziyoruz. Portresini görmüştünüz. Ama ten rengimizi anne tarafından almışız. Benim gözlerim de anne tarafından ve Richard'ın saygıdeğer annesi de siyah saçlıymış."

Tam anlamıyla bir skandaldı. Richard, Şeytan'dan gençti. Buna karşın Honoria, sosyetede kimsenin Richard Cynster'a karşı ters bir davranışta bulunduğunu görmemişti. "Anlamıyorum." Kafasını kaldırdığında Şeytan'ın ışıldayan dişlerini gördü.

"Gerçek şu: Richard'ın doğumu otuz yıldır herkesçe bilinen bir sır. Çok eski bir haber. Ama kilit noktası annem tabii ki."

Honoria kollarını göğsünde birleştirip gözlerini Şeytan'a dikti. "Anlatın."

Şeytan karısına sarıldı. "Ben üç yaşındayken, babam diplomatik bir görevle dağlık bölgeye gitmiş. Asiler isyan çıkarmış ve birlik gönderilmeden onlarla mücadele edilmesine karar vermişler. Oraya bir Cynster'ın gönderilmesi ise ikinci en iyi karar olmuş. Annem onunla gitmemiş. Ben doğarken başka çocuk doğuramayacağı söylenmiş ve bu yüzden bana karşı aşırı korumacı olmuş ki en kızdığım nokta da budur. Böylece babam kuzeye tek başına gitmiş. Yanına gönderildiği toprak sahibi..." Duraksayıp doğru kelimeyi bulmaya çalıştı.

"Yıldırıcı mı?" dedi Honoria.

Şeytan onayladı. "Bu kızıl saçlı toprak sahibi yeni evlenmiş. Alçak bölgede yaşayan bir güzelle anlaşmalı bir evlilikmiş bu."

"Güzel olmalı elbette," diye mırıldandı Honoria.

Şeytan, karısına baktı. "Biz Cynster'ların belli bir standardı vardır, biliyorsunuz."

Honoria memnuniyetsizce iç geçirip kocasının göğsünü dürttü. "Sonra ne oldu?"

"Gariptir ki sonra olanlardan pek emin değiliz. Babamın görevini başarıyla tamamladığını biliyoruz. Dört hafta sonra eve döndü. Richard da on iki ay sonra geldi."

"*On iki* ay mı?"

"O doğduktan birkaç ay sonra annesi ölmüş. Kocasına itiraf ettiğinden mi, yoksa adamın Richard'ın kendisine benzemediğini görüp tahmin ettiğinden mi bilinmez. Ama Richard'ın babamın oğlu olduğu daha o zamandan belliydi. Benim yeni doğduğum zamanki halime çok benziyormuş. Richard'ın kaderi, Webster onu ön kapıdan aldığında çizilmişti. Bir araba yaklaşıp kundaktaki bebeği bırakmış ve hızla uzaklaşmış. Richard'dan başka bir mesaj bile yokmuş. Webster onu içeri alır almaz, Richard çığlığı koparmış. Ses *korkunçtu*. Ben bile hatırlıyorum çünkü daha önce böyle bir ses duymamıştım. Annem çocuk odasında saçımı tarıyordu. Ses, olduğu gibi odaya dolmuştu. Annem tarağı bıraktığı gibi neredeyse beni ezerek aşağıya koştu. Tam basamakların sonuna gelmiştim ki annemin, Richard'ı susturmaya çalışan Webster'la babamın üzerine çullandığını gördüm. Annem, kucağına alıp sevgi dolu bir sesle onunla konuşunca Richard sustu. Sizin de bildiğiniz muhteşem gülüşünü takınmaktan başka bir şey yapmadı."

Honoria, Şeytan'ın göğsüne dayadığı kafasını salladı.

"Richard'ın bir mucize olduğunu hemen anladım. Annem kendini ona öyle kaptırmıştı ki saçımdaki düğümleri bile unuttu. O zamandan sonra Richard benim tam desteğimi aldı. Babam geldi. Sanırım açıklama yapmak istiyordu. Üzgünüm ama ne konuştuklarını duymadım. Duysam bile o zamanlar anlamazdım. Ama ikinci bir çocuğu hayatında her şeyden çok isteyen annem, babama ne kadar da zekice bir iş çıkardığını söyledi. Doğal olarak babam sustu. O günden sonra annem, tüm itirazları reddetti. Beş yıldır babamın düşesiydi ve yüce bir sosyal güce sahipti. Richard'ın kendi

oğlu olduğunu bildirdi ve o günden bu güne, sözüyle asla çelişmedi." Honoria, kocasının sesindeki gülümsemeyi duydu.

"Richard'ı büyütmenin annemi mutlu ettiğine şüphe yoktu. Kimse zarar görmemişti. Babam onu kabul edip her türlü ihtiyacını karşıladı." Şeytan derin bir nefes aldı. "İşte, *Asla gerçekleşmeyen Skandal*'ın hikayesi böyle."

Honoria hareketsizce uzanmıştı. Şeytan da kadının saçlarını okşuyordu. "Richard'ın varisim olmadığını biliyorsunuz artık." Elini karısının boynuna kaydırdı. "Beni öldürmeye çalışan o değil."

Honoria kocasının düzenli atan kalbini dinledi. Katilin Richard olmadığına sevinmişti. Richard'dan hoşlanmıştı ve Şeytan'ın da onu sevdiğini biliyordu. Kafasını kaldırmadan, "Anneniz hayran olunası bir kadın," diye mırıldandı.

Şeytan, karısını altına alıp yuvarlandı. Dirseklerine yaslanıp Honoria'nın yüzüne düşen saçları çekti. "Babamı çok seviyordu." Honoria, kocasının kendisine baktığını biliyordu. Sonra Şeytan kafasını gömdü. Dudakları, karısınınkilere değdi. "Tıpkı düşesimin beni sevdiği gibi."

O gece ağzından dökülen son mantıklı sözler bunlardı.

Honoria'nın kocasıyla uzun ve ciddi bir konuşma yapması gerekiyordu. Tüylü sabahlığını üzerine geçirdi ve dük yatak odasına geçerek, kocasının gelmesini bekledi.

Kahvaltıda ve akşam yemeğinde birlikteydiler ama uşakların önünde onu sorguya çekemezdi. Şeytan, White's'ta Vikont Bromley'le görüşüyordu. Sadece bunu çünkü Şeytan ona bu kadarını söylemişti. Söylemediği şeyse ne düşündüğü ve kimden şüphelendiğiydi.

Evlilik dışı doğan Richard, ailede o kadar erkek varken varis olamayacaktı. Skandal lakabını nasıl aldığını öğrendikten sonra, Şeytan'ın varisinin kim olacağını sorma ihtiyacı duymamıştı. Evlenmeden önceki haftalarda Horatia'ya Şeytan'ın babasıyla ilgili birkaç soru sormuştu. Horatia laf arasında, kocası Fırıldak'ın babası George'un, Şeytan'ın babasından bir yaş bile küçük olmadığını söylemişti. Richard elendiğine göre, Şeytan'ın varisi George'du ve onun arkasından da Fırıldak geliyordu.

George, kadının kabuslarında bile bir cani olamazdı. Şeytan ona babası kadar hürmet eder, George da aynı sevgiyle karşılık verirdi. Fırıldak'ın Şeytan'a sadakati de sorgulanamazdı. Yani Şeytan'ı öldürmeye çalışan kişi varisi değildi ama Fırıldak'a şüphesinden bahseder etmez, adamın, dikkatini kör bir noktaya çektiğini anlamıştı.

Honoria öfkeli bir bakışla tüylü sabahlığını çekiştirdi. "Her şeyi açığa çıkaran bu varisle ilgili mesele neydi peki?"

Şeytan biliyordu. Fırıldak, onun da aynı mantıktan yola çıkarak bir sonuca vardığını biliyordu. Demek ki varislik meselesi değilse, bazı elemelerle gerçek katili ortaya çıkarmışlardı. Kim...

Honoria saate baktı. Aklına gelen diğer nedeni düşünmek istemiyordu. Birileri kocasını öldürmek istiyordu. Bu ev güvenliydi. Buradayken güvendeydi ama ya dışarıda?

Onu yanında istiyordu, güvenli kollarının arasında.

Honoria ürperdi. Kollarını göğsünde birleştirip kaşlarını çatarak tekrar saate baktı. Dudaklarını birleştirip kapıya yöneldi ve kapıyı açıp dinlemeye koyuldu. Şömine rafındaki saatin işaret ettiği üzere, merdivenlerdeki saat çalmaya başladı. Derinden gelen on iki gong sesi tüm eve yayıldı. Geceyarısıydı ve Şeytan henüz eve dönmemişti.

Ön kapı sert ve otoriterce çaldığında, kendi kapısını örtmek üzereydi. Honoria durup kaşlarını daha fazla çattı. Geceyarısı kim gelirdi ki? Şeytan'ın anahtarı vardı ve...

Benzi attı. Kalbi küt küt atmaya başladı. Ancak koridorun ortasına geldiğinde hareket ettiğini fark etti. Sonra elbisesini giyip koşmaya başladı.

Galeriden merdivenlerin başına geldi. Nefes nefese tırabzanlara tutunup aşağıya baktı. Webster kapıyı ardına kadar açtığında, gölgelerin arasından bir şekil belirdi. Şekil içeri süzüldü. Holdeki lambadan yansıyan ışık, Fırıldak'ın kahverengi saçlarını ortaya çıkardı.

Bastonunu Webster'a uzattı. "Şeytan nerede?"

Bastonu alan Webster kapıyı kapattı. "Ekselansları henüz dönmediler efendim."

"Dönmedi mi?"

Honoria, merdivenlerin tepesinden bile, Fırıldak'ın şaşkınlığını hissetmişti.

"Sanırım White's'a gitti efendim."

"Evet, biliyorum." Fırıldak'ın sesi belli belirsizdi. "Ben ondan önce ayrıldım. Bir arkadaşıma uğramam gerekti ama o da arkamdan çıkacaktı. Şimdiye kadar döndüğünü sandım."

Kalbi hızla atan Honoria, iki adamın bakıştığını gördü. Bütün gün zihninin bir kenarında duran kara gölge, aniden su yüzüne çıkmıştı. Tırabzanlara yaslandı. "Fırıldak?"

Adam kafasını kaldırıp gözlerini kırpıştırdı. Yüzündeki şaşkınlık silinip yerini meraklı, boş bir ifadeye bıraktı. Webster da yukarıya baktı ama gözlerini hemen aşağı indirdi.

"Efendim Honoria?"

"Gidip onu arayın. *Lütfen*!" Son sözünde gizli bir korku seziliyordu.

Fırıldak, kadını rahatlatmaya çalıştı. "Büyük ihtimalle arkadaşlarına takıldığı için dönmemiştir."

Honoria şiddetle kafasını iki yana salladı. İçinde tanıdık bir korku yükseliyordu. "Hayır. Bir şey oldu. *Biliyorum*." Parmakları tırabzanlara kenetlenmiş, eklem yerleri beyazlaşmıştı. "*Lütfen*, hemen gidin!"

Honoria sözünü bitirmeden, Fırıldak bastonuna uzandı. *Lütfen* sözü, bunu yapmasını gerektirmişti. Honoria'nın endişesiyle birlikte büyüyen korkusu Fırıldak'ın mantıklı varsayımlarını alt ettiği için adam hemen kapıya yöneldi.

Aynı hızda hareket eden Webster da kapıyı açtı. Fırıldak süratle merdivenleri indi. Adımlarını uzatarak, Şeytan'ın en sevdiği kulüpten eve döndüğü güzergahı ters yürümeye başladı. On metre gitmişti ki Berkeley Meydanı'yla Hays Mews arasındaki geçidi hatırladı. Küfrederek koşmaya başladı.

St. Ives Evi'ndeyse tırabzanlara yapışan Honoria korkusunu yenmeye çalışıyordu.

Kapıyı kapatan Webster hemen kadına döndü. "İzninizle, Sligo'ya haber vereceğim efendim."

Honoria başını salladı. "Lütfen." O anda, Şeytan'ın izlenmesi yönünde talimat verdiğini hatırladı. Tutunduğu dalın hissettirdiği rahatlamayla

bekledi. Korumacı, dikkatli Sligo, *Komutan*ının korunduğundan emin olmalıydı.

Hemen aşağıdaki bez kapı açılıp duvara çarptı. Aceleyle hole çıkan Sligo, ön kapıyı açıp merdivenleri indi. Adam gözden kaybolduğunda, Honoria tutunduğu ince dalın da parçalara bölündüğünü hissederek kendini yine kapkaranlık bir çukurda buldu.

Şeytan, nefesini fazla tüketmeden bağırdı. Geçit dar ve uzundu. Uzun, tuğla duvarlarda pencere yoktu. Kılıçlı bastonunun keskin tarafını geniş bir kavisle savururken, üç saldırganın geri çekilip geçidin çakıl taşlı yoluna düşen adamla ilgilenmesi, Şeytan'a zaman kazandırdı.

Hemen doğrulup ucu kanlı kılıcını ileri geri savurdu. Diğer elinde, kılıcın boş kınını tutuyordu. Yabani bir kahkahayla kını onlara doğru yöneltti. "Haydi bakalım beyefendiler. Kim ilk olmak istiyor?"

Şeytan'ın meydan okuyan bakışları, adamların onu öldürme isteğini kabarttı. Onun geçide gelmesini beklerken başka şeyler düşünerek ağır ağır yürüyüp durmuşlardı. İkisi peşinden gelip üçüncüsü de diğer taraftan karşısına çıkmıştı. Üçü de güçlü, iriyarı tiplerdi. Kıyafetlerinden denizci oldukları anlaşılıyordu. Üçünde de kılıç vardı. Üstelik de sadece düşmanı kendinden uzak tutanlardan değil, uzun ve keskin bıçaklı olanlardandı.

Gözleri sabit, alaycı bir ifade takınan Şeytan, zihninde bir kaçış yolu planlıyordu ama bir tane bile bulamadı. Boş geçitte duran iki büyük fıçı ve loş ışıkta denizcileri izleyen adam sayesinde, bu zamana kadar canlı kalmayı başarmıştı. Adam bağırarak ortaya atılıp Şeytan'ı denizcilere karşı uyarmıştı. Adamın müdahalesi, akılcı davranmaktan çok, kahramanlık gösterisiydi. Denizcilerden biri, bir süre boğuştuktan sonra adamı kılıcıyla yere yığmıştı.

O zamana kadar Şeytan, sırtı duvara dönük şekilde kınından çıkardığı kılıcıyla, fıçıların arkasında savunmaya geçmişti. "Gelin bakalım," diye dalga geçti, "ölümden korkmanın anlamı yok."

Adamlar, ilk kimin gideceğini beklercesine birbirine baktı. Kararsız kalmalarını sağlamak, Şeytan'ın tek ümidiydi. Gözünün kenarından, sokak ve meydandan yansıyan ışığın aydınlattığı geçidin iki ucunu izliyordu. Biri

geçene kadar saldırganları kendinden uzak tutup yardım isteyebilirdi. Ne yazık ki gösterişli evlerle dolu bölgede henüz sezon açılmamıştı ve gecenin bir yarısıydı. Dışarıda çok az insan vardı.

Çakıl taşlarının üzerinde bir çift ayak, hemen önündeki en iri denizcininkiler hareketlenmişti. Şeytan, hemen kılıcının sivri tarafını uzatıp adamın kolunu yaraladı. Adam küfredip tehditkar bakışlarını Şeytan'ın üzerine dikerek geri çekildi.

Şeytan, fazla zorlanmamak için dua etti. Teker teker gelirlerse onları alt edebilirdi ya da sonsuza dek böyle kendinden uzak tutardı. Hepsi de kendisinden ağırdı ama Şeytan daha uzun boylu ve daha esnekti. Hepsi birden saldırırsa onu yenerlerdi. Gerçekten de şimdiye kadar neden saldırmadıklarını merak ediyordu. Siyah paltosuna karşın, beyaz gömleğiyle kravatı onu ele veriyordu. Sonra üçünün tedirgin gözlerle bakıştığını gördü. O anda soluklanıp şeytani bir tebessümle baktı. "Cehennem çok da kötü bir yer değildir, emin olun. Çok sıcak ve acı asla dinmez ama orada kendinize bir yer bulacağınızdan eminim."

Üçü tekrar bakıştı. Ardından liderleri, küçümseyici bir tavırla konuşmaya başladı. "Şeytan'a benzeyebilirsin ama şeytan değilsin. Sen de etten kemikten bir adamsın. Bu gece ölecek olan da biz değiliz." Diğerlerine baktı. "Haydi, şu işi bitirelim."

Ve kılıcını kaldırdı.

Uyarıda bulunması akılcı değildi tabii ki. Şeytan önden ve sağ yandan onları karşıladı. Sol taraftaki adamı fıçılar engelleyip geride bırakmıştı. Adamın kılıcı, Şeytan'ınkiyle karşılaştığında kıvılcımlar çıktı. Kılıcın kınıyla lideri uzaklaştıran Şeytan, hemen arkasından adamın eline darbesini indirdi.

Hemen arkasından, ikinci darbeyi de indirdi. Ustaca kullandığı kılıç, liderin elini sıyırdı. Ciddi bir kesik değildi. Tam o anda geri çekilmişti ama kın bir anda parmaklarına yapışmıştı sanki. Şeytan lidere bir darbe daha indirdi. Kılıcın ince ucu göğsüne yaklaştığında adam geri çekildi.

Şeytan'ın solundaki adam, bu ölüm oyununa dahil olma çabasıyla yaklaşıyordu. Üç adam yeniden gruplaşıp hepsi birden silahını kaldırdı.

"Hey! *Durun bakalım!*"

Hays Mews'den gelen uzun boylu adam ışığı kapatmıştı. Koşar adımları duvarlarda yankılanıyordu. Hemen arkasından, ikinci bir adam daha geldi.

Şeytan o anı lidere bir darbe vurarak değerlendirdi.

Kesik kesik feryat eden adam sağ kolunu tutup geri çekildi. Liderin kılıcı, artık hissetmediği parmaklarından kaydı. Gürültü, arkadaşlarını da şaşırttı. Etraflarına bakınıp silahlarını indirdiler. Üçü bir anda dönüp kaçtı.

Şeytan hemen arkalarından, hala ayağının dibinde uzanan sözde kurtarıcısına baktı.

Fırıldak kendi kılıcı ve kınıyla, Şeytan'ın hemen yanında durdu. "Hangi cehennemden gelmiş bunlar?"

Yan yana duran iki kuzen, üç cüsseli adamın Berkeley Meydanı'na doğru gözden kayboluşunu izledi. Şeytan omuz silkti. "Tanışmadık."

Fırıldak yere baktı. "Birini yakalamışsın." Eğilip yerdeki adamı sırtının üstüne çevirdi.

"Hayır." Şeytan, yerde baygın yatan adama baktı. "Bana yardım etmeye çalışıyordu ama kulağına ağır bir darbe aldı. Garip ama sanırım benim seyislerimden biri."

İç geçiren Sligo doğruldu. Şeytan'ı inceleyip duvarın yanına çöktü. "Siz iyi misiniz?"

Şeytan kaşlarını çatıp kılıcını kınına soktu. Sağ elindeki masum görünümlü bastonunu sağ eline alıp sol tarafını inceledi. "Önemsiz bir kesikten başka bir şeyim yok."

"Tanrı'ya şükür." Duvara yaslanan Sligo gözlerini kapattı. "Hanımefendi beni asla affetmeyecek."

Şeytan kaşlarını çatarak önce Sligo'ya sonra da Fırıldak'a baktı.

Fırıldak, yerdeki üç sahipsiz silahı inceledi. "Karanlık işler." Eğilip kılıçları yerden aldı. "Tenha yollarda kullanılacak silahlara benzemiyorlar."

Şeytan, kılıçlardan birini alıp kaldırdı. "Garip gerçekten de. Süvari birliğine ait gibi." Bir dakika sonra, "Büyük ihtimalle kılıçlı baston taşıdığımı ve kullanacağımı biliyorlardı."

"İşini bitirmek için üç kişi gerektiğini de biliyorlardı."

"O olmasa," diyen Şeytan, yerdeki adamı işaret etti, "başaracaklardı da." Sligo'ya döndü. "Burada ne işi vardı biliyor musun?"

Ses tonu belirsizdi. Sligo gölgelerin arkasına gizlenip kafasını salladı. "Büyük ihtimalle akşam dışarı çıkmış, şimdi de eve dönüyordu. Sizi ve diğerlerini görmüştür. Ne de olsa sizi tanımak çok da zor değil."

Şeytan memnuniyetsizce iç geçirdi. "Onu eve götürüp tedavi ettir. Yarın onu görmek istiyorum. Böylesine iyi bir zamanlama ödülsüz bırakılamaz."

Seyisi geceyi dışarıda geçirdiğini söylemesi yönünde uyaracağını beyninin bir köşesine not eden Sligo, adamı omzuna aldı. Sırım gibi boyuyla, düzenli adımlarla geçitte ilerledi.

Şeytan'la Fırıldak da Sligo'nun peşinden gidiyordu. Geçitten çıktıklarında Şeytan, Fırıldak'a baktı. "Tesadüfi karşılaşmalardan laf açılmışken, siz ikinizi buraya getiren neydi?"

Fırıldak, Şeytan'ın gözlerine baktı. "Karın."

Şeytan'ın kaşları kalktı. "Tahmin etmeliydim."

"Evden çıktığımda dehşet içindeydi." Fırıldak, Şeytan'a baktı. "Senin için endişeleniyor."

Şeytan yüzünü buruşturdu. Fırıldak'sa omuz silkip konuşmaya devam etti. "Çok çabuk sonuca varıyor ama genelde de haklı çıkıyor. Ona karşı çıkmadım. Ne de olsa geçit, pusuya yatmaya uygun bir yer."

Şeytan kafasını salladı. "Çok uygun."

Fırıldak ileri baktı. Sligo, Grosvenor Meydanı'na çıkmak üzereydi. Fırıldak yavaşladı. "Honoria varis meselesini seninle konuştu mu?"

Şeytan yandan bir bakış attı. "Evet."

Gözlerini kısan Fırıldak aynı bakışla karşılık verdi. "Ne zamandır biliyordun?"

Şeytan iç geçirdi. "Hala *bilmiyorum*, sadece şüpheleniyorum. Ne zaman fark ettiğimi de söyleyemem. Sadece olabileceğini düşündüm."

"Yani?"

Şeytan'ın ifadesi değişti. "Yani bu kadından ne öğrenebileceğimi görmek istiyorum. Biten ve yarım kalan işleri. Bromley, toplantının yerini ve zamanını onayladı. Ondan sonra..." Yüzünü ekşitti. "Elimizde çok ufak bir kanıt var. Onu açığa çekmemiz gerekebilir."

"Tuzaktan mı bahsediyorsun?"

Şeytan kafasını salladı.

Fırıldak'ın yüz ifadesi sertleşti. "Seni yem olarak mı kullanacağız?"

St. Ives Evi'nin basamaklarına geldiklerinde, Şeytan evinin kapısına baktı. "Beni ve Honoria Prudence'i."

Şeytan'ın önerisi Fırıldak'ı şaşırttı. Şeytan basamakları tırmanıyordu. Sligo yüküyle birlikte kapıya ulaştığında Webster göründü. Kapıyı ardına kadar açıp hizmetçileri çağırdı ve Sligo'nun yardımına koştu.

Kollarını güçsüzce birbirine kenetleyip galeride gezinen Honoria kargaşayı duydu. İpek ve tüylere sarınmış halde tırabzanlara koştu. Gördüğü manzara, kadını rahatlatacak gibi değildi.

Webster'la Sligo birini taşıyordu.

Honoria'nın rengi soldu. Bir an kalbi durdu sanki. Göğsü sıkıştı, nefes alamadı. Sonra taşıdıkları kişinin Şeytan olmadığını gördü. Sersemletici bir rahatlama hissetti. Sonra kocası, her zamanki gösterişiyle eşikten girdi. Fırıldak da peşindeydi.

Fırıldak'ın elinde üç kılıçla bastonu vardı.

Şeytan'daysa gümüş başlıklı bastonu vardı. Bastonda kan lekesi vardı. Şeytan'ın sol elinin arkası da kanlıydı.

Honoria herkesi ve her şeyi unuttu. İpeğin hışırtısı ve yanlara saçılan tüylü sabahlığıyla merdivenleri koşarak indi.

Sligo'yla iki uşak baygın seyisle ilgileniyor, Webster da kapıyı örtüyordu. Honoria'yı ilk gören Fırıldak'tı ve Şeytan'ın dirseğini dürttü.

Şeytan kafasını kaldırdığında öylece bakakalmamak için kendini zor tuttu. Karısının sabahlığı şeffaf değildi ama insanın hayal gücünü kullanmasına pek de gerek kalmıyordu. Yumuşak ve ince ipek kumaş, kadının tüm hatlarını ve uzun bacaklarını gözler önüne seriyordu. Aniden Şeytan'ın yüzü asıldı. İçinden lanet edip merdivenlere koştu. Honoria kendini üzerine savurmadan önce, bastonunu Webster'a uzatmaya zar zor zaman buldu.

"Nereniz yaralandı? Ne oldu?" Honoria, dehşet içinde elini Şeytan'ın göğsünde gezdirip yarasını aradı. Sonra geri çekilip kocasını incelemeye çalıştı.

"Ben iyiyim." Şeytan sağ eliyle karısını kendine çekti. Vücudunu hole karşı kalkan olarak kullanıp Honoria'yı merdivenlere yöneltti.

"Ama *yaralanmışsınız*!" Honoria kocasının yarasını bulma isteğiyle yerinde duramıyordu.

"Küçük bir kesik sadece. Odamızda tedavi edebilirsiniz." Şeytan o son üç kelimeyi özellikle vurgulamıştı. Merdivenlerin tepesine ulaştıklarında, Şeytan dönüp Fırıldak'a baktı. "Yarın görüşürüz."

Fırıldak da Şeytan'a bakıp "Görüşürüz," dedi.

"Yara elinizde mi, kolunuzda mı?" Honoria yarayı görebilmek için Şeytan'ı hafifçe iteledi.

Şeytan içinden küfretti. "Elimde. Kıpırdanmayın lütfen." Karısını daha sıkı kavrayıp odalarına yöneldi. "Geceleri kudurmuş halde beni beklemeye devam edecekseniz, daha uygun bir gecelik giyseniz iyi olur."

Kısa ve öz açıklama bile, Honoria'yı kendine getirmeye yetmedi.

Teslim olan Şeytan, çaresizce gömleğini çıkarıp yatağın kenarına oturdu ve karısının yarayı temizlemesine izin verdi. Tüm soruları doğru şekilde yanıtladı. Nasılsa yarın hizmetçisinden tüm detayları öğrenecekti.

Bayan Hull merhem ve bandajla birlikte odaya geldi. O da yarayı temizleyen Honoria'ya katıldı. Gereğinden iki kat fazla bandaj kullanarak yarayı kapattılar. Yine de Şeytan ağzını açmayıp uysalca oturdu. Bayan Hull çıkarken ona şüpheli bir bakış attı. Honoria ürkek bakışları ve nazik ses tonuyla nefessiz halde cır cır ötüyordu.

"*Kılıçlar!* Bir centilmene kılıçla saldıracak kadar gaddar adamlar mı bunlar?" Honoria vahşice el kol hareketleri yapıyordu. "Buna izin verilmemeli."

Şeytan ayağa kalkıp Honoria'nın elini tuttu ve onu odanın diğer ucuna götürdü. Şifonyerin önünde durup iki kadeh brendi koydu ve ikisini tek eline alıp Honoria'nın sorgulamasına yanıt vererek, kadını şöminenin önündeki koltuğa yöneltti. Koltuğa oturup karısını da kucağına çekti ve kadehlerden birini ona uzattı.

Kadehi alan Honoria sustu. Sonra ürperdi.

"İçin." Şeytan, kadehi karısının dudaklarına götürdü.

Bardağı iki eliyle kavrayan Honoria bir yudum, arkasından bir yudum daha aldı. Titreyince gözlerini kapattı ve kocasına yaslandı.

Karısına sarılan Şeytan onu kendine çekti. "Hala yanındayım." Dudaklarını Honoria'nın alnına yapıştırdı. "Sizi bırakmayacağımı söylemiştim."

Derin bir nefes alan Honoria kocasına iyice sokulup kafasını onun boyun boşluğuna dayadı.

Şeytan, içkisini bitirmesini bekledikten sonra karısını yataklarına taşıdı ve örtülerin altına sokmadan önce sabahlığını çıkardı. Birkaç dakika sonra kendisi de yanına uzanıp Honoria'yı kollarının arasına aldı. Ardından, hala sapasağlam ve hayatta olduğunu en iyi ispatladığı yöntemi uyguladı.

Honoria o sabah geç saatlere kadar uyumasına karşın, uyandığında kendini dinlenmiş hissetmiyordu. Odasına istediği sabah yemeğini yedikten sonra kahvaltı odasına gitti. Zihni bulanık, bakışları hala ürkekti. Büyük koltuğa yerleşip nakışını aldı. On beş dakika geçtiğinde, henüz tek ilmek bile atmamıştı.

İç geçirip nakışı bıraktı. Üzerinde çalıştığı işleme kadar hassastı. Sinirleri gerilmişti ve bir fırtınanın yaklaşıp huzurlarını bozarak Şeytan'ı elinden alıp götüreceğinden korkuyordu.

Şeytan, Honoria için çok şey ifade ediyordu. Hayatının merkezindeydi. Kibirli ve otoriter olsa da onsuz bir yaşamı hayal edemiyordu. Çok iyi geçiniyorlardı ama birileri huzurlarını bozmaya çalışıyordu.

Honoria düşündükçe öfkelendi. Katili, yükseklerde uçan kara bir bulut gibi hayal ediyordu ama en nihayetinde o da sadece bir insandı.

Sabah erkenden uyandığında, Şeytan yanı başında oturmuş, saçlarını okşuyordu. "Dinlenin," demişti. "Erkenden kalkmanı gerektirecek bir durum yok." Sonra yüzüne bakıp kadını öpmüştü. "Görüşürüz. Sizi bitkin ve yorgun görmek istemiyorum." Gülümseyerek ayağa kalkmıştı.

"Buralarda mı olacaksınız?" diye sormuştu Honoria.

"Akşam yemeğine gelirim."

İyi bir haberdi ama akşam yemeğine daha saatler vardı.

Honoria kapıya baktı. Bir şey olacaktı. İliklerine kadar hissetti bunu. Tüm vücuduna soğuk bir dalga yayıldı. Ürperdi ama kendini rahatsız eden duygudan arınamadı. Hareket edemiyor, eli kulağına varan kıyameti engelleyecek bir şey yapamıyordu. Kendini aciz hissediyordu. Çaresizdi.

Kapının tıklatılması, kadını kederli hayalinden uzaklaştırdı. Sligo elindeki tepsiyle içeri girdi. "Bayan Hull özel çayından içmek isteyeceğinizi

düşündü. Kendi karışımı." Tepsiyi sehpanın üzerine koyup çayı ustaca fincana doldurdu.

Honoria'nın ilk tepkisi çayı reddetmek olacaktı. Midesi de zihni kadar hassastı şu an. Ama buharla birlikte yükselen yatıştırıcı koku, kadının fikrini değiştirdi.

"Papatya çayı." Sligo fincanı Honoria'ya uzattı.

Honoria fincanı alıp bir yudum içti ve o sırada seyisi hatırladı. "Carter nasıl?"

"Daha iyi. Yumurta büyüklüğünde bir şişi var ama komutanım bu sabah ona özel teşekkürlerini sunduğu için, artık acısını hissetmediğini söylüyor."

"Güzel. Benim teşekkürlerimi de kendisine ilet." Honoria çayını yudumladı. "Adamların nereden çıktığı hakkında Carter'ın bir fikri var mı?"

Sligo gözünü tepsideki işlemeye dikti. "Pek sayılmaz. Denizciye benzediklerini söyledi."

Honoria gözlerini Sligo'ya dikti. "Sligo, Carter bir şey duymuş mu?"

Sligo kımıldandı. "İkisinin işleri bittikten sonra Anchor's Arms'da buluşmayı kararlaştırdıklarını duymuş."

"Anchor's Arms mı?"

"Limanın yakınlarındaki bir bar."

"Ekselansları, Carter'ın öğrendiklerinden haberdar mı?"

"Hayır efendim. Carter daha bir saat önce tam anlamıyla kendine gelebildi.

Honoria akılcı davranmaya çalıştı. "Bu bilgiyi ekselanslarına hemen bildirin."

Sligo dudağını ısırıp çıkmaya hazırlandı.

Honoria adamın sevimsiz hatlarını incelerken bir anda kafasına dank etti. "Sligo, ekselansları nerede?"

Sligo doğruldu. "Komutan planımızı anlamış olmalı. Bu sabah onu izleyen adamları şaşırtıp kaçmış. Çok zeki."

"*Zekiymiş!*" Honoria oturduğu yerde doğruldu "Bunun zekayla ilgisi yok."

Gerçekten de önemli bir noktaya gelmişken, kocası izini kaybettirip kendisini izleyen gözlerden kaçmıştı. Honoria fincanı Sligo'ya uzatırken

fırlatmadığı için kendini tebrik etti. Güpegündüz Londra'nın orta yerinde Şeytan'ı öldürmeye çalışan biri kadar aklını yitirmemişti henüz. Yine de bu olası katilin bir an önce yakalanmasını istiyordu. Gözlerini kısıp Sligo'ya baktı. "Ekselansları genelde öğle yemeğini nerede yer?"

"Kulüplerden birinde efendim. White's, Waitier's ya da Boodles'da.

"Üç yere de adam gönder. Ekselanslarını bulur bulmaz, acilen kendisiyle görüşmem gerektiğini söylesinler."

"Emredersiniz efendim."

Yirmi İkinci Bölüm

Saat ikide Honoria yine adımlamaya başlamıştı. Saat dörtte ise Sligo'yu çağırdı.

"Ekselanslarının nerede olduğunu öğrendiniz mi?"

"Hayır efendim. White's, Waitier ve Boodles'a adamlarımızı gönderdim. Üçünden birine gittiği anda haberimiz olacak."

"Carter saldırganları görse tanır mı?"

"Evet. Onları görse tanıyacağını söylüyor."

"Gemiler normalde ne kadar süre limanda kalır?"

"İki, belki de üç gün."

Honoria derin bir nefes aldı. "İsimsiz araba buralarda mı?"

Sligo gözlerini kırpıştırdı. "Efendim?"

"Carter bize yardım edecek kadar iyidir umarım."

"Yardım mı?" Sligo boş gözlerle bakakaldı.

Honoria kaşlarını çattı. "Anchor's Arms'da olmaları muhtemel saldırganları bulmamıza yardım eder, değil mi?"

"*Anchor's Arm* mı?" Sligo'nun boş ifadesinin yerini dehşet aldı. "Oraya gidemezsiniz efendim."

"Neden?"

"Gi... Gidemezsiniz işte. Limanda bir bar. Kendinizi rahat hissedebileceğiniz bir yer değil."

"Şu anda kendimi rahat hissetmemin bir önemi yok."

Sligo çaresizdi. "Komutanın hiç hoşuna gitmeyecek."

Honoria, adama hiçbir efendisinin bakmadığı kadar kötü bir bakış attı.

"Sligo, komutanın burada değil. İzini kaybettirip Tanrı bilir nereye gitti ve her şey yolunda giderse, bulduğumuz ipuçlarından yola çıkıp olası katili bulabiliriz. Komutanın dönmesini beklersek bu fırsat elimizden uçup gidebilir. Ekselansları olmadığına göre, Carter'a sen ve ben eşlik edeceğiz. Yeterince açık konuştum sanırım."

Sligo ağzını açtı ama hemen kapattı.

Honoria başını salladı. "Arabayı hazırlat. Ben kıyafetimi değiştiriyorum."

Honoria, on dakika sonra koyu kahverengi yolculuk kıyafetiyle galeriden geçti. Bayan Hull merdivenlerin yanında bekliyordu. "Çok afedersiniz efendim ama limanın yanındaki bara gideceğinizi duydum. Orası hiç güvenli bir yer değildir. Bekleseniz daha iyi olmaz mıydı?"

"Bayan Hull, kocamın olası katilinin ortalıkta rahatça dolaşıp onu tehdit etmeye devam etmesine göz yummamı bekleyemezsiniz. Anchor's Arms ürkütücü bir yer olabilir ama başımın derde gireceğini sanmıyorum."

Bayan Hull yüzünü buruşturdu. "Ben de sizin yaptığınızı yapardım efendim ama ekselanslarının hiç hoşuna gitmeyecek."

Honoria merdivenlere yöneldi. Webster aşağıda bekliyordu ve hemen Honoria'ya yanaştı. "İzin verirseniz sizin yerinize oraya ben gideyim efendim. Ekselanslarına saldıran edepsizleri bulursak, Sligo'yla birlikte onları buraya getiririz."

"İşte!" Honoria'nın hemen peşinden gelen Bayan Hull ileri atıldı. "Bu da başka bir seçenek."

Honoria en alt basamakta durdu. Sligo tırabzanların başında bekliyordu. "Webster, ne sen ne de Sligo bu tür adamları işbirliği yapmaya ikna etmek için yeterli rüşveti teklif edebilirsiniz. Onları Anchor's Arms'da bulursak, bu işin arkasındaki adamın ismini vermeleri şartıyla onları hatırı sayılır ölçüde ödüllendirmeyi düşünüyorum. Kadın olduğum için, benden korkmayıp teklifimi değerlendireceklerdir. Ödülü istediklerinde Child Bankası'na gitmem gerekecek. Bay Child her şekilde benimle uzlaşmaya varacaktır."

Durup endişeyle kendisini izleyen yüzlere baktı. "Ekselansları bu davranışımı onaylamayabilir ama ben de birilerinin onu öldürmesini onayla-

mıyorum. Ekselanslarının ölümünü göze almaktansa memnuniyetsizliğine katlanmayı tercih ederim." Basamakları indi. "Size planımı anlattım çünkü ilginize minnettarım. Buna karşın, bu işi yapmakta kararlıyım."

Kısacık bir tereddütten sonra Webster, kadının peşinden gitti. "Teşekkürler efendim ama lütfen dikkatli olun."

Honoria kibirle kafasını sallayıp kapıdan çıktı ve basamaklardan aşağı süzüldü. Sligo koşturup arabanın kapısını açtı çünkü St. Ives Evi'nde tek bir uşak ya da seyis kalmamıştı.

Honoria'nın planındaki aksaklıklar, limana yakın dar bir sokaktaki Anchor's Arms'a varır varmaz başladı. Yoğun, sülfürlü sis, barın alçak saçaklarını kaplamıştı. Açık kapıdan yankılanan erkek sesleri, ara sıra kadın kahkahalarıyla kesiliyordu.

Arabanın arkasında yolculuk eden Sligo'yla Carter, çevik hareketlerle kaldırıma indi. Sligo etrafı kolaçan edip arabanın kapısını açtı.

Araba lambasının yüzüne vurmasıyla Honoria bir kaşını kaldırdı.

"Bir sorun var."

"Sorun mu?" Honoria, önlerindeki barın kapısına baktı. Arabanın deri pencere kanatları aşağıdaydı. "Ne sorunu?"

"Bu bölge pek güvenli değil." Sligo pencereleri inceledi. "Daha fazla adamla gelmeliydik."

"Neden? Siz Carter'la içeri girdiğinizde, ben sizi burada beklerim. Adamlar oradaysa onları bana getirin."

"Biz içerdeyken size kim göz kulak olacak?"

Honoria gözlerini kırpıştırdı. "Arabacı burada." Kadın, bunu söylerken bile, Sligo'nun tedirginliğini hissetmişti.

Sligo başını salladı. "O atlarla meşgul. Biri size yaklaşmaya çalışırsa atları ürkütmesi yeterli. Carter'ı da içeriye tek başına göndermek istemiyorum. Adamlar içerideyse, bir daha dışarı çıkamayabilir."

Honoria durumu kavramıştı ama adamların içeride olup olmadığını da öğrenmeliydi. "Ben de sizinle geliyorum o halde. İçerisi aydınlık görünmüyor. Bir kenarda durursam kimse beni fark etmez." Sözlerini daha bitirmeden oturduğu yerden kalktı.

Sligo şaşkına döndü ama Honoria sert bir bakış atınca, kadının arabadan inmesine yardım etti. Sligo, Honoria'yı indirdikten sonra Carter'ı yanına çağırdı. "Biz önünüzden yan yana yürürsek, daha az dikkat çekersiniz efendim."

Honoria sertçe başını salladı. İki adam barın kapısından geçerken kendisi de Sligo'nun hemen peşinden yürüyordu.

Alçak tavanlı, duman kaplı bara girer girmez, ortama ölümcül bir sessizlik hakim oldu. Konuşmalar anında kesilmişti. Sligo'yla Carter durdu. İçerideki adamlar, uzun bir tezgahın etrafına dizilmişti. Bazıları ise eski püskü masaların etrafındaki derme çatma taburelerde oturuyordu. Bütün gözler onlara çevrildi. Karanlığa alışmış gözler, hiç zorluk çekmeden Honoria'ya dönmüştü. Bazılarının yüzünde şaşkın bir ifade belirmiş, kimisi kurnaz düşüncelere dalmış, diğerleri ise haince bakıyordu. Dumanlı havaya tiksindirici ve bariz bir tehlike kokusu yayılmıştı. Honoria kokuyu almış, teninde hissetmişti.

İlk tepki veren, tacizkar bakışlarıyla barmen olmuştu. "Yanlış yere geldiniz herhalde." Onları çıkarmaya çalıştı. "İstediğiniz şey bizde yok."

"Dur bakalım Willie." Kaslı bir kol barmene engel oldu. Tüm vücudu kolları kadar kaslı adam oturduğu yerden kalktı. "O kadar da aceleci davranma. Önce güzel bayanın ne aradığını öğrenelim."

Kötü niyetli bakışlar kendisine çevrilince Honoria barmene hak verdi.

"Doğru. Hanımefendi buraya geldiğine göre ne aradığını biliyordur." Bir işçi daha sırıtarak ayağa kalktı. "Belki de bizim gibi birini arıyordur."

Honoria adama baktı. "Çok haklısınız." Buradan kurtulmanın tek yolu açık sözlü davranmaktı. Carter'ı bir yana itip öne atıldı. "Belki de bana yardım edebilirsiniz. Bununla birlikte..." Gözleriyle masaları taradı, "Bar *Cynster* diye anılan kocam ve kuzenleri de yolda, buraya doğru geliyor. Altısı birden yani." Az önceki işçiye baktı. "Hepsi de sizden uzun."

Sonra barmene döndü.

"Grubun adını nasıl aldığını anlatmama gerek yok sanırım. İçinizden üçü, dün gece onlardan birine saldırmış. İntikam almaya geliyorlar ama buraya geldiklerinde özellikle saldırganları arayacaklarını sanmıyorum."

Barmen ve müşteriler ona karşı çıkmaya çalışınca Honoria iç geçirdi. "Sanırım bu barı, içindekilerle birlikte yerle bir etmeye kararlılar."

İşçiler diklendi ve isyan çığlıkları yükselmeye başladı. "İstedikleri bu derme çatma barakaysa alsınlar," dedi cüsseli adamlardan biri.

"Mahkemeye şikayet ederim," diye sızlandı barmen.

Honoria, adamlara ölçülü bir bakış attı. "Altısı birden, hepsi de sizden iri. Ve..." Barmene döndü. "Kocamın dük olduğunu söylemiş miydim?" Adamın benzi atınca, Honoria gülümsedi. "Lakabı Şeytan. İblis'le Zalim de yanında geliyor." Açık kapıya döndü. "Kapıda duran biri de yok."

İriyarı adamlar birbirlerine baktı. Baskın söylentileri, halkın alt tabakasında yaygındı. Fakir sınıf, bu tür yağmacı olaylardan bıkmıştı. Anchor's Arms'daki kalabalık da durduk yere kafasını kırdırmayı göze alamayacak kadar yaşlıydı.

Honoria'yla ilk konuşan adam meydan okurcasına kadına baktı. "Peki siz ne halt yemeye geldiniz buraya? Bir düşes olarak yani."

Honoria adama aşağılarcasına baktı. "Sevgili bayım, düşeslerin hayır işleriyle uğraştığını duymuşsunuzdur. Anchor's Arms'ı kurtarmak, bugünkü hayır işim." Durdu. "Tabii eğer bana yardım ederseniz."

Adam arkadaşlarına baktı ve çoğu onayladı. Hala pek tatmin olmayan adam, Honoria'ya döndü. "Yardım edersek, bu Şeytan denen adama engel olacağınızı nereden bilelim?"

"Bilemezsiniz." Honoria bakışlarını kaçırmadı. "Sadece ümit edersiniz."

"Ne öğrenmek istiyorsunuz?" diye sordu arkalardan bir ses.

Honoria kafasını kaldırdı. "Kısa süre önce buraya uğrayan üç denizciyi arıyorum. Onlarla konuşmalıyım. Carter, gördüğün iki adamı tarif et."

Carter, efendisinin dediğini yaptı. Bazıları onları hatırlamıştı.

"Dün gece buradaydılar. *Rising Star*'ın mürettebatı."

"*Rising Star* bu sabah Rotterdam'a doğru yola çıktı."

"Emin misiniz?" Barın dört bir yanından onaylamalar geldi.

Sonra sessizlik oldu. Derin sessizlik tüm bara hakim oldu. Honoria daha arkasına dönüp bakmadan, Şeytan'ın geldiğini anladı.

Dönüp kocasının yüzüne bakarken gözlerini kırpıştıramıyordu. Onun yerine yutkundu. Gelen kocasıydı ama görmeye alışkın olduğu adamdan

farklıydı. Şeytan tehditkar bir tavırla kapıda duruyordu. İçinden dalga dalga yayılan öfkeyi zor zapt ediyordu. Görkemli kıyafeti, güçlü yapısını gizleyemediği gibi, en ufak bir hatada karşısındakini un ufak edeceği izlenimini de saklayamıyordu.

Şeytan, soğuk ve sabit bakan gözlerini Honoria'dan ayırıp meydan okumadan çok vaat duygusuyla odanın her yanında gezdirdi. Fırıldak da hemen yanında duruyordu. Sadece ikisi, barın aşırı kalabalık görünmesine yol açmıştı.

Şeytan bakışlarını gözlerini kocaman açan barmene yoğunlaştırdığında, Honoria yüzüne bir tebessüm takınıp olası bir kavgayı önlemeye çalıştı. "İşte geldiniz lordum. Ne yazık ki aradığınız adamlar burada değil. Bu sabah ayrılmışlar."

Şeytan gözlerini kırpmadı. Bakışları Honoria'ya kenetlenmişti. Gözlerindeki soğuk ifadenin yerini alevler almıştı ama hala inanılmaz derecede sabit bakıyordu. Bir kaşını kaldırdı.

"Öyle mi?"

Derinden gelen bir sesle ağzından çıkan tek kelime, adamın düşüncesini ele vermiyordu. Bir an, bardaki herkes nefesini tuttu. Sonra Şeytan, barmene kafasını salladı.

"Bu durumda izninizi isteyelim."

Şeytan dönüp Honoria'yı kolundan kavrayarak eşiğe yöneltti ve Sligo'nun yetişip açtığı arabaya bindirerek güvenliğini sağladı.

Fırıldak da arkalarından çıktı. Bir ayağını arabanın basamağına koyan Şeytan'ın omzuna dokundu. "Ben diğer arabayla gelirim." Fırıldak küçük arabanın durduğu noktayı işaret etti.

Şeytan başını sallayıp Honoria'nın arkasından arabaya bindi. Sligo kapıyı kapattı. Arabacı da dizginleri şaklattı.

Arabacının dar yoldan çıkması üç sessiz ve gergin dakika sürdü. Grosvenor Meydanı'na çıkmaları da eşit derecede sessiz bir yarım saat sürmüştü. Şeytan indi ve Sligo'nun indirmesini bekleyip karısına elini uzattı.

Webster kapıyı açtığında, rahatladığı yüzünden belliydi. Sonra efendisinin yüzünü görünce tüm ifadesi silindi. Honoria, insan etinden çok kayayı andıran kola girip hole girerken başını dik tuttu.

Şeytan holde durdu. "İzin verirseniz hayatım, Sligo'yla konuşmak istiyorum." Sesi buz gibiydi. Keskin ses tonu, konuşmanın geneline yayılıyordu. "Birazdan yukarı gelirim."

Honoria o akşam ilk kez, avizeden yansıyan ışık sayesinde kocasının yüzünü açıkça gördü. Her zamankinden solgundu, sert ifadesi belirgin, gözleri garip bir karaltıyla ölüm maskesinin altına gizlenmişti sanki. Honoria o kapkara bakan gözlere doğrudan baktı. "Sligo benim emirlerimi yerine getirdi."

Şeytan, soğuk ifadesiyle kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

Honoria kocasının gözlerine bakıp kafasını eğdi. Sonra da basamaklara yöneldi. Kocası bu haldeyken ne söylese ters etki yaratacaktı.

Şeytan sert bir ifadeyle karısının üst kata çıkışını izledi. Honoria kaybolduğunda, gözlerini Sligo'ya çevirdi. "Kütüphaneye."

Sligo aceleyle içeri girerken Şeytan yavaş hareket ediyordu. Eşikten geçerken durdu. Bir uşak kapıyı örttü. Sligo masanın bir yanında dikkatlice durmuştu. Şeytan aradaki mesafeyi kapatmadan önce sessizliğin uzamasına izin verdi.

Başka zamanlar masasına otururdu. Bu gece, içindeki öfke rahatlamasına izin vermiyordu. Karanlık avluya bakan pencerenin önünde durdu.

Kelimeler zihnine üşüşüyor, dilinin ucuna gelip öfkeli bir tonla ağzından dökülmeye çalışıyordu. Çenesini kenetleyip öfkesini bastırmaya çalıştı. Daha önce böylesine öfkelendiğini hatırlamıyordu. İliklerine işleyen öfkesi öyle güçlüydü ki zapt etmek mümkün değildi.

Sligo'ya baktı. "St. James'te rastladığım uşak, bana ekselanslarının Anchor's Arms'a gittiğini söyledi. Daha arabaya binmeden, evimin üç çalışanıyla daha karşılaşıp aynı müjdeli haberi aldım. Anladığım kadarıyla, çalışanlarım sokaklara dökülüp beni arıyormuş. Emirlerime uyup karıma göz kulak olmak yerine! Sevgili karımın, Anchor's Arms diye bir yerin varlığından nasıl haberdar olduğunu söyler misin bana?"

Sligo çekinerek, "O sorunca ben de söyledim," dedi.

"Hangi akla hizmet edip onu oraya götürdün peki?"

Adamın kükremesiyle birlikte kapı açıldığında, Şeytan, Webster'a uğursuz bir bakış attı. "Rahatsız edilmek istemiyorum."

"Evet ekselansları." Webster, Bayan Hull'a kapıyı tutup arkasından kapattı. "Ben ve Bayan Hull olayları yanlış değerlendirmenizi istemiyoruz."

"Karımı bir liman barında bulmanın neresini yanlış değerlendirebilirim?"

Sözcükler, kırık cam kadar keskindi. Webster'ın benzi attı ama azimle devam etti. "Nasıl gerçekleştiğini öğrenmek istersiniz sanırım efendim. Sligo tek başına hareket etmedi. Hepimiz, ben, Bayan Hull ve Sligo, ekselanslarının niyetinden haberdardık. Onu caydırmaya çalıştık ama mantıklı sebeplerini dinleyince ona karşı koyamadık."

Şeytan yumruğunu öyle sıkmıştı ki elini acıdı. Çenesi kenetlendiğinden, dişlerinin arasından konuştu. "Ne sebebi?"

Webster, Honoria'nın planını ana hatlarıyla anlattı ve Bayan Hull da detaylandırdı. "Bana çok mantıklı göründü." Savunucu bir tavırla iç geçirdi. "O da bizim kadar endişeliydi ve çok da akılcı bir fikirdi."

Şeytan hepsini azarlayacaktı ki kendini tuttu. Öfkesini yatıştırıp uygun bir ifadenin altına gizleyerek gözlerini kıstı. "*Çıkın!* Üçünüz de."

Kapıyı arkalarından dikkatlice kapayarak çıktılar. Odanın içinde gezinip duran Şeytan, gecenin karanlığına baktı. Sligo, sosyetik kadınları onaylamazdı. Webster kendisine sıkı sıkıya sadıktı ve Bayan Hull da fazlasıyla tutucuydu. Yine de karısı hepsini ayartmıştı. Mantıklı fikirleriyle.

Honoria Prudence Anstruther-Wetherby'la evlendiğinden beri, dizlerine kadar kadının fikirlerine batmıştı. Oysa kendisinin de iyi, sağlam ve katı fikirleri vardı. Ama fikirlerini çalışanlarıyla paylaşması için bir neden yoktu. Şeytan, topuklarının üzerinde dönüp kütüphaneden çıktı.

Dük dairelerine yönelirken, Honoria'nın üç işbirlikçisine karşı öfkesini yatıştırdığını kabullendi. Eğer en yoğun noktadaki öfkesini onlardan çıkarsaydı, Honoria onunla kesinlikle yüzleşemezdi. Hal böyleyken...

Koridorun sonuna geldiğinde kapıyı açıp arkasından çarptı.

Honoria yerinde sıçramadı bile. Şöminenin karşısında, kafası dik, sarsılmaz bir kararlılıkla oturmuştu. Kahverengi kadife gezinti kıyafetinin etek kısmı, önündeki alevlerden yansıyan ışıkla parıldıyordu. Tepesinde topladığı kahverengi saçları da ışıl ışıldı. Ellerini kucağında birleştirmiş, yüzü solgun ama sakin, kocaman açtığı mavi-gri gözlerinde korkudan eser yoktu. Yuvarlak Anstruther-Wetherby çenesini sertçe kaldırmıştı.

Şeytan yaklaşırken, kadının çenesinin yükseldiğini ve gözlerini üzerinden ayırmadan baktığını gördü. Tam önünde durdu. "Tolly'nin katilinin peşine aktif şekilde düşmeyeceğinize *söz* vermiştiniz."

Honoria soğukkanlılıkla bir kaşını kaldırdı. "*Tolly*'nin katili mi? Birileri *sizi* öldürmeye çalışırken burada öylece oturamazdım."

Şeytan'ın kararan gözlerinde gölgeler belirdi. Kafasını eğdi. "Tamam. Ama şimdi bana bu sözü verebilirsiniz."

Honoria doğruldu. Şeytan hala tam karşısındaydı. "Bunu yapamam."

Şeytan'ın gözleri yeşilden çok kapkara görünüyordu artık. Karısına yanaştı. "Yapamaz mısınız, yoksa yapmaz mısınız?"

Honoria yere baktı. "Yapamam." Gözlerini kocasından ayırmadan çenesini sıktı. "Ve yapmam. Bunu benden ciddi olarak bekleyemezsiniz."

Şeytan üç saniye boyunca gözlerini karısının üzerinden ayırmadı. "Ben çok ciddiyim." Bir elini şömine rafına dayayıp yüzünü karısına yaklaştırdı. "Kadınlar ve eşler sessizce oturup nakış yapar, serserilerin peşine düşmez. Kocaları döndüğünde evde olur, *limanda tehlikeli işler peşinde koşmaz!*" Şeytan bir an gözlerini kapayıp kükreme isteğini bastırdı. Sonra Honoria'nın bakışlarını hapsedip devam etti. "Bir daha burnunuzu böyle tehlikeli işlere sokmayıp evde, güvenle oturarak kimsenin katilini bulmaya girişmeyeceğinize söz vermenizi istiyorum." Gözlerini Honoria'nın gözlerine kenetleyip bir kaşını kaldırdı. "Tamam mı?"

Honoria gözlerini kaçırmadı.

"Neden?"

Şeytan kükrememek için kendini zor tuttu. "*Bana söz verin!*"

"Ancak cehennem donarsa!" Honoria'nın gözlerinden kıvıldım yayılıyordu. "Birileri sizi elimden almaya çalışırken öylece oturup beklememi isteyemezsiniz. Ben sizin düşesinizim, ilgisiz bir izleyici değil. Ölüm haberinizi alma ihtimaliyle nakış işleyip haber bekleyerek oturmayacağım. Karınızsam size yardım etmeye hakkım var demektir. İşin içinde ateşte yürümek varsa onu da yaparım." Yukarı kaldırdığı çenesi şimdi daha da yükselmişti. "Ben bir Anstruther-Wetherby'ım. Ölüm ve tehlikeyle sizin kadar iç içe yaşadım. Uysal ve hoşgörülü bir kadın istiyorsanız *benimle* evlenmemeliydiniz."

Ağzından dökülen sözlerden çok, kadının coşkusuna şaşıran Şeytan, karısına baktı. Sonra kaşlarını daha fazla çatıp kafasını iki yana sallayarak, "Hayır," dedi.

Honoria da kaşlarını çattı. "Ne için hayır dediniz?"

"Saydıklarınızın hepsine ama en çok da bir katili bulma görevinde bana yardım etmenize karşı çıkıyorum. Karım olarak sadece diğer yükümlülüklerinizi yerine getirmeniz yeterli. Benim gözümde, kendinizi tehlikeye atmanızı gerektirecek bir sebep yok."

Yüzleri birbirinden on beş santim uzaktaydı. "Bunu kabul edemem." Şeytan'ın öfkesine boyun eğemezdi.

Şeytan'ın dudakları hafifçe büküldü. Konuştuğunda sesi şaşkınlık verircesine kısıktı.

"*Kabul edeceksiniz.*"

O delici ve ürkütücü bakışlardan gözlerini çekmek, kadın için büyük çaba gerektiren fiziksel bir güçtü sanki. Yine de Honoria saf bir arzu ve inatla o ürkütücü gözlere baktı. "Her söylediğinizde haksızsınız. Daha önce gücüm yetmediği için sevdiklerimi kaybettim. Onlara yardım edemedim, hiçbirini kurtaramadım." Çenesi sabitlenip dişleri kenetlendi. "Öylece oturup sizin de elimden kayıp gitmenizi izlemeyeceğim."

Sesi titriyordu. Şeytan'ın gözlerinden gümüş rengi kıvılcımlar yayılıyordu. "Lanet olsun! Sizce ben, elinizden kayıp gider miyim?"

"Kasten yapmazsınız ama zehiri ben fark ettim, unutmayın."

Şeytan elini savurdu. "O buradaydı." Karısının yüzünü, gözlerini inceledi. "Bu evin sınırları dahilinde tüm kalbinizle beni koruyabilirsiniz ama *tehlikeden uzak duracaksınız.* Görevden bahsetmişken... Sizi korumak benim görevim. Ama beni korumak sizin göreviniz değil."

Honoria kafasını iki yana sallayacaktı ki Şeytan elinin kenarıyla karısının çenesini kavrayıp Honoria'nın gözlerini bakışlarıyla hapsetti. "Size dediğimi yapacağınıza söz verin."

Honoria, derin bir nefes alıp kafasını salladı. "Hayır. Görevin canı cehenneme. Hayatınızın güvenliğini sağlayacak mantıklı öngörülerimden de bahsetmiştik." Nefes almadan, çabucak konuştu. Kocasının anlamasını sağlamalıydı. "Hiçbir itiraz kabul etmiyorum."

Şeytan'ın yüzü gerilip elleri düştü ve sonunda geri çekildi. Honoria, gözlerini kocasınınkilere kenetleyip maskesinin ardına gizlenmesini engellemeye çalıştı. Kısa bir nefes alıp sözleriyle birlikte dışa verdi. "Sizi seviyorum. Bugüne dek kimseyi sevmediğim kadar seviyorum. Mantığın ötesinde bir sevgi bu. Gitmenize, sizi elimden almalarına asla izin veremem. Kendinizi hayatın akışına bırakmak gibi bir şey bu. Çünkü siz benim hayatımsınız."

Şeytan kaskatı kesildi. Bir dakika boyunca Honoria'nın gözlerine bakıp orada gördükleri, adamın yüreğinde hapsoldu. Gözlerini çevirip uzaklaştı. Kapıya yönelip durdu. İki yanda yumruk yaptığı elleri ve kabaran göğsüyle kafasını çevirip tavana baktı. Sonra nefes alıp aşağıya baktı. Kadına dönmeden konuştu.

"Yeterli bir mazeret değil."

Honoria çenesini kaldırdı. "Bana göre öyle."

"*Lanet olası kadın!*" Şeytan öfkeyle Honoria'ya döndü. "Güvenimi sağlamak adına, kendinizi kim bilir hangi tehlikenin içine atabileceğinizi bilerek nasıl hareket ederim söyler misiniz?" Sesi aşağılara kadar inip avizeyi salladı. Kapana kısılmış yırtıcı bir kaplan gibiydi. "Bugün nereye gittiğinizi öğrendiğimde ben ne hissettim biliyor musunuz?" Suçlama dolu bir bakışla gözleri kadını taradı. "O barın kapısından girdiğimde ne hissettiğimi *biliyor* musunuz?" Tam Honoria'nın önünde durdu.

Şeytan'ın bakışları kendi bakışlarına kenetlendiğinde Honoria nefesini tuttu.

"Öyle bir yerde başınıza neler gelebilirdi, farkında mısınız?" Bir kahin gibi sesini alçaltarak konuşmuştu.

Honoria kımıldamadı.

"Sligo'yla Carter'ı bıçaklayıp hiç acımadan öldürebilirlerdi. Sonra da sırayla size tecavüz ederlerdi. Hala hayattaysanız boğazınızı keserlerdi."

Şeytan, duygusuz bir inançla konuşuyordu. Söyledikleri gerçekti. Yüzleşmesi gereken bir gerçek. Omuz kasları dalgalandı. Öfkesini bastırıp karşısında dimdik ayakta duran ve herhangi bir zarar görmeyen kadının gerçekliğine sıkı sıkıya sarıldı. Bir saniye sonra ona yaklaştığını fark edince aniden geri çekilip tekrar adımladı ve durdu.

Sırtı Honoria'ya dönük şekilde derin bir nefes aldı. "Öyle bir durumda ben kendimi nasıl hissederdim dersiniz? Ya size bir şey olsaydı?" Durup düz bir ifadeyle, "Kendinizi benim için tehlikeye atmanıza göz yumamam. Bunu benden isteyemezsiniz," dedi.

Odayı sessizlik kapladı. Şeytan yeniden Honoria'ya baktı. "Bile bile tehlikeye atılmayacağınıza söz verir misiniz?"

Honoria gözlerini kocasından ayırmadan başını salladı. "Verememem."

Şeytan doğrudan karşıya baktı. Tek ve inatla belirtilen sözcük, öfkesinin sırtındaki güçlü kaslara kadar yayılmasını sağlamıştı.

"Söz verememem." Honoria ellerini iki yana açtı. "İnat etmek istemiyorum ama söz veremeyeceğimi görmelisiniz..." Kadının sözleri, hafifçe boğuk bir kükremeyle kesildi. Arkasından Şeytan kapıyı hızla açtı. Honoria kaskatı kesilmişti. "Nereye gidiyorsunuz?"

"Alt kata."

"Sakın bir yere *gideyim* demeyin." Giderse geri döner miydi? "Ben henüz söyleyeceklerimi bitir..."

Kapı tokmağını tutan Şeytan, dönüp yeşil gözlerini karısına dikti. "Gitmezsem bir an yerinizde duramazsınız."

Honoria tepki gösteremeden Şeytan kapıyı sertçe kapattı. Sert ayak seslerini dinleyip geri çekildi. Şöminenin karşısına oturup gözlerini kapı çerçevesine dikerek anlamsızca bakakaldı.

Kütüphaneye inen Şeytan, kendini koltuklardan birine bıraktı. Bir an sonra odanın içinde gezinmek üzere kalktı. Asla böyle gezinmezdi. Kontrolü kaybetmenin göstergesiydi bu davranış.

Homurdanarak olduğu yerde durdu. Gözlerini kapatıp kafasını geriye attı ve öfkesini dindirmek için nefes alıp vermeye odaklandı. Karısı olarak seçtiği kadının yarattığı içini saran duygu batağından kurtulmaya çalıştı.

Hem çenesini, hem de yumruğunu kenetleyip yeniden rahatlamaya çalıştı. Gergin kasları birer birer çözüldü ve sonunda biraz sakinleşti. Gözleri hala kapalı şekilde, tepkilerinin altında yatan sebebi çözmeye çalıştı.

Bulduğunda şaşırmadı.

Honoria beklenmedik bir başarı gösterip Şeytan'dan daha ileriye gitmişti. Onu mutsuz da etse sonuçta daha önce böyle bir deneyim yaşamıştı. Şeytan'sa böyle bir şeyi ilk kez yaşıyordu.

Savaş meydanında bile gerçek korku nedir yaşamamıştı. O bir Cynster'dı. Kader Cynster'ları korurdu. Ne yazık ki, Cynster kadınları sayesinde kaderin onlara iyi davrandığını göremeyecek kadar da dar kafalıydı. Bu yüzden de nasıl başa çıkacağını bilemediği bir korku yaşıyordu.

Yavaş yavaş nefes alıp vererek gözlerini açtı. Parmaklarını yayıp inceledi. Sabit duruyorlardı. Uzun süre gergin kalan kasları şimdi üşüyordu. Sürahiye bakıp yüzünü buruşturdu. Gözlerini şöminede mutlulukla dans eden alevlere çevirip durdu ve bilinçli olarak anılarının kapısını aralayıp Honoria'nın sözlerinin kendisini ısıtmasına izin verdi.

Alevleri öyle uzun bir süre izledi ki derin bir nefes alıp kapıya yöneldiğinde hala gözlerinin önünde dans ediyorlardı.

Honoria, yatağının hiç tanıdık olmayan örtülerinin altında titredi. Kendi kendine yaşadığı fikir çatışmasının ardından dairesine dönüp üzerindekileri çıkararak örtülerin arasına sokulmuştu. Akşam yemeği yememişti ama bunu sorun etmiyordu. İştahı kaçmıştı zaten. Tekrar yerine gelir miydi, onu da bilmiyordu. Ama Şeytan'la tekrar tartışsa bile söylediklerinin tek kelimesini değiştirmezdi.

Önemli bildirimlerde bulunmuştu ve Şeytan'ın bundan hoşlanmasını beklemiyordu. İtiraf ettiği şeyi nasıl yorumladığını bilmiyordu. Gözlerinin de sözlerini onayladığını görür görmez yanından gitmişti.

Honoria kaşlarını çatıp sayısız defalar kocasının tepkisini düşünerek bir anlam vermeye çalıştı. Görünürde, her zamanki zalim ve zorba tavrıyla emirlerine uymaya zorluyor, Honoria pes etmeyince de gözdağı veriyordu. Yine de söyledikleri bütünüyle bu tanıma uymuyordu. Honoria'nın kendini tehlikeye atması, Şeytan'ı bir yere kadar sinirlendirirdi. Bu daha çok...

Belli belirsiz düşünceler zihnini kurcalayıp uykuya dalana kadar peşini bırakmadı.

Uyandığında, kocaman ve iri bir gölgenin üzerinde gezindiğini gördü.

"Lanet olası kadın. Burada ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

Honoria, kıkırdamamak için kendini zor tuttu. Adamın sesi, bu toprakların en güçlüsünün değil de rahatsız olmuş, kederli bir erkeğinki gibi çıkmıştı. Honoria'nın gözleri karanlığa alışınca, ellerini kalçasına koyup kafasını sallayan, sonra da kendisine doğru yönelen kocasını gördü.

Şeytan, örtüleri kaldırıp yumuşak yatağa doğru eğilerek, elini Honoria'nın tenine kaydırdı. Kendisini kolayca kaldırdığında Honoria sesini çıkarmadı.

"Şu lanet olası gecelik."

Şeytan'ın sesindeki nefret, Honoria'nın çenesini kenetlemesine yol açtı.

"Ne yaptığını sanıyor ki?"

Adam, kucağında Honoria'yla kısa koridoru geçti. Birkaç saniye sonra nazikçe yatağına yatırılmıştı. Honoria gerçekçi olmak adına, mırıldanıp sızlanması gerektiğini düşündü.

Kocasının iç geçirip soyunduğunu bildiren tanıdık sesleri dinlerken zihninde şu anda göremediği şeyleri canlandırdı.

Adamın, yanına uzanıp kaskatı bedenini kendisine sarmasıyla göğsüne bir acı saplanan Honoria rahatlamıştı. Şeytan bir kolunu dikkatlice Honoria'nın karnına koydu. Elini nazikçe göğsüne yasladığında, uzun parmakları sahiplenircesine karnını kavramıştı.

Honoria, adamın uzun ve derin nefes alıp verdiğini duydu. Gerginliğini üzerinden atmıştı.

Birkaç dakika sonra, Honoria *uyanıp uyanmamaya* karar vermeden kocasının nefesi derinleşti. Merakından kurtulamayıp gülümseyen Honoria gözlerini kapattı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Ertesi sabah Honoria geç saatte uyandığında, Şeytan çoktan kalkıp işleriyle uğraşmaya başlamıştı. Adamın bitmez tükenmez enerjisi Honoria'ya haksızlık gibi görünüyordu. Geceki olaylar onu tüketmişti. Gözleri, rengarenk halının üzerindeki ipek, krem kumaşa takıldı. Geceliği.

Geceyarısı yine sevişmişler, yarı uykulu haliyle Honoria geceliğinin sıcaklığını bırakmak istememişti. Buna karşın Şeytan övgüyü hak edecek biçimde, geceliğin yerini tutmuştu. Şimdi bile o heyecanı vücudunun her noktasında hissediyordu. Gülümseyip yaşadıklarının keyfine vararak yatağa iyice gömüldü.

İlk harekete geçen hangisiydi bilmiyordu, umursamıyordu bile. Birbirlerine dönüp vücutlarını sessiz bir anlaşmayla mühürlemişlerdi ve aralarında ne tür farklılıklar olursa olsun, temeli yaşadıkları malikane kadar sağlam bir ilişki yaşıyorlardı.

Odasının kapısı açıldı. Cassie göz atıp aceleyle içeri girdi. "Günaydın efendim." Geceliği kaldırdı. "Saat neredeyse on bir."

"On bir mi?" Honoria kirpiklerini kırpıştırdı.

"Webster kahvaltınızın ayrılmasını istiyor musunuz, diye soruyor. Akşam yemeği de yemediniz."

Honoria oturdu. "Geç yedik." Geceliği yeri boyladıktan bir saat sonra, Şeytan'ın iştahı açılmıştı. Honoria tekrar uykuya daldığında kocası mutfağa gitmiş, döndüğünde kadını uyandırıp bir parça tavuk, jambon ve peynir yiyip yanında beyaz şarap içmeye zorlamıştı.

"Balıklı pilav, haşlanmış yumurta ve sosis var."

Honoria burnunu büzüştürdü. "Banyo yapacağım."

Banyo, hiçbir şey yapmak istemeyen, tembel ruh haline çok uygundu. Önceki geceyi hayalinde yeniden yaşayarak buharları izledi ve zihninde, gecenin derinliklerinde, doymuş halde yanına uzanan kocasının derin sesini hatırladı. *"Beni kaybetmekten, benim seni kaybetmekten korktuğumun yarısı kadar bile korkmuyorsundur."* Aslında bu, adamın farkında olmadan yaptığı bir itiraftı çünkü Honoria'nın uyuduğunu sanıyordu.

Neden Honoria'yı kaybetmekten, kadının onu kaybetmekten korktuğundan daha çok korkuyordu ki?

Dakikalar geçtikçe su soğuyordu ama Honoria sadece tek bir yanıt bulmuştu. Küvetten çıkarken keyfi yerine gelmişti. Sonraki yarım saatini, özellikle bu tür sonuçlara varmaması gerektiği yönünde kendine öğütler vererek geçirdi.

Kahvaltı odasına geçti ama bir türlü yerinde duramıyor, pencere ve şömine arasında mekik dokuyarak kocasını tekrar görme özlemiyle yanıp tutuşuyordu. Adamın yüzüne ve berrak gözlerine bakmak istiyordu. Bayan Hull bitki çayı getirdi. Minnettarlıkla çayı kabul etmişti ama duvarları izlerken çayı da soğumuştu.

Louise ve ikizlerin ziyarete gelmesi, kadının dikkatini biraz dağıtmıştı. Kızlar öğle yemeğine gelmişti ve son dikilen elbiselerini anlatmaya pek hevesliydiler. Honoria tabağındaki balık buğulamasıyla oynayıp dikkatini pek vermeden kızları dinliyordu. St. Ives düşesinin keyifsizliği spekülasyona yol açsa da tüm randevularını iptal etmişti.

Bu durumda spekülasyonlar doğrulanıyordu. Şimdiye kadar bu düşüncenin zihninde şekillenmesinden korkuyordu ama artık emindi işte. Sabahları keyifsiz uyanması, iştahsızlığı, her şeyi açıklıyordu.

Şeytan'ın çocuğunu taşıyordu.

Tahmin edilir bir endişeyle ve mutlulukla karışık bir önseziyle, bu düşünce ayaklarını yerden kesiyordu. Şeytan ve desteğini esirgemeyen ailesi yanındayken gerçek bir korku duyamazdı.

Sanki bu düşüncesini onaylarcasına, ikizler merdivenlere yöneldiğinde Louise ona sevgiyle baktı. "İyi görünüyorsunuz ama kafanızda herhangi

bir soru varsa bana, Horatia'ya ya da Celia'ya sorabilirsiniz. Hepimiz bu yoldan geçtik."

"Ah, evet." Honoria kızardı. Henüz haberi Şeytan'a bile vermemişken, halalarına nasıl söyleyebilirdi ki. "Bu şey..." Kelimeler ağzından belli belirsizce dökülüyordu. "Eğer..."

Louise, gülümseyerek kadının kolunu sıktı. "Şüphen olmasın tatlım. Zamanı gelecek." Honoria'yla vedalaşıp önünde ikizlerle birlikte ayrıldı.

Honoria merdivenleri çıkarken haberi Şeytan'a nasıl vereceğini düşündü. Bunu her düşündüğünde, olası katilin hayali davetsizce araya giriyordu. Sabah konuşmuşlardı. Şeytan o sabah evden ayrılmadan önce ona Fırıldak'la birlikte kanıt peşinde koştuklarını söylemişti ama olayı detaylandırmayıp hepsini gece anlatacağına söz vermişti. Şu anda dikkatlerinin dağılmaması gerekliydi. Şeytan'ın varisinin yakında doğacağını bildirmek, sosyetenin dikkatini üzerlerine çekip karmaşa yaratacaktı.

Kahvaltı odasına giren Honoria kafasını salladı. Şeytan'a baba olacağı haberini, olası katil bulunduktan *sonra* verecekti. O zamana dek kocasının güvenliğini sağlayacaktı. Honoria için Şeytan, karnında taşıdığı çocuğundan bile önemliydi. Ayrıca söyleyeceklerinin mutlu, her zaman sevgiyle anacakları bir haber olmasını istiyordu, bir katilin gölgelediği bir haber değil.

Büyük koltuğa gömüldüğünde, Webster kapıyı çalıp içeri girdi. "Bir mesajınız var efendim." Gümüş tepsinin içindeki notu uzattı.

Katlı mektubu alan Honoria, kocasının abartılı yazısına benzemeyen gösterişsiz yazıya baktı. "Teşekkürler Webster." Mührü kırıp bıçağı tepsiye bırakarak, Webster'a gidebileceğini bildirdi. Honoria mektubu açarken uşak odayı terk etti.

Ekselansları St. Ives düşesine,

Kocanızı öldürmek isteyen kişi hakkında daha fazla bilgi almak isterseniz No:17 Green Caddesi'ne gelin. Yalnız gelin ve kimseye bahsetmeyin. Aksi halde her şeyi berbat edersiniz. Bu notu da okur okumaz imha edin ki kulağınıza bilgileri fısıldayacak minik kuş ürkmesin.

Bir dost

*

Honoria uzunca bir süre nota bakakaldı sonra yeniden okudu. Ardından da sakinleştirici bir nefes alıp koltuğa yaslandı.

Şeytan gitmesini istemezdi. Ama gitmezse ne olurdu?

Potansiyel bir tehdit altındaydı ama iş çığırından çıkmıştı artık. Daha önemli olan, Şeytan'ın tepkisiydi. Tabii ki bunu düşünmek kadını caydırmayacaktı. Kendi korkusu, Şeytan'ınkinden daha büyüktü.

Nottaki yazının kalın harflerine bakıp yüzünü buruşturdu. Şeytan'ın sözlerini tekrar tekrar düşündü. Eğer doğru anladıysa, Şeytan'ın korkusu kendisininkinin aynadaki yansımasıydı. O korkuyu doğuran tek bir duygu vardı. Şeytan'ın hissettiği bu duyguyu Honoria'nın göz önünde tutması, ona önem vermesi gerekiyordu. Ama aynı duygu, Green Caddesi'ne gitmesini de gerektiriyordu. İkisini birden nasıl yapabilirdi ki?

Beş dakika sonra ayağa kalkıp yazı masasına geçti. On beş dakika sonra da mektuba kum serpip katladı ve mühürledi. Balmumunu üfleyip ayağa kalktı ve odadan çıkıp çan ipini üç kez çekti.

Sligo çağrıyı hemen yanıtladı. "Buyurun efendim."

Honoria şömine rafındaki saate baktı. Üçe geliyordu. "Ekselansları şu anda nerede?"

"Bay Fırıldak'la White's'talar." Sligo neredeyse gülümsemişti. "Bugün peşine taktığım adamdan kaçmaya çalışmadı."

"Güzel." Honoria mektubu Sligo'ya uzattı. "Bu notun bir an önce ekselanslarına iletilmesini istiyorum."

"Emredersiniz efendim." Mektubu alan Sligo kapıya yöneldi.

"Webster da bana küçük bir fayton ayarlasın."

"Küçük fayton mu efendim?" Sligo şaşkın bir ifadeyle döndü. "İsterseniz, büyük arabayı hemen hazırlatabilirim."

"Hayır." Honoria otoriter bir ses tonu takındı. "Küçük bir fayton istiyorum. Yakın bir yere gidiyorum. Büyük arabayı hazırlamanın anlamı yok." Kafasını gösterişli biçimde sallayıp Sligo'nun gitmesine izin verdi. "Webster'a on dakika içinde çıkacağımı söyle."

Sligo çıktı. Honoria da "dost"undan gelen mektubu alıp tekrar tekrar okuduktan sonra, güzelce katlayıp üst kata çıktı.

On dakika sonra, kürkü ve fildişi boncuklu çantasıyla faytonun bir köşesine yerleşti. Uşak onu selamlayıp tam kapıyı kapatıyordu ki Sligo arabaya atlayıp diğer köşeye oturdu. Honoria, Sligo'ya baktı. "Mektubum nerede?"

Sligo, Honoria'ya huysuz bir kadınla kapana kısılmış gibi bakıyordu. "Yolda. Daley'yi gönderdim. İstediğiniz gibi, mektubu ekselanslarına teslim edecek."

"Öyle mi? Peki burada ne yapıyorsun?"

"Ah..." Sligo kirpiklerini kırpıştırdı. "Tek başınıza gitmenizin güvenli olmayacağını düşündüm. Londra'yı çok iyi bilmediğiniz için kaybolabilirsiniz."

Honoria dudaklarını büzüştürüp eteğini düzeltti. "Birkaç sokak ötedeki bir tanıdığımı ziyarete gidiyorum."

Sligo yutkundu. "Öyle de olsa, mahsuru yoksa sizinle gelmek istiyorum efendim."

Honoria kafasını kaldırıp mahsuru olduğunu söyleyecekti ki kafasına dank etti. "Yanımdan ayrılmamanı, ekselansları mı emretti?"

Sligo somurtup başıyla onayladı.

Honoria iç geçirdi. "Tamam. Ama sen faytonda bekleyeceksin."

Faytonun bölmesi açıldı ve sürücü aradan onlara baktı. "Bir yere gidiyor muyuz yoksa sırf sohbet etmek için mi beni durdurdunuz?"

Honoria sert bakışıyla adamı susturdu. "Green Caddesi. Yavaş yavaş gidin. Nerede duracağınızı size söylerim."

"Hay hay! Sürücü bölmeyi kapattı ve hemen ardından yola çıktılar.

Kadının büyükbabası Green Caddesi 13 numarada yaşıyordu. 17 numara, parkın yakınlarında olmalıydı. Sürücü atları caddeye soktuğunda, Honoria bina cephelerine bakıyordu. 17 numara, bir centilmenin görkemli konutuydu. İki ev daha öteye gittikten sonra, "Burada durup beni bekleyin," dedi.

Sligo da kadının emirlerine uydu. Fayton durdu. Sligo atlayıp Honoria'nın inmesine yardım etti. Honoria, yolun karşı tarafındaki 17 numaradan, faytonun yanı sıra Sligo'yu da gizlemek üzere, emir verircesine bir bakış attı. "Beni burada faytonun *içinde* bekle."

Sligo kirpiklerini kırpıştırdı. "Kapıya kadar size eşlik etmem gerekmez mi?"

"Sligo! Burası Green Caddesi, Billingsgate değil. Arabanın içinde kal."

Sligo hüzünlü bir ifadeyle baş eğdi. Honoria, Sligo'nun oturmasını bekleyip döndü ve kısa bir mesafe yürüdükten sonra karşıya geçti. Kararlı bir şekilde 17 numaranın basamaklarını tırmandı. Kapı tokmağına uzandığında eli havada donakaldı. Pirinç kapı tokmağı bir kadın şeklindeydi: Çıplak bir kadın. Honoria kaşlarını çatıp eldivenli elini abartılı tokmağa götürüp otoriter bir tavırla çaldı.

El çantasını kavrayıp kocasının mektubunu okuduğunda nasıl kızacağını düşünmemeye çalıştı. White's'taki komitenin anlayacağını ümit etti. Sonra kapının diğer tarafından yaklaşan ayak seslerini duydu. İyi eğitilmiş bir uşağın ayak seslerinden çok, yavaş, tanıdık ve sinsi ayak sesleriydi bunlar. Kapı daha açılmadan, Honoria bir uşakla karşılaşmayacağını anlamıştı.

Kapıyı kimin açtığını gördüğünde, kadının ağzı bir karış açık kaldı.

Chillingworth kontunun da ağzı bir karış açık kalmıştı.

Bir an hiç kımıldamadan birbirlerine baktılar. Honoria, olasılıkları ve varsayımları hızla gözden geçirirken zihni tökezledi.

Sonra Chillingworth kaşlarını çattı. "Tanrı aşkına, orada durmayın! Biri sizi görebilir."

Honoria hayretler içerisinde kirpiklerini kırpıştırıp ön basamaklarda kalakaldı. Boğuk bir sesle homurdanan Chillingworth, Honoria'nın kolunu kavrayıp içeri çekti. Kapıyı örtüp yüzüne baktı.

Chillingworth, Şeytan kadar uzun boylu olmasa da ufak tefek bir adam da değildi. Dar holde Honoria, olayın fazlasıyla farkına varmıştı. Neler olup bittiği hakkında en ufak ipucu edinmemesine karşın, Chillingworth'e görkemli bir bakış attı. "Uşağınız nerede?"

Chillingworth, Honoria'nın bir anlam çıkaramadığı bir bakışla karşılık verdi. "Uşağım dışarıda. Diğer çalışanlarım gibi." Honoria'nın gözleri büyüdü. Chillingworth zalimce kafasını salladı. "Ciddi olduğunuza inanamıyorum." Honoria'nın yüzünü, gözlerini inceledi.

Honoria meydan okurcasına çenesini çevirdi. "Tabii ki ciddiyim."

Chillingworth, hayret ve hayalkırıklığı karışımı bir ifadeye bürünmüş, ardından en büyük rakibininkine benzer sert bir ifadenin ardına gizlenmişti. Hafifçe omuz silkti. "O kadar ısrar ediyorsanız, neden olmasın."

Ve hemen, kafasını Honoria'ya doğru eğdi.

Boğuk bir çığlık atan Honoria, geri çekilip saldırganına vurdu.

Saat ikiye doğru Şeytan, dalgın dalgın White's'ın basamaklarını tırmanıyordu. Tam eşikte Fırıldak'a rastladı.

"*İşte* buradasın!" Fırıldak geri çekildi. "Nerelerdesin? Her yerde seni aradım."

Şeytan sırıttı. "Beni bulamamana şaşırdım. Ben de her yerdeydim çünkü."

Fırıldak kaşlarını çatıp ağzını açıyordu ki Şeytan soru sormasını engelledi. "Yemek yedin mi?"

Hala kaşları çatık Fırıldak kafasını evet anlamında salladı. Şeytan bastonunu kapı görevlisine bırakınca, Fırıldak da aynısını yaptı. "Sen yemek yerken konuşurum."

Yemek salonu, brendi içen centilmenlerle doluydu. Hızla yürüyen Şeytan, araştırmacı bir bakışla etrafı inceliyordu.

Fırıldak, etraflarındaki insanlara bakıp yüzünü buruşturdu. "Sonra söylerim."

Şeytan, konuşmamaktan memnun kafasını sallayıp kendini yemeğine verdi. Sligo'nun peşine taktığı iki seyisi deneyip sabah boyunca neden şehirde gezindiğini açıklayamazdı. Hiçbir zaman da açıklayamazdı. Izdırabı zaman içinde ilerleme kaydetmiyordu. Üstelik karısı onu sevdiğini söylediği için ondan kaçtığını da Fırıldak'a açıklayamazdı.

Aslında dolaysız şekilde tam bir inançla söylemişti. Şeytan duraksayıp şarabının yarısını bir dikişte içti.

Karısının kendisi için böyle hissettiğini, gözünü kırpmadan tehlikeye atılıp gözdağı verilmesine karşın asla yolundan caymayacağını bilmek çok garipti. Hepsini de onu sevdiği için yapıyordu.

Şarabından bir yudum daha içip tekrar düşüncelere daldı. Bir de bütün sabah boğuştuğu çıkmaza tabii ki. Honoria'nın onu sevmesiyle ilgili fikrini

söylese ve doğruluğunu kabul etse, karısının kendini tehlikeye atmasını da onaylamış olurdu. Ve böylesi, asla yapamayacağı bir şeydi.

Kendisi ve atalarının da yaşadığından emin olduğu tehlike durumlarında kocalar savunmaya geçerken Cynster eşleri de güvenli şatolara kapanırdı. Honoria'nın olaya bakışı ise tamamen farklıydı. Kadın da yanı başında savunmaya katılmak istiyordu.

Karısını anlıyordu ama böyle bir şeyi kabul edemezdi.

Hiç kolay olmayacağını, bunu onur meselesine çevirdiğini kendine itiraf ettikten sonra bile biliyordu.

Savunmasızlık kötüydü. Savunmasızlığını kabullenmekse kesinlikle çok daha kötüydü. Üstelik bir kez ağızdan çıkan söz, bir daha geri alınmazdı. İşin özü, daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yapıp ona sınırsız yetki vermiş olurdu. Şeytan'ın tehlikede olmasına verdiği tepkiye bakılırsa bunu yapması çok da akılcı olmazdı.

Söylediklerinden şüphe edip etmediğini bilmiyordu. Uzun süre gizli kalacağını sanmıyordu. Söz konusu olan Honoria Prudence'se kalmazdı. Böylesi de karısını tehlikeden uzak tutmasının, ancak tehlikeyi tamamen ortadan kaldırmasıyla mümkün olacağı anlamına geliyordu. Tolly'nin katilini dize getirmeliydi.

Tabağını kenara itip Fırıldak'a baktı.

"Ne öğrendin?"

Fırıldak yüzünü buruşturdu. "Sigara odasına gidelim."

Boş bir köşe bulup oturdular. Fırıldak bir ön giriş yaptı. "Temelde haklıyım. Kaynakları her..."

"Afedersiniz ekselansları."

İkisi birden kafalarını kaldırdı. Kulübün uşaklarından biri Şeytan'ın dibinde durup gümüş bir tepsideki notu uzatmıştı. "Bu az önce elimize geçti ekselansları. Adam ısrarla notun size bir an önce ulaştırılmasını söyledi."

"Teşekkürler." Mektubu alan Şeytan mührü kırıp dalgın bir ifadeyle uşağı gönderdi. Mektubu açıp incelerken, Fırıldak, Şeytan'ın yüz ifadesinin sertleştiğini gördü. Şeytan'ın gözleri tekrar mektubun başına döndü. Belirsiz bir ifadeyle mektubu tekrar okudu.

"Ne oldu?" diye sordu Fırıldak, Şeytan kafasını kaldırdığında.

Şeytan, kaşlarını kaldırdı. "Bir şeyler olacak." Fırıldak'ın gözlerine bakmadı. "Beklenmedik bir gelişme." Mektubu katlayıp ayağa kalktı. "Afedersin, müsait olduğumda sana haber yollarım."

Döndü ve mektubu cebine koyup yürüdü.

Şaşkına dönen Fırıldak, Şeytan'ın arkasından bakakaldı. Sonra yüz ifadesi sertleşti. "Honoria Prudence, yine ne işler peşindesiniz?"

"Hayır! Durun! Gidemezsiniz."

"Nedenmiş?" Honoria hemen döndü.

Burun kemiğinin kenarına soğuk tampon bastıran Chillingworth, Honoria'nın peşinden hole gitti. "Çünkü gereksiz yere kendinizi riske atmanıza gerek yok. Kocanız bu durumu onaylamayacak. İşleri daha da kötüleştirmenin anlamı yok." Tamponu holdeki masaya bırakıp Honoria'ya baktı. "Başlığınız da düzgün durmuyor."

Honoria dudaklarını büzüştürüp aynaya baktı. Başlığını düzeltip Chillingworth'ün aynadaki yansımasını inceledi. Yüzü hala solgundu. Onu bırakıp gitmenin akıllıca olup olmadığını düşündü. Uşakları da henüz dönmemişti. Öte yandan neden bir an önce gitmesini istediğini de anlıyordu. "İşte!" diye döndü Honoria. "Şimdi oldu mu?"

Chillingworth gözlerini kıstı. "İdare eder." Sonra Honoria'ya döndü. "Sakın unutmayın. Şeytan'ı görür görmez notu ona gösterin. Sormasını *beklemeyin*."

Honoria çenesini çevirdi.

Chillingworth, onaylamadığını açıkça belirtircesine kadına baktı. "Tanrı'ya şükür benim değil, onun karısısınız. Ben dışarıyı kontrol ederken burada bekleyin. Büyükbabanız ya da uşağı etrafta olabilir."

Honoria, Chillingworth'ün kapıyı açışını izledi. Ön basamaklarda durup sokağı baştan aşağı inceledi.

"Tamam, kimse yok." Chillingworth kapıyı açık tuttu. "Faytonunuz dışında etrafta kimseler yok."

Honoria başı yukarıda kapıdan çıkıp durdu ve arkasına baktı. Kaşlarını çattı. "Ayaklarınız kafanızdan yukarda kalacak şekilde uzanın ve Tanrı aşkına şu tamponu tekrar koyun yoksa gözünüz daha kötü görünecek."

O gün ikinci kez Chillingworth'ün ağzı açık kaldı. Sonra öfkeyle konuştu. "Tanrım, nasıl bir kadınsınız siz? Gidin artık."

Honoria kirpiklerini kırpıştırdı. "Evet, tamam. Dikkatli olun." Döndü ve basamakları indi. Kaldırıma çıktığında, kendini bekleyen faytonu gördü. Diğer tarafa baktığında, siyah bir arabanın Green Caddesi'nin köşesinde belirdiğini gördü. Hemen arkasından, Chillingworth'ün kapısı kapandı. Saat dördü geçiyordu ve hava kararmak üzereydi. Chillingworth'ün dediği gibi, etrafta kimseler yoktu. İç geçiren Honoria, kaldırımda ilerledi.

Chillingworth'ün evinin basamaklarının yanındaki merdivenden birinin çıktığını görmemişti. Adam peşinden gelip hemen arkasında belirdiğinde, tehlikede olduğuna dair hiçbir şüphe duymamıştı. Siyah araba, kendi faytonunu kapatarak Honoria'nın hizasında ilerledi. Honoria arabaya baktı. Kapkara bir örtü kadını zifiri karanlığa gömdü. Nefesi kesilerek örtüyü kavramaya çalıştı. Ama örtü, kadını sıkıca sarmıştı. Çığlık atmak için ağzını açtı. Bir el, ağzını sımsıkı kapattı.

Honoria donakaldı. Çelik gibi bir kol beline dolanıp kadını kaldırdı.

Mücadele etmeyip Şeytan'ın onu yere bırakmasını bekledi. Sonunda istediği oldu, arabaya oturmuştu. Araba yola çıkıp hızla ilerledi. "Durun!" Hala Şeytan'ın pelerini olduğunu tahmin ettiği örtüden kurtulmaya çalışıyordu. "Sligo ne olacak?"

Sessizlik oldu.

Sonra Şeytan, kulaklarına inanamamışçasına, "Sligo mu?" diye sordu.

"Bana göz kulak olmasını emretmediniz mi?" Honoria pelerinle güreşiyordu. Pelerin üzerinden alınınca şiddetli bir nefes alıp kocasının asla çözemediği bir ifadeyle kendisini izlediğini gördü. "Faytonun içinde beni bekliyor."

Şeytan karısına baktı ve hayretle kaşlarını çatıp kafasını salladı. "Burada bekleyin."

Bölmeye vurup arabacıya durmasını emretti ve indi. Honoria kocasının kaldırımda yürüdüğünü duydu ama hiçbir şey göremiyordu. Tüm kanatlar kapalıydı.

İki dakika sonra Sligo büyük bir mücadeleyle arka tarafa bindiğinde araba eğildi.

"Ben aksini söylemedikçe parka doğru gidelim." Şeytan hızla kapıyı çekip arabaya bindi ve kapıyı kapatıp tekrar Honoria'nın yanına oturdu.

Araba harekete geçti. Şeytan, Honoria'nın ardına kadar açtığı kocaman gözlerine baktı. İçini saran gerginliği bir nebze hafifletmek için dikkatli bir nefes aldı. "Neler olup bittiğini anlatmak istersiniz herhalde."

Korkunç bir hata yapmıştı. Chillingworth'ün gömleğiyle kapısından baktığını ve hemen arkasından çıkan karısının merdivenlerden indikten sonra dönüp adama bir şeyler söylediğini gördüğünde, ne hissettiğini anlamasını istemiyordu çünkü.

Karısının sözlerini duymamıştı ama hayal gücü sayesinde karısının davranışına uygun sözleri zihninde canlandırmıştı. Kadının sadakatsizliği içini ürpertti. Kendisini sevdiğine dair sözlerinin, değersiz ve öylesine söylendiğini düşünmek onu derinden yaraladı. Öfkeden çok intikam duygusuydu içini kemiren. Karısını izlediğini hatırlamıyordu bile. Onu tuzağa düşürdüğünde, bu işkenceye ne kadar da kolay bir son verebileceğini düşündüğünü hatırlıyordu. O anı tekrar yaşamak içini ürpertti. İçi rahatladığında bile. Güvensizliği yüzünden hissettiği suçluluk duygusu içini acıtmıştı.

Honoria kaşlarını çatarak adamı izliyordu. Şeytan genzini temizledi. "Sligo bir not aldığınızı söyledi."

Honoria'nın kaşları daha fazla çatıldı. "Mektubumda size nottan bahsettim."

Şeytan hafifçe kirpiklerini kırpıştırdı. "Ne mektubu?"

Çantasını karıştırıp içinden bir kağıt çıkardı. "Bunu aldım..."

Şeytan mektubu alıp inceledi ve suçlayıcı bir bakışla karısına döndü.

Honoria çenesini çevirdi. "Notta hemen gelmem gerektiği yazıyordu. Ben de durumu açıklayan bir mektup yazıp Sligo'ya size iletmesini söyledim. White's'ta olduğunuzu biliyordu. Benim yanımdan ayrılmamasını söylediğinizi bilmiyordum. Emrinize itaatsizlik etmemek adına, mektubu size ulaştırması için Daley'yi görevlendirmiş."

Şeytan kaşlarını çatıp tekrar nota baktı. "Ben mektubunuzu almadım. Daley gelmeden önce çıktım herhalde." Çok da dikkatli düşünmeden kelimeler ağzından dökülmüştü.

"Ama..." Honoria'nın kaşları bütünüyle çatılmıştı. "Mektubumu almadıysanız, neden buraya geldiniz?"

Şeytan donakaldı. Bir dakika geçtikten sonra kafasını kaldırıp Honoria'nın şaşkın bakışlarına karşılık verdi. Honoria'nın, kendisini incelediğini görünce kafasını eğdi. "Geldim çünkü bu notu aldım." Kendini cebindeki mektubu çıkarmaya zorladı. Şeytan mektubu kadına göstermek istemiyordu ama Honoria'nın dürüstlüğü, açık sözlülüğü, aşkı, adama başka seçenek bırakmıyordu. Kalbi göğsüne kurşun gibi ağırlık yaparken mektubu karısına uzattı.

Honoria katlı mektubu açıp okudu. Sonuna geldiğinde durup düzensiz bir nefes aldı. Göğsüne korkunç bir acı saplanmış, kalbi ağır ağır atıyordu. Kafasını kaldırmadan notu tekrar okudu.

Ne olduğunu çözmeye uğraşırken hala mektubu tutan elleri titremeye başlayınca, onları sabitlemeye çalıştı. Sonra çok yavaşça kafasını kaldırdı ve doğrudan, kocasının, genelde büyük anlamlar taşımasına karşın öfkenin ardına gizlenen gözlerine baktı. Okuduklarına inanamayan Honoria, yalvaran gözlerle kocasına bakıyordu. "Bu doğru değil. Ben böyle bir şeyi *asla* yapmam. Yapmayacağımı siz de *biliyorsunuz.*" Acı çekercesine fısıldayarak, "Ben sizi *seviyorum,*" dedi.

Şeytan gözlerini kapattı. "*Biliyorum.*" Çenesi kenetlendi. İçinde uyanan vahşi intikam duygusu, en hassas noktasına, karısına zarar vermeye çalışan olası katiline yöneldi. Derin bir nefes alıp gözlerini açtı ve doğruca karısına baktı. "Davranışlarım, düşüncemin bir yansıması değil. O notu okuduktan sonra hiçbir şey *düşünemedim.* Sonra Chillingworth'ün kapısından çıktığınızı..."

Konuşmasını kesti. Çenesini daha sıkı kenetledi ama kendini Honoria'nın gözlerine bakmaya zorladı. Çok kısık bir sesle fısıldadı. "*Benim için çok önemlisiniz.*"

Honoria, duyduğu sözlerden çok etkilendi. Şeytan'ın gözlerinde gördüğü şey acısını silip süpürdü. Göğsünü sıkıştıran kötü duygudan kurtuldu. Derin bir nefes aldıktan sonra, "Ben de öyle," dedi. Sonra oturduğu yerde kımıldanıp kocasına sarılarak, kafasını adamın omzuna yasladı. "Sizi öyle çok seviyorum ki benim de canım yanıyor."

Şeytan hislerini kelimelere dökemezse karısı bunu onun yerine yapıyordu. Gerçek oradaydı, Şeytan'ın gözlerinde ışıldıyordu. Şeytan karısına sarılıp canını acıtacak kadar sıktı. Bir süre sonra yanağını karısının saçlarına yasladı. O kadar gergindi ki kasları titriyordu. Araba ilerlerken kocasının sinirlerinin de yavaş yavaş yatıştığını hisseden Honoria, kol kaslarının çözüldüğünü fark etti.

Kocasının sıcaklığı kadını sarmıştı. Honoria'nın yanağını yasladığı kalbi, düzenli şekilde atıyordu. Derin bir nefes alıp yavaşça verdi. Uzun parmaklarıyla Honoria'nın çenesini bulup yukarı bakmasını sağladı.

Göz göze gelip öylece kaldılar ve ardından Şeytan kafasını indirdi. Kadının dudaklarını nazik ve tatlı öpücüklere boğarken Honoria'nın kirpikleri düştü.

Şeytan bir kaşını kaldırıp geri çekildi. "Bana, neler olduğunu anlattığınızı hiç sanmıyorum."

Emir veya rica şeklinde kurmamıştı cümlesini. Honoria sırıtmaktan başka bir şey yapamadı. "Aslında Chillingworth, her şeyi size anlatmam için çok ısrar etti."

"Etmiştir. En başından başlayın. Kapıyı çaldığınızda sizi bekliyor muydu?"

"Sayılmaz." Honoria kıpırdanıp yukarı baktı. "Ona da bir not gelmişti, gördüm. Sizinkiyle aynı elyazısıydı." Notu hala Şeytan'ın yanındaki oturakta duran diğer notun yanına koydu. "Bakın. Kadına mı, erkeğe mi ait olduğu belli değil."

"Hımm. Demek onu ziyarete geleceğinizi biliyordu."

"Hayır." Honoria, Chillingworth'ün açıklamalarını ve kocasının eğilimini dikkate alarak konuştu. "Onun notu, o öğleden sonrası için buluşmayı öneren kimliği belirsiz bir hanımefendiden gelmişti. Fazlasıyla... zevkini okşayan bir şey."

Şeytan gözlerini kıstı. "Chillingworth'ün heveslendiğini söylemeye çalışıyorsunuz. Ön kapısında sizi görünce ne dedi?"

Honoria, Şeytan'a haylaz bir bakış attı. "Aslına bakarsanız, o benden daha çok şaşırmıştı. Durumdan hiç hoşnut değildi."

Şeytan şüpheyle kaşlarını kaldırdı. "Sonra?"

"Aslında sonrası benim hatamdı. Ciddi olamayacağımı söyleyince, ben ciddi olduğumu söyledim."

"Ve?"

Honoria gözlerini Şeytan'dan ayırmadan, "Beni öpmeye çalıştı ve ben de ona vurdum."

Şeytan kirpiklerini kırpıştırdı. "Ona vurdunuz mu?"

Honoria onayladı. "Dadılık yapmama izin vermeden önce Michael bana öğretmişti." Honoria kaşlarını çattı. "Sanırım dizimi kullanmalıydım ama bunu düşünecek zamanım yoktu."

Şeytan son anda nefes almayı başarıp boğulmaktan kurtuldu. "Bence," dedi, "Chillingworth ona vurduğun için sana minnettardır." Honoria'nın boyu oldukça uzundu ve Chillingworth, Şeytan'dan kısaydı. Şeytan'ın dudakları büzüştü. "Onu ilk gördüğümde, paçayı kurtardığını söylemeliyim."

Honoria kaşlarını çattı. "Evet ama ne yazık ki bu kadarla kalmadı. Ona vurunca burnu kanamaya başladı."

Bu kadarı fazlaydı. Şeytan kahkaha atmaktan kendini alamadı. "Aman Tanrım," dedi tekrar konuşabildiğinde. "*Zavallı* Chillingworth."

"Kendisi de öyle düşündü sanırım. Yeleği kana bulandı."

Şeytan bir elini acıyan kaburgasına bastırırken diğeriyle de Honoria'nın sol elini yumruk yaptı. "Sol elinizi kullandınız herhalde."

Honoria onayladı. "Nereden bildiniz?"

Şeytan'ın tebessümünden, şeytani bir zevk aldığı anlaşılıyordu. "Eton'da ona sol elimle bir yumruk çaktığımda da aynısı olmuştu. Zavallı bir domuz yavrusu gibi çaresizdi."

"Kesinlikle." Honoria iç geçirdi. "Kendini kötü bir oyuna alet edilmiş gibi hissediyordur."

"Tahmin edebilirim."

Şeytan'ın ses tonu sertleşince, Honoria sorgularcasına dönüp kocasına baktı.

Göz göze geldiler. "Bu sorunu onunla çözeceğiz."

Honoria doğruldu. "Ne demek istiyorsunuz?"

Şeytan, karısını yeniden kendine çekerken dudakları yumuşadı. "Birinin sizi görüp söylenti çıkarması ihtimaline karşı, bu konuyu aydınlığa

kavuşturmalıyız." Honoria'ya sıkıca sarıldı. "Endişelenmeyin. Karım burnunu kanattı diye kimseyi düelloya davet edecek değilim."

Honoria kaşlarını çattı. "Evet ama ben burnunu kanattım diye o sizi düelloya davet edebilir."

Şeytan'ın göğsü sarsıldı. "Böyle bir şeye ihtimal vermem." Sırıtıp Honoria'nın yüzünü yukarı çevirdi. "Çok becerikli bir kadınsınız, biliyorsunuz değil mi?"

Honoria kirpiklerini kırpıştırdı. "Tabii ki. Ben bir Anstruther-Wetherby olarak yetiştirildim."

Şeytan gülümseyip kafasını eğdi. "Siz, bir Cynster olmak üzere yetiştirildiniz."

Şeytan, kadını öptü ve öpmeye devam etti. Araba ağaçların altındaki sessiz gölgelerden giderek karanlığa doğru ilerledi.

Nefessiz dakikaların ardından Honoria, istediğinde kocasının da fazlasıyla becerikli olabildiğini gördü. "*Tanrım!*" Konuşamayacak kadar nefes nefese kalmıştı. "Biz..." Ellerini sıkıca Şeytan'ın bileğine sardı. Nefes almaya çalışırken başı geriye düştü. "Neredeyiz?"

"Parkta." Şeytan ne yaptığının bilinciyle kafasını kaldırmadı. "Dışarıya bakarsanız, sayısız arabanın yavaş yavaş ilerlediğini görürsünüz."

"Buna *inanamıyorum*..." Honoria'nın içi mutlulukla dolmuştu. Zevkten çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Birbirini takip eden düşüncelerle kırpıştırdığı gözlerini kocaman açtı. "Sürücüyle Sligo ne olacak?" Nefes almaya çalışıp Şeytan'ın gözlerine baktı. "Anlamazlar mı?"

Kocasının dudaklarında gördüğü tebessüm ancak şeytani olarak tanımlanabilirdi. "Önemli olan zamanlama. Hiçbir şey anlamayacaklarından emin olabilirsiniz. Bana güvenin."

Gerçekten de anlamadılar ama Honoria ve Şeytan anladı.

Sanki saatler sürmüştü. Sayısız soluklanma, nefesin kesilmesi ve *çaresizce* sessiz kalmanın ardından, Honoria kendini Şeytan'ın göğsüne bıraktığında kıvranıyordu. Kaşlarını çatıp doğruldu ve adamın paltosunun düğmelerini kontrol etti.

"Korkunç şeyler, bana batıp durdular." Sedef düğmeleri çevirdi. "Tolly'ninkiler kadar büyük değil ama bunlar da yeterince kötü."

Keyifli bir huzurla kapanan Şeytan'ın gözleri anında açıldı. "Ne?"

"Bu düğmeler çok büyük."

"Hayır, başka ne dediniz?"

Honoria kaşlarını daha fazla çattı. "Tolly'nin paltosunun düğmelerine benzediğini mi?"

Şeytan uzaklara dalıp gözlerini kapattı. Sonra Honoria'ya sarılıp kendine çekti. "İşte buldum." Sözleri, karısının saçlarına doğru söylemişti. "Tolly'nin ölümüyle ilgili hatırlamaya çalıştığım şey buydu."

Honoria adama tutundu. "Kurşunun yönünü değiştiren düğme mi? Bir faydası var mı?"

Çenesini karısının saçlarına yaslayan Şeytan başını salladı. "Var. Olası katilimizle ilgili en önemli ipucumuz."

Honoria, Şeytan'ın yüzüne bakmaya çalıştı. Ama Şeytan, kadına sımsıkı sarılmıştı. "Kim olduğundan emin misiniz?"

Şeytan iç geçirdi. "Kesinlikle."

St. Ives düküyle düşesi, üç dakika sonra, kıyafetleri düzeltilmiş halde Grosvenor Meydanı'na yöneldi.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Honoria'yla Şeytan geldiğinde, Fırıldak kütüphanede bekliyordu. İkisinin yüz ifadelerini inceleyip rahatladı.

"Sona geldik sayılır." Şeytan, Honoria'yı büyük koltuğa yönlendirip kendisi de yanına oturdu.

Fırıldak tekli koltuğa oturdu. "Ne oldu?"

Şeytan, adama olanları anlatıp sadece Honoria'nın aldığı notu uzattı. "Bana gelen not da aynı elyazısıyla yazılmış." Fırıldak notu inceleyip kaşlarını çattı. Şeytan, "Stiline değil, yazıya bak," diye adamı uyardı.

Fırıldak'ın yüzü aydınlandı. "Mürekkep! Yazısı daha ağır görünsün diye hep bu mürekkebi kullanır. Onu bulduk!"

"Hem evet hem hayır. Bulduğumuz her şey ikinci dereceden kanıt. Ama bugün hatırladığım şey..."

"Ve henüz sana iletemediğim haberlerim," diye araya girdi Fırıldak.

"Hepsini biraraya getirdiğimizde," diye devam etti Şeytan, "katilin kimliği ortaya çıkıyor. Ortaya çıkması bir kanıt değil tabii ki."

Fırıldak yüzünü buruşturdu. Şeytan'ın ifadesi belirsizdi ve Honoria da bir ona bir diğerine bakıp duruyordu. "İyi de kim?" İkisi birden ifadesizce baktığında, Honoria neredeyse dişlerini gıcırdatacaktı. "Bana söylemediniz."

Şeytan kirpiklerini kırpıştırdı. "Ama kim olduğunu siz bana söylemiştiniz. O kişiden ilk şüphelenen sizdiniz."

"Ben Richard'dan şüphelendim ama ikiniz de yanıldığımı belirttiniz."

"Katilimin varisim olduğunu söylediniz." Şeytan, Honoria'nın kendisine bakmasını bekledi. "İşte ta kendisi."

Honoria'nın gözleri ardına kadar açıldı. Fırıldak'a, ardından da Şeytan'a baktı. "Ama... *George*'dan mı bahsediyorsunuz?"

"George mu?"

"*Babam* mı?"

Şeytan'la Fırıldak, kadına baktı. "Neden George olsun ki?" diye sordu Şeytan. "O benim varisim değil."

"Değil mi?" Hayretle bakma sırası bu kez Honoria'daydı. "Ama Horatia bana, onun babanızla arasında bir yaş bile olmadığını söyledi."

"Doğru," diye destekledi Fırıldak.

"Tanrım!" Honoria'nın gözleri bundan fazla büyüyemezdi. "Benim bilmediğim daha kaç Cynster hikayesi var? George da mı Richard gibi farklı bir anneden?"

"Çok önemli bir noktayı kaçırıyorsunuz. George ve Arthur ikiz." Şeytan, Honoria'nın bakışlarını yakaladı. "Arthur, önce doğan. Ve hayır, Arthur da değil."

"*Charles* mı?" Honoria'nın yüzü önce ifadesizleşti sonra sertleşti. "Nasıl..." Bir dakika boyunca konuşamayıp ardından gözlerinden kıvılcımlar saçıldı. "Ne merhametsizce." Şeytan'ın gözlerine baktı. "Küçük kardeşini öldürdü."

"Üvey kardeşini," diye düzeltti Şeytan. "Her defasında altını çizerek belirttiği gibi. Şimdi de beni öldürmeye çalışıyor."

"Hem de kaç kez," diye ekledi Fırıldak.

"Sizi de öldürmeye çalıştı," Şeytan, Honoria'nın eline uzandı.

"Görünüşe bakılırsa eski yardımcısı Holthorpe'u da öldürmüş."

Şeytan'la Honoria, Fırıldak'a baktı. "Sen ne buldun?" diye sordu Şeytan.

"Yine ikinci dereceden bir kanıt ama tüm seyahat listelerini inceledim ve Holthorpe'un adı Amerika'ya ya da başka herhangi bir yere gidenler listesinde yok. Holthorpe, İngiltere'den hiç ayrılmamış."

Şeytan kaşlarını çattı. "Baştan başlayalım. Tolly, ölmeden önceki akşam Mount Caddesi'nden ayrıldı. Bildiğimiz kadarıyla eve yürüyerek gitti. Pansiyonu Wigmore Caddesi'nde olduğu için geçerken buraya uğradı. Sligo içeri davet edildiğini ve benim malikaneye gittiğimi orada öğrendiğini söylüyor. Keyifle yoluna devam etti."

"Sonra Duke Caddesi'nin köşesindeki Charles'ı görmeye gitti," dedi Fırıldak.

"Holthorpe ortalıkta görünmediğine göre mantıklı bir varsayım." Şeytan kaşlarını daha fazla çattı. "Büyük ihtimalle Tolly burada, Charles'ın beni öldürme planıyla ilgili bir şey buldu ya da duydu. Böyle bir şey duymuşsa Tolly ne yapmıştır?"

"Charles'ı suçlamıştır," dedi Fırıldak. "Tolly, tehlikede olabileceğini bir an durup düşünmemiştir bile. Başkalarının ondan farklı davranabileceğini düşünemeyecek kadar açık, dürüst ve saftı."

"Charles'ı caydıramayacağını anlayınca Tolly gitti."

"Holthorpe'un kaderini belirleyecek kadar çok şey konuşulmuştu." Fırıldak zalimce bakıyordu. "Ertesi sabah Tolly, olabildiğince aceleyle malikaneye doğru yola çıktı."

"Ama Charles kestirme yoldan gitti. Böyle yaptığını biliyoruz. Tolly öldürüldüğünde, Charles'ın o civarda olduğunu onaylayacak kimseyi bulamadık ama civarda herhangi birinin varlığına dair kanıt da bulamadık. O gün Londra'dan hiçbir centilmen gelmemişti." Şeytan, Fırıldak'a baktı.

"Haklısın. Yani Charles, Tolly'yi vurdu..."

"Unuttuğum şey bu işte. Tolly'nin paltosunun düğmesi."

Fırıldak şaşırdı.

"Düğmeye ne olmuş?"

Şeytan iç geçirdi. "Tolly aslında mükemmel bir atışla öldürülmüştü. Kalbindeki yaranın onu anında öldürmemesinin nedeni ise paltosunun düğmesiydi." Şeytan kendi paltosunun düğmesine baktı. "Bu düğmelerden biraz daha büyük düğmelerden biri, kurşunun yönünü değiştirmiş." Fırıldak'ın gözlerine bakıp ardından Honoria'ya döndü. "Charles, nişancılık konusunda gerçek bir yetenektir."

"Özellikle de uzun namlulu silahlarla." Fırıldak onayladı. "Tamam. Sonuçta Tolly öldü. Charles da malikaneye gelip ertesi gün yaslı ağabeyi oynamaya başladı."

"Fazlasıyla inandırıcı bir tavırla." Şeytan'ın yüz ifadesi sertleşti.

"Tolly'nin, seninle konuşabilecek kadar yaşadığını öğrendiğinde şok geçirmiştir."

Şeytan başını salladı. "Ama suskun kalıp Tolly'nin cenazesine katıldı."

"En büyük şoku da o zaman geçirdi." Fırıldak, gözlerini Şeytan'dan Honoria'ya çevirdi. "Charles, Honoria'yla evleneceğini öğrendi."

Honoria kaşlarını çattı. "Aslında ben onu başımdan savdım." Şeytan sorgularcasına bakınca, Honoria yüzünü buruşturdu. "Cenazeden sonra çardakta yanıma geldi. Adımı lekelememek adına sizinle evleneceğimi varsayıp sizin yerinize kendisiyle evlenmemi önerdi."

"*Ne* yaptı?" Şeytan karısına baktı.

Honoria omuz silkti. "Ben de ona sizinle veya başkasıyla evlenmeyeceğimi söyledim."

"Size inandı," dedi Fırıldak. "Annemin verdiği baloda Cebrail ve ben, ona fikrinizi değiştirdiğinizi söylediğimizde çok şaşırdı."

"Şaşırmakta haksız da sayılmaz." Şeytan, Honoria'ya döndü. "Daha kısa bir süre öncesinde parkta karşılaştığımızda, birkaç hafta içinde Afrika'ya gideceğinizi söylediniz."

Honoria tekrar omuz silkti.

"Saldırılar da tam bu zamanlarda başladı," dedi Fırıldak.

"Fayton kazası." Honoria'nın benzi attı.

Şeytan, karısının elini sıktı. "Kışkırtıcı ilk saldırı. O günlerde çok meşguldüm ve ardından da düğünümüz oldu."

Honoria ürperdi. "Düğün günümüzde Charles'ın gelip beni sizinle evlenmemem konusunda uyardığını hatırlıyorum."

Şeytan, karısını kendine çekti. "Malikanedeyken hiçbir girişimde bulunmadı."

"Birinin onu görebileceği ihtimali yüksekti ve bu tehlikeyi göze almadı," dedi Fırıldak.

"Ama şehre döner dönmez saldırmaya devam etti." Şeytan, Honoria'ya baktı. "Önce beni, sizi malikaneye göndermeye ikna etmeye çalıştı." Dudakları büzüştü. "Bense ona yerinizin benim yanım olduğu yanıtını verdim. Bu yüzden benim ölümümden sonra varisimin doğması ihtimalini de ortadan kaldırmak istedi."

Fırıldak'a dönen Şeytan, Honoria'nın irkildiğini fark edemedi. "Ardından brendi olayı, ondan sonra da evimin yolunu bilen üç kılıçlı de-

nizci olayı yaşandı. Her ikisi de Charles'ın kolayca uygulayabileceği saldırılardı."

Fırıldak, gözünü Charles'tan ayırmadı. "Brendiyle işinizi kolayca bitirebilirdi, biliyorsunuz."

Honoria'nın ürperdiğini fark eden Şeytan, Fırıldak'a uyarıcı bir bakış attı. "Ama yapamadı ve bu yüzden de devam etti. Denizciler kaçırılmayacak bir fırsattı. White's'tan eve kadar sık sık birlikte yürürdük."

Fırıldak kaşlarını çattı. "Şu eğlence evlerindeki iş nedir? Açığa çıktı mı?"

Şeytan yüzünü buruşturdu. "Henüz değil ama bahse girerim onun da altından Charles çıkacak. Bu gece öğreneceğim."

"Bu gece mi?" Fırıldak kirpiklerini kırpıştırdı. "Bunları düşünmekten unutmuşum. Planımız nedir?"

Şeytan, Honoria'ya baktı. Düşüncelere dalan karısı, adamın bakışlarını ancak fark etti. "Kafasını kaldırdığında kızarmıştı. "Leydi Herring'in söylediği şeyi şimdi hatırladım," dedi gözlerini Şeytan'a kenetleyerek.

Şeytan'ın ifadesi donuklaştı. "Leydi Herring mi?"

Honoria onayladı. "Charles ona yaklaşmış. Kadın, Charles'ı reddetmiş. Sesinden, oldukça küçümseyici bir tavırla bunu yaptığı anlaşılıyordu."

"Hımm."

Şeytan düşünceli görünüyordu.

"Charles'a hiç faydası olmamış." Fırıldak kafasını salladı. "Senin başarına hep sinirlenirdi. Özellikle de o konuda."

Şeytan, Fırıldak'a azarlayıcı bir bakış attığında, adam kaşlarını kaldırmakla yetindi. "Eğlence evlerini neden sıkça ziyaret ettiği anlaşılıyor. Zamanlama doğru. Bir Cynster, bizim kulağımıza gelmeden, uzun süre böyle yerlere takılamaz. Zaten Tolly'nin cenazesinden hemen sonra öğrendik."

Şeytan onayladı. "Yine de kesin emin olmak istiyorum."

"Toplantı ne zaman?"

"Geceyarısı."

Fırıldak saatine baktı. "Ben arabayla gelirim. Sligo da arkada yolculuk eder. İblis yolu gözetler. Skandal da köşede bekler." Şeytan ona bakınca, Fırıldak kaşlarını kaldırdı. "Gecenin o saatinde gözcüsüz ortalıkta dolaşmana izin vereceğimizi düşünmüyorsun herhalde."

Honoria, Şeytan'ın şu anda Bar Cynster'ın varlığına şükretmediğini bilerek, dudaklarını sıkıca kapattı.

Şeytan kaşlarını çattı.

"Başka ne gibi düzenlemeler yaptın?"

"Hiç." Fırıldak'ın ifadesi ılımlıydı. "Ama Charles'ın, şansını senin üzerinde bir kez daha kullanmasına izin verecek değiliz. Sen ölürsen, ailenin başına o geçecek ve hiçbirimiz bunu kaldıramayız."

Şeytan, Honoria'ya baktı. Karısı ağzını açmayınca, Fırıldak'a döndü. "Tamam ama tehlike anına kadar kimsenin harekete geçmesini istemiyorum. Charles'ın en büyük planını uygulamaya koyup kendi kazdığı çukura düşmesini beklemeliyiz."

"En büyük planı." Fırıldak, kucağındaki nota baktı. "Bu mu?"

Şeytan onayladı. "Olabilir. Ben de diğer saldırıları Charles'a uymayacak kadar basit ve özensiz bulmuştum. Nasıl düşündüğünü bilirsin. Onun planları karmakarışık ve çetrefillidir. Ayrıca çok tutucu ve serttir. Son saldırısı da bu yönünü ortaya çıkarıyor. Merak uyandıran, karışık ve toplumun bana, Honoria'ya ve Chillingworth'e bakışını değiştirecek bir plan."

"Chillingworth mü?" Fırıldak kaşlarını çattı. "Neden o?"

"Çünkü tahrik gücü en yüksek kişi."

"Ne için?"

Şeytan soğukkanlılıkla güldü. "Beni sinirlendirmek için."

Fırıldak, Şeytan'a gelen ve kendisine göstermediği notu hatırlayıp kirpiklerini kırpıştırdı. "Ah."

"Öyle. Bu kez Charles kendini aştı. Gerçekten de güzel bir plan. İşe yarayabilirdi." Şeytan, Honoria'ya baktı. "İşler başka yönde gelişseydi."

Honoria, kocasının gözlerini inceleyip kaşlarını kaldırdı. "Ben Charles'ın mantığının nasıl işlediğini bilmiyorum. En büyük planı neymiş, açıklayabilir misiniz?"

Şeytan'ın dudakları büzüştü. Karısının elini kaldırıp bir öpücük kondurdu. "Charles, unvanımı kazanmak için beni ve artık seni de öldürmek zorunda. Doğrudan eyleme geçmiyor. Fayton, brendi ve denizcileri düşündüğümüzde, onunla doğrudan bir bağlantı kuramıyoruz. Ama bu planlarda başarı sağlayamadı. *Belli bir nedenle* ikimizi de öldürmek istiyor

ama Tolly'nin ölümünden sonra, içimizden birinin kazayla vurulması bile büyük öfke yaratır."

"Kimse ikinci kez aynı şeyin yaşanmasına göz yumamaz," diye ekledi Fırıldak. "Üstelik ortada böyle şüpheli bir durum varken öldürülmenize hiçbirimizin izin vermeyeceğini de biliyor."

"Bu yüzden toplumun sakin karşılayacağı, daha da önemlisi ailenin kabulleneceği, hatta üstünün örtülmesi için ona yardım bile edeceği bu tür bir plana yöneldi."

Fırıldak çenesini sıktı. "Aklıma gelenler hoşuma gitmiyor ama her şeyi bu şekilde kurgulamış. Bizi çok iyi tanıyor."

Şeytan onayladı. "Çok kurnaz. Zeki değil ama kurnaz."

"Hala anlamıyorum," dedi Honoria. "Charles bizim için nasıl bir ölüm planı hazırladı?"

Şeytan, sevimsiz bir ifadeyle karısına baktı. "Charles beni ömrüm boyunca tanır. Ne zaman sinirleneceğimi, öfkeden gözümün bir şey görmeyeceğini ve beni nasıl ateşleyeceğini bilir. Özenle hazırladığı bu üç notla, Chillingworth'ün evine gelmemi sağladı."

"O kadarını anladım."

"Planın geri kalanını da bana ve öfkeme bıraktı. Ben kıskançlıktan kuduran koca olacaktım ve o da ikimizi birden öldürüp suçu herkesçe bilinen öfkeli halime atacaktı."

Honoria gözlerini ayırmadan kocasına baktı. "Kıskançlıktan beni öldürüp sonra da kendinizi öldürmüş olacaktınız."

Şeytan onayladı.

Honoria'nın kısılan gözlerinden kıvılcımlar yayıldı. Çenesi sertleşti. "Charles kesinlikle bir Cynster değil," dedi ve Şeytan'a baktı. "Onu nasıl yakalamayı planlıyoruz?"

"Tek yol, kendini göstermesini sağlamak."

"Sonraki adımımız nedir?" Fırıldak notu Şeytan'a uzattı.

"Charles'ı planının işlediğine inandıracak eylemleri barındıran kendi planımızı yapmak. Rolümüzü iyi oynarsak, cani son sahnede ortaya çıkacak. Biz, yani kurbanları, rolümüzü iyi oynamazsak Charles ortaya çıkmaz." Şeytan öne eğilip Honoria'ya ümit dolu bir bakış attı. Sonra so-

gukkanlılıkla güldü. "Melodramımızın ilk sahnesini tamamlamış olduk. Sonraki adım..."

*

Ertesi sabah saat altıda, sislerin arasından iki uzun boylu adam, ellerinde silahlarıyla Paddington Green'de karşılaştı. Şahitleri yan tarafta bekliyordu. Yerlerini aldılar. İki el ateş sesi duyuldu. Düelloculardan biri yere yığıldı. Siyahlara bürünen diğeri, doktorun müdahalesini bekleyip silahını şahidine uzattı ve döndü.

Şahidiyle birlikte isimsiz siyah bir arabaya binip olay yerinden ayrıldı.

Üçüncü trajik olay, o sabahın ilerleyen saatlerinde yaşandı.

Grosvenor Meydanı'nda yürüyüşe çıkan tüm dadılar, bakıcılar, genç ve yaşlı soylular, St. Ives arabasının beklenmedik biçimde meydana çıktığına tanıklık etti. St. Ives evinin önünde durdu. Bir grup uşak, dağ gibi valizleri arabaya yükledi.

Hepsi oyalanıp olanları izlerken kapı açıldı. Yüzü taş gibi kaskatı St. Ives Dükü, yüzü örtülü bir kadınla dışarı çıktı. Boyundan ötürü onun düşes olduğunu ancak birkaç kişi anlamamıştı. Tavırlarından ve başının duruşundan, birçokları o güne dek fazlasıyla mutlu görünen ilişkilerinde beklenmedik bir olay, bir skandal yaşandığı sonucuna vardı.

Meraklı gözlerin önünde Dük, düşesini arabaya bindirip kendisi de arkasından bindi. Uşak kapıyı kapattı ve sürücü atları yola koydu.

Araba daha sosyetik bölgeden ayrılmadan, fısıltılar, eldivenli zarif ellerin arkasından yayılıp sözcükler havada uçuşmaya başlamıştı. St. Ives'lar daha sezon açılmadan Londra'dan ayrılıyordu. Sosyete buna ne diyecekti?

Sosyete, tahminen söylemesi bekleneni söyleyecekti.

Dört güçlü siyah at, St. Ives arabasını Cambridgeshire'a taşıdı. Şeytan'ın omzuna yaslanan Honoria, önlerinde uzanan kırları izledi. "Bir şey düşündüm."

Şeytan ancak karısını görebilecek kadar gözlerini açtı. "Neymiş o?"

"Şehre döner dönmez resmi bir balo düzenlemeliyiz. İçlerine işleyen kötü izlenimi bir an önce düzeltmek için."

Şeytan'ın dudakları büzüştü. "Chillingworth'ü de davet etmelisiniz tabii."

Honoria, kocasına uyarıcı bir bakış attı. "Sanırım bu kaçınılmaz."

"Kesinlikle." Şeytan, karısının yüzünde oynaşan zayıf güneş ışığını inceledi. "Bu arada, geceyarısı olmasına karşın dün gece beni eğlence evinde birileri görmüş olabilir." İsmi bilinmeyen Cynster'ın, Charles olduğu netleşmişti. Kadının hikayesi yeterince inandırıcıydı.

Honoria kibirle omzunu kaldırdı. "Biri bana sizi orada gördüğünü söylerse kesinlikle soğukkanlı bir tepkiyle karşılaşacaktır."

Şeytan karısının asil çenesini inceleyip en vurdumduymaz dedikoducunun bile buna cesaret edemeyeceğini düşündü. Karısı, tıpkı annesi gibi anaerkil bir üstünlük kurmaya başlamıştı.

"Bu sabah Paddington Green'de birileri sizi görmüş müdür?" diye sordu Honoria.

"Cebrail, Charles'ın yeni uşağı Smiggs'e benzer birini görmüş."

"Yani Charles, Chillingworth'le düello yaptığınızı biliyor."

"Kuvvetli bir ihtimal." Şeytan, karısını iyice kendine yasladı. "Dinlenin biraz." Honoria boş gözlerle ona bakarken, Şeytan, "Yarın çok yorucu bir gün olabilir," dedi.

Honoria kaşlarını belli belirsizce çattı. "Uykum yok." Yüzünü çevirdiği için Şeytan'ın öfkeyle yüzünü ekşittiğini görmedi.

Şeytan bir dakika sonra bir şey söylemek istedi. "Düşündüm de..."

"Charles ne zaman orta çıkar sizce?"

Şeytan iç geçirdi. "Ya bu gece ortaya çıkıp kendini gösterecek ya da yarın." Şeytan'a *ne zaman* söylemeliydi? "Geldiğini bize haber vermeleri için birkaç seyisi Cambridge'e göndereceğim."

"Her zamanki yoldan mı gelir sizce?"

"Başka bir yoldan gelmesine gerek yok." Karısını profilden izleyip kadının sert ve dirençli çenesine bakan Şeytan, "Bu arada, ne olursa olsun aklınızdan çıkarmamanız gereken bir şey var."

Kafasını çeviren Honoria, kirpiklerini kırpıştırıp kocasına baktı. "Nedir?"

"Sorgulamadan emirlerimi yerine getireceksiniz. Ben yoksam, hiç sıkıntı yaratmadan, Fırıldak ne derse onu yapacağınıza söz vermelisiniz."

Honoria kocasının gözlerini inceleyip bakışlarını çevirdi. "Tamam. Emirlerinizi yerine getireceğim. Yokluğunuzda da Fırıldak ne derse onu yapacağım."

Şeytan, kadını kendine çekip dudaklarını saçlarına yapıştırdı. "Teşekkürler." Güvenli görünüşünün altında çok gergindi. Charles'ın harekete geçmesini sağlayıp kendini suçlu göstererek onu peşinden sürüklemek ve plansızca mücadele etmek yeterince riskliydi. Honoria'yı plana dahil etmekse işi yüzlerce kat zorlaştırıyordu. Karısına daha sıkı sarılıp yanağını kadının saçlarına yasladı. "Charles'ın silahını elinden alabilmek için işbirliği yapıp birbirimize ve Fırıldak'a güvenmeliyiz."

Honoria belini sıkıca saran kocasının elini kavradı. "Charles'ın en sevdiği şey silahlar olduğuna göre başka çaremiz yok."

Şeytan gözlerini kapayıp işin bu noktaya varmaması için dua etti. Honoria ise rahatlayıp sallanan arabanın ve kırlara düşen güneş ışığının etkisiyle uyuklamaya başladı. Araba malikanenin ön basamaklarında durunca uyandı.

"*Of.*" Honoria esnedi ve Şeytan'ın kendisini taşıyıp indirmesine izin verdi.

Webster onları karşılamak üzere oradaydı. "Sorun yaşamadınız ya ekselansları?"

"Hayır." Şeytan etrafına bakındı. "Fırıldak nerede?" Onlar Paddington Green'den ayrılırken Fırıldak da Cambridgeshire'a doğru yola çıkmış, Webster'la Bayan Hull da günün ilk saatleriyle birlikte Grosvenor Meydanı'ndan ayrılmıştı.

"Trotter'ın çiftliğindeki değirmende bir sorun varmış." Webster valizleri almaları için uşaklara emir verdi. "Kirby haber vermeye geldiğinde Bay Fırıldak buradaydı ve bakmaya gitti."

Şeytan, Honoria'ya döndü. "Gidip baksam iyi olacak. Birkaç çiftlik ötede. Gecikmem."

Honoria, adamın gitmesine izin verdi. "Gidin ve kurtlarınızı dökün. Pençelerini geçirmek için sabırsızca otlakta sizi bekliyorlardır."

Şeytan kahkaha attı. Karısının elini tutup bileğine bir öpücük kondurdu. "Bir saate kalmaz dönerim."

Honoria, kocasının uzak adımlarda uzaklaştığını izleyip tatminkar bir iç geçirerek evin basamaklarını çıktı. Evindeydi. İçeri girer girmez böyle hissetti. Başlığını çıkarıp oturma odasına lamba götüren Bayan Hull'a gülümsedi. Derin bir nefes alıp soğukkanlı bir gücün içine nüfuz ettiğini hissetti. Cynster kadınlarının nesillerdir sahip olduğu gücü.

Arka salonda çayını içip alt kattaki odaları dolaştı. Tekrar hole dönüp duraksadı. Akşam yemeğine hazırlanmak için çok erkendi.

İki dakika sonra çardağın basamaklarını tırmanıyordu. Hasır bir koltuğa yerleşip daha ilk bakışta çok etkilendiği görkemli evi inceledi. Şeytan'ın o gün kendisini nasıl etkilediğini hatırlayıp gülümsedi. Kocasını düşününce tedirginliği arttı. Gideli neredeyse bir saat olmuştu.

Ayağa kalkıp çardaktan çıktı ve ahırlara yöneldi. Avluya girdiğinde etrafta kimse yoktu ama ahırlar asla boş kalmazdı. Genç seyisler muhtemelen kocasının yeni aldığı sürüyle ilgileniyordu. Yaşlılarsa değirmenin onarımı için yardıma gitmişti. Buna karşın Melton, buralarda bir yerde gizlenmişti herhalde. Çağırsa gelirdi ama gözlerden uzakta kalmayı tercih ederdi.

Honoria ana ahır bölmesine girdi. Şeytan da Süleyman da orada değildi. Beş dakika boyunca soğukkanlı bir tavırla kısrağıyla konuştu. Sonra toynak seslerini duydu. Kafasını kaldırıp sesleri dinledi. Avluya bir at yaklaşmıştı. Gülümseyerek kısrağa bir kuru elma daha yedirip ellerini eteğine silerek ahırdan çıktı ve avluya doğru koşmaya başladı.

Ve bir adamla karşılaştı.

Gözlerini kocaman açıp yüksek sesli bir çığlığı bastırarak geri çekildi.

"Afedersiniz hayatım. Sizi ürkütmek istemedim."

"Ah..." Bir elini küt küt atan kalbine koyan Honoria ne diyeceğini bilemedi. Şeytan ya da Fırıldak neredeydi? Daha planı bile anlatmamışlardı. "Ben... Şey..."

Charles kaşlarını çattı. "Sizi çok korkuttum sanırım. Afedersiniz ama size çok önemli haberler getirdim."

Honoria'nın benzi attı. "Ne haberi?"

"Korkarım..." Dudaklarını büzüştüren Charles'ın gözleri Honoria'nın yüzüne kaydı. "Bir kaza oldu," dedi sonunda. "Sylvester yaralandı ve sizi soruyor."

Gözlerini kocaman açan Honoria, adamın yüzünü inceliyordu. Doğru mu söylüyordu yoksa final sahnesi bu muydu? Şeytan yaralanmışsa her şeye karşın adamın yanına koşardı. Ama ya Charles yalan söylüyorsa? Düzenli nefes almaya çalışıp küt küt atan kalbini dizginlemeye çalıştı. "Nerede? O nerede?"

"Ormandaki kulübede."

Honoria gözlerini kırpıştırdı. "Tolly'nin öldüğü kulübede mi?"

"Aynen öyle." Charles üzgün görünüyordu. "Çok tatsız bir yer."

Gerçekten de öyleydi ama değirmen diğer yöndeydi. "Ah, hayatım." Honoria korkusunu gizlemek için ellerini sıkıp hayatında hiç yapmadığı bir şeyi yapmaya karar verdi. Şeytan'ın ve Fırıldak'ın yokluğunda planı kendisi yapmak zorundaydı. Önce Charles'ı biraz oyalamalıydı. "Sanırım bayılacağım."

Charles öfkelendi. "Buna zamanımız yok." Honoria yalpalayarak ahırın duvarına doğru kendini bırakıp düştüğünde Charles'ın öfkesi büyüdü. "Bu kadar etkileneceğiniz aklıma gelmemişti."

Ne yazık ki Honoria, adamı oyalamak için artık ne diyeceğini bilmiyordu. "Ne... Ne oldu Şeytan'a?"

"Vuruldu." Charles, bir kuzenin olması gerektiği kadar kederli göründü. "Ailemize kin güden alçağın teki, ormanı kendine korunak seçmiş anlaşılan."

O alçak, kadının tam karşısında duruyordu. Honoria tepkisini gizlemeye çalıştı. "Yarası büyük mü?"

"Oldukça ciddi." Charles, Honoria'ya yaklaştı. "Hemen gelmelisiniz. Ne kadar yaşayacağını Tanrı bilir."

Charles, Honoria'nın elini kavrayınca, kadın ondan kurtulma isteğini bastırdı. Sonra elindeki baskıyı hissedince, kendini kurtarabileceği konusunda şüpheye düştü. Charles kadını hafifçe kaldırıp ahıra doğru sürükledi. "Acele etmeliyiz. Hangisi sizin atınız?"

Honoria kafasını iki yana salladı. "Ata binemem ben."

Charles, kadına keskin bir bakış attı. "Ne demek istiyorsunuz?"

Hamile kadınların ata binmesi sakıncalıydı. Honoria boş boş bakıp kirpiklerini kırpıştırdı. "Attan korkuyorum." Hatırladığı kadarıyla, Char-

les onu at üzerinde hiç görmemişti. "Hem Şeytan'ın atlarına hayatta binmem." Bileğini adamdan kurtarmaya çalıştı. "Faytonla gidebiliriz ancak."

"Fayton mu?" Charles gerçekten de çok öfkelenmişti. "Buna zamanımız yok!"

"Ama... Ama o zaman gidemem ki!" Honoria ahırın orta yerinde durup çaresizce Charles'a baktı. Acınacak halde görünüyordu.

Charles dişlerini gıcırdattı. "Tamam. *Çok güzel!*" Ahırdan çıkıp ağıllara doğru gitti.

Honoria avludaydı. Charles gözden kaybolduğunda Honoria karşıdaki ahırları inceledi. Melton neredeydi? Sonra tekerlek sesini duydu. "Lanet!"

Avlunun arka tarafına koştu. Rolü belliydi. Charles'ın planı doğrultusunda hareket edip adamı kendi tuzağına düşürecekti. Korkudan tüm sinirleri gerilmişti ve nabzı hızla atıyordu. Zihninde bu düşünceyi pekiştirdi. Charles'ı yakalamalıydılar. Şeytan'ın, kendisinin ve karnındaki bebeğin kafasına doğru sarkan bir kılıç gibiydi o. İyi ama nereye gittiğini bilmeden Şeytan onu nasıl kurtarabilirdi ki? Güçsüzce ahır duvarına yaslandı.

Ve tam o anda, karşıdaki ahırda Melton'u gördü.

Honoria neredeyse sevinçten çığlık atıyordu. Charles ağıldan gelirken hemen yüz ifadesini gizledi.

Charles kaşlarını çatarak baktı. "Ben atları ayarlayana kadar arabayı tutun."

Honoria niyetini açığa çıkaracak en ufak bir belirti vermeden çenesini gevşeterek adamın dediğini yaptı. Charles ahıra girince, Honoria karşıya baktı. Açık ahır kapısından Melton'un şapkası görünüyordu. Girişteki gölgede oturuyordu.

Sonra Charles güçlü bir atla ahırdan çıktı. "Dingili sıkı tutun."

Honoria arabayı bırakıp Charles'ın dingili yeniden sıkıştırması için gizlice ata sürtündü. Charles zamanın geçtiğinin farkına varıp aceleyle koşum takımını büküyordu. Honoria doğru işi yaptığını düşünüp Şeytan'ın uzun bir gezintiye çıkmamasını diledi.

Charles son kemeri de takıp doğrularak arabaya baktı. Bir an gafil avlandı. Yüzünde beliren gülümsemeyi fark eden Honoria, maskesinin ardındaki katili görmüştü.

Melton yaşlıydı ama kulakları hassastı. Şeytan'dan da bu sayede kaçabiliyordu. Honoria, Charles'a en kederli haliyle baktı. "Keenan, Şeytan'ın yanında mı?" Belirsiz ifadesini yüzünden silmedi. "Keenan'ın kulübesinde demiştiniz değil mi?"

"Evet ama Keenan orada değil." Charles dizginleri ayırdı.

"Yalnız mı?" Honoria'nın gözleri büyüdü. "Keenan'ın kulübesinde yapayalnız mı ölüyor?"

"*Evet!*" Charles, Honoria'nın elini kavrayıp kadını arabaya binmeye zorladı. "Siz burada kriz geçirirken o ölüyor." Dizginleri eline aldı. "Acele etmeliyiz."

Honoria, Charles'ın kendi atına binmesini bekleyip ahır girişine doğru döndü. "Hemen dönecek misiniz?"

Charles kaşlarını çattı. "Dönmek mi?"

"Şey..." Arabayı işaret etti. "Duvardaki kemerden böyle geçemeyiz. Ana kapıdan ayrılıp kulübeye giden yolu bulmam gerek."

Charles'ın dişlerini gıcırdattığını duydu. "En iyisi yanınıza geleyim, yoksa kaybolabilirsiniz," dedi adam.

Honoria, konuşmadan başını salladı. Uysalca dizginleri çekip arabayı hareket ettirdi. Yapacağını yapmıştı. Elinden geldiğinde geciktirmişti işi. Bundan sonrası Şeytan'a kalmıştı artık.

Yirmi Beşinci Bölüm

Şeytan, ahırın avlusunun kapısının altından şiddetle şapkasını sallayan Melton'u gördüğü anda bir şeylerin ters gittiğini anladı. Lanet edip Süleyman'ı ayaklarıyla dürterek o yöne, Melton'a doğru ilerledi. Arkasından Fırıldak da atını dörtnala Şeytan'ın peşinden sürdü.

"Ne oldu?" diye sordu Şeytan, Süleyman'ı yavaşlatarak.

"Bay Charles." Melton, şapkasını göğsüne indirdi. "Leydi onunla gitti. Vurulduğunuzu ve Keenan'ın kulübesinde ölmek üzere olduğunuzu söyledi."

Şeytan küfretti. "Ne zaman gittiler?"

"Ancak beş dakika geçmiştir. Ama leydi çok zeki. Arabayı almakta ısrar etti."

"Araba mı?" diye geriye yaslandı Şeytan. "Charles da yanında mı gitti?"

"Evet. Leydinin kaybolmayacağından emin olmak istedi."

Şeytan, içini dolduran korkuyla Fırıldak'a baktı. "Geliyor musun?"

"Hiçbir şey gelmemi engelleyemez."

Doğruca kulübeye gittiler. Orada kimse yoktu. Atları, Charles'la Honoria'nın kullandığı yolun tersindeki güney yolunda bir kazığa bağlayıp etrafı kolaçan ettiler. Kulübenin baktığı ormanda, gizlenebilecekleri derinlikte bir kanal buldular. Kanal, geçidin her iki yanındaki yolu görüyordu. Toynak seslerini duyduklarında, burayı kullanabileceklerini düşünüyorlardı. Hemen kanala atlayıp izlemeye koyuldular.

Charles arabayı kullanıyordu. Ahırın önünde inip Honoria'nın kendisini izleyip izlemediğini kontrol ederek atını içeri soktu.

Arabayı kulübenin önünde durduran Honoria, kaçmaya teşebbüs etmedi. Charles gözden kaybolduğunda hemen etrafına bakındı. Hareketleri de yüz ifadesi de çok korktuğunu gösteriyordu.

Yirmi beş metre ötedeki kanalda saklanan Şeytan kısık sesle küfretti. "Bu kez seni mahvedeceğim!" El sallamaya cesaret edemedi. Charles'ın silahlı geldiğine tüm serveti üzerine bahse girebilirdi. Fırıldak'la Şeytan da silahlıydı ama Honoria oradayken ateş etmek istemiyordu.

Ellerini silen Charles ahırdan çıktı. Honoria'nın arabadan inmeyip kayıtsızca dizginleri tuttuğunu görünce kaşlarını çattı. "Bir an önce kocanızı görmek istersiniz sanmıştım." Kulübeyi işaret etti.

Honoria, Charles'ın buz gibi gözlerine baktı. "Onu görmeyi çok istiyorum." Şeytan'ın kulübede olmadığını adı gibi biliyordu. Bir an, kocasının ormanda bir yerlerde, çok yakınında olduğunu düşündü ama hiçbir şey görmüyordu. Geleceğinden emindi ve artık Charles'ı oyalayamıyordu. Charles yavaşlayıp kaşlarını çattı. Derin bir nefes alan Honoria, omuzlarını dikleştirdi. "Ama kulübede değil ki."

Charles kaskatı kesildi. O an sanki yüzünde hiçbir ifade yoktu. Sonra küçümsercesine kaşları kalktı. "Altüst olmuşsundur." Arabanın kenarına yanaşıp Honoria'nın koluna uzandı.

"Hayır!" Honoria geri çekildi. Charles'ın yüz ifadesi değişti. Gözlerinde gördüğü şey, Honoria'nın korkusunu bastırmasını sağladı. Aklının başından gitmesi için doğru bir zaman değildi. "Biliyoruz işte. Anlamayacağımızı mı sandınız? Şeytan'ı öldürmeye çalıştığınızı, Tolly'yi öldürdüğünüzü biliyoruz."

Charles durdu. Honoria onu izlerken, adamın yüzü biçimden biçime, insani bir duyguyu yansıtmayan bir ifadeye bürünüyordu. "Bilmek, sizi kurtarmayacak," dedi Charles. Sesi, doğallıktan uzak bir tonda çıkmıştı.

Honoria'nın tek ümidi, Şeytan gelene kadar Charles'ı konuşturmaktı. "Holthorpe'u, Şeytan'ın yoluna çıkardığın denizcileri, brendiye attığın zehiri de biliyoruz." Başka ne biliyorlardı? Anlattıkları, Charles'ı kendinden uzun süre uzak tutamayacaktı. Korkudan yanıp tutuşan Honoria kafasını çevirip kaşlarını çattı. "Yaptığınız her şeyi biliyoruz ama neden yaptığınızı bilmiyoruz. Şeytan'ı öldürme planınızı ona söylememesi için Tolly'yi öldürdünüz ama bu unvanı neden bu kadar çok istiyorsunuz?"

Charles'a karşı hissettiği her şeyi birer birer hatırlayıp söyledi. "Para için değil kuşkusuz. Siz de çok zenginsiniz. Unvanı istiyorsunuz ama aileyi hor görüyorsunuz. O halde neden başları olmak istiyorsunuz?" Duraksayıp Charles'ın, yüzündeki ifadeyi doğru okumasını diledi. "Bunları neden yapıyorsunuz?"

Charles ifadesizce kadına baktı. Honoria kalp atışlarının yavaşladığını hissetti. Sonra tipik, kibirli Cynster tavrıyla bir kaşını kaldırdı. "Çok zekisiniz hayatım." Charles dudaklarını hafifçe kıvırıp gülümsedi. "Kısa süre sonra öleceğinize göre, size açıklamakta bir sakınca görmüyorum." Doğruca Honoria'nın gözlerine baktı. "Benim adım Cynster olabilir ama ben asla onlardan biri olmadım. Ben kendimi hep annemin tarafına yakın hissettim. Ama hepsi de öldü."

Bir elini arabaya uzatan Charles'ın gözleri, ormana bakarken ışıldadı. "Ben hiçbir Cynster'ın kabul edemeyeceği soylu Butterworth'lerin sonuncusuyum." Dudaklarında alaycı bir tebessüm belirdi. "Artık hiç şansları yok. Dizginleri elime geçirir geçirmez tüm aileyi değiştireceğim. Davranış biçimlerini değiştirmekle kalmayıp ismi de tamamen değiştireceğim." Honoria'ya baktı. "Hiçbir şey beni durduramaz."

Honoria ağzını açık bırakan bir hayretle adama bakıyordu. Charles gülüp kafasını salladı. "Kesinlikle yapabilirim. Ama gerektiği gibi olmalı. Butterworth'lerin kaderinde gerçek bir soy olmak yazılı. Annem düşes olacaktı. Arthur'la bunun için evlendi."

"Ama..." Honoria gözlerini kırpıştırdı. "Peki ya..."

"Sylvester'ın babası mı?" Charles'ın yüzünde huysuz bir ifade belirdi. "Annem, onun evleneceğini tahmin etmiyordu. Arthur'la evlendiğinde her şey çok açıktı. Önce Arthur, arkasından da oğlu, yani ben dük olacaktık." Yüzü öfkeyle karardı. "Sonra o Helena fahişesi kuyruğunu sallayınca, Sebastian Amca ona aşık oldu. Sonra da Sylvester doğdu. O zaman bile annem, kendi istediğinin gerçekleşeceğinden emindi. Şeytan'dan sonra Helena başka çocuk doğuramadı. Böylece babamla ben varis olduk." Charles, Honoria'nın gözlerini hapsetti. "Neden işi bu zamana kadar erteledim biliyor musunuz? Sylvester'ı ortadan kaldırmak için neden bu kadar bekledim, söyleyeyim mi?"

Honoria başını salladı.

Charles iç geçirdi. "O gece Tolly geldiğinde tam bunu annemin portresine anlatıyordum. Geldiğini duymadım. Şapşal Holthorpe onu içeri almış. Holthorpe tembelliği yüzünden ölmeyi hak etmişti." İyice hırçınlaşan Charles kirpiklerini kırpıştırıp tekrar Honoria'ya odaklandı. "Anneme söylediğim gibi bir sebebe ihtiyacım vardı. Sylvester'ı öldürüp kimsenin fark etmemesini bekleyemezdim. Daha gençken, Fırıldak yanından ayrılmazdı. Düzenlediğim kazalar asla işe yaramadı. Bekledim ama hiç ayrılmadılar. Daha da kötüsü, Richard da onlara katıldı." Charles'ın dudakları büküldü. "Bar Cynster." Sesi yükselip ifadesi sertleşti. "Yıllarca başıma bela oldular. Kuzenlerini *ve* ailenin diğer fertlerini Sylvester'dan soğutacak bir nedenle öldürmeliydim. O unvanı istiyorum. O *güç* benim olmalı." Gözleri ışıldadı.

"Hepsinden güçlü olmalıyım."

Aniden, yüz ifadesi bütünüyle anlamsızlaştı.

"Artık beni göremese de o unvanı alacağıma dair anneme söz verdim. Zafer, her zaman Butterworth'lerindir. Neden bu kadar beklediğimi ve huzuru kaçan Şeytan'ın zamanının artık gelmiş olabileceğini ona anlattım."

Yine geçmişe dönmüştü. Honoria, dikkatini tamamen başka bir tarafa vermiş, kımıldamadan oturuyordu. Sonra Charles yine hırçınlaştı. "Sonra da siz geldiniz. Benim sıram artık *hiç* gelmeyecekti!"

Honoria sindi. At kımıldanınca tüyleri titredi. Bir an Charles'ın ona vuracağını sandı.

Charles belirgin bir çabayla geri çekilip kendini kontrol altına aldı. Toparlanınca, konuşmasını sohbet havasında sürdürdü. "Aslında Şeytan'ın oyununa gelmeyecek kadar zekisiniz sanmıştım." Aşağılayıcı bir bakışla Honoria'ya baktı. "Hata etmişim. Sylvester'la evlenmemeniz konusunda sizi uyardım. Sırf bu yüzden canınızdan olacaksınız ama bana kulak asmayacak kadar aptalmışsınız. Artık hedefimden şaşmaya niyetim yok. Arthur yaşlandı. O sorun yaratmayacak. Ama Şeytan'dan geriye siz ve doğuracağınız bir çocuk kalırsa hepsiyle birden uğraşmak zorunda kalırım. Şeytan'ın oğlunu bir an olsun gözlerinin önünden ayırmazlar!"

Arabanın arka kısmına yapışan Honoria, gözlerini Charles'a kenetleyip Şeytan'ın ya da Fırıldak'ın zamanında gelip en azından Charles'ın anlattıklarının bir kısmını duysunlar diye dua etti.

Charles derin bir nefes alıp ormanın derinliklerine baktı. Doğrulup arabadan uzaklaştı ve paltosunu düzeltti.

Honoria o anı etrafına bakınarak değerlendirdi. Hala, gözetlendiklerine dair bir his vardı içinde. Ama ormanda incecik bir dal bile kıpırdamıyordu.

En büyük amacına ulaşmıştı. Ortadan kayboluşu ve ölümü, Charles'ın suçunu yeterince kanıtlayacaktı. Melton onu Charles'ın kaçırdığına tanıklık edebilirdi. Böylece Şeytan, Charles'tan ve sonsuz entrikalarından kurtulup güvende yaşayacaktı. Ama mutluluklarını ve çocuklarının sevincini paylaşmak için yaşamak istiyordu. Kesinlikle ölmek istemiyordu.

Charles onu yakalayınca Honoria ürperdi. Dizginleri bırakıp mücadeleye başladı ama adam çok güçlüydü. Kadını arabadan indirdi.

Yeri kaplayan yaprakların üzerinde boğuşuyorlardı. Charles arabaya çarptı. At, arabayı da peşinden sürükleyerek yıldırım hızıyla koşmaya başladı. Honoria atın gidişini izlerken *deja vu* yaşadığı hissine kapıldı. Başka bir doru at, başka bir arabayla kaçıyordu ama bu kez onu kurbanıyla değil, katilin kendisiyle baş başa bırakmıştı. Sonraki kurban kendisi olacaktı.

Charles kolunu Honoria'nın gırtlağına yapıştırıp dik durmasını sağladı.

"*Charles!*"

Şeytan'ın kükremesi kulübenin çevresini sardı. Honoria neredeyse bayılıyordu. Şiddetle etrafına bakındı. Charles, kadını tam önünde tutup bir o tarafa, bir diğerine çevirdi ama Şeytan'ın bulunduğu noktayı bir türlü belirleyemiyordu. Küfretti ve hemen arkasından Honoria, sol göğsünün arkasında, bir silahın namlusunun ucunu hissetti.

"Ortaya çık Sylvester. Yoksa karının, gözlerinin önünde vurulduğunu izlemeyi mi tercih edersin?"

Honoria kafasını geri atıp Charles'ın yüzüne baktı. Adamın şeytani bakan gözleri vahşice parıldıyordu. Honoria korkuyla mücadele ederken Charles kadının gırtlağını sıktı. Dirseğini yükseltip Honoria'nın çenesini kaldırdığında, kadın parmak uçlarında yükselmek zorunda kaldı.

"Şeytan?" Honoria gökyüzüne doğru konuşuyordu. "Sakın ortaya çıkmayın, duydunuz mu? Çıkarsanız sizi asla affetmem. Bu yüzden sakın çıkmayın." Panik, pençesini derinlere saplayıp kadının her yanını sarmıştı. Gözlerinin önünde kara gölgeler dans ediyordu. "Beni kurtarmanızı istemiyorum. Başka çocuklarınız olur, beni kurtarmanıza gerek yok."

Gözyaşları, kadının konuşmasını engelledi. Şeytan'ın hayatına mal olacaksa kurtarılmak istemiyordu.

Kanalın içindeki Şeytan, silahını kontrol etti. Fırıldak hemen dibine yanaşıp Şeytan'ı izledi. "*Başka* çocuklar mı?"

Şeytan kenetlediği dişlerinin arasından lanetler yağdırdı. "Durumunu belirtmek için güzel bir zamanlama."

"Biliyor muydun?"

"Düklüğün ilk şartlarından biri. Hesabın kuvvetli olmalı." Şeytan sert ifadesiyle silahını kemerinin arkasına sıkıştırıp paltosunu düzeltti. "Kanalın diğer tarafına geç."

Honoria'nın histerik biçimde bağırmasına daha fazla yüreği el veremezdi. Tolly'nin matarasını cebinden çıkardı. Kuzeninin öcünün alınmadığını kendine hatırlatmak için Louise matarayı ona geri verdiğinden beri yanından ayırmıyordu. Telaşla matarayı paltosunun sol iç göğüs cebine sokmaya çalıştı. Kumaşı yırtınca matara içeri kaydı. Paltosunu yeniden düzeltip matarayı kontrol etti.

Fırıldak izliyordu. "Buna inanamıyorum."

"İnan," diye öğüt verdi Şeytan. Kafasını kaldırdığında Honoria hala konuşuyordu. Silahını Honoria'nın sırtına yaslayan Charles ormanı izliyordu.

"Seni caydırmaya çalışmam anlamsız sanırım." Arkasında duran Fırıldak kendi silahını kontrol ediyordu. Şeytan yanıt vermeyince iç geçirdi. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Sylvester?"

"Buradayım Charles."

Şeytan'ın yanıtı, Charles'ın bulundukları yöne dönmesini sağlamıştı. "Ayağa kalk. Ve yanına silah alma."

Fırıldak iki büklüm halde, "Bu vahşi fikrin, ailenin övünüp durduğu yenilmezliğine çentik atabileceğinin umarım farkındasındır," diye tısladı.

"Nasıl?" Şeytan paltosunun önünü açıp sol taraftaki düğmelerin düzgün durup durmadığını kontrol etti.

"Charles seni öldürünce ben de onu öldüreceğim. Ve sonra annen, Charles'ın seni öldürmesine izin verdiğim için beni öldürecek. Senin bu çılgınlığın, üç kişinin canına mal olacak."

Şeytan homurdandı. "Honoria gibi konuşmaya başladın."

"Güçlü bir sağduyuya sahip bir kadına benzettin en azından."

Ayağa kalkmaya hazır durumdaki Şeytan, son kez Fırıldak'a baktı. "Arkamı kollayacak mısın?"

Fırıldak, Şeytan'a baktı. "Her zaman öyle yapmadım mı?" Sonra iyice çöküp sallana sallana kanalın diğer tarafına geçti.

Şeytan, kuzeninin gidişini izlerken derin bir nefes alıp ayağa kalktı.

Şeytan'ı gören Charles, Honoria'yı daha sıkı sardı.

"Onu bırak Charles." Şeytan sabit bir sesle konuştu. Charles'ı paniğe sokmak, istediği son şeydi. Tam isabet ettirip onu vuracağına inanıyordu. "İstediğin benim, o değil." İlerleyip taze fidanlardan ve kamışlardan sakınarak çamurlu çalılıklarda yürüdü. Honoria'ya bakmıyordu.

"Geri dönün!" diye haykırdı karısı. "*Gidin!*" Hıçkırıklar, Honoria'nın konuşmasını engelledi. "Lütfen... Yapmayın." İçtenlikle ağlıyordu. "Hayır... *Hayır!*" Kafasını sallayıp ağlamasını bastırmaya çalıştı. Gözleri yalvarırcasına bakarken sesi kesildi.

Şeytan sabit bir hızla ilerliyordu. Kulübeye yaklaştığında, Charles zafer kazanmışçasına, kibirle güldü. Aniden Honoria'yı itti.

Honoria, yere düşerken bir çığlık attı. Şeytan, Honoria çıldırmışçasına ayağını eteğinden kurtarmaya çalışırken altındaki yaprakların hışırdadığını duydu. Soğukkanlılıkla kulübenin önündeki açık alana çıktığında, Charles kolunu uzattı, dikkatle nişan alıp adamın kalbine ateş etti.

Kurşunun darbesi beklediğinden daha etkiliydi. Geriye doğru tökezleyip bir an hareketsiz kaldı. Charles'ın, alışkanlığı gereği, beyin yerine kalbe nişan alması, Tolly'nin matarasının işe yaramasını sağlamıştı ve hala hayatta olduğunu anlayan Şeytan kendini yere bırakırken, sağ elini paltosunun arkasına kaydırdı. Sol kalçasıyla omzunun üstüne düştü. Kemerinden kurtardığı silah, gövdesinin altında kalan sağ elindeydi. Rol gereği

inleyip ayakları Charles'a yakın şekilde sırtüstü yattı. Geriye kalan tek şey, Honoria'nın hayatında bir kez olsun Şeytan'ın istediği şekilde davranmasıydı.

Öyle yaptı. Çığlık attı ama sesini bastırıp hemen boylu boyunca Şeytan'ın üzerine kapandı. Gözyaşları yanaklarına akarken Şeytan'ın yüzünü avuçladı. Kocasından yanıt gelmeyince ağlayıp olmayan yarasını aradı.

Honoria aklını yitirmişçesine Şeytan'ın paltosunu çekiştirip yarasız, sıcak etini saran beyaz gömleğinden başka bir şey bulamadı. Çığlık atmaktan tahriş olan boğazı ve zonklayan başıyla nefes almaya çalıştı ama yapamadı. Şeytan ölmüştü. Vurulduğunu gözleriyle görmüştü. Paltosunu tekrar düzeltirken ıslak bir leke yayıldı. Parmakları metale dokundu.

Honoria donakaldı. Sonra gözleri, Şeytan'ın gözleriyle bakıştı. Adamın uzun kirpiklerinin altındaki yeşil parıltıyı gördü. Elinin altında, Şeytan'ın göğsü hafifçe hareket ediyordu.

"Ne dokunaklı bir sahne."

Honoria kafasını çevirdi. Charles yaklaşıp on adım ötede durdu. Şeytan'ı vurmak için kullandığı silahı elinden bıraktı. Şimdi elinde daha ufak bir silah vardı. "Ne yazık ki buna bir son vermeliyim." Hala gülümseyen Charles, silahlı kaldırıp Honoria'nın göğsüne nişan aldı.

"*Charles!*"

Fırıldak'ın sesi Charles'ın dönmesini sağladı. Hafifçe dönen Şeytan sol dirseğinin üzerine kalkıp sağ elini kurtardı ve aynı anda Honoria'yı çekip kendi gövdesiyle ona kalkan oldu.

Charles kafasını tekrar çevirdiğinde, dudaklarından vahşi bir hırıltı dökülüyordu. Silahını kaldırdı ve nişan almak için kısacık bir süre duraksadı.

Şeytan da Fırıldak da tereddüt etmedi. İki atışla Charles sarsıldı. Yüzünde afallamış bir ifade vardı. Geriye doğru yalpalayıp kolu düşünce, silah da parmaklarının arasından kaydı. Gözleri kapanıp yavaşça yere yığıldı.

Şeytan dönerken kulağında acı bir sızı hissetti.

"*Ne cesaretle?*" Honoria'nın gözlerinden ateş fışkırıyordu. "Yerinizden çıkıp o şekilde vurulmaya nasıl cesaret edersiniz?" Honoria kocasının gömleğini kavrayıp adamı sarsmaya çalıştı. "Bunu bir daha yaparsanız..."

"*Ben mi*? Size ne demeli? Bir katille birlikte neşeyle yola koyulmanızı nasıl açıklıyorsunuz? Sizi odanıza kilitlemeliydim..."

"Ama sizi vurdu. Korkudan neredeyse ölüyordum!" Honoria şiddetle kocasının göğsüne bir yumruk attı. "Siz olmadan nasıl yaşarım sanıyorsunuz, sizi inanılmaz adam!"

Şeytan ateş püsküren gözlerle karısına baktı. "Asıl ben siz olmadan yaşayamazdım!"

Şeytan'ın sesi kükremeye benzer çıkmıştı. Bakışları kenetlenip sahiplenici bir öfkeyle birleşti. Honoria kocasının gözlerine baktı, kocası da onunkilere. Aynı anda kirpiklerini kırpıştırdılar.

Honoria derin bir nefes alıp kocasına sarıldı. Şeytan, öfkesini bastırmaya çalışıp iç geçirdi ve kollarını karısına doladı. Honoria öyle sıkı sarılmıştı ki güçlükle nefes alıyordu. Kadını kucağına oturttu. "Ben buradayım." Karısının saçlarını okşadı. "Sizi asla bırakmayacağımı söylemiştim." Bir dakika sonra, "İyi misiniz, ikiniz de?" diye sordu.

Honoria kafasını kaldırdığında, gri-mavi gözleri yerine sığamıyordu sanki. Şeytan'ın yüzünü inceleyip hıçkırmaya başladı. "İyiyiz."

"Düştüğünüzde yaralanmadınız değil mi?"

Honoria başını iki yana salladı. "Sanmam. Bir yerim acımıyor."

Şeytan kaşlarını çattı. "Sizi eve götüreceğim." Bayan Hull bu işlerden anlar. "Ama önce..." Yaprakların üzerinde uzanan Charles'a baktı.

Honoria da baktı ve ardından eteğini düzeltip ayağa kalkmak için debelendi. Şeytan yardım edince kalkabildi. Derin bir nefes alan Şeytan, kendisine sımsıkı kenetlenen karısıyla birlikte ilerledi. Şeytan biraz tereddüt ettikten sonra ona sarıldığında karısının elini de belinde hissetti. Birlikte, Charles'ı kontrol eden Fırıldak'ın yanına geldiler.

Farklı açılardan saplanan iki kurşun, Charles'ın göğsünü deşmişti. Kurtulamayacaktı belli ki ama henüz ölmemişti. Şeytan sağ tarafında durup ona baktığında, Charles'ın göz kapakları titreşti.

"Nasıl?" diye mırıldandı boğuk bir sesle.

Şeytan, cebinden Tolly'nin matarasını çıkardı. Bir daha içine sıvı konamayacaktı. Kurşun, bir taraftan girip diğer tarafta takılmıştı. Şeytan, matarayı Charles'a uzattı.

Charles bakınca matarayı tanıdı ve yüzü buruştu. Ardından her kelimeyle boğuşurcasına, "Benim küçük kardeşim sonunda başardı. Seni kurtarmaya çalışıyordu..." dedi ve öksürük, konuşmasını engelledi.

Şeytan kısık sesle, "Tolly senden çok daha iyi bir adamdı," dedi.

Charles dudaklarını bükmeye çalıştı.

"Yerinde olsam," dedi Fırıldak, "kalan zamanımı Tanrı'yla yüzleşerek geçirirdim. Asla bir Cynster olamadın." Ardından uzaklaştı.

Charles, bir şeyler söylemek için kibirli bir ifadeyle ağzını açtı. Yüz ifadesi değişmiş, gözlerini ardına kadar açmıştı. Kaskatı kesildi. Sonra göz kapakları düşüp başı bir yana devrildi.

Honoria, Şeytan'a daha sıkı sarıldı ama gözlerini Charles'ın yüzünden alamıyordu.

"Öldü mü?"

Şeytan başını salladı. "Bitti."

Güneyden gelen toynak sesleri yaklaşıyordu. Fırıldak kulübeden çıkıp bakınca Şeytan omuz silkti. Gelenleri karşılamak üzere hareketlendiler. Honoria, Şeytan'dan ayrılmıyordu. Onu bırakmaya hazır değildi henüz.

Atlı yolunda hızla ilerleyen binicileri gördüler. Bir dakika sonra, kulübenin önü Cynster kaynıyordu.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu Şeytan.

"Yardıma geldik," diye yanıtladı Richard. Böyle bir soru sorulmasına kırılmıştı sanki. Yerdeki bedeni görünce, memnuniyetsizce iç geçirdi. "Görünüşe bakılırsa işi bizsiz halletmişsiniz. İstediği şekilde hareket edeceğinizden o kadar emindi ki Londra'dan sizden önce ayrıldı."

"Sırada ne var?" Atını bir ağaca bağlayan Cebrail de onlara katıldı.

"Bunun bir kaza olduğuna kimseyi inandırabileceğimizi düşünmüyorsunuz herhalde." İblis de peşinden geldi. "Her şeyin ötesinde, kendi adıma, Charles'ın cenazesine katılacağımı hiç sanmıyorum."

"Haklı." Harry de Fırıldak'ın yanındaki yerini almıştı. "Ayrıca Charles'ın Tolly'nin yanına gömülmesini de kaldıramayız herhalde."

"O halde cesedi ne yapacağız kardeşlerim?" Richard bir kaşını kaldırıp Şeytan'a baktı.

Hepsinin gözü Şeytan'a dönmüştü.

Honoria kafasını kaldırdı ama Şeytan, maskesini takmıştı. Karısına bakıp ardından gözlerini kulübeye çevirdi. "Onu gömemeyiz. Biri mezarını bulabilir." Gözleri, kulübeyi inceleyip ormana kaydı. "Fazla yağmur yağmadı. Ağaçlar kuru."

Fırıldak kulübeyi inceledi. "Burası senin arazin ne de olsa. Keenan dışında kimse bilmez."

"Ben onu hallederim. Köyde onu ağırlamaktan memnun olacak bir dul var."

"Doğru." Richard paltosunun altından omuz silkti. "Çatıyı indirip duvarların da iyice yandığından emin olacağız."

"Hemen işe koyulsak iyi ederiz." Cebrail gökyüzüne baktı. "Burada ayrılmadan önce yangını söndürmeliyiz."

Honoria, Şeytan ve Fırıldak da dahil hepsinin, paltosunu, yeleğini ve gömleğini çıkarışlarını izledi. Richard ve Cebrail, ahırdan baltaları getirdi. Harry ve İblis, Charles'ın kiralık doru atını da diğer atlarla birlikte oradan uzaklaştırdı.

"Cambridge Yolu'nda onu serbest bırakın," diye haykırdı arkalarından Şeytan.

Harry onayladı. "Bu akşam öyle yaparım."

Dakikalar sonra, kalasları kesen balta sesi, kulübenin etrafını sardı. Şeytan ve Fırıldak, Charles'ın ellerinden tutup cesedini kulübeye sürükledi. Honoria da peşlerindeydi. Eşikten, Charles'ı Tolly'nin öldüğü boş yatağa kabaca yerleştirmelerini izledi.

"Çok da uygun oldu." Fırıldak ellerini silkeledi.

Honoria geri çekilirken bir odun parçası yüzüne çarptı.

"*Ne...*" Richard elinde baltayla kadına bakıp başını kaldırdı. "Şeytan!"

Sorunun ne olduğunu açıklamasına gerek yoktu. Şeytan dönüp Honoria'ya kızdı. "Ne yapıyorsunuz orada? Oturun." Kulübenin önündeki kütüğü işaret etti. Altı ay önce kadını oturttuğu kütüktü bu. "Orası güvenli."

Altı ayda çok şey değişmişti. Honoria direnmişti. Kocasının çıplak gövdesine bakarken, Richard'ın çürük bir sandalyeyi parçalamaya çalıştığını gördü. "Eşyalara ne yapıyorsunuz?"

Şeytan iç geçirdi. "Kulübeyi Charles'ın başına yıkacağız. Onu küle dönüştürebilmek için büyük miktarda gaza ihtiyacımız var."

"Ama..." Honoria geri çekilip kulübeye, saçakların altındaki kalın tahtalara, duvarlardaki geniş kütüklere baktı. "O kadar odun varken, Keenan'ın eşyalarını yakmak zorunda mısınız?"

"Honoria, eşyalar benim."

"Bu zamana kadar onlara alışmadığını nereden biliyorsunuz?" Honoria inatla gözlerini kocasına dikti.

Şeytan'sa dudaklarını büzüştürdü.

Honoria'nın çenesi sertleşti. "İki dakikada dışarı taşırım. Battaniyelerle üzerlerini sararız ve Keenan onları sonra alır."

Şeytan ellerini savurup kulübeye döndü. "Tamam, tamam ama acele etmeliyiz."

Şeytan ne yapacaklarını söylediğinde Fırıldak öylece bakakaldı ama itiraz etmedi. Fırıldak ve Şeytan ağır parçaları taşıdı. Honoria da küçük parçaları sepetlere ve kovalara doldurdu. Harry ve İblis, döndüklerinde gözlerine inanamadılar. Honoria hemen İblis'e görev verdi. Harry ise Şeytan ve Fırıldak'ın atlarını alıp rüzgardan korumak adına başka bir yere götürme bahanesiyle kaçtı.

Richard ve Cebrail bağlantı noktalarını gevşetmeyi başardığında Keenan'ın eşyaları da dağ gibi birikmişti. Honoria'nın ahırı temizlemeye gönderdiği Harry, bir muşamba ve tozlu bir lambayla döndü. Lambayı yığının üzerine koyup muşambayı da üzerlerine serdi.

"İşte oldu!" Honoria'ya baktı. Meydan okurcasına ya da öfkeyle değil, ümitle bakmıştı. "*Artık* yolumuzdan çekilip oturabilirsiniz."

Honoria yanıt veremeden İblis muşambanın altından oymalı büyük sandalyeyi çekip püsküllü bir minderi üzerine yerleştirdi ve zayıf ama abartılı bir reveransla kadının önünde eğildi. "Sandalyeniz efendim. *Lütfen* oturun."

Honoria ne diyebilirdi ki?

Kadının hafif tereddüdü, baltayı ağabeyine uzatan Cebrail'e fazla uzun gelmişti. "Tanrı aşkına Honoria, hepimizi çılgına çevirmeden lütfen oturun."

Honoria, adama kibirli bir bakış atıp gösterişli bir tavırla oturdu. İç geçirişlerini duyabiliyordu.

Sandalyede oturduğu sürece Honoria'yı unuttular. Kadın, bacaklarını germek için ayağa kalkıp birkaç adım attığında ise çatık kaşlarla karşılaştı ve tekrar oturana kadar bakışlar üzerinden çevrilmedi.

Erkekler, hızlıca kulübeyi alaşağı etti. Honoria görkemli sandalyesinden onları izliyordu. Terden ışıldayan tenleri, kalas ve kirişlere vurdukça hareketlenen kasları gerçekten de iç gıcıklayıcıydı.

Ama sadece kocasının çıplak gövdesi onu etkiliyordu. O gövde, kadını hala etkileyip arzuyla dolmasını sağlayacak güçteydi. Altı aydır değişmeyen tek şey buydu.

Aralarında çok az şey eskisi gibi kalmıştı. İçinde büyüyen çocuk, bu değişimi bir adım öteye taşıyacaktı. Ailesinin ilk kolu, sonraki neslin ilk üyesi geliyordu.

Ateşi yaktıktan sonra Şeytan yanına geldi. Honoria kafasını kaldırıp gözyaşlarının arasından gülümsedi. "Duman yüzünden," dedi kadın, kocasının bakışlarına karşılık.

Ani bir "çatırtı"yla alevler yıkılan çatıya yayılırken Honoria ayağa kalktı. Şeytan'sa oymalı sandalyeyi tekrar muşambanın altına koyup karısının elini tuttu. "Eve gitme zamanı."

Honoria kocasının yönlendirmesine izin verdi. Richard ve İblis, alevlerin her şeyi yaktığından emin olmak için kaldı. Harry, Charles'ın kiralık atını serbest bırakma işini halletmeye gitti. Geri kalanlarsa ormanda gölgelerin arasından evin yolunu tuttu. Şeytan'ın önündeki Honoria, kocasının gövdesine yaslanıp gözlerini kapattı.

Güvendeydiler ve eve gidiyorlardı.

Saatler sonra Honoria, çenesine kadar gömüldüğü rahatlatıcı mis kokulu dük küvetinde, fare sesine benzer bir hışırtı duydu. Gözlerini araladığında, Cassie'nin aceleyle çıkıp arkasından kapıyı örttüğünü gördü.

Kızabilirdi ama o bile fazla çaba gerektirirdi. Dakikalar sonra gizem çözüldü. Şeytan küvete girdi. İkisinin sığabileceği kadar genişti. Şeytan, bu küveti özel tasarlamıştı.

"*Ooh.*" Suya batan Şeytan, gözlerini kapayıp küvetin kenarına yaslandı.

Kocasını inceleyen Honoria, son günlerin yüzüne eklediği yorgunluğu ve bitkinliği gördü. "Böyle olması gerekiyordu," diye mırıldandı.

Şeytan iç geçirdi. "Biliyorum ama aileden biriydi. Farklı olmasını yeğlerdim."

"Yapılması gerekeni yaptınız. Charles'ın yaptıkları ortaya çıksa Arthur'la Louise'in hayatı alt üst olurdu. Simon, ikizler ve diğerlerinden bahsetmeye bile gerek yok. Ömür boyu söylentiler peşlerini bırakmazdı. Sosyete asla adil davranmıyor." Doğal bir güvenle kendi ağırlığını taşıyan sözler, sessizce ağzından döküldü. "Charles'ın ortadan kaybolduğu mu düşünülecek şimdi?"

"Esrarengiz biçimde." Birkaç dakika sonra Şeytan, "Fırıldak birkaç gün bekleyip Smiggs'i bulacak. Aile çok şaşıracak. Charles'ın ortadan kayboluşu, çözümsüz bir gizeme dönüşecek. Tolly'nin öldüğü ormana gömülen ruhu ne kadar huzur bulabilirse artık o kadarıyla yetinecek," diye açıkladı.

Honoria kaşlarını çattı. "Arthur ve Louise'e gerçeği anlatmalıyız."

"Hımm." Şeytan'ın gözleri, göz kapaklarının altından ışıldadı. "Sonra." Kolunu kaldırıp sabunu Honoria'ya uzattı.

Gözlerini açıp ardından kirpiklerini kırpıştıran Honoria sabunu aldı. Hafifçe gülümseyip Şeytan'ın bacaklarının arasında dizüstü çöktü. En sevdiği eğlencelerden biriydi. Kocasının göğsünü sabunlayıp göz kamaştırıcı vücudunu yıkamak. Göğsündeki kılları köpürtüp elini uzatarak, kocasının omuzlarını sevgiyle ovdu ve tüm kaslarını okşadı.

Seni seviyorum, Seni seviyorum. Zihninde bu nakaratı tekrarlayıp durdu. Her dokunuşu, her okşayışı sevgiyle bütünleyerek, şarkısını ellerinin söylemesine izin verdi. Şeytan'ın elleri de yanıt verircesine kalkıp kadının şarkısına eşlik edercesine, acele etmeden Honoria'nın kıvrımlarında gezindi.

Sabunu üzerinde kullanmasına bir kez izin vermişti, onda da her yer suya batmıştı. Şeytan'ın kontrol gücü, kendisinden daha kuvvetliydi.

Büyük bir el, kadının biçimli karnında gezindi. Honoria kafasını kaldırdığında, göz kapaklarının altından bakan yeşil parıltıyı gördü ve kaşlarını çattı. "Biliyordunuz."

Şeytan bir kaşını her zamanki kibiriyle kaldırıp dudaklarını hafifçe kıvırdı. "Bana söylemenizi bekliyordum."

Honoria da kaşını gururla kaldırdı. "Yarın Sevgililer Günü. O zaman söyleyeceğim."

Korsan, gülüşünü takındı. "Uygun bir tören tertiplemeliyiz."

Honoria, kocasının bakışlarını yakalayıp gülmemeye çalıştı. Memnuniyetsizce iç geçirip kaya gibi ağırlaşan bacağının üzerine kalktı. "Dönün."

Şeytan'ın sırtını sabunlayıp saçlarını köpürterek, durulamak üzere kafasını eğdi. Tam önünde, kocasının bacaklarının arasına oturup uzun bacaklarını sabunladı. Şeytan öne eğilip kadını kollarına aldı. Kulağına doğru, "İyi olduğunuzdan emin misiniz?" diye fısıldadı.

"Kesinlikle iyiyim, oğlumuz da iyi. Endişelenmeyin."

"Ben mi endişelenmeyeyim?" Şeytan homurdandı. "Ne güzel dediniz."

Honoria kocasının bacağını bırakıp gülümsedi ve omuzlarıyla sırtını, sıcak, sert ve ıslak gövdesinin rahatlığına bırakıp ona yaslandı. "Ah, ben artık sizin için endişelenmeyi bıraktım."

Şeytan aşırı şüpheci bir sesle karşı çıktı.

"Tahmin edin." Honoria sabunla işaret etti. "Yakın bir zamana kadar faytondan düştünüz, zehirlenmekten son anda kurtuldunuz, saldırıya uğradınız ve bugün kalbinizden vuruldunuz ama hala yanımdasınız." Kollarını ardına kadar açtı. "Böylesine bir yenilmezlik karşısında endişelenmek yersiz. Defalarca duyduğum üzere, kader açıkça Cynster'lardan yana."

Arkasındaki Şeytan sırıttı. Kolunu karısının beline dolayıp onu kaldırdı ve kalçalarını kendine dayadı. "Sizin kaderinizde de Cynster karısı olacağınız yazılı demiştim. *Yenilmez* bir kocaya da böylesi gerekirdi." Sözlerini vurgularken Honoria'nın kalçalarının arasındaki yumuşaklığa dokundu. Ereksiyonu, bu tanıdık cennete doğru kayıyordu.

Sabunu küvetin kenarına bırakan Honoria eğilip onu daha içerilere aldı. "Çalışanlar, alt katın tavanını yeniden boyayıp boyamayacağımızı merak etmeye başlayacak."

"Bu bir meydan okuma mı?"

Honoria sırıttı. "Evet."

Şeytan öyle bir kahkaha attı ki Honoria iliklerine kadar hissetti.

"Tek bir damla sıçramayacak," diye kocasını uyardı.

"Dileğiniz, benim için emirdir."

Gerçekten de öyleydi. Honoria kendinden geçene kadar onu her anlamda sarstı. Elleri, kabaran göğüslerinde gezinip meme uçlarını buldu. Hareket etmeleriyle oluşan hafif dalgalanmalar, hassas dokunuşların ve eziyet eden duyguların etkisiyle zirveye ulaştı.

Şehveti gittikçe artıyordu. Honoria dizlerini kocasınınkilerin dışına yerleştirdi. Daha yükseğe çıkmak istiyordu ama kocası, kalçasını kavrayıp ona engel oldu. "Tek damla sıçratmak yok, unuttunuz mu?"

Şeytan, kadını aşağıya kaydırıp sertliğini derinlere ittikçe, zar zor nefes alıyordu. Üç güçlü darbeyle Honoria bir patlama yaşadı. Duyguları tırmandıkça kocasının adını sayıklamaya başladı. Gözlerini kapatıp yaşadığı zevkin tadını çıkarmaya baktı ve ardından ayakları tekrar yere bastı.

Şeytan ona katılmadı. Karısı kendine gelirken, kollarını etrafına dolayıp sıkıca sarıldı. Honoria mutlulukla gülümseyip aynı sahiplenme duygusuyla kocasına sarıldı. Şeytan onu sevdiğini söylememişti ama tüm yaşananlardan sonra sözleri duymasına gerek yoktu. Sevgisini yeterince göstermişti ve bütün Cynster'lar gibi, davranışları her şeyi anlatıyordu.

O, Şeytan'a aitti, Şeytan da ona. Daha fazlasına ihtiyacı yoktu. Aralarında büyüyen şey, içinde büyüyen şey onlarındı, yaşamlarıydı.

Ve kaslarının kilitlendiğini hissetti. Şeytan aniden kadını üzerinden kaldırıp ayağa kalktı ve kollarının arasına aldı. Küvetten çıkıp yatak odasına yönelirken Honoria'nın gözleri ardına kadar açıldı. "Hala ıslağız!"

"Hemen kurulanırız merak etmeyin," diye yanıtladı bütünüyle tahrik olan kocası.

Hayatın ve paylaştıkları sevginin muhteşem içtenliğinde yuvarlanıp kıvrıldılar ve tek vücuda dönüştüler. Sonra, Şeytan sırtüstü uzandığında Honoria da adamın göğsüne yaslanıp derin bir uykuya daldı. Şeytan'ın dudakları büküldü.

Gerçek erkek Cynster'ların hepsi yataklarında ölmüştü.

Bir kahkaha atıp karısına baktı. Yüzünü göremiyordu. Nazikçe onu kendi tarafına yatırdı. Honoria, kocasına sokulup elini göğsüne kaydırdı. Şeytan dudaklarını karısının alnına dokundurup sarıldı.

Sahip ol ve elinde tut, ailenin sloganıydı. Evlilik yemininde de bu vardı. Atalarından biri bu maddeyi eklemişti. Honoria Prudence'le evlenen Şeytan, nedenini anlıyordu.

Sahip olmak güzeldi, elinde tutmak, sevmek, gitmesine asla izin vermemekse çok daha güzeldi.

Sonsöz

Somersham Malikanesi, Cambridgeshire
Eylül 1819

Bar Cynster toplanmıştı.

Hepsi oradaydı. Yırtıcı hayvanlar gibi kütüphanede yayılıp zaman geçiriyorlardı. Şeytan, sandalyesini çekip dizlerini destekleyerek varisine geçici bir beşik yapmıştı. Sebastian Sylvester Jeremy Bartholomew Cynster. Grubun toplanma amacı, birkaç saat önce vaftiz olan yıldızı, şimdi kendi tapınaklarında yıkamaktı.

Fırıldak, masanın yanındaki sandalyedeydi. Cebrail ve Harry uzun koltuğa oturmuştu. İblis şöminenin yanındaki sandalyeye, Richard ise İblis'in yanındakine oturmuştu. Her biri elinde, Ekselansları St. Ives'ın en iyi brendisiyle dolu bir kadeh tutuyordu. Erkeklerin memnuniyetini taşıyan uyuşuk hava, odayı sarmıştı.

Holdeki kadın ayak sesleri, değişimin habercisiydi. Kapı ardına kadar açılınca Honoria içeri daldı. Kadının yüzüne, kıvılcım saçan gözlerine bir kez bakmak, *birinin* başının derde girdiğini anlamaları için yeterliydi.

Honoria'yı öfkelendiren her neyse önemsiz bir şey olduğunu bilen Şeytan, karısına üstünkörü bir tebessüm gönderdi. Honoria, kısa ve ciddi bir tavırla başını sallayarak kocasına karşılık verdi. Diğerleri ayağa kalktığında, oturmalarını işaret etti. Eteğini hışırdatarak odanın diğer ucuna yürüyüp Şeytan'ın masasının önünde eğildi. Kollarını birleştirip adamlara öfkesini gösterircesine baktı. Kadının nakışlarından bir tek Şeytan nasibini almadı.

"Duyduğuma göre Sebastian'ın ana rahmine düştüğü günle ilgili bahse girilmiş!" dedi Honoria tekdüze bir ses tonuyla. Bakışları, özellikle

Cebrail üzerinde yoğunlaştı ve kaşlarını kaldırarak, "Doğru mu bu?" diye sordu.

Cebrail dikkatlice Honoria'ya baktı. Zayıf yanakları hafifçe kızardı. Bakışlarını kaydırdığı Şeytan kaşlarını çatmıştı. Cebrail de kaşlarını çatıp Honoria'ya baktı. "Aldığınız bilgi doğrudur."

"Öyle mi?" Honoria'nın gözlerinden kıvılcımlar saçılıyordu. "Peki, tam olarak ne kadar kazandınız?"

Cebrail, kirpiklerini kırpıştırdı. Sol yanındaki Sebastian aguladı. Şeytan'dan yardım istemek anlamsızdı. Oğlu ve tabii karısı, Ekselansları St. Ives'ın aklını başından almıştı. Cebrail, gözünün kenarından, kapıda biriken renk cümbüşünü gördü: Honoria'nın yandaşları, anneleri. Hemen yanındaki Harry'nin de gerildiğini hissetti. Fırıldak bacaklarını düzeltip kımıldandı. Richard ve İblis oturdukları yerde hafifçe doğruldu. Cebrail, onların sessiz mesajlarını almakta zorlanmadı.

Hepsi de iyiydi. Ekselansları St. Ives'ın öfkesiyle onlar karşılaşmayacaktı ne de olsa.

"Yedi bin altı yüz kırk üç pound."

Honoria'nın kaşları yerinden oynadı. Sonra gülümsedi. "Bay Postlethwaite sevinecek."

"Postlethwaite mi?" Richard'ın ses tonu, tedirginliğini yansıtıyordu. "O parayı ne yapsın ki?"

Honoria gözlerini ardına dek açtı. "Köy kilisesinin yeni bir çatıya ihtiyacı var. Bay Postlethwaite yaşlandı ve iyi bir lider bulmak masraflı. Ve buradaki şapeli kullandığımız için bizden yardım isteyemiyor."

Cebrail, Fırıldak'a baktı. Fırıldak Richard'a, Richard da Harry'ye baktı. İblis, duyduklarına inanamayarak ağabeyine baktı. Çenesi gerilen Şeytan, başını kaldırmayıp gözünü meleklere benzeyen oğluna dikti.

Araya giren Fırıldak oldu. "Ne demek istiyorsunuz?" Kelimeler ağzından karşı konulmaz bir üstünlükle çıkmıştı. Karşısında başka bir kadın olsa bundan etkilenebilirdi.

Honoria ise sadece kafasını çevirip Fırıldak'ın gözlerine bakıp tekrar Cebrail'e döndü. "Kazandığınız tüm parayı, biriken kar oranıyla birlikte Bay Postlethwaite'e bağışlayacaksınız. Kendisi bu parayı gerektiği gibi

kullanacaktır. Böyle bir işe girıştiğiniz için de bundan böyle kiliseye bağış toplamaktan siz sorumlu olacaksınız." Honoria'nın sesi öyle otoriter çıkmıştı ki hiçbiri karşı koymaya cesaret edemedi. "Ayrıca bu bağış yapılırken siz de orada hazır bulunacaksınız." Duraksayıp gözlerini adamlara dikti. "Sanırım dediklerim anlaşılmıştır."

Gözleriyle onları meydan okumaya davet ediyordu. Erkeklerin hepsi bunu aklından geçirse de hiçbiri eyleme geçmedi.

Honoria hafifçe kafasını eğdi.

Sebastian, acıktığını ilan edercesine ağlamaya başladı. Honoria bahislere, çatıya ya da çıkan söylentilere ilgisini hemen kaybetti. Dönüp kollarını uzattı ve Şeytan, gözlerini aydınlatan bir ışıkla oğlunu karısına verirken dudaklarının kenarı kıvrıldı.

Honoria kucağında Sebastian'la kapıya yönelip önünden geçtiği beş adamı görmezden geldi. Hemen odadan dışarıya süzüldüğünde, diğer kadınlar peşinde sıralandı.

Altı adam, kadının odadan çıkışını izledi. Biri gururla, diğer beşi ise dehşetle...

Hiç karşı çıkmadan borçlarını ödediler. Bay Postlethwaite memnundu.

Bir ay sonra hepsi de bağış törenine katılıp kaderin kendilerini bir daha Honoria'nın eline düşürmemesi için dua etti.

Ne yazık ki kader, onları dinlemeyecekti.